PARTEA A CINCEA RITUALUL CHÜD

„Nu se poate. Apa infiltrată a mucegăit perdeaua. Plasa a putrezit. Scoateţi poftele din mecanismele lor, nu mai construiţi poduri. Prin care aer veţi străbate continente-n zbor? Lăsaţi vorbele să zboare cum or vrea - să izbească pieziş iubirea. Va fi o năpastă neobişnuită. Prea mult vor ei să salveze, potopul datoria şi-a făcut."

William Carlos Williams, *Paterson*

„Priviţi şi luaţi aminte. Priviţi acest tărâm.

Priviţi departe, departe, peste fabrici şi peste iarbă.

Iată, cu siguranţă că vă vor lăs£ să treceţi.

Vorbiţi, atunci, şi întrebaţi pădurea şi lutul.

Ce auziţi? Ce porunceşte acest tărâm?

Ţinutul acesta aparţine altcuiva: *nu este casa voastră*."

Karl Shapiro, *Ghid de călătorie pentru cei exilaţi*

CAPITOLUL 19 în ceasurile de veghe ale nopţii

1

Biblioteca Publică Derry I 1.15 dimineaţa

Când Ben Hanscom încheie povestea proiectilelor de argint, au vrut să vorbească, dar Mike le spuse că dorea să doarmă cu toţii puţin.

— V-a ajuns deocamdată, spuse el.

Dar cel care arăta de parcă-i ajunsese era Mike însuşi; avea faţa trasă şi obosită, iar Beverly se gândi că arăta bolnav.

— Dar nu suntem gata, protestă Eddiş. Cum rămâne cu restul? Eu tot nu-mi amintesc…

— Mike are d-d-dreptate, spuse Bill. Poate o să ne amintim, p-p-poate că nu. Cred că ne v-v-vom aminti. Ne-am amintit tot ce-aveam n-nevoie.

— Poate tot ce e bine pentru noi? sugeră Richie. Mike dădu din cap:

— Ne întâlnim mâine. Apoi se uită la ceas.

— Adică azi, mai târziu.

— Aici? întrebă Beverly. Mike clătină încet din cap.

— Propun să ne întâlnim pe Kansas Street. Unde obişnuia Bill să-şi ascundă bicicleta.

— Coborâm pe Maidan, spuse Eddie şi dintr-o dată se înfiora. Mike încuviinţă din nou.

Urmă un moment de tăcere în care se priviră unul pe altul. Apoi Bill se ridică în picioare, iar ceilalţi se sculară o dată cu el.

— Vreau s-aveţi toţi grijă cât mai e noapte, spuse Mike. Monstrul a fost aici; Monstrul poate fi oriunde sunteţi voi. Dar întâlnirea asta m-a făcut să mă simt mai bine.

îl privi pç Bill:

— Aş zice că totuşi se poate, ce spui, Bill?

Bill dădu încet din cap.

— Da. Cred că totuşi se poate face.

— Monstrul o va şti şi pe asta, spuse Mike, şi va încerca tot ce-i stă în putinţă ca să încline sorţii în favoarea sa.

— Ce facem dacă se-arată? întrebă Richie. Ne apucăm de nas, închidem ochii, ne-nvârtim pe loc de trei ori şi avem gânduri bune? Ii suflăm nişte praf magic în faţă? Cântăm vechi cântece de-ale lui Elvis Presley? Ce facem?

Mike clătină din cap:

— Dacă vă puteam spune asta, n-ar mai fi fost nicio problemă, nu? Tot ce ştiu e că mai există şi o altă forţă - cel puţin exista când eram copii - care a vrut să rămânem în viaţă şi să ne facem treaba. Poate că încă mai e pe aici.

Ridică din umeri. Era un gest ostenit.

— Crezusem că doi, poate chiar trei dintre voi nu veţi mai fi la începutul reuniunii noastre de astă-seară. Dispăruţi sau morţi. Simplul fapt că aţi apărut mi-a dat motive să sper.

Richie se uită la ceas.

— Unu şi-un sfert. Cujn mai zboară vremea când te distrezi, nu, Clăiţă?

— Bip-bip, Richie, replică Ben, cu un zâmbet gol.

— Vrei să mergem pe jos împreună până la T-T-Town House, Beverly? o invită Bill.

— Bine.

îşi punea haina. Acum biblioteca părea foarte tăcută, plină de umbre, înfricoşătoare. Bill simţi cum ultimele două zile îl prind din urmă deodată, îi apasă umerii. Dacă era numai oboseală ar fi fost în regulă, dar era mai mult: o senzaţie că se spărgea, că visa, că avea halucinaţii paranoice. Un simţământ că cineva îl urmărea tot timpul cu privirea. *Poate ca de fapt nici nu-smci*, îşi spuse. *Poate că-s în azilul de nebuni al doctorului Seward, cu casa dărăpănată de la oraş a Contelui în vecini şi Renfield imediat peste hol, el cu muştele lui şi eu cu monştrii meiy amândoi convinşi că petrecerea continuă într-adevăr şi îmbrăcaţi pentru ea la patru ace, nu în smokinguri, ci în cămăşi de forţă*.

— Tu ce faci, R-Richie? Richie clătină din cap:

— Eu o să-i las pe Clăiţă şi Kaspbrak să mă conducă acasă. Just, băieţi?

— Sigur, răspunse Ben. O privi scurt pe Beverly, q^re stătea lângă Bill, şi simţi o durere aproape uitată.

O nouă amintire tremură, aproape gata s-o prindă, apoi pluti altundeva."

— Şi tu, M-M-Mike? întrebă Bill. Vrei s-o iei pe jos cu Bev şi cu m-mine?

— Eu, scutură Mike din cap, trebuie să…

în acel moment Beverly zbieră, sunet ascuţit în încremenirea din încăpere. Cupola boltită de deasupra îl recepţiona, iar ecourile părură hohotele unor banshee1 care zburau şi fâlfâiau în jurul lor.

Bill se întoarse spre ea; Richie scăpă vestonul pe care şi-l lua de pe spătarul scaunului; se auzi un clinchet de sticle când braţul lui Eddie mătură pe podea o sticlă de gin goală.

Beverly se dădea înapoi din faţa lor, cu mâinile întinse şi faţa albă ca foaia de extemporal a unui repetent cronic. Ochii, înfundaţi în orbitele vinete-închise, i se bulbucau înspăimântaţi.

— Mâinile *mçle*\ Scoase alt ţipăt.

— Mâinile *melel*

— Ce…, începu Bill, şi atunci văzu sângele ce-i picura

încet printre degetele tremurânde.

Porni înainte şiisimţi dâre fierbinţi brăzdându-i brusc propriile sale mâini. Durerea nu era ascuţită; semăna mai mult cu cea pe care o simţi uneori într-o rană vindecată de mult.

Vechile cicatrice din palmă, cele care reapăruseră în Anglia, se deschiseseră şi sângerau. Privi într-o parte şi-l văzu pe Eddie Kaspbrak holbându-se prostit la propriile-i mâini. Şi ele sângerau. La fel ale lui

Mike. Si ale lui Richie. Si ale lui Ben. » »

— Suntem băgaţi în asta până la capăt, nu? spuse Beverly, începuse să plângă. Iar acest sunet era amplificat în goliciunea neclintită a bibliotecii; clădirea însăşi părea că plânge împreună cu ea. Bill credea că, dacă va trebui să mai asculte multă vreme sunetul acela, va înnebuni.

— Doamne-ajută-ne, suntem băgaţi până la capăt. Femeia suspina, şi o fâşie de mucus îi atârna dintr-o nară.

Şi-o şterse cu dosul unei mâini tremurătoare, şi alţi stropi de sânge căzură pe duşumea.

— Re-re-repede! exclamă Bill şi-l apucă pe Eddie de mână. —Ce…

— *Repede*!

(irl. scoţ. mitol.) - zână care prevesteşte moartea prin tânguieli.

întinse cealaltă mână şi, după o clipă, Beverly i-o prinse. încă mai plângea.

— Da, spuse Mike; părea năuc - aproape drogat. Da, asta e, nu? începe iar, nu, Bill? Totul începe să se întâmple iar.

— D-d-da, cr-cred…

Mike luă mâna lui Eddie, iar Richie apucă mâna cealaltă a lui Beverly. O clipă Ben îi privi doar, şi pe urmă, ca prin vis, îşi ridică mâinile însângerate în ambele părţi şi păşi între Mike şi Richie. îi prinse de mâini. Cercul se închise.

(*Ah Chiid acesta e Ritualul Chüd şi Ţestoasa nu ne poate ajuta*)

Bill încercă să urle, dar din gâtlej nu-i ieşi niciun

sunet. Văzu capul lui Eddie dându-se pe spate, tendoanele gâtului ieşindu-i în relief. Şoldurile lui Beverly palpitară de două ori, aprig, ca într-un orgasm la fel de scurt şi fierbinte precum detunătura unui pistol. Gura lui Mike se mişca în chip ciudat, părând să râdă şi să se strâmbe în acelaşi timp. In tăcejea bibliotecii, uşi începură să se deschidă şi să se trântească, zgomotul rostogolindu-se ca nişte bile de popice. în Sala Periodicelor, revistele zburau într-un uragan fără vânt. în biroul lui Carole Danner, maşina de scris marca IBM a bibliotecii se trezi la viaţă torcând şi bătu:

capra caprasarep iatra piatracrapănpatru crăpaiarcapulcapreicumacrăpatpiatranpatru

Banda se poticni. Maşina sfârâi şi slobozi un râgâit electronic gros când toate dinăuntru cedară suprasolicitate. In Depozitul Doi, raftul cu cărţi oculte se răsturnă deodată, împrăştiindu-i pretutindeni pe Edgar Cayce, Nostradamus, Charles Fort şi Apocrifele.

Bill simţi o exaltantă senzaţie de putere. Era vag conştient că avea o erecţie şi că fiecare fir de păr din cap îi stătea drept. Senzaţia forţei din cercul.desăvârşit era incredibilă.

Toate uşile din bibliotecă se închiseră, trântite la unison.

Pendula de lângă biroul de împrumuturi bătu o dată.

Apoi totul încetă, ca şi cum cineva ar fi apăsat un comutator.

îşi lăsară mâinile moi, privindu-se ameţiţi. Nimeni nu spuse nimic, în timp ce senzaţia de putere se risipea, Bill se simţi cuprins de un cumplit sentiment al fatalităţii. Se uită la feţele lor albe, încordate, apoi la mâini. Acestea erau mânjite de sânge, dar rănile pe care le făcuse Stan Uris cu un ciob crestat de sticlă de Coca-Cola în august 1958 se închi-seseră la loc, nelăsând decât linii albe întortocheate ca nişte lujeri de viţă. îşi spuse: *Aia a fost ultima oară când am fost împreună toţi şapte...*

Ziua când Stan a făcut aceste tăieturi, pe Maidan. Stan nu-i aici; a murit. Şi asta e ultima dată că suntem

împreună toţi şase. O ştiu, o simt.

Beverly stătea lipită de el, tremurând. Bill o cuprinse cu braţul. Toţi ü priveau, cu ochii imenşi şi strălucitori în penumbră, astfel încât masa lungă la care stătuseră, presărată cu sticle goale, pahare şi scrumiere dând pe dinafară, apărea ca o insuliţă de lumină.

— Destul, spuse uscat Bill. Destulă distracţie pentru o singură seară. Păstrăm balul dansant pentru altă dată.

— Mi-am amintit, spuse Beverly; ridică spre Bill ochii uriaşi, cu obrajii palizi, umezi. Mi-am amintit *totul*. Cum a aflat tatăl meu despre voi, băieţi. Cum fugeam. Bowers, Criss şi Huggins. Cum am fugit eu. Tunelul… Păsările… Monstrul… *îmi amintesc totul*.

— Mhm, făcu Richie. Si eu. Eddie dădu din cap:

— Staţia de pompare…

— Şi cum Eddie…, începu Bill.

— Acum duceţi-vă, îl întrerupse Mike. Odihniţi-vă. E târziu. —Vino cu noi, Mike, îl chemă Beverly.

— Nu. Trebuie să închid aici. Si mai am de scris câteva lucruri… procesul-verbal al întrunirii, dacă vă convine denumirea. Nu va dura mult. Duceţi-vă.

Porniră spre uşă, fără multă vorbă. Bill şi Beverly mergeau împreună, urmaţi de Eddie, Richie şi Ben. Bill ü ţinu lui Beverly uşa, iar ea murmură o expresie de mulţumire. în timp ce ieşea pe treptele albe de granit, Bill observă cât de tânără arăta, cât de vulnerabilă… Era sfâşiat de gândul că s-ar putea îndrăgosti din nou de ea. încerca să se gândească la Audra, dar Audra părea foarte îndepărtată. Acum ea va fi dormind în casa lor din Fleet, pe când soarele răsărea şi lăptarul îşi începea rondul.

Cerul oraşului Derry se înnourase iarăşi, şi o ceaţă joasă acoperea strada pustie cu fâşii groase. Mai în sus pe stradă, Casa Comunitară Derry, îngustă, înaltă, victoriană, îşi rumega bezna. Bill medita: *Şi orice ar fi fost ceea ce rătăcea prin casa aceea rătăcea în solitudine*. îşi înăbuşi un chicot necontrolat. Sunetul paşilor lor părea foarte puternic. Mâna lui Beverly i-o atinse pe a lui, iar Bill o apucă recunoscător.

— A început înainte să fim gata, spuse ea.

— Vom fi fiind vr-vr-vreodată gata?

— *Tu* vei fi fiind, Bill Barosane.

Atingerea mâinii ei, pe neaşteptate, era atât minunată, cât şi necesară. Se întrebă cum ar fi să-i atingă sânii pentru a doua oară în viaţa lui, şi bănui că va şti înainte de-a se sfârşi noaptea aceasta lungă. Mai deplin acum, mai matur... Iar mâna lui va găsi păr când va cuprinde umflătura *mons veneris-ului* ei. îşi spuse: *Te-am iubit, Beverly... Te iubesc. Ben te-a iubit... Te iubeşte. Te-am iubit atunci... Te iubim acum. Şi e bine că-i aşa, fiindcă începe. Acum nu mai avem scăpare.*

Privi în urmă şi văzu biblioteca la jumătate de cvartal distanţă. Richie şi Eddie erau pe treapta de sus; Ben stătea la poalele scării, privind în urma lor. Avea mâinile înfundate în buzunare, umerii aduşi şi, văzut prin lentila plutitoare a ceţei joase, ar fi putut foarte bine să aibă din nou unsprezece ani. Dacă ar fi fost în stare să-i transmită lui Ben un gând, Bill i l-ar fi trimis pe acesta: N-are *importanţă, Ben. Iubirea e aceea care contează, afecţiunea... întotdeauna e dorinţa, niciodată timpul. Poate că-i tot ce ajungem să luăm cu. toi când ieşim deodată în întuneric. Mângâiere rece poate, dar mai bine decât niciun fel de mângâiere.*

— Tatăl meu ştia, spuse deodată Beverly. Am venit acasă într-o zi de pe Maidan, iar el pur şi simplu ştia. V-am spus vreodată ce avea-n obicei să-mi spună când îsi ieşea din minţi?

— Ce?

— „îmi fac griji cu tine, Bevvie.” Asta obişnuia să zică. „îmi fac griji *multe*”

Râse, înfiorându-se în acelişi timp.

— Cred că voia să-mi facă rău, Bill. Adică... Mă mai lovise el şi înainte, dar de data asta a fost altfel. Era... Mă rog, în multe privinţe era un om ciudat. îl iubeam. îl iubeam foarte mult. dar...

Se uită la el, poate dorind s-o spună el în locul ei. Bill n-o făcu; era un lucru pe care Beverly îl avea de spus ea

însăşi, mai devreme sau mai târziu. Minciunile şi autoînşelătoriile deveniseră un balast pe care nu şi-l mai puteau permite.

— îl şi uram, continuă ea, iar mâna îi coborî convulsiv peste a lui Bill pentru o secundă îndelungată. Nu i-am mai spus nimănui în viaţa mea asta. Credeam că Dumnezeu mă va trăsni pe loc dac-aş spuné-o cu voce tare.

— Atunci, spune-o iar.

— Nu, eu…

— Haide. O să te doară, dar poate a copt destulă vreme acolo înăuntru. Spune-o.

— îmi uram tatăl, spuse femeia şi începu să suspine neajutorată. îl uram, mi-era frică de el, îl uram. N-am putut fi niciodată o fată destul de bună ca să-i convin, şi-l uram, zău, dar îl şi iubeam.

Bărbatul se opri şi o cuprinse strâns în braţe. Beverly îl apucă într-o îmbrăţişare înfiorată de spaimă. Lacrimile ei îl udară pe gât. Era foarte conştient de trupul copt şi dur al femeii. îşi îndepărtă uşurel torsul de al ei, nevrând să simtă erecţia care i se produsese… Dar ea se lipi la loc de el.

— Petrecuserăm dimineaţa acolo, spuse Beverly, jucând leapşa sau altceva la fel. Ceva *inofensiv*. Nici măcar nu vorbiserăm despre Monstru în ziua aia, cel puţin nu atunci… Obişnuiam să vorbim despre el în fiecare zi, la un moment dat, totuşi. Mai ţii minte?

— Da. La un mo-mo-moment dat. Ţin minte.

— Era înnorat… zăpuşeală. Am jucat cea mai mare parte din dimineaţă. M-am dus acasă pe la unşpe jumate. Mă gândeam să mănânc un sandvici şi o farfurie de supă după ce făceam un duş. Şi pe urmă să mă întorc şi să ne mai jucăm. Părinţii mei erau amândoi la lucru. Aşa ar fi trebuit. Insă el era acolo. El era acasă. El

2

. *Lower Main Street 111*:*30 dimineaţa* o aruncă prin odaie cât colo înainte încă de a fi intrat complet pe uşă. Un ţipăt uimit îi ieşi din piept şi apoi fu retezat când se izbi de perete cu o forţă ce-i amorţi umărul. Se prăbuşi pe sofaua

desfundată, rotind în jur priviri înnebunite. Uşa dinspre antreul de la intrare se trânti. Tatăl său stătuse ascuns după ea..

— îmi fac griji cu tine, Bevvie. Uneori, îmi fac griji *multe*. Ştii asta. Ţi-am spus-o, nu-i aşa? în mod sigur ţi-am spus-o.

— Tăticule, ce…

Se apropia încet de ea prin încăpere, cu faţa îngândurată, tristă, ucigătoare. Expresia aceasta din urmă nu voia s-o vadă, dar era acolo, ca luciul orb al noroiului pe apa stătută. îşi ciupea meditativ un nod al degetelor de la mâna dreaptă. Era îmbrăcat în kaki, iar când aruncă o privire în jos Beverly văzu că pantofii lui cu toc înalt lăsau urme pe covorul maică-sii. *Va trebui să scot aspiratorul*, ţşi spuse ea incoerent. *Să aspir*. *Dacă mă lasă în stare să aspir*. *Dacă*…

Era noroi. Noroi negru. Mintea ei glisa alarmant. Era din nou pe Maidan cu Bill, Richie, Eddie şi ceilalţi. Noroi negru, vâscos, precum cel de pe pantofii tăticului, se găsea acolo, pe Maidan, în locul mlăştinos unde plantele pe care Richie le numea bambuşi creşteau într-un pâlc alb, scheletic-Când bătea vântul, tulpinile se ciocneau una de alta sunând a gol, iscând un zgomot ca al tobelor vrăjitorilor, şi oare fusese tatăl ei pe Maidan? Fusese tatăl ei…

PLEOSC!

Mâna lui, vâjâind pe o orbită arcuită larg, îi lovi faţa. Capul fetei se izbi de perete. Bărbatul îşi agăţă degetele mari de curea şi o privi cu

^acea expresie de curiozitate ucigaşă şi deconectată de la realitate. Beverly simţi un firişor de sânge curgându-i cald din colţul stâng al buzei de jos.

— Am văzut că te-ai făcut mare, spuse el, iar ea crezu că va mai spune ceva, dar pe moment asta părea să fie totul.

— Tăticule, despre ce vorbeşti? întrebă fata cu voce mică şi tremurătoare.

— Dacă mă minţi, te bat de te omor, Bevvie, replică

el.

îşi dădu seama cu groază că nu se uita la ea; privea tabloul Currier and Ives de deasupra capului ei, pe perete, lângă canapea.

Gândul fetei lunecă iar nebuneşte şi din nou avu patru ani, aşezată în cadă cu bărcuţa albastră de plastic şi săpunul Popeye; tatăl ei, atât de mare şi de mult iubit, stătea în genunchi alături, îmbrăcat în pantaloni de tergal gri şi tricou strâmt, cu o cârpă de spălat într-o mână şi un pahar cu suc de portocale în cealaltă, săpunind-o pe spate şi spunând: *Ia să vedem urechile-ăstea*, *Bevvie*, *mama are nevoie de barabule la cină*. Iar ea se putea auzi pe sine, mică, chicotind, privind în sus la chipul lui uşor încărunţit, pe care îl credea atunci fără îndoială etern. * - N-am… N-am să te mint, tăticule. Care-i problema?

Imaginea lui în ochii ei tremura descompunându-se treptat, după cum o podideau lacrimile.

— Ai fost colo-şa pe Maidan c-o gaşcă de băieţi?

Inima îi zvâcni în piept; ochii ei coborâră din nou spre pantofii lui murdari de noroi. De noroiul acela negru, lipicios. Dacă păşeai în el prea adânc îţi sugea tenisul sau mocasinul pe loc… Şi atât Richie, cât şi Bill susţineau că, dacă te cufundai în el cu totul, dădeai de nisipuri mişcătoare.

— Mă joc acolo câteod…

Trosc! mâna, acoperită cu bătături tari, prăbuşindu-se iar. Ţipă, lovită, speriată. Expresia aceea de pe chipul lui o înspăimânta, iar faptul că nici măcar nu se uita la ea o speria de asemenea. Era ceva în neregulă cu el. Se agravase… Dacă avea de gând s-o omoare? Dacă

(*of, încetează Beverly e TATĂL tău şi TAŢII nu-şi omoară FIICELE*)

îşi pierdea controlul? Dacă…

— Ce i-ai lăsat să-ţi facă?

— Să facă? Ce… Habar n-avea la ce se referea.

— Scoate-ţi pantalonii.

Zăpăceala îi spori. Nimic din ce spunea nu părea să aibă legătură cu nimic altceva. încercările de a-i urma

logica o făceau să-i vină rău… Aproape ca un rău de mare.

— Ce… de ce?…

Mâna bărbatului se ridică; fata zvâcni înapoi.

— Scoate-i, Bewie. Vreau să văd dacă eşti intactă.

Acum îi apăru o nouă imagine, mai dementă decât toate celelalte: se văzu pe sine dându-şi jos blugii şi un picior ieşindu-i o dată cu ei. Tatăl său bătând-o cu cureaua prin odaie în timp ce ea încerca să fugă de el ţopăind pe piciorul rămas, iar tăticul strigând: *Ştiam eu că nu eşti intactă*! *Ştiam eu*! *Ştiam eu*!

— Tăticule, nu-nţeleg ce…

Mâna lui căzu, de astă dată nu plesnind, ci apucând. O muşcă de umăr cu o forţă furioasă. Fata ţipă. O trase în sus şi pentru prima oară o privi drept în ochi. Zbieră din nou văzând ce era acolo. Era… *Nimic*. Tatăl ei dispăruse. Iar Beverly pricepu deodată că era singură în apartament cu Monstrul, singură cu Monstrul în dimineaţa aceea adormită de august. N-o mai încerca senzaţia de putere şi răutate pură pe care o simţise în casa de pe Neibolt Street în urmă cu o săptămână şi jumătate - Monstrul fusese oarecum diluat de umanitatea esenţială a tatălui ei - dar Monstrul era aici prezent, acţionând prin intermediul lui.

O azvârli în lături. Beverly se izbi de măsuţa pentru cafea, căzu peste ea şi veni de-a berbeleacul pe duşumea cu un strigăt. *Aşa se-ntâmplă*, cugetă ea. *O să-i spun lui Bill, ca să înţeleagă*. *Monstrul e pretutindeni în Derry*. *Pur şi simplu… Pur şi simplu umple spaţiile goale, atâta tot*.

Se rostogoli. Tatăl său venea spre ea. Se târî din calea lui pe turul pantalonilor, cu părul căzut în ochi.

— Ştiu c-ai fost acolo-şa, spuse el. Mi s-a spus. N-am crezut. N-am crezut că Bewie a mea ar umbla cu-o gaşcă de băieţi. Pe urmă te-am văzut cu ochii mei azi-dimineată. Bewie a mea cu-o hoardă de băieţi. La nici doişpe ani, ea se-nvârte cu-o hoardă de băieţi!

Acest din urmă gând păru să-l arunce într-o criză nouă de turbare; vibra prin carcasa lui costelivă ca un curent electric.

— *La nici doişpe ani*! răcni şi-i arse un şut în coapsă

care-o făcu să zbiere.

Fălcile lui clănţăniră peste acest fapt sau concept sau ce-o fi fost în mintea lui ca ale unui câine flămând preocupat cu-o ciozvârtă de carne.

— *La nici doişpe*! *La nici doişpe*! *La nici măcar DOIŞPE*!

Lovi. Beverly se îndepărtă târâş. Acum ajunseseră în zona bucătăriei. Gheata lui de lucru izbi sertarul de sub aragaz, făcând cratiţele şi oalele dinăuntru să zdrăngăne.

— Să nu fugi de mine, Bewie, o preveni el. Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei s-o păţeşti şi mai rău. Crede-mă acum. Crede-l pe tata. E treabă serioasă. Să umbli cu băieţii, să-i laşi să-ţi facă Dumnezeu ştie ce - la nici *doişpe* - asta-i treabă serioasă, martor mi-e Cristos.

O înşfacă de umăr şi o ridică în picioare cu o smucitură.

— Eşti o fată drăguţă. Puzderie de oameni ar fi fericiţi să-şi facă mendrele c-o fată drăguţă. Puzderie de fete drăguţe dornice să-i lase să-şi facă mendrele. Le-ai fost curviştină ălor băieţi, Bewie?

în sfârşit înţelese ce-i băgase Monstrul în cap… Doar că o parte din ea ştia că gândul putea aproape să fi fost acolo tot timpul; că poate Monstrul folosise doar uneltele care zăceau pe-acolo, aşteptând să fie folosite.

— Nu, tăticule. Nu, tăticule…

— *Te-am văzut fumând*! mugi el. De astă dată o pocni cu palma, îndeajuns de tare ca s-o trimită învârtindu-se în piruete bete spre masa de bucătărie, unde căzu grămadă cu o flacără de durere în şale. Solniţa şi piperniţa căzură pe jos. Piperniţa se sparse. Flori negre se desfăcură şi-i dispărură dinaintea ochilor. Sunetele păreau prea profunde. îi văzu chipul. Ceva anume pe chip. Se uita la pieptul ei. Deodată deveni conştientă că bluza i se descheiase şi că nu purta sutien - deocamdată n-avea decât unul, un sutien de gimnastică. Mintea îi lunecă înapoi la casa din Neibolt Street, când Bill îi dăduse tricoul lui. Fusese conştient de felul cum sânii ei împungeau materialul de bumbac subţire, dar ocheadele lor

ocazionale, furişe, n-o deranjaseră; acelea păruseră întru totul fireşti. Iar privirea *lui Bill* păruse mai mult decât firească - păruse caldă şi doritoare, dacă nu cumva profund primejdioasă.

Acum simţea vinovăţia amestecându-i-se cu spaima. Chiar greşea atât de mult tatăl ei? Nu cumva avusese

(*le-ai fost curviştină ălora*), gânduri? Gânduri necurate? Gânduri despre ce-o fi vorbind el?

Nu-i acelaşi lucru! *Nu-i acelaşi lucru cu felul*

(*le-ai fost curviştină*)

cum se uită acum el la mine! *Nu-i acelaşi*! îşi încheie bluza la loc.

— Bewie?

— Tăticule, ne *jucăm* doar. Atâta tot. Ne jucăm… nu… nu facem nimic ca… nimic *rău*. Ne…

— Te-am văzut fumând, spuse el iar, venind spre ea.

Ochii îi coborâră peste pieptul ei şi peste şoldurile înguste, nearcuite. Intona deodată, cu o voce.subţire de licean, care o sperie şi mai mult:

— *O fată care mestecă gumă va fuma*! *O fată care va fuma va bea*! *Şi o fată care va bea, toată lumea ştie o fată* de-astea *ce-o să facă*!

— *N-AM FĂCUT NIMICA*! urlă ea în timp ce mâinile lui îi coborau pe umeri. Acum n-o mai ciupea, nici n-o lovea.

Mâinile erau blânde. Si ăsta era într-un fel lucrul cel mai înfri-coşător.

— Beverly, rosti el cu logica de necontrazis, dementă, a obsedatului, te-am văzut cu băieţi. Vrei, te rog, să-mi spui ce face cu băieţii o fată, jos, în toată porcăria aia, dacă nu-i lucru' pe care-l face culcată pe spate?

— *Lasă-mă-n pace*! ţipă Beverly.

Furia explodă dintr-un puţ adânc pe care nici măcar nu-l bănuise. Furia îi aprinse o flacără galbenă-albăstruie în cap. Ii ameninţa gândurile. O speriase tot timpul; o făcuse de ruşine tot timpul; o rănise tot timpul.

— *Lasâ-mă-n pace-acuma*!

— Nu vorbi aşa cu tăticul tău, spuse el, părând uimit.

— *N-am făcut ce spui dumneata*! *Niciodată n-am făcut-o*!

— Poate. Poate că nu. O să verific şi-am să fiu sigar. Ştiu eu cum. Scoate-ţi pantalonii.

— *Ñu*.

Ochii bărbatului se lărgiră, dezvăluind complet cornéele îngălbenite în jurul irişilor de un albastru-intens.

— *Ce-di* spus?

— Am spus *nu*.

Ochii lui erau aţintiţi într-ai ei, şi poate văzu mânia care ardea acolo, aprinsa izbucnire de revoltă.

— Cine ţi-a spus?

— Bevvie…

— Cine ţi-a spus că ne jucăm acolo? Un străin? Un om îmbrăcat în oranj şi portocaliu? Purta mănuşi? Arăta ca un clovn chiar dacă nu era clovn? Cum îl chema?

— Bevvie, te rog să încetezi…

— Nu: dumneata te rog să încetezi.

îşi repezi din nou mâna, nu desfăcută, ci de astă dată strânsă într-un pumn ce avea intenţia să sfărâme ceva. Beverly se feri. Pumnul şuieră pe deasupra capului ei şi se zdrobi de perete. Omul urlă şi-i dădu drumul, băgându-şi pumnul în gură. Fata dădu înapoi dinaintea lui cu paşi iuţi şi mărunţi.

— *Treci înapoi aici*!

— Nu. Vrei să dai în mine. Te iubesc, tăticule, dar când eşti aşa ca acum te urăsc. N-o mai poţi face. *Monstrul* te împinge s-o faci, dar *dumneata* laşi *Monstrul* înăuntru.

— Nu ştiu ce tot vorbeşti, da' ai face mai bine să vii aici la mine. A doua oară n-am, să te mai chem.

— Nu, spuse ea, începând din nou să plângă.

— Nu mă face să vin eu după tine, Bewie. O să-ţi pară tare rău dacă va trebui s-o fac. Vino la mine.

— Spune-mi cine ţi-a zis şi am să vin.

Se repezi la ea cu o agilitate atât de felină, încât, deşi fata bănuise că va urma un asemenea salt, aproape o prinse. Bâjbâi după mânerul uşii de la bucătărie, o

deschise doar atât cât să se poată strecura prin ea şi o luă la goană prin hol spre uşa din faţă, fugind într-o panică de vis, la fel cum avea să fugă de doamna Kersh peste douăzeci şi şapte de ani. în urma ei, Al Marsh se ciocni de uşă, trântind-o la loc şi crăpând-o pe mijloc.

— *TRECI ÎNAPOI AICI ÎN CLIPA ASTA BEWIE*! urlă el, deschizând uşa şi ieşind după ea.

Uşa din faţă-era închisă cu zăvoraşul; intrase în casă prin dos. O mână tremurătoare îi moşmondi la încuietoare, pe când cealaltă zgâlţâia zadarnic clanţa. în spatele ei, tatăl urlă din nou; sunetul unui

(*scoate pantalonii ăia curviştino*)

animal. Apăsă pe clanţă şi uşa din faţă se deschise în sfârşit. Răsuflarea fierbinte îi vâjâia prin gâtlej. Privi peste umăr şi-l văzu imediat în urma ei, întinzând mâinile, rânjind şi strâmbându-se, cu dinţii cabalini şi galbeni ca o capcană de urşi.

Beverly se năpusti prin uşa cu plasă şi-i simţi degetele ştergându-i spatele cămăşii fără a o prinde. Zbură în jos pe trepte, se dezechilibra şi veni de-a dura pe aleea de ciment, julindu-şi pielea de pe amândoi genunchii.

— *ACUM SĂ VII AICI BEWIE SAU MARTOR MUE DUMNEZEU CĂ IAU PIELEA DE PE TINE*!

Coborî treptele, iar fatale adună pe picioare, cu găuri în genunchii blugilor,

(*scoate pantalonii*)

cu rotúlele şiroind de sânge, cu terminaţiile nervoase expuse cântând „înainte, soldaţi creştini". Se uită înapoi şi iar venea, Al Marsh, îngrijitor şi custode, un om cu părul cărunt şi pantaloni kaki, cămaşă kaki cu două buzunare cu clapete, un inel de chei ataşat la cingătoare cu un lănţişor, părul în vânt. Dar în ochii săi nu el se vedea - el, cel care o spălase pe spate şi-i dădea pumni în burtă, şi le făcuse pe amândouă pentru că-şi făcea griji cu ea, îşi făcea griji *multe*, el; cel care încercase o dată să-i împletească părul când avea şapte ani, şi coada îi ieşise ca de câlţi, şi pe urmă începuse să se hlizească împreună cu ea de felul cum îi stătea în toate părţile, el, cel care ştia să facă duminica

lapte de pasăre cu scorţişoară mai gustos decât orice puteai cumpăra pe un bănuţ la Derry Ice Cream Bar, el, cel patern, el, personajul mascul din viaţa ei, purtător al unui mesaj amestecat din acea altă stare sexuală. Acum în ochii lui nu se mai afla nimic din toate astea. Văzu acolo dorinţa de a ucide. Văzu Monstrul.

Fugi. Fugi de Monstru.

Domnul Pasquale ridică privirea, surprins, de pe balustrada verandei, unde şedea stropindu-şi gazonul, în timp ce asculta meciul cu Red Sox la un radio portativ. Copiii Zinnerman se dădură înapoi de lângă vechiul Hudson Hörnet pe care-l cumpăraseră cu douăzeci şi cinci de dolari şi-l spălau aproape în fiecare zi. Unul dintre ei ţinea un furtun, celălalt o găleată cu clăbuc de săpun. Amândoi rămăseseră cu gura căscată. Doamna Dentón privi afară din apartamentul ei de la etajul doi, cu rochia uneia dintre cele şase fiice ale ei în poală, cu alte haine de cusut într-un coş pe podea, cu gura plină de bolduri. Micuţul Lars Theramenius îşi trase repede căruciorul Red Ball Flyer de pe trotuarul crăpat şi se opri pe iarba muribundă a lui Bucky Pasquale. Izbucni în plâns când Bewie, care în acea primăvară petrecuse o întreagă dimineaţă arătându-i răbdătoare cum să-şi lege şireturile astfel ca să rămână legate, trecu iute ca un fulger pe lângă el, zbierând, cu ochii holbaţi. Un moment mai târziu trecu şi taică-său, urlând la ea, iar Lars, care pe atunci avea trei ani şi avea să moară doisprezece ani mai târziu într-un accident de motocicletă, văzu ceva cumplit şi neomenesc pe chipul domnului Marsh. Avu coşmaruri trei săptămâni după aceea. în ele îl vedea pe domnul Marsh prefăcându-se în păianjen cu hainele pe el.

Beverly fugea. îşi dădea seama că probabil fugea ca să scape cu viaţă. Dacă tatăl ei o prindea acum, n-ar mai fi contat că se găseau pe stradă. Oamenii fac uneori trăsnăi în Derry; n-avea nevoie să citească ziarele sau să cunoască bizara istorie a oraşului ca să înţeleagă asta. Dacă o prindea, avea s-o sugrume, sau s-o bată, áau s-ô calce în picioare. Iar, când totul va fi gata, cineva va veni să-l ridice

şi o să şadă într-o celulă la fel cum şi tatăl lui Eddie Corcoran şedea într-o celulă, năuc şi fără a pricepe ce i se întârnpla.

Alergă spre centru, trecând în drum pe lângă tot mai mulţi oameni. Se uitau cu ochi mari - mai întâi la ea, pe urmă la tatăl care-o urmărea - şi se arătau surprinşi, unii chiar uimiţi. Dar ceea ce se citea pe feţele lor nu mergea mai departe de atât. Se uitau, apoi plecau mai departe spre treburile lor. Aerul care-i circula prin plămâni devenea acum tot mai greu.

Traversă Canalul, cu picioarele tropăindu-i pe ciment, în timp ce maşinile duruiau la dreapta ei peste traversele grele de lemn ale podului, în stânga putea să vadă semicercul de piatră pe unde Canalul dispărea sub zona centrală a oraşului. O tăie brusc peste Main Street, neluând în seamă claxoanele şi scrâşnetele de frâne. Cotise la dreapta pentru că acolo se afla Maidanul. încă o mai despărţeau de el doi kilometri, şi, dacă era vorba să ajungă acolo, trebuia să ia cumva distanţă faţă de tatăl ei pe panta istovitoare a Colinei Up-Mile (sau pe una dintre străzile lăturalnice, încă mai abrupte). Dar altceva nu putea face.

— *VINO-NAPOI CĂŢEA MICĂ ATÂT ÎŢI ZIC*!

Ajunsă-pe trotuarul opus, mai aruncă o privire în urmă, povara grea a părului roşcat mutându-i-se peste umăr când o făcu. Tatăl ei trecea strada, la fel de nepăsător faţă de trafic pe cât fusese şi ea, cu faţa asudată, de un roşu-aprins.

Ajunse pe o alee ce trecea pe după Warehouse Row. Aceasta era partea din spate a clădirilor cu faţada pe Up-Mile Hill: „Star Beef ’,,,Armour Meatpacking”, „Hemphill Storage & Warehousing”, „Eagle Beef & Kosher Meats”. Aleea era îngustă şi pietruită, strâmtată şi mai mult de pâlcurile de tomberoane şi lăzi pline de gunoi înşirate de-a lungul ei. Caldarâmul era lunecos de Dumnezeu ştie ce scurgeri şi mizerii. Domnea un amestec de mirosuri, unele sălcii, altele pătrunzătoare… Dar toate spuneau poveşti despre carne şi măcelărie. Muştele zumzăiau în roiuri.

Dinăuntrul unor clădiri se auzea vaierul de-nchegat-sângele-n vine al ferăstraielor de oase. Picioarele fetei se bâlbâiau inegal pe pietrele unsuroase. Lovi cu şoldul o pubelă zincată, şi câteva pachete de măruntaie învelite în ziare căzură ca nişte uriaşi muguri de junglă cărnoşi.

— *TRECI DRACU-NAPOI AICEA IMEDIAT BEWIE*! *ACUMA VREAU SĂ ZIC*! *N-O FACE SĂ FIE MAI RĂU DECÂT E ORICUM FATO*!

Doi bărbaţi lâncezeau în poarta de încărcare de la „Kirshner Packing Works", molfaind sandvişuri groase, cu sufertaşele deschise fe îndemână.

— Dăduşi de belea, fetiţo, spuse moale unul dintre ei. Se pare c-o iei peste bot de la tac-tu.

Celălalt râse.

/ Marsh se apropia, li auzea tropăitul tunător şi respiraţia greoaie la un pas în urma ei; privind spre dreapta putea vedea aripa neagra a umbrei zburând peste gardul înalt de scânduri de acolo.

Apoi bărbatul răcni de furie şi surpriză când pământul îi fugi de sub picioare şi se prăbuşi pe caldarâm. Se ridică într-o clipă, fără a mai răcni vorbe, ci doar mugindu-şi furia incoerentă în timp ce oamenii din uşă râdeau şi se băteau pe spate.

Aleea coti la stânga… iar Beverly frână patinând, cu gura căscată a dezgust. O maşină de gunoieri a municipalităţii era parcată în gura aleii. Nici zece centimetri de spaţiu liber nu rămăsese de fiecare parte. Motorul torcea alene. Pe sub sunetul acesta abia audibil putea auzi murmurul conversaţiei din cabină. Alţii în pauza dé masă. Nu mai erau decât trei sau patru minute până la amiază; curând ceasul tribunalului avea să înceapă să anunţe ora.

II auzea venind din nou, apropiindu-se. Se aruncă la pământ şi se târî sub maşina de gunoi, folosindu-şi coatele şi genunchii răniţi. Duhoarea gazelor de eşapament şi carburant Diesel amestecată cu mirosul de came stricată o făcea să simtă o greaţă ameţitoare. într-un fel, uşurinţa deplasării era şi mai rea: luneca pe o peliculă de mâzgă şi

zeamă de gunoaie. Continuă să înainteze, iar la un moment dat se ridică prea sus de pe pietre, astfel că spatele îi veni în contact cu ţeava fierbinte de eşapament a camionului. Trebui să-şi muşte limba ca să nu ţipe.

— Beverly? Eşti acolo dedesubt?

Fiecare cuvânt se despărţea de cel anterior printr-o gâfâială sufocată. Se uită înapoi şi-i întâlni ochii când se aplecă să privească sub maşini

— Lasă-mă-n… pace! îngăimă ea.

— *Căţea*, replică el cu voce groasă, înecată de flegmă.

Se trânti pe burtă, zăngănindu-şi cheile, şi începu să se târască după ea, aplicând o grotesca mişcare de înot ca să avanseze.

Beverly se trase cu unghiile de sub cabina camionului, apucă unul dintre cauciucurile enorme - degetele i se îhcârligară într-un şănţuleţ până la a doua falangă - şi se săltă în picioare. îşi izbi noada de bara din faţă a maşinii gunoierilor, iar apoi o luă din nou la fugă, acum îndreptân-du-se spre Up-Mile Hill, cu bluza şi blugii mânjiţi de clisă şi puţind îngrozitor. Privi în urmă şi văzu mâinile şi braţele pistruiate ale tatălui ei apărând de sub cabina gunoierilor aidoma ghearelor unui monstru imaginar de sub patul copilăriei.

Iute, fără să se gândească aproape deloc, săgeta printre „Feldman’s Storage” şi „Tracker Brothers’ Annex”. Acest pasaj, prea strâmt ca să poată fi numit fie şi alee, era plin cu lăzi sparte, buruieni, floarea-soarelui şi, fireşte, alte gunoaie. Beverly plonja după o stivă de lăzi şi se piti acolo. Peste câteva clipe îşi văzu tatăl trecând prin dreptul pasajului, în sus spre colină.

Beverly se ridică şi o luă repede spre capătul opus al strâmtorii. Acolo se găsea un gard de plasă metalică. Se caţără ca o maimuţă până în vârf, trecu peste el şi-şi croi drum pe partea cealaltă. Acum se afla pe proprietatea Seminarului Teologic Derry. Fugi peste gazonul dosnic tuns scurt şi pe după latura clădirii. înăuntru cineva cânta o piesă clasică la orgă. Notele păreau să-şi graveze

personalitatea calmă şi plăcută în văzduhul încremenit.

între Seminar şi Kansas Street era un gard viu înalt. Privi pe furiş prin el şi îşi văzu tatăl pe partea opusă a străzii, suflând greu, cu pete de transpiraţie întunecându-i cămaşa la subsuori. Se uita în jur, cu mâini-le-n şolduri. Inelul cu chei ü scânteia viu în soare.

Beverly îl urmări, respirând şi ea cu greutate, cu inima bătându-i în gât repede ca a unui iepuraş. îi era foarte sete, şi mirosul fiert al propriului său trup o dezgusta. *Dacă aş fi desenată într-o revistă*, se gândi ea distrată, *din mine s-ar înălţa toate liniile alea de putoare ondulate*.

Tatăl ei traversă încet pe partea cu Seminarul.

Lui Beverly i se opri respiraţia.

Te rog, Doamne, nu mai pot să fug. Ajută-mă, Doamne. Nu-l lăsa să mă găsească.

Al Marsh porni încet pe trotuar, drept pe lângă locul unde fiica sa stătea chircită de cealaltă parte a gardului viu.

Sfinte Doamne, fă să nu-mi simtă mirosul!

Nu i-l simţi - poate pentru că, după o tumbă pe alee şi târâşul pe sub maşina de gunoi, Al însuşi mirosea la fel de rău ca şi ea. îşi urmă drumul. Fata îl privi cum se înapoia în josul Colinei Up-Mile până nu-l mai văzu.

Beverly se ridică încet. Hainele îi erau acoperite cu gunoi, avea faţa murdară, o durea spatele acolo unde şi-l arsese de ţeava de eşapament a maşinii de gunoi. Aceste lucruri fizice păleau înaintea vâltorii confuze a gândurilor - simţea că navigase până dincolo de marginea lumii, şi niciunul dintre sistemele normale de comportament nu părea să se mai poată aplica. Nici nu-şi putea închipui că s-ar mai duce acasă; dar nu-şi putea închipui nici că *nu* se va mai duce acasă. îşi sfidase tatăl, îl *sfidase*...

Trebui să alunge acest gând pentru că o făcea să se simtă slabă şi tremurătoare, îi făcea rău la stomac. îşi iubea tatăl. Nu spunea oare una din cele Zece Porunci „Cinsteşte-i pe tatăl şi pe mama ta ca să ai zile pe Pământ”? Ba da. Dar nu fusese eHnsuşi. Nu fusese tatăl ei.

Fusese de fapt cineva cu totul diferit. Un impostor. Monstrul…

Deodată o luă cu frig când o întrebare cumplită îi trecu prin minte: li se întâmpla acelaşi lucru şi celorlalţi? Sau altceva asemănător? Trebuia să-i prevină. Răniseră Monstrul, şi poate acum el lua măsuri ca să se asigure că nu-l vor mai răni niciodată. Şi, într-adevăr, unde în altă parte s-ar fi putut duce? Ei erau singurii prieteni pe care-i avea. Bill. Bill va fi ştiind ce e de făcut. Bill îi va spune ce să facă, Bill va şti ce urmează să facă.

Se opri în locul unde aleea Seminarului se întâlnea cu trotuarul Străzii Kansas şi aruncă o privire pe după gard. Tatăl ei plecase de-a binelea. Coti ia dreapta şi o luă pe Kansas Street spre Maidan. Probabil că niciunul dintre ei nu era acolo chiar în acel moment; erau desigur acasă, luându-şi prânzul. Dar se vor întoarce. între timp putea coborî în clubul răcoros, încercând să-şi recapete o oarecare stăpânire de sine. Va lăsa ferestruica larg deschisă, astfel ca să se bucure de puţin soare, şi poate chiar va reuşi să doarmă. Trupul său obosit şi mintea suprasolicitată tre-săriră cu nerăbdare la acest gând. Somnul, da, ăsta ar fi un lucru bun.

îşi lăsă capul în piept când trecu pe lângă ultimul grup de case, înainte ca terenul să devină prea abrupt pentru construcţii şi să coboare spre Maidan - Maidanul unde, cât i-ar fi părut de incredibil, pândise şi spionase tatăl ei.

Cu siguranţă, nu auzea paşii din urma ei. Băieţii de acolo făceau mari eforturi să păstreze liniştea. Mai fuseseră întrecuţi la fugă; nu aveau de gând să se mai lase întrecuţi. Se apropiau tot mai mult şi mai mult de ea, păşind neauziţi ca pisicile. Belch şi Victor rânjeau, dar chipul lui Henry era lipsit de expresie, şi totuşi serios. Avea părul nepieptănat şi încâlcit. Ochii-i erau la fel de nefocalizaţi cum fuseseră cei ai lui Al Marsh în apartament. Ţinea un deget murdar apăsat pe buze în gestul de *şşşt* în timp ce reduceau distanţa de douăzeci de metri la cincisprezece metri, apoi la zece.

De-a lungul acelei veri, Henry se balansase încontinuu deasupra unui abis mintal, păşind pe o punte care se îngusta din ce în ce mai tare. în ziua când îi permisese lui Patrick Hockstetter să-l mângâie, puntea aceea se strâmtase până ajunsese o simplă frânghie. Frânghia plesnise azi-dimineaţă. Ieşise în curte, gol cu excepţia chiloţilor zdrenţuiţi şi îngălbeniţi, şi ridicase privirea spre cer. Fantoma lunii din noaptea trecută încă mai stăruia acolo, şi în timp ce o privea luna se preschimbase deodată într-un cap rânjit de mort. Henry căzuse în genunchi la vederea acelui chip, exaltat de spaimă şi bucurie. Voci fantomatice veneau din lună. Vocile se schimbau, uneori păreau să se contopească într-o bolboroseală slabă, aproape neinteligibilă… Dar el simţea adevărul, şi anume că pur şi simplu toate acele voci erau o singură voce, o singură inteligenţă. Vocea îi spunea să-i găsească pe Belch şi Victor şi să fie la colţul Kansas Street cu Costello Avenue pe la prânz. Va şti el ce să facă atunci, îi mai spuse vocea. Nici nu încăpea îndoială, fofoloanca apăruse ţopăind pe trotuar. Aşteptă să audă ce-i va spune vocea să facă mai departe. Răspunsul sosi în timp ce continuau să reducă din distanţă. Vocea se auzi nu din lună, ci de sub grătarul canalului pe lângă care treceau. Era joasă, dar clară. Belch şi Victor priviră buimaci spre grilaj, aproape hipnotizaţi, apoi din nou spre Beverly.

Omorâţi-o, spuse vocea din canal.

Henry Bowers băgă mâna în buzunar şi scoase un instrument subţire, lung de peste douăzeci de centimetri, cu intarsii de imitaţie de fildeş pe laturi. Un mic buton cromat scânteia într-un capăt al acestui dubios *objet d'art*. Henry îl apăsă. O lamă de cincisprezece centimetri sări prin fanta de la capătul plăselelor. Săltă briceagul în palmă. Grăbi puţin pasul. Victor şi Belch, încă năuci, măriră pasul ca să se ţină în rând cu el.

Beverly nu-i *auzi*; nu asta o făcu să privească înapoi în'timp ce Henry Bowers se apropia. Cu genunchii flexaţi, furişat, cu faţa îngheţată într-un rânjet, Henry era silenţios ca un indian. Nu; era pur şi simplu o senzaţie, prea

limpede şi directă şi puternică pentru a fi negată, de-a

3

Biblioteca Publică Derry 11.55 dimineaţa

fi privit.

Mike Hanlon lăsă stiloul deoparte şi privi prin castronul inversat, umbros, al sălii principale. Văzu insule de lumină aruncate de globurile suspendate; văzu cărţi pierzându-se în penumbră; văzu scările de fier urcând în graţioasele lor spirale cu împletituri până la rafturi. Nu văzu nimic nelalocul său.

Şi totuşi nu credea că e singur acolo. Nu mai credea.

După plecarea celorlalţi, Mike făcuse curat cu o grijă care pur şi simplu îi stătea în obicei. Era pe pilot automat, cu mintea la un milion de kilometri - şi douăzeci şi şapte de ani - distanţă. Goli scrumierele, aruncă sticlele de băutură goale (aşternând peste ele un strat de gunoi ca să nu o şocheze pe Carole), iar cutiile recuperabile le puse într-un coş aflat în spatele biroului său. Apoi luă mătura şi înlătură cioburile sticlei de gin pe care o spărsese Eddie.

După ce termină de curăţat masa, trecu în Sala Periodicelor şi strânse revistele risipite. In timp ce făcea aceste treburi simple, creierul său cernu poveştile pe care le spuseseră - concentrându-se cel mai mult poate pe ceea ce rămăsese nerostit. Credeau că-şi aminteau totul; bănuia că Bill şi Beverly aproape-şi aminteau totul. Dar mai erau şi altele. Aveau să le vină în minte... dacă Monstrul le lăsa timp pentru asta. în 1958 nu avuseseră şansa vreunei pregătiri. Vorbiseră la nesfârşit - cu discursurile întrerupte doar de bătaia cu pietre şi acel unic act de eroism în grup pe Neibolt Street 29 - şi poate, în ultimă instanţă, nici nu făcuseră mai mult decât să vorbească. Se ivise apoi ziua de 14 august, iar Henry şi amicii săi pur şi simplu îi goniseră în canalizare.

Poate trebuia să le fi spus, reflectă el, punând ultimele reviste la locurile lor. Dar ceva se opunea cu tărie ideii - voceaTestoasei, presupunea. Poate că asta făcea parte din toată povestea; poate şi acea senzaţie de ciclicitate făcea parte din ea. Poate că acel ultim act avea să se repete şi el, într-un mod actualizat. Pusese bine

lanternele şi căştile de mineri, pentru a doua zi; avea planurile reţelelor de canalizare din Derry rulate ordonat şi prinse în benzi de cauciuc, în aceeaşi debara. Dar, când erau mici, toate vorbele şi planurile lor, pe jumătate coapte sau altminteri, nu duseseră în ultimă instanţă la nimic; până la urmă, fuseseră pur şi simplu mânaţi în canale, azvârliţi în confruntarea ce urmase. Avea să se întâmple din nou acelaşi lucru? Credinţa şi puterea, căpătase el convingere, erau interşanjabile. Oare adevărul final era şi mai simplu de atât? Acela că niciun act de credinţă nu era posibil până nu erai împins brutal în miezul urlând al lucrurilor, ca un copil nou-născut prăbuşindu-se fără paraşută din pântecele mamei? Odată ce cădeai, erai forţat să crezi în paraşută, spre a o face să existe, nu-i aşa? A trage inelul în cădere îţi devenea declaraţia finală asupra subiectului, într-un fel sau altul.

Isuse Cristoase, *ăsta-i Fulton Sheen jucat de-un negru*, îşi spuse Mike şi râse puţintel.

Făcea curăţenie, ordine, îşi gândea gândurile, în vreme ce o altă parte a creierului lui se aştepta ca sfârşind să se simtă destul de obosit pentru a se duce acasă ca să apuce câteva ore de somn. Dar, când în fine termină, constată că avea ochii tot cât cepele. Aşa că se duse în unicul sector închis din spatele biroului său, descuie poarta de sârmă cu o cheie de pe inel şi intră. Acest sector, presupus protejat de foc când uşa metalică era închisă şi încuiată, conţinea ediţiile valoroase ale bibliotecii, cărţi semnate de scriitori morţi demult (printre exemplarele cu autograf se numărau *Moby Dick* şi *Leaves of Grass* de Whitman), materiale istorice legate de oraş, şi hârtiile personale ale câtorva dintre puţinii scriitori care trăiseră şi lucraseră în Derry. Mike spera ca, dacă totul se va sfârşi cu bine, să-l convingă pe Bill să-şi lase manuscrisele în Biblioteca Publică Derry. Păşind prin al treilea culoar al secţiei, pe sub becurile cu abajur de tablă, simţind mirosurile familiare de mucegai, praf şi scorţişoară ale bibliotecii, îşi spuse: *Când voi muri*, *sper să mă duc cu o fişă pentru bibliotecă într-o mână şi o ştampilă DEPĂŞIT*

TERMENUL în cealaltă. Mă rog, poate că există şi morţi mai rele ca asta.

Se opri la jumătatea celui de-al treilea culoar. Caietul său stenografie cu colţurile foilor îndoite, care conţinea notele relatărilor despre

Derry şi propriile sale rătăciri tulburi, era vârât între *Old Derry-Town* a lui Fricke şi *History of Derry* de Michaud. împinse caietul atât de mult, încât era aproape invizibil. Nimeni n-ar fidat de el decât dacă-l căuta anume.

Mike îl luă şi reveni la masa unde îşi ţinuseră întrunirea, oprindu-se să stingă luminile din raionul închis şi să încuie la loc poarta de sârmă. Se aşeză şi răsfoi paginile pe care le scrisese, gândindu-se ce depoziţie stranie şi oloagă era: parte istorie, parte scandal, parte jurnal, parte confesiune. Nu mai înregistrase nicio consemnare din data de 6 aprilie. *Trebuie să-mi iau curând un caiet nou*, îşf spuse, frunzărind puţinele foi albe ce mai rămăseseră. Amuzat, se gândi o clipă la prima ciornă a Margaretei Mitchell pentru *Pe aripile vântului*, scrisă îndelung în teancuri, teancuri şi teancuri de caiete pentru compuneri şcolare. Apoi scoase capacul stiloului şi scrise *31 mai*, cu două rânduri mai jos de sfârşitul ultimei note. Se opri, privind vag prin biblioteca goală, apoi se apucă să scrie despre toate cele întâmplate în ultimele trei zile, începând cu apelul său telefonic adresat lui Stanley Uris.

Scrise liniştit timp de cincisprezece minute, iar după aceea concentrarea începu să i se destrame. Se oprea din ce în ce mai des. Imaginea capului retezat al lui Stan Uris descoperit în frigider încerca să-i ocupe mintea, capul însângerat al lui Stan, cu gura căscată şi plină de pene, căzând din frigider şi rostogolindu-se pe duşumea spre el. O izgoni cu un efort şi îşi reluă scrisul. Peste cinci minute sări în picioare şi privi în jur, convins că va vedea capul venind de-a dura peste vechile dale negre-şi-roşii ale planşeului principal, cu ochii la fel de sticloşi şi avizi precum cei ai unui cerb împăiat.

Nu era nimic. Niciun cap, niciun sunet, doar toba înfundată a propriei lui inimi.

Tre să-ţi vii-n fire, Mikey. Ai luat-o razna, asta-i tot. Nimic altceva.

Dar vocea aceasta lucidă nu-i era de niciun folos. Cuvintele începură să se îndepărteze de el, gândurile păreau să bată frenetic din aripi zdrenţuite exact acolo unde nu le mai ajungea. Simţea o apăsare în ceafă, din ce în ce mai dureroasă.

Cineva se holba la el.

Lăsă stiloul jos şi se ridică de la masă.

— E cineva aici? strigă el, iar vocea îşi împrăştie ecoul prin rotondă, făcându-l să tresară; îşi linse buzele şi încercă încă o dată: Bill?... Ben? *Bill-ill-ill... Ben-en-en...* ^

Deodată Mike trase concluzia că dorea să fie acasă. Pur şi simplu avea să-şi ia caietul cu el. întinse mâna după acesta... Şi auzi un pas slab, târşâit.

Ridică din nou privirea. Băltoace de lumină încercuite de lagune tot mai adânci de umbră. Nimic altceva... Cel puţin nimic vizibil. Aşteptă, cu inima bătându-i tare, iepuraş prins în capcană.

Pasul se auzi iar, şi de astă dată îşi dădu seama de unde vine. Pasajul vitrat ce făcea legătura între biblioteca adulţilor şi Biblioteca de Copii. Acolo. Cineva. Ceva.

Mişcându-se fără zgomot, Mike traversă încăperea până la biroul de înregistrări. Uşile duble ce duceau îh culoarul cu geamuri erau ţinute deschise cu nişte bucăţi de lemn. Putea vedea ceva asemănător unor picioare, şi cu bruscă oroare ce-i aduse apă în genunchi şi gelatină în gânduri se întrebă dacă nu cumva Stan venise la urma urmei, dacă Stan avea poate să iasă din umbre cu enciclopedia sa ornitologică într-o mână, faţa albă, buzele vinete, încheieturile mâinilor şi antebraţele spintecate. *Până la urmă am venit*, va rosti Stan. *Mi-a luat ceva timp fiindcă a trebuit să ies din mormânt, dar până la urmă am venit...*

Se auzi încă un pas, iar acum Mike era sigur că vede o pereche de pantofi - pantofi şi manşetele unor pantaloni de doc zdrenţuiţi. Fâşii albastre decolorate atârnau peste gleznele fără ciorapi. Şi, în întuneric, la aproape doi metri

deasupra acelor glezne, văzu scânteierea unor ochi.

Apucă pe bâjbâite marginea biroului semicircular şi pipăi latura opusă fără a-şi lua privirea de la acei ochi. Degetele lui simţiră colţul de lemn al unei cutiuţe - fişele de cărţi întârziate. O cutiuţă şi mai mică -agrafe de prins hârtia şi banderole de cauciuc. Atinse un obiect dinme-tal şi îl apucă. Era un *coupe-papier* cu cuvintele DOAMNE AJUTA întipărite pe mâner. II primise prin poştă de la Grace Baptist Church în cadrul unei campanii de colectare de fonduri. Mike nu mai participase la slujbe de cincisprezece ani, dar Grace Baptist fusese biserica mamei lui şi le trimisese cinci dolari pe care nu şi-i putea permite cu adevărat. Intenţionase să arunce cuţitul de tăiat hârtie, dar acesta rămăsese aici, în mijlocul dezordinii de pe partea sa de birou (partea lui Carole era întotdeauna curată) până acum.

II strânse cu putere şi privi cu ochii ieşiţi din orbite de-a lungul holului întunecos.

Urmă încă un pas… Şi încă unul. Acum pantalonii jerpeliţi de doc erau vizibili până la genunchi. Putea vedea silueta căreia îi aparţineau acele gambe: uriaşă, mătăhăloasă. Umerii erau rotunjiţi. Se zărea o părere de păr zbârlit. Figura era ca de maimuţă.

— Cine eşti?

Umbra stătea acolo, contemplându-l.

Deşi tot speriat, Mike trecuse peste ideea paralizantă că ar fi putut fi Stan Uris, revenit din mormânt, chemat înapoi de cicatricele din palme, vreun magnetism nelumesc aducându-l înapoi ca pe un zombi dintr-un film de groază. Indiferent cine era, nu era Stan Uris, care se oprise din creştere la un metru şi cincizeci şi cinci.

Arătarea mai făcu un pas, iar acum lumina globului cel mai apropiat de pasaj căzu pe găicile pantalonilor.

Deodată Mike ştiu. Chiar înainte ca umbra să vorbească, ştiu.

— Salut, cioroiu', spuse umbra. Dăduşi cu pietre-n careva? Vrei să ştii cin' ţi-a futut câinele?

Silueta mai făcu un pas în faţă şi lumina scaldă chipul

lui Henry Bowers. Se îngrăşase, se fleşcăise; pielea avea o nuanţă nesănătoasă ca de ceară; obrajii deveniseră nişte cărnuri atârnânde presărate cu ţepi, aproape tot atâţia albi câţi şi negri. Linii unduitoare - trei la număr -erau săpate în stânjenul frunţii, deasupra sprâncenelor stufoase. Alte dâre formau paranteze la colţurile gurii cu buze pline. Ochii erau mici şi răi înăuntrul unor pungi de piele decolorată - injectaţi şi goi de orice gând. Era faţa unui om împins într-o bătrâneţe prematură, un om de treizeci şi nouă de ani mergând pe şaptezeci şi trei. Dar mai era şi faţa unui băiat de doisprezece ani. Hainele lui Henry erau încă înverzite de tufişurile în ascunzătoarea cărora îşi petrecuse ziua.

— Nu zici săru' mâna, negrotei? întrebă Henry.

— Salut, Henry.

, Ii trecu vag prin minte că în ultimele două zile nu mai ascultase radioul, nici măcar ziarul nu-l citise, ceea ce era pentru el un veritabil ritual. Cu atâtea câte se întâmplaseră. Cu atâtea treburi. Cu atât mai rău.

Henry ieşi din coridorul ce unea Biblioteca pentru Copii cu cea a adulţilor şi se opri acolo, privind la Mike cu ochii săi porcini. Buzele i se despărţiră într-un rânjet indescriptibil, dezvelind dinţi stricaţi.

— Voci. Auzi vreodată voci, negroteiule?

— Ce voci sunt acelea, Henry?

Duse ambele mâini la spate, ca un şcolar chemat să recite, şi mută cuţitaşul din mâna stângă în dreapta. Pendula, donată de Horst Mueller în 1923, ticăia solemn secundele în iazul neted al tăcerii din bibliotecă.

— Din lună, spuse Henry; băgă o mână în buzunar. Veneau din lună. Droaie de voci.

Tăcu, se încruntă uşor, apoi scuturăă din cap.

— Droaie, da' de fapt mima' una. Vocea Iu' *Monstru*.

— L-ai văzut pe Monstru, Henry?

— *Mda*, făcu Henry. Frankenstein. I-a smuls lu* Victor capu'. Să-l fi auzit. A scos un zgomot ca un fermoar mare care-l desfaci. Pe urmă s-a luat de Belch. Belch s-a luptat cu el.

— Zău?

— *Mda*. Aşa am putut să scap.

— L-ai lăsat să moară.

— *Nu zice asta*!

Obrajii lui Henry se aprinseră într-un roşu de foc. Făcu doi paşi înainte. Cu cât se îndepărta mai mult.de cordonul ce lega Biblioteca pentru Copii cu cea de adulţi, cu atât îi părea mai tânăr lui Mike. Văzu aceeaşi veche răutate pe chipul lui Henry, dar mai văzu la fel de clar şi altceva: copilul crescut de Butch Bowers cel nebun pe pământul unei ferme rodnice, care de-a lungul anilor ajunsese o ruină jalnică.

— *Nu zice asta*! *Că mă omora şi pe^ mine*!

— Pe noi nu ne-a omorât.

Ochii lui Henry luciră cu haz rânced.

— Nu încă. Da' o să. Doar dacă-l mai las eu pe v'unu' din voi întreg să pună Monstrul laba pe el.

Scoase mâna din buzunar. Ţinea în ea un instrument subţire, íung de peste douăzeci de centimetri, cu intarsii de imitaţie de fildeş pe laturi. Un mic buton cromat scânteia într-un capăt al acestui dubios *objet d'art*. Henry îl apăsă. O lamă de cincisprezece centimetri sări din fanta de la capătul plăselelor. Săltă briceagul în palmă şi grăbi puţin pasul spre biroul de înregistrări.

— Uite ce-am găsit, spuse el. Am ştiut unde să caut.

In mod obscen, o pleoapă tivită cu roşu căzu, făcând cu ochiul.

— Omu' din lună mi-a spus. Henry îşi arătă din nou dinţii.

— M-ascunsei azi. Seara am făcut un stop. Un moş. I-am dat una. L-omorâi, ere' că. Maşina am băgat-o-n şanţ la Newport. Chiar după marginea la Derry, auzii o voce. M-am uitat într-un canal. Acolo era bulendrele-ăstea. Si cutitu'. Vechiu' meu cuţit.

— Uiţi ceva, Henry.

Henry, rânjind, clătină doar din cap.

— Noi am, scăpat, şi ai scăpat şi tu. Dacă Mojistrul ne vrea pe noi, şi pe. tine te vrea.

— Ba nu.

— Ba cred că da. I-oţi fi făcut nătângii de voi treaba, dar Monstrul nu prea avea favoriţi, este? Le-a făcut de petrecanie ambilor prieteni ai tăi, şi-n timp ce Belch se lupta cu el, tu ai scăpat. Dar acum te-ai întors. Cred că şi tu faci parte din treaba neterminată a Monstrului, Henry. Zău că aşa cred.

— Ba nu!

— Poate că pe Frankenstein ai să-l vezi. Sau vârcolacul? Un vampir? Clovnul? Sau, Henry! *Poate chiar ai să-l vezi pe Monstru cum arată*, Henry. Noi l-am văzut. Vrei să-ţi spun? Vrei să-ţi…

— Să-ţi ţii gura! răcni Henry, şi se aruncă asupra lui Mike.

Mike păşi în lături şi întinse un picior. Henry se împiedică de el şi căzu lunecând peste dalele lustruite de paşi ca o bilă de popice. Se lovi cu capul de piciorul mesei unde stătuseră mai devreme în acea seară Păguboşii, spunându-şi poveştile. Fu năucit; un moment, pumnalul îi atârna moale în mâni

Mike se repezi la el, se repezi la cuţit. în clipa aceea i-ar fi putut face de petrecanie lui Henry; i-ar fi fost posibil să înfigă *coupe-papier-ul* DOAMNE AJUTA sosit prin poştă de la biserica mamei sale în ceafa lui Henry, şi apoi să cheme poliţia. Ar fi urmat o anume cantitate de aiureli oficiale, dar nu prea multe - nu în Derry, unde asemenea evenimente ciudate şi violente nu erau cu totul ieşite din comun.

Ceea ce-l opri fu pătrunderea: faptului, aproape prea fulgerătoare pentru a fi şi conştientă, că dacă-l ucidea pe Henry ar fi îndeplinit voinţa Monstrului, la fel de sigur pe cât era că şi Henry i-o îndeplinea dacă-l omora pe Mike. Şi încă ceva: cealaltă expresie pe care o văzuse pe chipul lui Henry, privirea obosită şi mirată a copilului folosit în scopuri rele, care fusese trimis pe-o cărare otrăvită într-un scop necunoscut. Henry crescuse în perimetrul contaminat al minţii lui Butch Bowers; cu siguranţă că aparţinuse Monstrului încă dinainte de a-i bănui măcar existenţa.

Aşa că, în loc să împlânte cuţitul în gâtul vulnerabil al lui Henry, căzu în genunchi şi înşfacă pumnalul. I se răsuci în mână - aparent pradă unei voinţe proprii - şi degetele se strânseră pe tăiş. Nu simţi nicio durere imediată; doar sânge roşu curgând pe primele trei degete ale mâinii drepte, peste cicatricele din palmi

Se retrase. Henry se rostogoli şi apucă iar cuţitul. Mike se ridică în genunchi şi cei doi se confruntară astfel, sângerând fiecare: degetele lui Mike, nasul lui Henry. Henry scutură capul făcând să zboare stropi roşii în întuneric.

— Te credeai dăşlepl! strigă el răguşit. Fătălău futuţ, asta -eşti! Puteam să ne batem într-o luptă cinstită!

— Lasă cuţitul jos, Henry, spuse calm Mike. O să chem poliţia. Au să vină să te ia şi te vor duce înapoi la Juniper Hill. Departe de Derry. în siguranţă.

Henry încercă să vorbească şi nu putu. Nu-i putea spune jegului ăluia scârbos că nu va fi în siguranţă nici la Juniper Hill, nici la Los Angeles, nici în pădurile tropicale din Timbuktu. Mai devreme sau mai târziu avea să răsară luna, albă ca osul şi rece ca zăpada, iar vocile fantomatice vor începe, şi faţa lunii se va preface în faţa Monstrului, bălmăjind, râzând şi poruncind. îşi înghiţi sângele gros şi uleios.

— Niciodat’ n-ai luptat corect!

— Da’ tu? întrebă Mike.

— Băi negroteicioroiepuroidejunglăommaimuţăâcoAzc^! zbieră Henry şi sări din nou la Mike.

Bibliotecarul se retrase pentru a evita atacul orbit de uşă şi stânci, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate cu braţele desfăcute. Henry se lovi din nou de masă, ricoşa, se răsuci şi-l apucă pe Mike de braţ. Mike abătu lateral cuţitul de tăiat hârtie şi îl simţi înfigându-se adânc în braţul lui Henry. Henry urlă dar, în loc să-i dea drumul, strânse şi mai tare. Se trase spre Mike, cu părul în ochi, sângerând peste buzele groase din nasul rupt.

Mike încercă să-şi proptească un picior în coastele lui

Henry şi să-l împingă de lângă el. Henry repezi stiletul într-un arc lucitor. Acesta intră cu toţi cei cincisprezece centimetri ai săi în coapsa lui Mike. Pătrunse fără efort, ca într-o bucată moale de unt. îl smulse iar, şiroind de sânge, iar Mike, cu un ţipăt de durere şi efort, reuşi să-l împingă la o parte.

Se chinui să se ridice în picioare, dar Henry se sculă mai repede, iar Mike abia reuşi să-i evite următorul atac sălbatic. Simţea sângele curgându-i pe picior în şuvoaie, umplându-i mocasinul. *Mi-a tăiat artera femurală. Isuse, m-a rănit rău. Peste tot numai sânge. Sânge pe jos. Pantofii nu-mi mai sunt buni de nimic, căca-m-aş, abia acu două luni i-am cumpărat…*

Henry se repezi din nou, gâfâind şi pufnind ca un bivol în călduri. Mike eschivă împleticit şi lovi iar cu *coupe-papier-u*\. Sfâşie cămaşa zdrenţuită a lui Henry şi-i făcu o tăietură adâncă peste coaste. Henry mârâi, când Mike îl împinse din nou mai încolo.

— *Negrotei pungaş*! se văicări el. *Uite ce mi-ai făcut*!

— Aruncă pumnalul, Henry, replică Mike.

Din spatele lor se auzi un ţăcănit. Henry privi… Şi urlă cu groază pură, plesnindu-şi obrajii cu mâinile ca ©domnişoară bătrână ofuscată.

Privirea lui Mike zvâcni spre birou. Auzi un pocnet sonor şi vibrant, şi de după birou sări capul lui Stan Uris. Avea un arc înşurubat în gâtul retezat, picurând sânge. Faţa îi era lividă de fard. Pe fiecare obraz lucea câte un bujor bolnăvicios. Pompoane portocalii uriaşe înfloreau acolo unde-i fuseseră ochii. Acest grotesc *drăcuşor-Stan-hopa-Miticâ* se bălăbănea înainte şi înapoi în vârful arcului ca o floarea-soarelui gigantică de lângă casa de pe Neibolt Street. Gura i se deschise şi o voce scârţâită, hohotitoare, începu să cânte:

— *Omoară-l, Henry*! *Omoară cioroiul, omoară maimuţoiul, omoa-ră-l, omoară-l OMOARĂ-L*!

Mike se răsuci înapoi spre Henry, dându-şi seama cu silă că fusese păcălit şi întrebându-se vag al cui cap îl văzuse Henry în capătul arcului. Al lui Stan? Al iui Victor

Criss? Al tatălui său, poate?

Henry chirăi şi se năpusti asupra lui Mike, cu cuţitul lovind repetat ca acul unei maşini de cusut.

— *Haaa*, *cioroi borât*! urla Henry. *Haaa*, *cioroi borât*! *Haaa*, *cioroi borât*!

Mike se retrase, iar piciorul pe care i-l împunsese Henry se îndoi sub el aproape de îndată, prăvălindu-l pe pardoseală. Abia dacă mai simţea ceva cu piciorul acela. Privind în jos, văzu că pantalonii săi crem erau acum coloraţi într-un roşu-aprins.

Lama lui Henry îi fulgeră pe dinaintea nasului.

Mike împunse cu cuţitul său DOAMNE AJUTA în timp ce Henry se răsucea să-şi ia din nou avânt. Henry se înfipse în el ca un gândac într-un ac. Sânge cald scaldă mâna lui Mike. Se auzi un mic trosnet şi, când trase mâna înapoi, mai avea în ea doar jumătate din cuţitul de tăiat hârtie. Restul se vedea implântat în stomacul lui Henry.

— *Haaa*! *Cioroi borât*! răcni Henry, trântindu-şi o mână peste ciotul tăişului ieşit în afară.

Sângele îi şiroia printre degete. Privi la el cu ochi ieşiţi din cap, neîncrezători. Capul chiţcăia şi râdea. Mike, simţindu-se îngreţoşat şi buimăcit, privi înapoi la el şi văzu că era capul lui Belch Huggins, dop uman de sticlă de şampanie purtând o şapcă a echipei de baseball New York Yankees întoarsă invers. Gemu, iar geamătul se auzi ca de departe, reverberat în propriile-i urechi. Era conştient că şedea într-o baltă de sânge cald. *Dacă nu-mi strâng piciorul cu ceva*, *o să mor*.

— *Haaaaaaaaaah*! *Cioooooooroooo*! urlă Henry.

încă ţinându-şi burta sângerândă cu o mână şi cuţitul cu cealaltă, se îndepărtă clătinat spre uşile bibliotecii. Se balansa ca un om beat dintr-o parte în alta, înaintând prin sala principală, cu ecourile ei, ca o bilă într-un joc electronic. Levi unul dintre scaunele uşoare şi-l răsturnă. Mâna sa dibuindă împrăştie pe jos un teanc de ziare. Ajunse la uşi, deschise una şi pieri în noapte.

Mintea lui Mike se înceţoşa acum cu repeziciune. Bâjbâia la catarama curelei, cu degete pe care abia şi le

mai simţea. Intr-un târziu o descheie şi reuşi să şi-o scoată din găici. O petrecu împrejurul coapsei rănite chiar sub şold şi o strânse cu putere. Ţinând-o cu o mână, începu să se târască spre biroul de circulaţie a cărţilor. Acolo era telefonul. Nu ştia sigur cum avea să ajungă la el, dar deocamdată nu conta. Şmecheria era doar să parcurgă distanţa. Lumea se unduia tulbure, tot mai palidă după valuri cenuşii. Scoase limba şi şi-o muşcă sălbatic. Durerea pe care o simţi imediat era teribilă. I se limpezi din nou vederea. Deveni conştient că încă mai ţinea în mână plăselele rupte ale *coupe-papier-uhxi* şi le aruncă. Iată în fine biroul, înalt cât Everestul.

Mike îşi trase sub el piciorul nevătămat şi împinse în sus, agăţân-du-se de marginea mesei cu mâna care nu ţinea cureaua strânsă. Gura-i era trasă în jos într-o grimasă tremurătoare, ochii întredeschişi. într-un târziu izbuti să se ridice complet. Rămase aşa, ca un stârc, şi trase telefonul spre el. Pe o latură a acestuia erau lipite trei numere: pompierii, poliţia şi spitalul. Cu un deget tremurând, ce părea a fi la cel puţin zece kilometri distanţă, Mike formă numărul spitalului: 555-3711. închise ochii când telefonul începu să sune... După care şi-i deschise larg, auzind că răspunde vocea Clovnului Pennywise.

— Sal’tare negroteiule! ţipă Pennywise şi zbieră un hohot tăios ca sticla spartă în urechea lui Mike. Ce mai zici? Ce ’ci? Cred c-ai murit, tu ce crezi? Cred că Henry ţi-a făcut bucata! Vrei un balon, Mikey? Vrei un balon? Ce mai ’ci? Hai noroc!

Ochii lui Mike se întoarseră spre cadranul pendulei, ceasul de la Mueller, şi văzu fără nicio surprindere că fusese înlocuit de faţa tatălui său, pământie şi scofâlcită de cancer. Ochii erau daţi peste cap, arătân-du-şi numai albul bulbucat. Deodată tatăl său scoase limba şi ceasul începu să bată.

Mike scăpă din mână marginea biroului. Se legănă un moment pe piciorul teafăr şi căzu iarăşi. Receptorul se bălăngănea înaintea lui la capătul firului ca Ceasul unui

hipnotizator. Acum îi devenea tot mai greu să ţină de curea.

— Hai noroace, Amos! ţipă voios Pennywise din receptorul ce se balansa. Aciia-i Regele Peşte! Io mi-s Regele Peşte-n Derry, oricum ţi-o trag, şi *aista-i* adevărul. Tu ce crezi, băiatu'?

— Dacă e cineva la telefon, horeai Mike, o voce reală dincolo de cea pe care o aud, vă rog, ajutaţi-mă. Numele meu e Michael Hanlon şi sunt la Biblioteca Publică Derry. Sângerez de moarte. Dacă mă auziţi, eu nu vă pot auzi. Nu mi se dă voie să vă aud. Dacă sunteţi acolo, vă rog, grăbiţi-vă.

Zăcea pe o parte, trăgându-şi picioarele în sus, ghemuit ca un făt în uterul mamei. Petrecu încă de două ori cureaua împrejurul mâinii drepte şi o ţinu strânsă, în timp ce lumea se îndepărta în derivă printre norii cenuşii, ca de bumbac, ca nişte baloane.

— Hai noroace? zbiera Pennywise din receptorul ce spânzura legă-nându-se. Hai noroc, băi cioroi! Hai

4

Kansas Street 112.20 după-amiaza

… noroace, aruncă Henry Bowers. Pizdulicea ce-ţi mai face?

Beverly reacţiona instantaneu, întorcându-se s-o ia la fugă. Era o reacţie mai rapidă decât se aşteptase oricare dintre ei. Ar fi putut chiar să ia un start bun… Dacă nu era părul. Henry o prinse de pletele lungi şi o trase înapoi. Ii rânji în faţă. Respiraţia-i era grea, fierbinte şi puturoasă.

— Ge mai 'ci? o întrebă Henry Bowers. Un' te 'ci? Iar să te mai joci niţel cu găozarii ăi de preteni ai tăi? Cre' c-o să-ţi tai nasu' şi ţi-l dau să-l haleşti. Ţ-ar place?

Fata se zbătea să se elibereze. Henry râse şi-i zgâlţâi capul de păr, înainte şi-napoi. Cuţitul strălucea ameninţător în soarele înceţoşat de august. Pe neaşteptate sună un claxon de maşină - un semnal prelung.

— Ei! Ei! Ce faceţi, mă băieţi? Ia daţi-i drumul fetei!

Era o doamnă în vârstă la volanul unui Ford 1950 bine întreţinut. Oprise la bordură şi se apleca peste

canapeaua acoperită cu o pătură, privind prin fereastra din dreapta. La vederea feţei ei furioase şi oneste, expresia năucă se şterse pentru prima oară din ochii lui Victor Criss, care îl privi nervos pe Henry:

— Ce…

— Vă rog! ţipă ascuţit Bev. Are cuţit! *Cuţit*!

Supărarea bătrânei doamne era acum înlocuită de îngrijorare, surpriză şi frică totodată.

— Ce. faceţi, măi băieţi? Lăsaţi-o-n *pace*\

Peste drum - lucru pe care Bev îl văzu cât se poate de clar - Herbert Ross se ridică din fotoliul său de grădină de pe verandă, se apropie de balustradă şi privi în stradă. Avea chipul la fel de inexpresiv ca al lui Belch Huggins. îşi împături ziarul, se întoarse şi intră liniştit în casă.

— Daţi-i *drumu*! strigă cu voce piţigăiată cucoana în vârstă. Henry îşi dezveli dinţii şi deodată se repezi spre maşina ei, trăgând-o pe Beverly după el, de păr. Fata se poticni, căzu într-un genunchi, târâtă pe jos. Durerea din cap era atroce, monstruoasă. Simţi o parte din păr smulgându-i-se din rădăcină.

Bătrâna zbieră şi ridică înnebunită geamul. Henry dădu cu cuţitul, lama patinând pe sticlă. Piciorul femeii se ridică de pe pedala ambreia-jului şi Fordul porni de-a lungul Kansas Street cu trei smucituri uriaşe, săltând până dincolo de curbă, unde se opri. Henry o luă după maşină, continuând s-o târască pe Beverly. Victor îşi linse buzele şi privi în jur. Belch îşi împinse pe frunte şapca de baseball New York Yankees şi se scobi adânc în ureche cu un gest derutat.

Bev zări faţa albă şi speriată a femeii, un moment, după care o văzu bâjbâind la siguranţele portierelor, mai întâi pe partea dreaptă, apoi pe cea stângă. Motorul Fordului se ambala şi porni. Henry ridică o cizmă şi dădu un şut într-o lumină de poziţie.

— Cară-te de-aici, curvă bătrână şi veştedă!

Cauciucurile urlară pe când cucoana acceleră, iar un camion venind din sens opus coti qa s-o evite; latră din claxon. Henry se întoarse la loc spre Bev, începând iarăşi

să rânjească, iar ea îi trânti un picior drept în coaie.

Surâsul de pe chipul lui Henry se transformă într-o strâmbătură de durere. Briceagul îi căzu din mână, clănţănind pe trotuar. Mâna cealaltă îşi părăsi cuibul din părul încâlcit ăl fetei (mai trăgând o dată, teribil, la despărţire), apoi băiatul căzu moale în genunchi, încercând să zbiere şi ţinându-se de boaşe. Beverly putu să vadă în mâna lui şuviţe din pro-priu-i păr arămiu, şi în acel moment toată spaima i se prefăcu într-o ură arzătoare. Trase aer în piept, adânc, sacadat, şi-i arse o castană zdravănă în creştetul capului.

Apoi se întoarse şi o luă la fugă.

Belch încercă să alerge vreo trei paşi după ea şi se opri. împreună cu Victor, se îndreptă spre Henry, care-i îmbrânci în lături şi se ridică împleticit în picioare, ţinându-se încă de ouă cu ambele mâini; nu era pentru prima oară în vara aceea că fusese lovit acolo.

Se aplecă şi ridică briceagul.

— …hai, icni el.

— Ce, Henry? întrebă neliniştit Belch.

Henry întoarse spre el un chip atât de plin de durere transpirată şi ură bolnavă, pârjolitoare, încât Belch se dădu înapoi cu un pas.

— Am… spus… hai! îngăimă el şi începu să alerge şchiopătând pe stradă după Beverly, ţinându-se încă de cel mai sensibil loc al trupului său.

— Acuma n-o mai putem prinde, Henry, spuse stingherit Victor. Ce dracu\ abia mai poţi să umbli.

— O s-o prindem, gâfâi Henry; buza de sus i se ridica şi cădea la loc într-o grimasă inconştient-câinească; broboane de sudoare îi ieşiseră pe frunte, prelingându-se pe obrajii inflamaţi. O s-o prindem, nici vorbă. Fiindcă ştiu un’ se duce. Se duce pe Maidan să se-ntâlnească cu găozarii ei de

5

Pensiunea Derry I 2.00 dimineaţa prieteni, spuse Beverly. —Hmmm?

Bill o privi. Gândurile îi zburaseră departe. Mergeau

de mână, între ei domnind o tăcere prietenoasă şi uşor încărcată de atracţie reciproci Nu prinsese decât ultimul cuvânt din cele rostite #de ea. La o stradă distanţă în faţa lor, luminile Pensiunii străluceau prin ceaţa joasă.

— Spuneam că voi mi-aţi fost cei mai buni prieteni. Singurii prieteni pe care i-am avut pe vremea aia.

Zâmbi.

— A-mi face prieteni n-a fost niciodată punctul meu forte, cred, deşi am o prietenă foarte bună acasă, la Chicago. O femeie pe nume Kay McCall. Cred că ţi-ar plăcea, Bill.

— Probabil că da. Nici eu n-am fost vreodată prea dibaci în a-mi găsi prieteni.

Zâmbi şi el.

— Pe-atunci, noi eram tot ce-aveam n-n-nevoie.

Văzu mărgele de umezeală în părul ei şi admiră felul cum luminile îi aureolau capul. Ochii femeii îl priveau cu gravitate.

— Acum am nevoie de ceva, spuse ea.

— C-ce anume?

— Am nevoie să mă săruţi.

Se gândi la Audra şi pentru prima oară îi trecu prin minje că *semăna* într-adevăr cu Beverly. Se întrebă dacă nu cumva această atracţie funcţionase tot timpul, dacă nu cumva ea fusese motivul pentru care reuşise să-şi afle tăria de a-i cere Audrei o întâlnire spre sfârşitul petrecerii de la Hollywood, unde se cunoscuseră. Simţi un junghi de vinovăţie nefericită… După care o cuprinse pe Beverly, prietena lui din copilărie, în braţe.

Sărutul ei era ferm, cald şi dulce. Sânii împungeau vestonul lui deschis, iar şoldurile i se mişcau lipite de el… îndepărtându-se… revenind. Când trupul se retrase a doua oară, bărbatul îşi cufundă ambele mâini în părul ei şi se lipi de <ea. Simţindu-l că se întăreşte, femeia slobozi un mic suspin şi-şi înfundă faţa în latura gâtului său. Bill îi simţi lacrimile pe piele, calde, tainice.

— Haidem, îl chemă. Hai repede.

O luă de mână şi parcurseră drumul rămas până la

Pensiune. Holul era vechi, festonat cu plante, şi încă mai poseda un anume farmec stins. Decorul aparţinea în mare măsură stilului Forestier Secolul al Nouăsprezecelea. La ora aceea era pustiu, cu excepţia recepţionerului, abia vizibil în oficiul interior, cu picioarele cocoţate pe birou, privind la televizor. Bill apăsă butonul etajului trei cu un deget ce-i tremura doar uşor - excitaţie? nervozitate? vinovăţie? toate la un loc? A, da, sigur, şi un soi de bucurie şi frică nebunească în acelaşi timp. Aceste sentimente nu se amestecau în mod plăcut, dar păreau necesare. O conduse pe culoar spre camera lui, hotărând într-un chip confuz că, dacă era să fie necredincios, ar trebui să fie un act de infidelitate complet, consumat acasă la el, nu la ea. Se pomeni gândindu-se la Susan Browne, prima sa agentă editorială şi, pe vremea când încă nu avea douăzeci de ani împliniţi, prima lui amantă.

înşel. *îmi înşel soţia*. încercă să-şi bage gândul în cap, dar părea atât real, cât şi ireal totodată. Mai puternic era un simţământ nefericit de dor de casă: o demodată senzaţie de înstrăinare. Audra va fi fiind acum trează, făcând cafea, aşezată la masa din bucătărie în capotul ei, poate învăţându-şi textul, poate citind un roman de Dick Francis.

Cheia clănţăni în broasca odăii 311. Dacă s-ar fi dus în camera lui Beverly de la etajul cinci, ar fi văzut becul-de-mesaje al telefonului ei clipind; recepţionerul i-ar fi transmis să-şi sune prietena din Chicago, Kay (după al treilea apel frenetic al lui Kay, în sfârşit nu mai uitase să reţină mesajul); lucrurile ar fi putut lua un alt curs: cei cinci poate n-ar mai fi fost fugari din calea poliţiei din Derry când avea să se lumineze de ziuă. Dar merseră în camera lui - aşa cum probabil fusese prestabilit.

Uşa se deschise. Intrară. îl privi, cu ochii strălucitori, cu obrajii aprinşi, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând la loc, rapid. O luă în braţe şi îl copleşi sentimentul de *justeţe* - de senzaţia că se închide cercul dintre trecut şi prezent. închise stângaci uşa cu un picior, iar ea râse suflându-i fierbinte în gură.

— Inima mea…, spuse Bev, şi-i aşează mâna pe sânul ei stâng.

I-o simţi sub acea moliciune fermă, înnebunitoare, galopând ca un armăsar sălbatic.

— I-i-inima ta…

— Inima mea.

Erau pe pat, încă îmbrăcaţi, sărutându-se. Mâna ei i se strecură sub cămaşă, apoi ieşi iar. îşi plimbă un deget peste şirul de nasturi, se opri la talie… Apoi acelaşi deget lunecă în jos, urmând grosimea pietroasă ascunsă în pantaloni. Muşchi <}e care nu fusese conştient tresăriră şi-i fluturară sub pântece. Se desprinse din sărut şi-şi îndepărtă trupul de al ei, pe pat.

— Bill?

— Tre’ să ne-op-op-oprim un m-m-minut. Că altfel mă scap în p-ppantaloni ca un co-copil. r

Femeia râse din nou, uşurel, şi-l privi.

— Asta să fie? Sau te gândeşti la altcineva?

— La altcineva, spuse Bill. In-în-întotdeauna mă gândesc.

— Eu nu. II urăsc.

O privi, cu zâmbetul ştergându-i-se.

— N-am ştiut-o pe de-a-ntregul până acum două nopţi. A, o ştiam dintotdeauna, cred. Mă bate şi mă loveşte. M-am măritat cu el pentru că… pentru că tatăl meu întotdeauna-şi făcea griji cu mine, aş zice. Indiferent cât de mult încercam, èl îşi făcea griji. Şi am ştiut, cred, c-ar fi de acord să-l iau pe Tom. Pentru că şi Tom îşi făcea întotdeauna griji, îşi făcea griji *multe*. Şi, câtă vreme se găsea cine să-şi facă griji cu mine, eram în siguranţă. Mai mult decât în siguranţă. Eram *reală*.

îl privi solemnă. Bluza îi ieşise de sub betelia pantalonilor, dezvăluind o fâşie albă din abdomen. Bill vru s-o sărute.

— Dar nu era nimic real. Era un coşmar. Măritişul cu Tom a fost ca o întoarcere în coşmar. De ce ar face cineva asta, Bill? De ce să se întoarcă o persoană în coşmar de bună voie şi nesilită de nimeni?

— S-s-singurul motiv pe care mi-l pot în-închipui e că oa-oamenii se întorc ca să se g-g-găsească pe ei înş-ş-şi-şi-şişi.

— Coşmarul e aici. Coşmarul e Derry. Tom pare mărunt comparat cu asta. Acum pot să-l văd mai bine. Mi-e silă de mine pentru toţi anii petrecuţi împreună… Tu nu ştii… Lucrurile pe care mă silea să le fac, şi, vai, eram destul de fericită să le fac, ştii, fiindcă-şi făcea griji cu mine. Aş plânge… Dar uneori ruşinea e prea mare. înţelegi?

— Ajunge, spuse el liniştit, şi-şi puse mâna peste a ei; i-o strânse cu putere; ochii femeii străluceau peste măsură, dar lacrimile nu cădeau. Toţi tr-tr-trecem prin asta. Dar nu-i un e-e-examen. Treci doar prin ea cât de b-b-bine poţi.

— Ce vreau eu să spun e că nu-l înşel pe Tom, nici nu încerc să mă folosesc de tine ca să mă răzbun pe el, sau altceva de genul ăsta. Pentru mine ar fi ca un lucru… sănătos, şi normai, şi dulce. Dar nu vreau să te fac să suferi, Bill. Nici să te momesc în ceva ce ai regreta mai târziu.

Bill se gândi la toate astea, se gândi la ele cu o seriozitate reală şi profundă. Dar exerciţiul de xiicţie - *capra sare piatra* şi aşa mai departe - începu să-i dea iar târcoale, rupându-i firul gândurilor. Fusese o zi lungL Apelul lui Mike şi invitaţia la masă la Jadul Orientului păreau să se fi produs cu o sută de ani în urmi Atât de multe poveşti de-atunci. Atât de multe amintiri, ca nişte fotografii din albumul lui George.

— Prietenii nu se în-în-înşeală unul pe a-altul, spuse el şi se aplecă spre ea pe pat.

Buzele li se atinseră, şi începu să-i descheie bluza. Una dintre mâinile ei i se ridică la ceafă şi-l ţinu aproape, în timp ce cu cealaltă îşi desfăcea fermoarul pantalonilor şi şi-i trăgea în jos. Un moment mâna lui se opri pe pântecul ei, caldă; apoi chiloţii îi fură scoşi într-o şoaptă; pe urmă, el zvâcni, iar ea îl călăuzi.

In timp ce pătrundea în ea, femeia îşi arcui uşor spinarea spre imboldul sexului lui şi murmură:

— Fii prietenul meu… Te iubesc, Bill.

— Şi eu te iubesc, rosti el, zâmbind cu buzele pe umărul ei gol. începură încet şi simţi sudoarea răzbătându-i prin piele în timp ce ea accelera dedesubt. Cunoştinţa începu să i se scurgă-n jos, concentrân-du-se din ce în ce mai puternic asupra conexiunii lor. Porii ei se deschiseseră, eliberând o adorabilă mireasmă de mosc.

Beverly simţi orgasmul apropiindu-i-se. Se undui spre el, ajutân-du-l, fără a se îndoi un moment măcar că va sosi. Trupul său se bâlbâi dintr-o dată şi păru să salte în sus, nu juisând, ci atingând o zonă mult mai înaltă decât orice izbândise vreodată cu Tom sau cu cei doi amanţi pe care-i cunoscuse înainte de Tom. Deveni conştientă că asta nu avea să fie o simplă voluptate, ci o explozie nucleară. I se făcu puţin frică… Dar trupul ei prinse din nou ritmul. II simţi pe Bill încremenind în ea, întregul său trup devenind deodată la fel de dur ca şi acea parte din el aflată înlăuntrul ei, şi în acelaşi moment juisa - *începu* să juiseze; o plăcere atât de mare, încât se apropia de agonie se revărsă din vane nebănuite, şi-l muşcă de umăr ca să-şi înăbuşe ţipetele.

— O, Doamne Sfinte, gâfâi Bill şi, deşi n-avea să fie niciodată sigură, i se păru că plângea.

Bărbatul se retrase, iar ea crezu că vrea să iasă din ea - încercă să se pregătească pentru acel moment, care întotdeauna aducea cu sine un simţământ plutitor, inexplicabil, de singurătate şi golire, ceva ca o urmă de pas - şi atunci se aruncă din nou cu putere înainte. Imediat Beverly avu un al doilea orgasm, lucru „despre care nu crezuse că e posibil la ea, iar fereastra amintirii se deschise iar şi văzu păsări, mii de păsări, coborând pe fiecare acoperiş şi fir de telegraf şi cutie poştală din Derry, păsări de primăvară profilate pe cerul alb al lui aprilie, şi urmă durerea amestecată cu plăcere - dar în cea mai mare măsură părea joasă, la fel cum un cer alb de primăvară pare lăsat mai jos. Durere fizică joasă amestecată cu plăcere fizică joasă şi o nebunească senzaţie de afirmare. Sângerase… şi… şi…

— Cu *toţii* strigă ea deodată, cu ochii dilatându-i-se, năucită.

Bill se trase înapoi şi de astă dată afară, dar în şocul brusc al revelaţiei aproape că nu-l simţi ieşind.

— Ce? Beverly? T-te simţi b…

— *Cu toţi*? *Am făcut dragoste cu voi toţi*?

Văzu surpriza şocată pe faţa lui Bill… şi subita înţelegere. Dar nu era revelaţia ei; chiar şi în propria-i stare de şoc văzu acest lucru. Era revelaţia lui.

— Noi…

— Bill? Ce este?

— Acela a fost modul t-t-tău de-a ne scoate a-afară, spuse el, şi acum lui îi ardeau ochii atât de tare, încât o speriară. Beverly, n-n-nu *î-înţelegil* Acela a fost *mo-mo-modul tău de-a ne scoate afaräl* Noi toţi… dar eram…

Dintr-o dată păru înfricoşat şi nesigur.

— Acum îţi aminteşti şi restul? îl întrebă ea. Clătină încet din cap.

— Nu de-de-detaliile. Dar…

O privi şi văzu că-i era teamă.

— La ce s-a r-r-redus totul de fapt e că *v-v-voiam* să ieşim. Şi nu sunt s-sigur… Beverly, nu-s sigur că oamenii mari pot face şi ei asta.

II privi tăcută un lung răstimp, apoi se ridică în şezut pe marginea parului, fără să fie conştientă de sine. Trupul îi era neted şi fermecător, linia coloanei vertebrale abia perceptibilă în penumbră când se aplecă să-şi scoată ciorapii de nailon până la genunchi pe care-i purta. Părul, un mănunchi încolăcit pe un umăr. Bănui că o va dori din nou înainte de ivirea zorilor şi acel sentiment de vinovăţie reveni, temperat doar de ruşinoasa mângâiere de a şti că Audra era la cale de un ocean distanţă. *Mai bagă un bănuţ în tonomat*, îşi spuse. *Cântecul ăsta se cheamă,,Ce nu ştie nu-iface niciun rău*”. *Dar pe undeva face rău*. *In spaţiile goale dintre oameni*, *poate*.

Beverly se ridică şi desfăcu aşternutul.

— Hai la culcare. Avem nevoie de somn. Amândoi.

— B-b-bine.

Pentru că aşa *trebuia* să fie. Mai mult decât orice dorea să doarmă… Dar nu singur, nu în noaptea asta. Cel din urmă şoc se ostoia -prea iute, poate - dar acum se simţea atât de obosit, atât de sleit. Clipă de clipă, realitatea dobândea calitatea unui vis şi, în pofida vinovăţiei, simţea că se află într-un loc sigur. Avea să fíe posibil să zacă acolo un scurt răstimp, să-i doarmă în braţe. îi dorea căldura şi prietenia. Amândoi erau intens încărcaţi sexual, dar acum asta nu-l mai putea vătăma pe niciunul.

îşi scoase şosetele şi cămaşa şi intră în pat lângă ea. Beverly se îndesă în el, cu sânii calzi, cu picioarele ei lungi reci. Bill o luă în braţe, conştient de deosebiri - trupul îi era mai lung decât cel al Audrei şi mai plin în sâni şi coapse. Dar era un trup binevenit.

Ben ar fi trebuit să fie cu tine, *draga mea*, spuse el în sinea sa, ameţit. *Cred că aşa trebuia să se întâmple de fapt. De ce n-a fost Ben*?

Pentru că atunci ai fost tu şi acum eşti tot tu, nimic mai mult. Pentru că viaţa este o roată care se tot învârteşte. Bob Dylan a spus asta, pred… Sau poate Ronald Reagan. Şi poate că acum sunt eu fiindcă Ben e cel care-ar trebui să conducă doamna acasă.

Beverly se foi lipită de el, nu cu intenţii sexuale (deşi, chiar în timp ce zbura spre somn, îl simţi încingându-se iar pe piciorul ei şi se bucură), ci doar dorindu-i căldura. Ea însăşi era deja pe jumătate adormită. Fericirea ei aici cu el, după toţi acei ani, era reală. O ştia, datorită gustului amar de dedesubt. Exista acea noapte, şi poate că avea să mai existe un prilej pentru ei mâine dimineaţă. Apoi vor cobor în canalizare aşa cum făcuseră şi altădată, şi îşi vor regăsi Monstrul. Cercul se va închide şi mai strâns, vieţile lor prezente se vor contopi lin cu propriile lor copilării.

Fie asta, fie vor muri acolo jos.

Se întoarse pe partea cealaltă. Bill îşi strecură un braţ printre trupul şi braţul ei şi-i cuprinse delicat un sân. Nu avea nevoie să rămână trează, întrebându-se dacă nu cumva mâna se va strânge deodată ca o menghină

zdrobitoare.

Gândurile începură să i se frângă pe când somnul o învăluia în cati-feaua-i moale. Ca de fiecare dată, văzu forme de flori sălbatice viu colorate în timp ce trecea hotarul - mase şi mase întregi de flori dând vioi din capete sub un cer albastru. Acestea păliră şi urmă o senzaţie de cădere - genul de senzaţie care uneori în copilărie o smulsese din somn, scăldată de sudoare, cu un urlet. Visele copilăreşti de prăbuşire în gol, citise ea în cursul de psihologie de la facultate, erau ceva foarte obişnuit.

Dar de astă dată nu se mai trezi cu un zvâcnet; simţea greutatea caldă şi încurajatoare a braţului lui Bill, mâna lui ţinându-i sânul ca într-un.culcuş. Se gândi că, dacă va cădea, cel puţin n-o să cadă de una singură.

Apoi atinse solul, şi fugea: acest vis, orice-o fi fost, se mişca repede. Fugi după el, urmărind somnul, tăcerea, poate doar timpul. Anii se deplasau cu repeziciune. Anii goneau. Dacă te întorci şi alergi după pro-pria-ţi copilărie, chiar trebuie să măreşti pasul şi să mănânci nori. Douăzeci şi nouă de ani, vârsta când îşi vopsise-părul în şuviţe (*mai repede*). Douăzeci şi doi, anul când se îndrăgostise de un fotbalist pe nume Greg Mallory, care aproape o violase după o petrecere a frăţiei (*mai repede*, *mai repede*). Şaisprezece, se îmbătase cu două prietene pe Bluebird Hill Overlook, în Portland. Paisprezece… doisprezece…

… *mai repede*, *mai repede*, *mai repede*…

Alerga intrând în somn, fugărind vârsta de doisprezece ani, prin-zând-o, gonind prin bariera memoriei pe care Monstrul o aruncase asupra lor toţi (avea un gust ca de ceaţă rece în trudiţii ei plămâni onirici), alergând într-al unsprezecelea an al ei, fugind, fugind ca mânată de draci, fugind ca vântul, înghiţind pământul, acum privind în urmă, privind în urmă

6

Maidanul 112.40 după-amiaza peste umăr să vadă de nu se zăresc, în timp ce luneca şi se poticnea în jos pe mal. Nici urmă, cel puţin nu încă. Chiar,,le făcuse bucata”, cum spunea uneori tatăl ei… Şi simplul gând la tatăl ei o năpădi

cu un nou val de vinovăţie şi mâhnire.

Privi sub podul şubred, sperând s-o vadă pe Silver priponită la locul ei, dar Silver nu mai era acolo. Doar câteva pistoale de jucărie pe care nu se mai deranjau să le ia acasă, şi atâta tot. Porni în jos pe cărare, se uilă înapoi… Şi-i văzu, Belch şi Victor susţinându-l pe Henry între ei, stând pe culmea malului ca nişte indieni de strajă într-un film cu Randolph Scott. Henry era oribil de palid. Arăta spre ea cu degetul. Victor şi Belch începură să-l ajute să coboare panta. Pământ şi pietriş se rostogoliră de sub călcâiele lor.

Beverly îi priyi un lung răstimp, ca hipnotizată. Apoi se răsuci şi o luă la fugă prin pârâul ce curgea pe sub pod, ignorând pietrele puse de Ben, împroşcând cu tenişii pânze late de apă. Alergă pe cărare, sim-ţindu-şi răsuflarea fierbinte în gâtlej şi muşchii picioarelor tremurând. Nu mai avea mult. Clubul. Dacă reuşea să ajungă acolo, încă mai putea fi în siguranţă.

Gonea pe potecă, ramurile o plesneau peste obrajii ce i se înroşeau şi mai mult, iar una o lovi în ochi şi o făcu să lăcrimeze. O luă spre dreapta, se năpusti prin desişuri încâlcite şi ieşi în poiană. Atât chepengul camuflat, cât şi ferestruica stăteau deschise; dinăuntru urcau valuri de rock’n roll. La auzul paşilor ei, Ben Hanscom răsări din pământ. Intr-o mână ţinea o cutie de Junior Mints, iar în cealaltă o revistă cu benzi desenate.

O privi bine pe Bev şi îi căzu faţa. în alte împrejurări ar fi fost aproape comic.

— Bev, ce mama *dracu*…

Nu pierdu vremea cu răspunsul. în urma ei, şi nu tocmai departe, se auzeau crăci trosnind şi plesnind; răsună o înjurătură înfundată. După sunet, Henry începea să se învioreze. Aşa că nu făcu decât să fugă spre deschizătura pătrată a trapei, cu părul, plin acum şi de frunze şi rămurici verzi încâlcite prin unsoarea din urma târâielii pe sub maşina de gunoi, fâlfâindu-i în urmă.

Ben o văzu venind ca un avion de vânătoare şi dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Beverly sări

înăuntru, iar el o prinse stângaci.

— închide toate! gâfâi ea. Repede, Ben, pentru Dumnezeu! Vin! —Cine?

— Henry şi prietenii lui! Henry a înnebunit, are un cuţit…

Lui Ben nu-i trebui mai mult. Aruncă bomboanele şi revista şi închise chepengul, cu un mormăit. Partea de deasupra era acoperită cu brazde. Câţiva bulgări se desprinseseră. Nimic altceva. Beverly se înălţă pe vârfuri şi închise fereastra. Rămaseră în întuneric.

Pipăi după Ben, îl găsi şi-l strânse în braţe cu toată puterea pe care i-o insuflase panica. După un moment o strânse şi el. Amândoi stăteau îngenuncheaţi. Cu groază, Beverly îşi dădu seama că radioul cu tran-zistori al lui Richie continua să cânte undeva în beznă: Little Richard, cu *The Girl Can t Help It*.

— Ben… radioul… au s-audă…

— O, Doamne!

O înghionti cu un şold cărnos şi aproape că o trânti grămadă, pe întuneric. Fata auzi aparatul de radio căzând pe jos.

— „Fata n-are încotro dacă fârtaţii întorc capul după ea”, îi informă Little Richard cu obişnuitul său entuziasm răguşit.

— „N-are încotro!” depuse mărturie grupul vocal, „Fata n-are încotro!” Acum Ben gâfâia şi el. Răsunau ca două motoare cu aburi. Deodată se auzi un trosnet şi.:. Linişte.

— Of, căcat, spuse Ben. I l-am făcut chisăliţă. O să-l apuce pan-daliile pe Richie.

întinse braţele spre ea prin întuneric. Fata simţi o mână atingându-i un sân şi zvâcnind înapoi, ca arsă. îl căută, îi prinse cămaşa şi-l trase lângă ea.

— Beverly, ce…

— Ssss! > » » »

Tăcură. Şedeau împreună, cuprinzându-se cu braţele şi privind în sus. Bezna nu era chiar absolută; o dungă îngustă de lumină se zărea într-o latură a trapei şi alte trei

conturau fereastra. Una dintre acestea trei era destul de largă pentru a lăsa o rază piezişă de soare să cadă în club. Putea doar să se roage ca *ei* să nú observe.

îi auzea apropiindu-se. La început nu putu distinge cuvintele… Apoi reuşi. îl strânse şi mai tare pe Ben.

— Dac-a intrat în bambuşi, îi luăm uşor urma, spunea Victor.

— Se joacă p-aciia, replică Henry cu glas încordat, cuvintele ieşind cu eforturi, în mici pufnete. Aşa zicea Boogers Taliendo. Şi-n ziua aia când ne-am caftit cu pietre, de-aici veneau.

— Mhm, se joacă cu pistoalele şi chestii d-alea, zise Belch. Deodată paşii bufniră chiar deasupra lor; plafonul acoperit cu brazde vibra în sus şi-n jos. Ţărână se cernu peste faţa întoarsă în sus a lui Beverly. Unul, doi, poate chiar toţi trei se aflau deasupra clubului. O crampă îi strânse abdomenul; trebui să-şi muşte buzele ca să nu ţipe. Ben îi puse o mână mare pe obraz şi i-l apăsă pe braţul lui, privind în sus, aşteptând să vadă dacă-şi vor da seama… sau dacă ştiau deja şi doar se făceau că nu au habar.

— Au un ascunziş, spunea Henry. Boogers zicea. Un soi de casă-n-pom sau ceva pe-acolo. Zic că-i clubu' lor.

— Le dau eu club, dacă de club au poftă1, spuse Victor. Belch îi salută bancul cu un tunător hohot de râs.

Club - 1) club; 2) baston, ciomag (în lb. engleză) (n. tr.).

Buf, *buf*, *buf* deasupra. De astă dată plafonul se mişcă puţin mai tare. Cu siguranţă că aveau să observe; solul normal pur şi simplu nu cedează astfel.

— Hai să ne uităm pe lângă râu, propuse Henry. Pariez că-i acolo.

— Bine, acceptă Victor.

Buf, *buf* Se îndepărtau. Bev lăsă să-i scape un mic oftat de uşurare printre dinţii încleştaţi… Şi atunci Henry spuse:

— Tu stai aici şi ţii de şase la potecă, Belch.

— Bine, acceptă Belch şi începu să umble încoace şi-ncolo, uneori neatingând plafonul, alteori revenind peste

el.

Tot mai multă ţărână ploua înăuntru. Ben şi Beverly se priviră cu feţele încordate şi murdare. Bev deveni conştientă că în club nu se simţea numai mirosul fumului - se înălţa şi o duhoare de gunoi şi transpiraţie. *Astas eu*, îşi spuse ea scârbită. în ciuda mirosului, îl strânse şi mai tare pe Ben în braţe. Făptura sa mătăhăloasă păru deodată foarte bine venită, foarte mângâietoare, şi se bucură că are atât-de mult Ben la dispoziţie să-l îmbrăţişeze. N-o fi fost el nimic mai mult decât un grăsun speriat la începutul vacanţei de vară, dar* acum nu mai era doar atât; la fel ca ei toţi, se. schimbase. Dacă Belch îi descoperea acolo jos, Ben putea foarte bine să-i facă o mare surpriză.

— Le dau io club dacă vor club, zise Belch şi chicoti; chicotitul lui Belch Huggins era un sunet jos, ca un muget. Le dau club dacă club vor. Bună, asta. Bună-bunuţă, zău că da.

Bev îşi dădu seama că partea de sus a trupului lui Ben palpita cu mişcări scurte, rapide; trăgea aer în plămâni şi-l expira în mici rafale. Un moment, alarmată, crezu că băiatul va izbucni în plâns, apoi ü privi mai îndeaproape faţa şi observă că-şi înfrâna râsul. Ochii lui, lăcrimând, îi întâlniră pe ai ei, se rostogoliră nebuneşte şi priviră în altă parte. în lumina slabă ce se chinuia să pătrundă prin crăpăturile dimprejurul chepengului închis şl al ferestruicii, putu să vadă că avea faţa aproape purpurie în efortul de a se abţine.

— Le dau eu club dacă vor un clubuleţ-bubuleţ, spuse Belch şi se aşează greoi drept în centrul plafonului. Acum scândurile trepidară şi mai alarmant, iar Bev auzi un *pârâit* slab, dar ameninţător, într-unui dintre suporturi. Platforma fusese concepută pentru a susţine brazdele de camuflaj aşternute peste ea... Dar nu şi cele aproape optzeci de kilograme în plus ale lui Belch Huggins.

Dacă nu pleacă de-acolo o să ne aterizeze-n cap, îşi spuse Bev şi începu să se molipsească de la isteria lui Ben. Aceasta încerca să iasă clocotind din ea în icnete şi nechezaturi formidabile. Cu ochiul minţii se văzu dintr-o

dată pe sine însăşi împingând în sus fereastra destul ca să-i ardă un pumn zdravăn pe spate lui Belch Huggins, cum şedea acolo în soarele ceţos de după-amiază, murmurând şi boscorodind. îşi îngropa faţa în pieptul lui Ben, pradă unui efort supraomenesc de a se stăpâni.

— Şşşş, şopti Ben. Pentru numele lui Dumnezeu, Bev… Un alt pârâit. Mai tare, de astă dată.

— O să ţină? întrebă ea în şoaptă.

— S-ar putea, dacă nu trage vreo băşină, răspunse Ben. Şi un moment mai târziu Belch *trase* una - o trâmbiţă sonoră şi suculentă ce păru să dureze cel puţin trei secunde. Se strânseră şi mai tare în braţe, înăbu-şindu-şi unul altuia sughiţurile frenetice. Pe Beverly o durea atât de rău capul, încât se temea să nu facă în curând o congestie.

Apoi, ca prin vis, îl auzi pe Henry răcnind numele lui Belch.

— *Ce*? mugi Belch, ridicându-se cu un bufnet şi un trosnet care mai cemură puţin pământ peste Ben şi Beverly. *Ce*, *Henry*?

Henry ţipă un răspuns; Beverly putu distinge doar cuvintele”*mal* şi *tufişuri*.

— *Bine*! latră Belch, şi picioarele lui traversară plafonul pentru ultima oară.

Răsună un pârâit final, mult mai puternic, şi o bucată de lemn căzu în poala lui Bev. Fata o culese, surprinsă.

— încă cinci minute, şopti abia auzit Ben. Atât ar mai fi trebuit.

— L-ai auzit când s-a scăpat? întrebă Beverly, începând iar să chicotească.

— A sunat ca al treilea război mondial, răspunse Ben, izbucnind şi el în râs.

Era o uşurare să-şi poată da drumul, şi râseră nestăpâniţi, încercând totuşi s-o facă în şoaptă.

într-un târziu, neştiind măcar că o va spune (şi cu siguranţă nu fiindcă ar fi avut vreo legătură cu situaţia prezentă), Beverly spuse:

— îţi mulţumesc pentru poezie, Ben.

Ben se opri deodată din râs şi o privi grav, cu

prudenţă. Scoase din buzunarul de la spate o batistă murdară şi se şterse încet cu ea pe faţă.

— Poezia?

— Haiku-ul. Haiku-ul de pe cartea poştală. Tu mi l-ai trimis, nu-i aşa?

— Nu, spuse Ben. Nu ţi-am trimis niciun haiku. Fincă dacă un băiat ca mine - un băiat gras ca mine - făcea una ca asta, fata ar fi râs probabil de el.

— Eu n-am râs. Mi s-a părut frumos.

— N-am putut niciodată să scriu ceva frumos. Bill, s-ar putea. Eu nu.

— Bill va scrie, îl aprobă ea. Dar niciodată nu va putea scrie ceva atât de drăguţ ca asta. Pot să-ţi iau şi eu batista?

I-o dădu, şi fata începu să-şi cureţe faţa pe cât putea de bine.

— De unde-ai ştiut că eu eram? o întrebă el după un timp.

— Nu ştiu. Pur şi simplu am ştiut.

Gâtlejul lui Ben trudea convulsiv. îşi privi mâinile.

— N-am vrut să însemne nimic. Beverly îl privi cu gravitate:

— Mai bine să nu spui asta. Că, dacă o spui, chiar ai să-mi strici ziua, şi-ascultă ce-ţi zic, deja viaţa mea a luat-o razna.

Băiatul continuă să-şi privească mâinile şi în cele din urmă vorbi cu un glas pe care abia i-l putu auzi:

— Ei bine, însemna că te iubesc, Beverly, dar nu vreau ca asta să strice ceva.

— Nu strică nimic, răspunse ea şi-l îmbrăţişa. Chiar acum am nevoie de toată dragostea pe care o pot găsi.

— Dar îl placi mai ales pe Bill.

— Poate că da, dar asta nu contează. Dacă eram oameni mari, poate ar fi contat, puţin. Vă plac pe toţi. Sunteţi singurii prieteni pe care-i am. Şi eu te iubesc, Ben.

— îţi mulţumesc, spuse el.

Tăcu, încercând şi reuşind să scoată adevărul la lumină; ba încă se simţi şi capabil s-o privească în timp ce

vorbea.

— Eu am scris poezia.

Rămaseră un scurt răstimp aşezaţi în tăcere. Beverly se simţea în siguranţă. Apărată. Imaginea feţei tatălui ei şi cea a cuţitului lui Henry păreau mai puţin reale când stăteau astfel, unul lângă altul. Sentimentul acela de protecţie era greu de definit, şi nu încercă, deşi mult mai târziu avea să recunoască sursa forţei lui: era în braţele unui bărbat care şi-ar fi dat viaţa pentru ea fără nici cea mai mică ezitare. Era un fapt pe care-l ştia pur şi simplu: se simţea în aroma ce răzbătea prin porii lui, ceva absolut primitiv căruia propriile ei glande îi puteau răspunde.

— Ceilalţi urmau să se întoarcă, spuse deodată Ben. Ce-o să se întâmple dacă-i prind afară?

Beverly se îndreptă de spate, conştientă că aproape aţipise. Bill, îşi aduse ea aminte, îl invitase pe Mike Hanlon să ia prânzii cu el. Richie se ducea acasă cu Stan să mănânce tartine. Iar Eddie promisese că va aduce cu el planşa de Parcheesi. Aveau să apară imediat, fără să aibă habar că Henry şi amicii lui erau pe Maidan.

— Trebuie să ajungem la ei, spuse ea. Henry nu numai după mine se tine.

— Dacă ieşim şi ăia se-ntorc…

— Da, dar noi cel puţin *ştim* că-s aici. Bill şi ceilalţi, nu. Eddie nici măcar nu poate fugi, deja i-au rupt braţul.

— Măi, nenică, exclamă Ben. Se pare că trebuie să riscăm. —Mda.

înghiţi în sec şi-şi privi ceasul. Era greu de văzut ora în întuneric, dar i se păru că era cu puţin trecut de unu.

— Ben…

— Ce?

— Henry *chiar* a înnebunit. E ca puştiul ăla din *The Blackboard Jungle*. Voia să mă omoare şi ăilalţii doi aveau să-l ajute.

— Ei, nu. E Henry nebun, dar nu chiar *atât* de nebun. El doar…

— Doar ce? îl întrerupse Beverly.

Se gândea la Henry şi Patrick în cimitirul de maşini,

sub razele grele ale soarelui. La ochii goi ai lui Henry.

Ben nu răspunse. Se gândea. Lucrurile se schimbaseră, nu-i aşa? Când te afli înlăuntrul schimbărilor, acestea sunt mai greu de observat. Trebuie să faci un pas înapoi ca să le vezi… Oricum, trebuie să încerci. Când se sfârşiseră cursurile îi era frică de Henry, dar numai pentru că Henry era mai mare şi fiindcă era un bătăuş - soiul de elev care-l înhaţă pe unul dintr-a-ntâia, îi suceşte braţul şi-l expediază plângând. Cam asta era tot. Pe urmă scrijelise burta lui Ben. *Pe urmă* avusese loc bătaia cu pietre, iar Henry dădea cu M-80-uri în capetele oamenilor. Puteai să omori pe cineva cu una de-alea. Puteai omorî uşor pe cineva. începuse să arate altfel… Aproape bântuit. Se părea că trebuia să fii atent la el în permanenţă, aşa cum trebuie în permanenţă să fii atent la tigri sau şerpi veninoşi când eşti în junglă. Dar te deprindeai şi cu asta; te deprindeai atât de bine, încât nici măcar nu mai părea ceva anormal, ci pur şi simplu o stare de fapt. însă Henry *era* nebun, nu? Da. Ben o ştiuse din ziua când s-a sfârşit şcoala şi se încăpăţânase să refuze să creadă sau să îşi amin-. tească. Nu era genul de lucru pe care să vrei să-l crezi sau să-l ţii minte. Şi deodată un gând - un gând atât de puternic, încât era aproape o certitudine - i se strecură în minte pe deplin format, rece ca noroiul de octombrie. *Monstrul se foioseşte de Henry. Poate că şi de ceilalţi, dar de ei se foloseşte prin intermediul lui Henry. Şi dacă ăsta-i adevărul, atunci probabil că Beverly aré dreptate. Monstrul nu e doar un braţ răsucit şi pumni la ceafă în ora de studiu spre sfârşitul zilei, când doamna Douglas îşi citeşte cartea la catedră, nu doar un brânci pe terenul de joacă, să cazi şi să-ţi juleşti genunchiul. Dacă Monstrul se foloseşte de el, atunci Henry se va folosi de cuţit.*

— O doamnă în vârstă i-a văzut când încercau să mă bată, spunea Beverly. Henry s-a luat după *ea*. I-a dat un şut în farul de poziţie.

Asta îl alarmă pe Ben mai mult decât orice altceva. înţelegea instinctiv, la fel ca majoritatea copiilor, că trăiau mai jos de câmpul vizual, şi prin urmare şi cel mental, al

celor mai mulţi adulţi. Când un om mare fredonează pe stradă, cu gândurile lui de om mare, despre slujbă, întâlniri, cumpărări de maşini şi cine ştie la ce s-or mai gândi oamenii mari, nu observă niciodată copiii care joacă şotron sau de-a v-aţi ascunselea, ori cu pistoalele sau inelele. Bătăuşi ca Henry puteau scăpa bătându-i pe cei mici destul de mult, dacă aveau grijă să se menţină mai jos de linia vizuală a adulţilor. Cel mult, vreun om mare, trecând întâmplător pe acolo, putea spune ceva de genul „De ce nu-l laşi în pace?” şi pe urmă îşi continua fredonatul fără a aştepta să vadă dacă bătăuşul se potolea sau nu. Aşa că bătăuşul putea să aştepte până ce adultul dădea colţul… Şi pe urmă revenea la ale lui. Se părea că oamenii mari trăiau cu impresia că viaţa propriu-zisă nu începe decât când o persoană ajunge la un metru şaizeci înălţime.

Dacă Henry se luase de o cucoană în vârstă, însemna că depăşise linia vizuală. Iar asta mai mult decât orice îi dădea de înţeles lui Ben că Henry *era* într-adevăr nebun.

Beverly văzu încrederea pe chipul lui Ben şi se simţi năpădită de uşurare. Nu mai trebuia să-i spună cum domnul Ross îşi împăturise pur şi simplu ziarul şi intrase în casă. Pe asta nu voia să i-o povestească. Era prea înfricoşător.

— Hai să mergem pe Kansas Street, propuse Ben şi împinse brusc chepengul. Fii gata s-o iei la fugă.

Se ridică în deschizătură şi privi în jur. Luminişul era cufundat în tăcere. Glasul şopotitor al Kenduskeagului se auzea în apropiere, cântece de păsări şi duduitul unei locomotive Diesel ce intra sforăind în triaj. Nu mai auzea nimic altceva, şi asta îl neliniştea. S-ar fi simţit mult mai bine dacă-i auzea pe Henry, Victor şi Belch înjurând în timp ce-şi croiau drum prin hăţişurile dese, pe malul râului. Dar nu-i auzea deloc.

— Haide, o chemă el pe Beverly, ajutând-o să iasă.

Fata privi în jur cu nervozitate, dându-şi părul pe spate cu mâinile şi strâmbându-se când şi-l simţi atât de slinos.

Băiatul o luă de mână şi porniră printr-un paravan de arbuşti spre Kansas Street.

— Mai bine să evităm poteca.

— Nu, zise ea, trebuie să ne grăbim. Ben dădu din cap:

— Bine.

Ieşiră pe cărare şi o luară spre Kansas Street. O dată, Bev se împiedică de un bolovan aflat pe potecă şi

Incinta Seminarului I 2.17 dimineaţa căzu greu pe trotuarul argintat de luna. Un mormăit ieşi cu forţa din el, şi un firişor de sânge însoţi mormăitul, stropind asfaltul crăpat, în lumina lunii arăta negru ca sângele de gândac. Henry îl privi un răstimp, buimăcit, după care înălţă capuL şi se uită în jur.

Kansas Street era cufundată în tăcerea de dinaintea zorilor, cu casele ferecate şi întunecate, mai puţin câteva lămpi de veghe risipite.

Aha. Iată canalul cu grătar.

Un balon cu o faţă zâmbăreaţă-rânjindă era legat de una dintre barele de fier. Balonul se legăna şi tresărea în adierea slabă.

Henry se ridică iar în picioare, cu o mână încleiată ţinându-se de burtă. Negrul îl înjunghiase zdravăn, dar Henry îi dăduse una şi mai bună. Da, dom'le. In ce-l privea pe negrotei, Henry bănuia că i-a făcut-o bună-bunuţă.

— Copilu-i pă ducă, murmură Henry şi ocoli cu paşi clătinaţi şi împleticiţi balonul ce plutea în aer; sânge proaspăt îi lucea pe mână, continuând să-i curgă din abdomen. Gata cu copilu'. L-am aranjat pe muiangiu. Pe toţi o să-i aranjez. I-nvăţ eu minte să mai dea cu pietre.

Lumea se unduia în valuri rostogolindu-se încet, talazuri mari precum cele pe care obişnuiau să le arate la începutul fiecărui episod din *Hawaii Five-O* la televizorul din pavilion

(*le fac de petrecanie*, *Danno*, *ha-ha*, *Jack Futui Lord*. *Jack Futui Lord era destul de bun-bunuţ*)

şi Henry putea Henry putea Henry putea aproape

(*auzi ce sunet scot băieţii ăi mari càn se scoală se-*

ndoaie şi se zgâlţâie

(*zgâlzgâlzgâlţâie*

(*realitatea lumii. „Ţeava”. Cânticele. Mai ştii „Ţeava”? „Ţeava”? „Ţeava” er ea destul de bun-bunuţă. „Ştersătură”. Râs nebun colo la-nce-put. Suna ca Patrick Hockstetter. Futu-l în cur pă mă-sa de poponaut. S-a aranjat, şi el, şi din câte*)

ştia el, asta era de

(*râsii pizdii mai grozavă ca bun-bunut, asta er ea taman FAINA, asta er ea FAINA TAMAN CA FĂINA*

(*bine Ţeava trage firu să nu se retragă nu băieţii mei prind un val şi*

(*trag*

(*tragtragtrag*

(*un val şi dă-i trotuar surfing cu mine trage* (*firu trage lumea da ţine*)

o ureche în capul lui: tot auzea pocnetul acela; un ochi în capul lui: tot vedea capul lui Victor înălţându-se în vârful arcului ăluia, cu pleoapele, obrajii şi fruntea tatuate cu rozete de sânge.

Henry privi în stânga cu ochi împăienjeniţi şi văzu că în locul caselor apăruse un gard viu înalt, negru. Deasupra sa se înălţa coşmelia victoriană, îngustă şi întunecoasă, a Seminarului Teologic. Nicio fereastră nu era luminată. Ultimele clase ale seminarului absolviseră în 1974. în vara aceea îşi închisese porţile, şi acum, indiferent cine sau ce rătăcea pe acolo, rătăcea în solitudine… şi numai cu permisiunea gureşului club feminin ce-şi zicea Societatea Istorică Derry.

Ajunse pe aleea ce ducea la uşa din faţă. Era barată cu un lanţ greu de care atârna o placă metalică: TRECEREA OPRITĂ ORDIN EMIS CU ACORDUL DEPARTAMENTULUI POLITIEI DERRY.

Picioarele lui Henry se împiedicară de lanţ, şi căzu iarăşi greoi -*pleosc*! — pe trotuar. în faţa sa, o maşină coti pe Kansas Street de pe Hawthorne. Farurile ei măturară strada. Henry înfruntă buimăceala destul cât să vadă lămpile de deasupra: era o maşină de poliţie.

Se târî pe sub lanţ şi, ca un crab, spre stânga, astfel încât ajunse după gard. Simţi minunata atingere de rouă a nopţii pe obrazul înfierbântat. Rămase cu faţa în jos, întorcând capul dintr-o parte în alta ca să-şi umezească obrajii şi să bea cât putea mai mult.

Maşina poliţiei trecu pe alături fără a încetini.

Apoi deodată girofarurile se aprinseră, spălând întunericul cu pulsaţii haotice de lumină albastră. Nu era nevoie de sirenă pe străzile pustii, dar Henry îi auzi goarna urlând deodată cu toată puterea. Cauciucurile stârniră un ţipăt surprins din asfalt.

Prins, *m-a prins*, bâigui mintea lui… Şi apoi îşi dădu seama că maşina poliţiei se îndepărta de el, pe Kansas Street. După un moment, un sunet modulat infernal umplu noaptea, venind către el dinspre sud. îşi închipui un fel de pisică neagră, uriaşă şi mătăsoasă, săltând prin beznă, toată numai ochi verzi şi blană unduioasă, Monstrul sub o nouă formă, alergând spre el, repezindu-se să-l înfulece.

Puţin câte puţin (şi numai când modulaţiile începură să se îndepărteze) pricepu că fusese o ambulanţă mergând în direcţia de unde venise maşina poliţiei. Rămase tremurând în iarba udă, acum fiindu-i prea frig, chinuindu-se

(*pileşte vere fă-te mangă vere dă-i cu rochi dă-i cu rollu' avem pui în hambar ce hambar a cui hambar a meu*)

să nu vomite. îi era frică să nu-şi verse toate măruntaiele dacă voma… Si încă mai avea cinci indivizi cărora să le vină de hac.

Ambulanţă şi poliţie. *încotro se îndreaptă*? *La bibliotecă, fireşte*. *Cioroiul*. *Da-i prea târziu*. *L-am aranjat*. *Puteţi la fel de bine să-nchi-deţi şi sirena, băieţi*. *N-o s-o audă*. *E mort ca un stâlp de gard*. *E…*

Dar era oare?

Henry îşi linse buzele cojite cu o limbă ca iasca. Dacă era mort, n-ar fi urlat sirena în noapte. Doar dacă negrul îi chemase. Aşa că poate - numai *poate* - negroteiul nu murise.

— Nu, şopti Henry.

Se rostogoli pe spate şi holbă ochii la cer, la miliardele de stele. Monstrul venise de-acolo, o ştia. De undeva din cerul acela…Monstrul

(*a venit din spaţiul cosmic*, *cu poftă de pământence a venit să jefuiască toate femeile şi să violeze toţi bărbaţii auzi Frank nu cumva vrei să zici să jefuiască toţi bărbaţii şi să violeze toate femeile cine dă spec-tacolu-ăsta*, *domnu de la hulube*, *mata ori Jesse*? *Victor avea obiceiu s-o zică pe-asta şi era destul de*)

a venit din spaţiile dintre stele. Cerul acela înstelat îi dădea fiori: era prea imens, prea negru. îi venea cum nu se poate mai uşor să şi-l închipuie făcându-se roşu ca sângele, cum nu se poate mai uşor să-şi închipuie un Chip conturându-se din linii de foc…

închise ochii, dârdâind şi ţinându-şi braţele încrucişate peste burtă, şi-şi spuse: *Cioroiul e mort*. *Ne-a auzit careva luptându-ne şi a trimis copoii să cerceteze*, *asta-i tot*.

Atunci, de ce ambulanţa?

— Gura, gura, gemu Henry.

Simţea din nou vechea mânie năucă; îşi amintea cum îl bătuseră iar şi iar pe vremuri - vremuri care acum păreau atât de apropiate şi pline de viaţă - cum de fiecare dată când credea că pusese mâna pe ei îi lunecau cumva printre degete. Aşa se întâmplase şi în ultima zi, după ce Belch o văzuse pe matracucă fugind pe Kansas Street spre Maidan. îşi amintea asta, o, da, şi-o amintea îndeajuns de clar. Când încasezi una-n coaie, o ţii minte. I se întâmplase iar şi iar, în vara aceea.

Henry se chinui să se ridice în şezut, strâmbându-se la junghiurile din burtă.

Victor şi Belch îl ajutaseră să coboare pe Maidan. Mersese cât putea de repede, cu toată agonia ce-l strângea şi-l trăgea dintre picioare şi de la rădăcina pântecelui „Venise vremea să-i pună capăt. Urmaseră cărarea până într-un luminiş de unde se desfăceau cinci sau şase poteci ca firele uriei plase de păianjen. Da, acolo se jucaseră copii; nu era nevoie să fii detectiv ca să observi asta. Se

vedeau ghemotoacele unor hârtii de dulciuri, coada încârligată roşie cu negru a unui sul de capse consumate. Câteva scânduri şi o pată răzleaţă de talaş, ca şi cum acolo s-ar fi clădit ceva.

îşi amintea cum stătuse în mijlocul poienii şi scrutase copacii, căutând prepeleacul lor de ţânci. Avea să-l localizeze, apoi se va urca şi acolo va găsi fata ascunzându-se, şi se va folosi de cuţit ca să-i taie gâtul şi-i va strânge în mână ţâţişoarele, drăguţ şi uşurel, până n-or să se mai zbată.

Dar nü reuşise să vadă niciun prepeleac; nici Belch, nici Victor. Vechea frustrare i se ridică în gât. împreună cu Victor, îl lăsară pe Belch să păzească luminişul pe când ei se duseră spre râu. Dar nici acolo nu găsiseră vreo urmă a fetei. Ţinea minte cum se aplecase, luase o piatră şi

8

Maidanul I 12.55 după-amiaza o aruncă departe, furios şi nedumerit.

— Unde futu-i mama mă-sii s-a dus? întrebă, răsucindu-se spre Victor.

Victor clătină încet din cap:

— Nu ştiu. îţi curge sânge.

Henry coborî ochii şi văzu o pată întunecată, de mărimea unui bănuţ, între crăcii blugilor. Durerea se retrăsese devenind o pulsaţie surdă, dar îşi simţea chiloţii prea mici şi prea strâmţi. I se umflau fuduliile. Din nou se înteţi înlăuntrul lui furia aceea, ca o funie înnodată împrejurul inimii. Asta *ea* i-o făcuse.

— Unde *el* şuieră el spre Victorv

— Nu ştiu, spuse, iar Victor cu aceeaşi voce posacă. Părea hipnotizat, lovit de insolaţie, deloc prezent.

— O fi fugit, cred. De-acum poate fi oriunde de-aicea şi până la Old Cape.

— Ba nu-i, replică Henry. Se ascunde. Au o vizuină şi se ascunde acolo. Poate n-o fi un prepeleac. Poate-i altceva.

— Ce?

— *Ha… bar… n-am*! strigă Henry, iar Victor tresări.

Henry stătea în Kenduskeag, apa rece spumegându-i peste tenişi, şi privea în jur. Ochii săi se fixară pe un cilindru ce ieşea din sol cam la şapte metri în aval - o staţie de pompare. Ieşi din apă şi porni într-acolo, simţind cum un soi de oroare i se instalează înlăuntru-i. Pielea părea să i se întindă pe trup, ochii i se dilatau, astfel că puteau vedea tot mai mult şi mai mult; i se părea că-şi simte firişoarele de păr din urechi agitându-se şi mişcându-se ca frunzele de algă într-un curent subacvatic.

Din staţia de pompare se înălţa un murmur gros, şi dincolo de ea putea să vadă o conductă ieşind din taluz deasupra Kenduskeagului. Un torent constant de lături pulsa din ţeava şi se scurgea în râu.

Se aplecă peste capacul rotund din fier al cilindrului.

— Henry? strigă glasul nervos al lui Victor. Henry? Ce faci?

Henry nu-i acordă nicio atenţie. îşi lipi ochiul de una dintre găurile rotunde ale capacului şi nu văzu decât beznă. Puse urechea în locul ochiului.

— *Aşteptaţi…*

Vocea pluti până la el din întunecimea dinăuntru, iar Henry îşi simţi temperatura interioară coborând până la zero, venele şi arterele încreme-nindu-i ca nişte tuburi cristaline de gheaţă. Dar alături de aceste senzaţii apăru şi un sentiment aproape necunoscut: iubire. Ochii i se măriră. Un zâmbet ca de clovn îi întinse buzele într-un arc mare, anemic. Era vocea din lună. Acum Monstrul se afla jos, în staţia de pompare… Jos în canale.

— *Aşteptaţi… vegheaţi…*

Aşteptă, dar nu mai urmă nimic: doar torsul monoton, adormitor, al instalaţiilor de pompare. Reveni în locul unde Victor stătea pe mal, privindu-l prudent. Henry nu-l băgă în seamă şi urlă după Belch. Peste puţin timp, Belch apăru.

— Haide, spuse Henry.

— Ce facem, Henry? întrebă Belch.

— Aşteptăm. Veghem.

Se strecurară înapoi spre poiană şi se aşezară. Henry

încercă să-şi îndepărteze chiloţii de boaşele inflamate, dar îl durea prea tare.

— Henry, ce…, începu Belch.

— ŞşŞt!

Belch tăcu, supus. Henry avea ţigări Camei dar nu le scoase. Nu voia să simtă căţeaua fumul de ţigară, dacă era prin preajmă. Ar fi putut explica, însă nu era nevoie. Rostise doar două cuvinte, dar acestea păreau să explice totul. Pe acolo se jucau ăia. Curând aveau să vină şi ceilalţi. De ce să se agate doar de curvă, când puteau pune mâna pe toţi cei şapte căcăţei?

Aşteptară şi vegheară. Victor şi Belch păreau să fi adormit cu ochii deschişi. N-a fost o aşteptare lungă, dar Henry avu timp să se gândească la destul de multe lucruri. Cum găsise briceagul, în aceeaşi dimineaţă, de exemplu. Nu era acelaşi pe care-l avusese în ultima zi de şcoală; pe ăla îl pierduse undeva. Acesta arăta mult mai mişto.

Venise prin poştă. Aşa se părea.

Stătea în picioare pe verandă, privind lacutia lor poştală rablagită şi încercând să priceapă ceea ce vedea. Cutia era înţesată de baloane. Două stăteau legate de cârligul metalic unde agăţa câteodată poştaşul coletele; altele erau legate de steguleţ. Roşii, galbene, albastre, verzi. Parcă un circ bizar s-ar fi furişat pe Witcham Road în puterea nopţii, lăsând în urmă acest semn.

în timp ce se apropia de cutia poştală, văzu că pe baloane erau desenate chipuri - chipurile copiilor care-l şmecheriseră toată vara, copiii care păreau să-şi râdă de el la fiecare cotitură.

Se holbase la apariţiile acelea, cu gura căscată, şi atunci baloanele pocniseră unul câte unul. Asta fusese bine; părea că le spărsese doar g andin du-se s-o facă, ucigându-i cu gândul.

Capacul cutiei de scrisori se deschise deodată. Henry se apropie şi privi înăuntru. Deşi factorul poştal nu ajungea atât de departe înainte de mijlocul după-amiezei, Henry nu simţi nicio surpriză când văzu în cutie un pachet dreptunghiular, plat. îl scoase. MR. HENRY BOWERS,

RFD#2, DERRY, MAINE, era adresat pachetul. Purta chiar si un expeditor: MR. ROBERT GRAY, DERRY, MAINE.

Deschise pachetul, lăsând hârtia cafenie să plutească în voie până lângă picioarele lui. înăuntru se afla o cutie albă. O deschise. Pe căptuşeala de bumbac alb era cuţitul. îl luă în casă.

. Tatăl său zăcea pe patul de scânduri din dormitorul pe care-l împăr-ţeau, înconjurat de cutii goale de bere, cu burta umflată peste elasticul chiloţilor galbeni. Henry îngenunche lângă el, ascultând sforăitul şi fâlfâitul respiraţiei, privind buzele ca de cal cum se pungeau şi se încreţeau cu fiecare răsuflare.

Plasă capătul activ al cuţitului pe gâtul uscăţiv şi ridat al tatălui său. Omul se mişcă puţin, după care se linişti iar în somnul de după prea multă bere. Henry ţinu cuţitul astfel timp de aproape cinci minute, cu ochii îndepărtaţi şi gânditori, vârful degetului său mare mângâind butonul de argint instalat în mânerul briceagului. Vocea din lună îi vorbi -şoptea ca vântul de primăvară, care e cald, dar are un tăiş rece îngropat undeva în mijlocul lui, bâzâia ca un cuib de hârtie plin cu bărzăuni iritaţi, înşira verzi şi uscate ca un politician răguşit.

Tot ceea ce spunea vocea i se părea destul de bun-bunuţ lui Henry, aşa că apăsă butonul argintiu. Din cuţit se auzi un *clic* când arcul se destinse, şi cincisprezece centimetri de oţel străbătură gâtul lui Butch Bowers. Intră la fel de uşor ca dinţii furculiţei într-un piept de pui bine fript. Vârful lamei răsări prin partea cealaltă, picurând sânge.

Ochii lui Butch se deschiseră brusc. Se holbă în tavan. Mandibula îi căzu. Pe la colţurile gurii îi curse sânge peste obraji, spre lobii urechilor, începu să bolborosească. Un clăbuc mare de sânge i se formă între buzele moi şi plesni. O mână se furişă până la genunchiul lui Henry şi-l strânse convulsiv. Henry nu avu nimic împotrivă. Până la urmă mâna căzu. O clipă mai târziu încetară şi bolboroselile. Butch Bowers era mort.

Henry trase afară pumnalul, îl şterse pe cearşaful murdar ce acoperea laviţa tatălui său şi împinse lama la loc până ce arcul ţăcăni iar. îşi privi tatăl fără prea mare interes. Vocea îi spusese ce treburi are pe ziua aceea în timp ce stătea îngenuncheat lângă Butch, cu cuţitul pe gâtul lui. Vocea explicase totul. Aşa că intră în camera cealaltă să le dea telefon lui Belch şi Victor.

Iar acum iată-i aici pe toţi trei, şi, deşi coaiele încă îl mai dureau cumplit, cuţitul forma o umflătură confortabilă în buzunarul stâng din faţă al pantalonilor. Simţea că în curând va începe măcelul. Ceilalţi aveau să revină pentru a-şi relua cine ştie ce joc puştesc vor fi jucat, şi atunci urma să-nceapă măcelul. Vocea din lună îi înşirase totul pe când stătea în genunchi lângă Butch, iar pe drumul spre oraş nu fusese în stare să-şi ia ochii de la discul acela palid şi spectral de pe cer. Vedea că într-adevăr în lună era un om - o faţă-de-strigoi urâtă şi lucitoare cu cratere în loc de ochi şi un rânjet spân ce părea să-i ajungă până aproape de umerii obrajilor.

îi vorbi

(*plutim aici jos Henry toţi plutim şi tu ai să pluteşti*) tot drumul spre oraş. *Ucide-ipe toţi*, *Henry*, spunea vocea-fantomă din lună, iar Henry pricepea foarte bine; Henry simţea că poate susţine acea emoţie. Avea să-i ucidă pe toţi, pe toţi torţionarii săi, şi atunci sentimentele acelea - că îşi pierdea controlul, că se îndrepta inexorabil spre o lume mai largă pe care n7o va putea domina aşa cum dominase curtea de joacă din Şcoala Elementară, că în mai larga lume grăsanul şi cioroiul şi bâlbâitul cel stricat ar putea oarecum să crească mai mari, în vreme ce el nu va face decât să crească oarecum mai bătrân - vor dispărea.

Avea să-i omoare pe toţi, iar vocile - cele dinăuntru şi cea care-i vorbea din lună - aveau să-l lase în pace. îi va omorî şi apoi se va întoarce acasă şi se va aşeza pe prispa din dos cu spada japoneză suvenir a tatălui său în poală. Va bea o bere Rheingold de-a latei. Va asculta radioul, dar nu baseball. Baseballul era strict pentru Ţara Capetelor Pătrate. In loc de asta, va asculta rock and roll. Deşi Henry

nu o ştia (şi nu i-ar fi păsat nici dac-ar fi ştiut-o), în această unică privinţă el şi

Păguboşii căddeau de acord: rock and roll-ul era o chestie destul de bună. Avem pui în hambar, al cui hambar, care hambar, al meu hambar. Atunci totul va fi bine; totul va fi corect atunci; totul va fi extraordinar atunci, şi tot ce-ar mai putea urma nu va mai conta. Vocea va avea grijă de el - simţea asta. Dacă aveai grijă de Monstru, Monstrul avea grijă de tine. Aşa merseseră întotdeauna lucrurile în Derry.

Dar trebuia ca puştii să fie opriţi, opriţi curând, opriţi azi. Aşa-i spusese vocea.

Henry scoase din buzunar cuţitul cel nou, îl privi, îl întoarse pe toate părţile, admirând felul cum scânteia soarele pe plăselele crómate. Apoi Belch îl înşfacă de braţ, sâsâind:

— Uită-te-acolo-şa, Henry! Ptiu, fir-aş al dracuM Uite colo-şa! Henry privi şi simţi lumina limpede a înţelegerii izbucnind peste el. O secţiune pătrată a poienii se înălţa ca prin farmec, dezvăluind dedesubt o felie crescândă de întuneric. O clipă doar simţi un junghi de groază la gândul că s-ar putea să fie posesorul vocii… Deoarece cu siguranţa Monstrul locuia undeva sub oraş. Apoi auzi scârţâitul grunjos al pământului în ţâţâni şi pricepu. Nu reuşiseră să vadă casa din pom pentru că nici nu exista aşa ceva.

— Pe toţi sfinţii, am stat exact în capu’ lor, mârâi Victor şi, în timp ce capul şi umerii lui Ben apăreau în trapa pătrată din centrul luminişului, dădu să se repeadă la atac.

Henry îl înşfacă şi-l ţinu pe loc.

— Nu punem mâna pă ei, Henry? întrebă Victor în timp ce Ben se trudea să iasă.

— Punem noi mâna, spuse Henry, fără a-şi lua o clipă ochii de la detestatul băiat gras.

Alt pocnitor la zgaibarace. *Am să-ţi pocnesc zgaibaracele-aşa de-o să-ţi zboare pân-la urechi, să le poţi purta ca cercei, futai gras ce eşti. Stai numa şi vezi de nu.*

— N-avea tu grijă.

Grăsanul o ajuta pe târfă să iasă din groapă. Privi în jur a îndoială şi, o clipă, Henry avu impresia că se uită direct la el. Apoi ochii îi trecură mai departe. Cei doi îşi murmurară ceva unul altuia şi se îndesară în hăţişuri, dispărând.

— Haideţi, chemă Henry, când zgomotul crengilor trosnind şi al frunzelor foşnind se stinse. Ne luăm după ei. Da' ţineţi distanţa şi nu faceţi tărăboi. îi vrem pe toţi la grămadă.

Cei trei traversară poieniţa ca soldaţii în patrulare, aplecaţi, cu ochii mari şi mobili. Belch poposi să se uite în club şi clătină capul cu mirare admirativă:

— Drept în capul lor şezui!

Henry îi făcu un semn nerăbdător să înainteze.

Urmară cărarea, pentru că făceau mai puţin zgomot. Ajunseseră la jumătatea drumului spre Kansas Street când curva şi grăsanul, ţinân-du-se de mână (*Nu că-i drăguţ*? se întrebă Henry într-un soi de extaz), ieşiră la iveală aproape drept în faţa lor.

Noroc că erau întorşi cu spatele spre grupul lui Henry şi niciunul nu privi în jur. Henry, Victor şi Belch împietriră, apoi se retraseră în umbra de la marginea potecii. Curând, Ben şi Beverly nu mai erau decât două cămăşi de-abia desluşite printr-o încâlceală de arbuşti şi tufe. Cei trei îşi reîncepură urmărirea… Prudenţi. Henry scoase iar pumnalul şi

9

Henry face autostopul I 2.30 dimineaţa apăsă butonul cromat din plasele. Lama sări afară. O privi visător, în lumina lunii. îi plăcea felul cum lumina stelelor parcurgea tăişul. Nu avea idee ce oră era. Acum plutea în şi afară din realitate.

Un sunet se impuse conştiinţei lui şi începu să crească. Era motorul unei maşini. Se apropia. Ochii lui Henry se dilatară în întuneric. Strânse cu mai multă putere cuţitul, aşteptând maşina să treacă.

Nu trecu. Se înscrise în curba de după gardul viu al

seminarului şi se opri acolo, cu motorul mârâind gros. Strâmbându-se (acum burta i se întărea; devenise dură ca o scândură, iar sângele ce se prelingea vâscos printre degete avea consistenţa sevei chiar înainte să dai cep arţarilor la sfârşitul lui martie, începutul lui aprilie), se ridică în genunchi şi împinse în lături ramurile rigide ale gardului viu. Vedea faruri şi conturul unei maşini. Copoii? Mâna sa se strângea pe cuţit şi se destindea, se strângea şi se relaxa, se strângea şi se relaxa.

Ţi-am trimis un mijloc de transport, Henry, şopti vocea. *Un fel de taxi, dacâ-ţi spune ceva asta. în fond, trebuie să ajungi la Pensiune destul de curând. Se apropie zorile*.

Vocea slobozi un chicotit subţire şi osos şi tăcu apoi. Acum singurele sunete erau târâitul greierilor şi murmurul monoton al maşinii oprite. *Sună ca surdinele la bombiţele-cireşe*, constată distrat Henry.

Se ridică stângaci în picioare şi îşi-croi drum înapoi spre aleea Seminarului. Aruncă o privire spre maşină. Nu era a poliţiei: nu avea girofaruri pe capotă, iar caroseria arăta cu totul altfel. Era de tip… vechi.

Henry auzi iar chicotitul acela… Sau poate n-o fi fost decât vântul.

Ieşi din umbra gardului viu, se târî pe sub lanţ, se ridică din nou în picioare şi începu să meargă spre maşina ce exista într-o lume de fotografii alb-negru, cu lumina strălucitoare a lunii şi umbra de nepătruns. Henry arăta într-un hal fără de hal: cămaşa înnegrită de sânge, pantalonii îmbibaţi aproape până la genunchi. Faţa-i era un cocoloş alb sub o ninsoare cazonă.

Ajunse la intersecţia dintre aleea Seminarului şi trotuar şi privi maşina, încercând să desluşească namila de la volan. In schimb recunoscu de îndată maşina - era cea pe care tatăl lui jura întotdeauna c-o va avea într-o bună zi, un Plymouth Fury 1958. Era roşie cu alb, iar Henry ştia (nu i-o sjjusese suficient de des taică-său?) că motorul torcând sub capotă era un V-8 327. 255 de cai putere la dispoziţie, capabilă să atingă o sută la oră în vreo nouă

secunde de la igniţie. *O să-mi iau maşina aia, şi când oi muri po' să mă-ngroape cu ea cu tot*, îi plăcea lui Butch să spună... Atât numai că, desigur, nu-şi luase niciodată maşina, iar statul îl înmormântase după ce Henry fusese dus, bătând câmpii şi urlând despre monştri, la ferma veselă.

Dacă el ti ăl dinăuntru nu cred c-oi putea-o lua, îşi spuse Henry, strângând pumnalul în mână şi bălăbănindu-se ca un om beat, cu ochii la silueta de la volan.

Atunci uşa din dreapta a maşinii se deschise larg, plafoniera se aprinse şi şoferul întoarse capul spre el. Era Belch Huggins. Faţa sa era o ruină atârnândă. Un ochi îi dispăruse, şi o gaură putrezită într-un obraz pergamentos dezvăluia dinţii înnegriţi. Pe capul lui Belch stătea cocoţată boneta de baseball New York Yankees pe care o purta în ziua când murise. Era întoarsă cu cozorocul în spate. De-a lungul lui se prelingea o pastă gri-verzuie.

N- Belch! urlă Henry, şi durerea sfâşietoare îi ţâşni în sus din burtă, făcându-l să mai scoată un ţipăt nearticulat.

Buzele moarte ale lui Belch se lăţiră într-un rânjet, despicându-se în falduri cenuşii-albicioase, fără sânge. Ridică o mână răsucită spre uşă, în semn de invitaţie.

Henry ezită, apoi ocoli masca automobilului, atingând emblema de pe capotă la fel cum făcea întotdeauna când, copil fiind, tatăl său îl ducea în sala de expoziţie din Bangor să se uite la exact aceeaşi maşină. Ajungând în partea dreaptă, pâcla îl copleşi într-un Val moale şi trebui să se prindă de portiera deschisă pentru a se ţine pe picioare. Rămase acolo, cu capul plecat, respirând în icnete fonfăite. Intr-un târziu lumea reveni la locul ei - parţial - şi reuşi să dea ocol portierei şi să cadă în scaun. Durerea îi sfredeli din nou măruntaiele, şi sânge proaspăt îi scaldă mâna. II simţea ca pe o gelatină caldă. Rezemă capul pe spate şi scrâşni din dinţi, cu tendoanele gâtului ieşite în afară. în fine, durerea începu să cedeze puţin câte puţin.

Portiera se închise de la sine. Becul din plafon se stinse. Henry văzu una dintre mâinile putrede ale lui Belch

apucând schimbătorul de viteze şi pornind. Nodurile cocârjate şi albe ale falangelor lui Belch luceau prin pielea descompusă a degetelor.

Maşina se puse în mişcare pe Kansas Street spre Up-Mile Hill.

— Ce mai faci, Belch? se auzi Henry pe sine spunând.

Era o prostie, fireşte - Belch nu putea fi acolo, morţii nu pot conduce maşini - dar altceva nu-i trecea prin cap.

Belch nu răspunse. Unicul său ochi înfundat în cap privea drumul. Dinţii scânteiau bolnav spre Henry prin spărtura obrazului. Henry deveni vag conştient că moş Belch mirosea destul de urât. Moş Belch de fapt mirosea ca-un coş de pătlăgele stricate şi apoase. Compartimentul pentru mănuşi se deschise, lovindu-l pe Henry peste genunchi, şi la lumina becu-leţului dinăuntru văzu o sticlă de Texas Driver, pe jumătate plină. O scoase, o destupă şi trase o duşcă bună. Se duse pe gât ca mătasea rece şi-i lovi stomacul ca o explozie de lavă. Tremură din tot trupul, gemu… şi apoi începu să se simtă puţin mai bine, puţin mai legat de lume.

— Mersi.

Capul lui Belch se întoarse spre el. Henry îi auzi tendoanele gâtului; scârţâiau ca o balama ruginită. Belch îl privi un moment cu o căutătură moartă monoculară, iar Henry observă pentru prima oară că hii Belch îi lipsea cea mai mare parte a nasului. Se vede treaba că cineva poftise la nasul lui moş Râgâilă. Un câine, poate. Sau şobolani. Mai probabil şobolani. Tunelurile prin care-i fugăriseră ăia mici în ziua aceea erau pline de şobolani.

Mişcându-se la fel de încet, capul lui Belch reveni din nou spre drum. Henry se bucură. Privirea aceea a lui moş Belch către el, ei bine, Henry nu fusese-n stare s-o priceapă. Se simţise ceva în unicul ochi înfundat al lui Belch. Reproş? Furie? Ce anume?

E un băiat mort la volanul acestei maşini.

Henry coborî privirea pe braţ şi văzu că acolo i se formaseră buburuze enorme. Trase repede încă un gât din sticlă. Lichidul tare îşi răspândi fierbinţeala în trupu-i

îndurerat.

Plymouthul coborî Up-Mile Hill şi se îndreptă spre sensul giratoriu… Doar că la ora aceea din noapte nu circula nimic; toate semafoarele fuseseră comutate pe galben, clipind, scăldând străzile goale şi clădirile -închise cu pulsaţii statornice de lumină. Domnea o asemenea linişte, încât Henry putea auzi releurile ţăcănind înăuntrul fiecărui semafor… Sau o fi fost poate doar imaginaţia lui?

— Nici nu m-am gândit să te las de căruţă-n ziua aia, Râgâilă, spuse Henry. Vreau să zic, dacă… ştii… dacă asta aveai în cap.

Din nou scrâşnetul tendoanelor uscate. Belch privindu-l iar cu ochiul său înfundat. Şi buzele întinse într-un rânjet cumplit ce dezvelea gingii gri-negricioase crescând mucegai în grădina personală. *Ce fel de rânjet e ăsta*? se întrebă Henry în timp ce maşina torcea mătăsos în sus pe Main Street, pe lângă „Freese's" pe o parte, pe lângă „Nan's Luncheonette" şi „Aladdin Theater" pe cealaltă. *O fi un rânjet al iertării*? *Un rânjet ca-ntre prieteni vechi*? *Sau o fi un rânjet de soiul care spune am să ţi-o trag, Henry, am să ţi-o trag pentru că ai fugit şi ne-ai lăsat pe mine şi pe Vie*? *Cefei de rânjet*?

— Trebuie să-nţelegi cum a fost, spuse Henry, apoi se opri.

Cum *fusese*? Toate i se amestecau în minte, bucăţi încurcate ca piesele unui anume puzzle care tocmai fusese deşertat pe una dintre căcă-cioasele mese de jucat cărţi din sala de recreere la Juniper Hill. Cum *fusese*? îi urmăriseră pe grăsan şi pe târfă până înapoi pe Kansas Street şi-i aşteptaseră în tufişuri, privindu-i cum escaladau taluzul până în vârf. Dacă dispăreau din vedere, el, Victor şi Belch ar fi lăsat baltă pânda şi s-ar fi repezit după ei; doi din şapte tot era mai bine decât niciunul, iar restul aveau să apară cu timpul.

Dar nu dispăruseră. Pur şi simplu se rezemaseră de gard, stând de vorbă şi supraveghind strada. Din când în când se uitau în jos spre Maidan, dar Henry îşi ţinea cei doi trupeţi bine ascunşi vederii.

Cerul, îşi amintea Henry, se acoperise, norii se adunau de la răsărit, aerul devenea mai dens. Avea să plouă în acea după-amiază.

Ce se întâmplase în continuare? Ce…

O mână osoasă, cu pielea ca de ceară, îl apucă de braţ, iar Henry zbieră. Lunecase din nou în cenuşiul acela ca de bumbac, dar groaznica atingere a lui Belch şi junghiul de durere din stomac stârnit de răcnet îl aduseră înapoi. Privi în jur şi văzu faţa lui Belch la nici două degete de a sa; trase gâfâit aer în piept, şi imediat regretă. Moş Râgâilă chiar mucegăise. Lui Henry îi reveniră în minte tomatele putrezind liniştite în vreun colţ de hambar. I se răsculă stomacul.

Deodată îşi aminti sfârşitul - sfârşitul lui Belch şi al lui Vie, cel puţin. Cum venise ceva din întuneric în timp ce stăteau într-un puţ cu grilaj de canal în vârf, întrebându-se încotro s-o apuce. *Ceva*… Henry nu fusese-n stare să spună ce anume. Până ce Victor ţipase:

— *Frankenstein*! *Frankenstein*!

Şi aşa era, monstrul lui Frankenstein, cu şuruburi ieşindu-i din gât şi o cicatrice adâncă şi prinsă-n copci pe frunte, târâindu-şi picioarele în încălţări cât cuburile unui copil.

— *Frankenstein*! uriaşe Vie. *Fr*…

Iar în clipa următoare Vie rămăsese fără cap. Capul său zbură de-a latul puţului, izbind peretele opus cu o bufnitură acră şi cleioasă. Ochii galbeni şi aposi ai monstrului căzură asupra lui Henry, iar acesta îngheţă. Băşica îşi dădu drumul şi simţi ceva cald şi ud inundându-i picioarele.

Creatura o luă spre el şi atunci Belch… Belch…

— Ascultă, ştiu c-am fugit, spuse Henry. Nu trebuia s-o fac. Dar…

dar…

Belch nu făcea decât să-l privească.

— M-am pierdut, şopti Henry, ca pentru a-l înştiinţa pe moş Râgâilă că şi el plătise.

Suna neconvingător, de parcă ar fi spus *Mda, ştiu că*

te-a omorât, Belch, da' eu aveam o jale de ţeapă sub unghie. Insă *jusese mu*... Rău de-a binelea. Rătăcise ore-n şir printr-o lume de beznă puturoasă şi în cele din urmă, ţinea minte, începuse să urle. La un moment dat căzuse - o căzătură lungă, năucitoare, pe parcursul căreia avusese timp să-şi spună *O, ce, bine într-un minut am murit şi scap de-aici* - iar apoi se pomenise într-o apă care curgea repede. Pe sub Canal, bănuia el. Ieşise în lumina soarelui ce asfinţea, lopătase până *la mal şi în cele din urmă ieşise din Kenduskeag la nici cincizeci de metri de locul unde Adrian Mellon avea să se înece douăzeci şi şapte de ani mai târziu. Ii alunecă piciorul, căzu, se lovi la cap, rămase fără cunoştinţă. Când se trezi, coborâse noaptea. îşi găsi cumva calea până la Drumul Naţional 2 şi făcu autostopul până acasă. Iar acolo îl aşteptau poliţiştii.

Dar aia fusese atunci, iar asta era acum. Belch păşise în faţa monstrului lui Frankenstein, care îi jupuise partea stângă a feţei până la os -atâta apucase Henry să vadă înainte de-a o lua la sănătoasa. Acum însă Belch revenise, iar Belch îi arăta ceva cu degetul.

Henry văzu că opriseră în faţa Pensiunii Derry, şi deodată înţelese perfect. „Pensiunea" era singurul hotel adevărat rămas în Derry. In 1958 mai fusese şi „The Eastern Star", în capătul lui Exchange, şi „The Travellers Rest" pe Torrault Street. Ambele dispăruseră în timpul reînnoirilor edilitare (Henry ştia totul despre asta; la Juniper Hill citise ziarul *Derry News* cu credinţă, în fiecare zi). Doar Pensiunea mai rămăsese, şi vreo câteva moteluri de trei parale pe lângă autostrada Interstate.

Aicea vor fi fiind, reflectă Henry. *Chiar aici. Toţi care-au mai rămas. Dorm în pat, cu viziuni de bombonele - sau canale poate - dan-sându-le în capete. Şi-am să le vin de hac. Rând pe rând am să le vin de hac.*

Scoase iar sticla de Texas Driver şi supse din ea. Simţea sânge proaspăt susurându-i în poală, iar perna era cleioasă sub el, dar vinul făcea totul mai suportabil. I-ar fi prins bine ceva bourbon bun, dar nici vinul acesta nu era de lepădat.

— Uite, îi zise el lui Belch. îmi pare rău c-am fugit. Nu ştiu de ce am fugit. Te rog… Nu te-nfuria.

Belch vorbi pentru prima şi singura dată, dar vocea nu era a lui. Vocea ce ieşi din gura putredă a lui Belch era adâncă şi puternică, înspăimântătoare. Henry tresări la auzul ei. Era vocea din lună, vocea clovnului, vocea pe care o auzise în visele lui cu drenuri şi canale prin care apa şiroia la nesfârşit.

— Tacă-ţi gura şi fă-le felul, rosti vocea.

— Sigur, scânci Henry. Sigur, sigur, *vreau* s-o fac, nici vorbă… Băgă sticla la loc în compartimentul mănuşilor. Gâtul ei clănţăni scurt ca nişte colţi. Iar acolo unde fusese sticla văzu o hârtie. O scoase şi o despături, lăsând amprente însângerate la colţuri. In capul foii era imprimat în relief, cu litere stacojii, următorul antet:

UN MEMORANDUM DE LA PENNYWISE! Iar mai jos, tipărit migălos cu majuscule:

BILL DENBROUGH 311

BEN HANSCOM 404 EDDIE KASPBRAK 609 BEVERLY MARSH 518

RICHIE TOZIER217

Numerele camerelor lor. Bună treabă. Economie de timp.

— Mersi, Be…

Dar. Belch dispăruse. Scaunul şoferului era gol. Doar şepcuţa de baseball New York Yankees mai zăcea acolo, cu cozorocul plin de mucegai întărit. Şi o substanţă vâscoasă pe schimbătorul de viteze. Henry privi, cu inima zbătându-i-se dureros în beregată… I se păru că aude ceva mişcându-se, schimbându-şi poziţia, pe bancheta din spate. Coborî repede, deschizând, portiera şi aproape căzând pe carosabil de atâta grabă. Ocoli automobilul, care încă mai bolborosea încetişor prin dublele sale ţevi de eşapament ca nişte bombe-cireaşă (în Statul Maine, bombele-cireşe fuseseră scoase în afara legii încă din 1962).

îi era greu să umble; fiecare pas îi sfâşia abdomenul. Dar ajunse pe trotuar şi se opri acolo, privind la clădirea de cărămidă cu opt etaje care, împreună cu biblioteca,

Cinematograful „Aladdin” şi Seminarul, se număra printre puţinele pe care şi le mai amintea de pe vremuri. Acum majoritatea luminilor de la etajele superioare erau stinse, dar globurile de sticlă mată ce flancau poarta principală ardeau blând în întuneric, aureolate cu umezeală din ceaţa joasă stăruitoare.

Henry se chinui să înainteze printre ele, împingând cu umărul un batant al uşii.

Holul era cufundat în tăcerea nopţii târzii. Pe jos se întindea un covor turcesc decolorat. Tavanul era o frescă enormă, alcătuită din panouri rectangulare ce înfăţişau scene din zilele forestiere ale oraşului Derry. Se vedeau canapele umflate peste măsură, fotolii voltate şi un şemineu uriaş, acum stins şi tăcut, cu un buştean de mesteacăn aruncat peste pirostrii - un butuc veritabil, fără instalaţie de gaze; căminul pensiunii nu era o simplă piesă de decor. Plante se revărsau din două jardiniere joase. Uşile duble de sticlă ce duceau la bar şi restaurant erau închise. Dintr-un birou interior, Henry putea auzi bălmăjeala unui televizor dat la minimum.

Traversă holul, cu cămaşa şi pantalonii mânjiţi de sânge. In brazdele mâinilor i se întărise sânge; îi vârsta obrajii şi-i străbătea fruntea, ca unui indian vopsit cu culorile războiului. Ochii-i ieşeau din orbite. Oricine l-ar fi zărit, ar fi fugit urlând de groază. Dar nu era nimeni acolo.

Uşile liftului se deschiseră de îndată ce apăsă butonul URCARE. Privi la hârtia din mână, apoi la numerele etajelor. După un moment de cumpănire, apăsă la 6 şi uşile se închiseră. Se auzi un murmur slab de motor în timp ce ascensorul începea să urce.

Pot foarte bine să-ncep de sus şi să cobor treptat.

Se rezemă moale de peretele din fund al cabinei, cu ochii pe jumătate închişi. Murmurul liftului avea un efect liniştitor. La fel ca acela al instalaţiilor din staţiile de pompare ale reţelei de canalizare. Ziua aceea îi tot revenea în minte. Cum totul păruse aproape prestabilit, ca şi cum toţi ar fi jucat doar nişte roluri. Cum Vie şi moş Râgâilă păruseră… ei bine, aproape drogaţi. îşi amintea…

Cabina se opri, zguduindu-l şi trimiţându-i încă un val de durere atroce în stomac. Uşile glisară deschizându-se. Henry păşi pe coridorul tăcut (alte plante, agăţătoare, căţărătoare, nu voia să atingă niciuna, nu, lujerii ăia verzi şi zemoşi îi aminteau prea tare de lucrurile care atârnau acolo în beznă). Se uită din nou pe foaie. Kaspbrak stătea la 609. Henry porni într-acolo, rezemându-se de perete cu o mână şi lăsând din mers o vagă dâră de sânge pe tapet (ah, dar păşea la o parte ori de câte ori se apropia de vreuna dintre plantele acelea agăţătoare; nu voia încurcături cu *alea*). Respiraţia-i şuiera aspră şi uscată.

Aici era. Henry scoase briceagul din buzunar, îşi trecu limba peste buzele uscate şi bătu la uşă. Nimic. Bătu iar, mai tare. —Cine-i?'

Somnoros. Bun-aşa. Va fi fiind în pijămăluţă, treaz doar pe jumătate. Iar, când va deschide uşa, Henry îi va înfige pumnalul drept în adâncitura de la baza gâtului, adâncitura vulnerabilă aflată imediat sub mărul lui Adam.

— Liftieru', domnu', spuse Henry. Mesaj de la soţie.

O fi având Kaspbrak nevastă? Poate că spusese o prostie. Aşteptă, în alertă rece. Auzi paşi - foşnet de papuci.

— De la Myra?

Părea alarmat. Va fi şi mai alarmat peste câteva secunde. Pulsul bătea constant în tâmpla dreaptă a lui Henry.

— Cred că da, domnu'. Nu scrie niciun nume. Zice doar soţia. Urmă o pauză, apoi un clănţănit metalic când Kaspbrak bâjbâi la lanţ. Rânjind, Henry apăsă butonul de pe plăselele cuţitului. *Clic*. Ridică lama lângă obraz, pregătit. Auzi cum se deschide încuietoarea. Peste o clipă doar va împlânta tăişul în beregata micului ticălos slăbănog. Aşteptă. Uşa se deschise şi Eddie

10

Păguboşii toţi laolaltă 11.20 după-amiaza îi văzu pe Stan şi Richie tocmai ieşind de la Costello Avenue Market, mâncând fiecare câte o îngheţată pe băţ.

— Hei! strigă el. Hei, aşteptaţi-mă!

Se întoarseră, iar Stan îi făcu cu mâna. Eddie aiergă să-i ajungă cât putea de repede, ceea ce nu însemna, la drept vorbind, tocmai repede. Un braţ îl avea încarcerat într-o carcasă din ghips, iar sub celălalt îşi ţinea tabla de Parcheesi.

— Ce-ai-zici, Eddie? Ce-ai-zici, băiete? întrebă Richie în măreţ-ros-togolita sa Voce a Gentlemanului Sudist (cea care suna mai mult a Foghorn Leghorn din desenele animate decât a orice altceva).

— Voi a zice… Voi a zice… băiatu' a'e un b'aţ 'upt! Ui-la el, Stan, băiatu' a'e un b'aţ 'upt! Voi a zice… Ia fii tu băiat de t'eabă şi du-i toa-bla de Pawcheeseh băiatului!

— Pot să mi-o duc şi singur, replică Eddie, cam cu sufletul la gură. Ce-ar fi să dau şi eu o limbă pe îngheţată?

— Mămică-ta n-ar fi de acord, Eddie, zise trist Richie şi începu să mănânce mai repede; tocmai ajunsese la miezul de ciocolată, partea lui favorită. *Microbi*, băiete! Voi a zice… Voi^ zice poţ' lua *microbi* mancan' dup-aT cineva!

— O să risc, zise Eddie.

Fără tragere de inimă, Richie îşi ridică îngheţata spre gura lui Eddie… şi o smulse de îndată ce Eddie reuşi să muşte de vreo două ori.

— Poţi s-o iei pe-a mea cât a mai rămas, i-o oferi Stan. Am încă burta plină de la prânz.

— Ovreii nu mănâncă mult, îl instrui Richie. Face parte din religia lor.

Acum toţi trei mergeau alături, îndreptându-se spre Kansas Street şi spre Maidan. Derry părea cufundat într-o picoteală adâncă de după-amiază pâcloasă. Jaluzelele celor mai multe case pe lângă care treceau erau coborâte. Pe peluze stăteau jucării abandonate, ca şi cum proprietarii lor ar fi fost chemaţi în grabă de la joacă sau culcaţi să-şi facă siesta. Tunete se rostogoleau groase la vest.

— Chiar aşa? îl întrebă Eddie pe Stan.

— Nu, Richie doar face mişto. Evreii mănâncă la fel ca oamenii normali.

Arătă spre Richie:

— Ca el.

— Ştii, eşti al dracu’ de răutăcios cu Stan, îi spuse Eddie lui Richie. Cum ţi-ar plăcea să zică cineva toate rahaturile astea despre tine doar fiindcă eşti catolic?

— A, catolicii fac o grămadă, replică Richie. Tata mi-a zis odată că Hitler era catolic, şi Hitler a omorât miliarde de evrei. Este, Stan?

— Mhm, aşa se pare, zise Stan, părând jenat.

— Mama a fost furioasă când mi-a zis tata asta, continua Richie. Un mic zâmbet retrospectiv i se ivise pe faţă.

— *Absolut fuuu-rioasâ*. Noi, catolicii, am mai avut şi Inchiziţia, asta era trebuşoara aia cu roata şi menghinele de smuls unghii şi toate chestiile alea. Mi-nchipui că toate religiile sunt destul de ciudatele.

— Şi eu, răspunse calm Stan. Noi nu suntem habotnici, sau cum se cheamă. Adică mâncăm şuncă şi jambon. Nici nu prea ştiu ce-nseamnă să fii evreu. M-am născut în Derry, şi câteodată mergem la sinagoga din Bangor la chestii din alea ca Yom Kippur, dar…

Ridică din umeri.

— Şuncă? Jambon?

Eddie rămăsese nedumerit. El şi mama sa erau metodişti.

— Evreii ortodocşi nu mănâncă lucruri de-astea, explică Stan. Scrie ceva în Tora să nu mănânci nimic din ce se târăşte prin noroi sau umblă pe fundul oceanului. Nu ştiu exact cum vine. Dar porcii zice-se că-s’ excluşi, ca şi homarii. Ai mei însă-i mănâncă. Şi eu la fel.

— Ciudată treabă, spuse Eddie şi izbucni în râs. Niciodată n-am mai auzit de-o religie care să-ţi spună ce-ai voie să *mănânci*. Puţin mai lipseşte să-ţi spună ce fel de gaz ai voie să cumperi;

— Gaz cuşer, replică Stan şi râse ca pentru sine. Nici Richie, nici Eddie nu înţeleseră de ce râdea.

— Tre’ să recunoşti, Stanny, că *e* destul de ciudatei, spuse Richie. Vreau să zic, să nu poţi mânca un cârnat doar fiindcă se-ntâmplă să fii ovrei.

— Zău? întrebă Stan. Tu mănânci carne vinerea?

— Ptiu, nu! exclamă Richie şocat. N-ai voie să mănânci carne vinerea, fiindcă…

Pe chip îi apăru un mic rânjet.

— A, aşa, pricep ce vrei să zici. — - Chiar se duc catolicii în iad dacă mănâncă vinerea carne? întrebă Eddie fascinat, habar n-având că, până cu doar două generaţii în urmă, neamurile lui fuseseră polonezi catolici fervenţi care mai curând ar fi ieşit pe stradă fără haine pe ei decât să fi mâncat carne vinerea.

— Păi, îţi zic eu cum e, Eddie, spuse Richie. Nu prea cred că Dumnezei m-ar trimite jos la Căldurică doar fâindc-am uitat şi am halit un hamburger baban la gustare într-o vineri, da' de ce să rişti? Corect?

— N-aş crede. însă mi se pare-aşa de…

Aşa de tâmpit, era gata să spună, iar apoi îşi aminti o poveste pe care le-o spusese doamna Portleigh la şcoala de duminică, pe când era doar un băieţel. După cum zicea doamna Portleigh, un băiat rău furase o dată nişte pâine ae împărtăşanie când trecuse cu talerul şi o băgase în buzunar. A luat-o acasă şi a aruncat-o în toaletă doar ca să vadă ce se va întâmpla. Pe dată - sau cel puţin aşa le raporta doamna Portleigh absorbiţilor ei elevi - apa din toaletă s-a făcut roşie ca sângele. Era sângele lui Cristos, spunea ea, şi i-a apărut băieţelului aceluia fiindcă făcuse o faptă foarte rea numită BLASFEMIE. Apăruse ca să-l prevină că, aruncând carnea lui Isus în toaletă, îşi aruncase propriul suflet în primejdia Iadului.

Până atunci, lui Eddie mai degrabă îi plăcuse actul împărtăşaniei, pe care i se îngăduia s-o primească din anul precedent. Metodiştii foloseau în loc de vin must de Welch, iar Trupul lui Cristos erau nişte cu-buleţe tăiate din pâine sfinţită proaspătă, moale. îi plăcea ideea de a lua mâncarea şi băutura ca pe un rit religios. Dar, ca urmare a poveştii doamnei Portleigh, minunarea lui în faţa ritualului luase o formă mai puternică şi mai tenebroasă, ceva mai degrabă înspăimântător. Simpla întindere a mâinii spre micile cuburi de pâine deveni un act ce presupunea curaj, şi întotdeauna se temea ca de un şoc electric… Sau chiar

mai rău, că pâinea îşi va schimba deodată culoarea în mâna lui, va deveni un cheag de sânge, şi o Voce fără trup va începe să tune în biserică: *Nevrednic*! *Nevrednic*! *Damnat în Iad*! *Damnat în Iad*! Adesea, după ce lua împărtăşania, gâtlejul i se închidea, respiraţia începea să-i ţiuie, şi aştepta cu nerăbdare înfiorată ca binecuvântarea să se sfârşească pentru a putea ieşi grăbit în vestibul şi a-şi folosi inhalatorul.

Nu trebuie să fii aşa de prost, îşi spunea el pe măsură ce creştea. *Aia nu era decât o poveste*, *iar doamna Portleigh cu siguranţă că nu era o sfântă - mămica a spus că divorţase în Kitery şi că joacă Bingo la Saint Marys în Bangor*, *şi că adevăraţii creştini nu practică jocuri de noroc*, *adevăraţii creştini lasă jocurile de noroc în seama păgânilor şi a catolicilor*.

Toate se legau perfect, dar asta nu-i ajuta cu nimic. Povestea pâinii de împărtăşanie ce transformase apa din toaletă în sânge îl îngrijora, îl sâcâia, ba chiar îi dădea insomnii. Intr-o noapte îi veni ideea că mijlocul de a lăsa toate acestea în urmă o dată pentru totdeauna ar fi să ia cu mâna lui o bucată de pâine, s-o azvârle în toaletă şi să vadă ce se va întâmpla.

Dar o asemenea experienţă îi depăşea cu mult curajul; mintea lui raţională nu putea rezista acelei sinistre imagini a sângelui ce-şi răspândea în apă norul de acuzaţie şi potenţială damnare. Nu putea înfrunta acea talismanică incantaţie magică: *Luaţi*, *mâncaţi*, *acesta este trupul meu*; *acesta este sângele meu*, *carele pentru mulţi se varsă*.*

Nu, nu făcuse niciodată experimentul.

— Cred că toate religiile sunt cam sucite, spuse acum Eddie.

Dar *puternice*, adăugă mintea sa, aproape *magice*... Sau o fi fost asta o BLASFEMIE? începu să se gândească la lucrul pe care-l văzuseră pe Neibolt Street, şi pentru întâia oară percepu o paralelă nebunească -la urma urmei, vârcolacul ieşise din toaletă.

— Măi frate, cred că toată lumea doarme, spuse Richie, aruncân-du-şi nonşalant tubul gol al îngheţatei în

rigolă. Ai mai văzut o asemenea linişte? Ce, s-or fi dus toţi la Bar Harbor pe ziua de azi?

— H-h-h-hei, bă-bă-băieţi! strigă din spatele lor Bill Denbrough. A-aş-teptaţi-mă!

Eddie se întoarse, încântat ca întotdeauna să audă glasul lui Bill Barosanul. Pedala pe Silver după colţul cu Costello Avenue, în avans faţă de Mike, deşi Schwinnul lui Mike era nou-nouţ.

— *Hai-ho*. *Silver*, *HAAAAIDEEE*! răcni Bill.

Se repezi spre ei cu treizeci de kilometri pe oră, în timp ce cărţile de joc prinse cu cârlige de rufe pe aripile roţilor huruiau. Apoi pedală înapoi, apăsă pe frâne şi produse o admirabil de lungă dâră neagră pe asfalt.

— Bill Bâlbâitule! exclamă Richie. Cumoduci, băiete? Voi a zice… Voi a zice… cum o *duci*, băiete?

— O duc b-b-bine. I-aţi văzut pe Ben sau B-B-everly?

Mike dădu din pedale şi-i ajunse din urmă. Transpiraţia îi umplea faţa de broboane mici.

— Cât de repede merge bicicleta aia? Bill râse:

— N-n-nu şt-tiu, e-exact. Destul de r-r-repede.

— Nu i-am văzut, răspunse Richie. Probabil sunt acolo jos, umblă şi ei. Cântă armonia-n două voci. „Ş-buum, ş-buum… ia-da-da-da-da-da-da… arăţi ca un vis, scumpo.”

Stan Uris scoase nişte zgomote de vomă.

— E doar invidios, îi spuse Richie lui Mike. Evreii nu pot să cânte.

— Bi-bi-bi…

— „Bip-bip, Richie”, spuse Richie în locul lui, şi izbucniră cu toţii în râs.

Porniră din nou spre Maidan, Mike şi Bill împingându-şi bicicletele de ghidon. Conversaţia era la început vioaie, dar mai apoi lâncezi. Privindu-l pe Bill, Eddie îi văzu o expresie stânjenită pe faţă şi se gândi că poate liniştea îl afecta şi pe el. Ştia că Richie o spusese cu sens de glumă, dar chiar *exista* impresia ca toată lumea din Derry se dusese la Bar Harbor în ziua aceea… Sau *altundeva*. Nicio maşină nu se mişca pe stradă; nici măcar

o singură cucoană în vârstă nu-şi împingea căruciorul plin de târguieli înapoi spre vila sau apartamentul ei.

— Chiar că-i linişte, este? se aventură Eddie, dar Bill doar aprobă în tăcere.

Traversară pe partea dinspre Maidan, şi atunci îi văzură pe Ben şi Beverly fugind spre ei şi strigând. Pe Eddie îl şocă înfăţişarea fetei; de obicei era atât de îngrijită şi curată, cu părul întotdeauna proaspăt spălat şi legat la spate în coadă-de-cal. Acum era vărgată cu ceva ce părea a fi toate soiurile de lături ale universului. Avea ochii mari şi sălbatici. Pe obraz i se vedea o zgârietură. Blugii îi erau.îngălati cu gunoi, iar bluza ruptă.

Ben o urma gâfâind, cu pântecele săltându-i. —Nu putem coborî pe Maidan, icni Beverly. Băieţii… Henry… Victor… Sunt acolo jos pe undeva… Cuţitul… Are un cuţit…

— Ma-mai încet, spuse Bill, preluând de îndată conducerea în felul acela al lui lipsit de efort, aproape inconştient.

îi aruncă o privire lui Ben, care se apropia în goană, cu obrajii aprinşi şi pieptul său grăsan trudind din gjeu.

— Spune că Henry a înnebunit, Bill Barosane, zise Ben.

— Ei, căcat, adică înainte era *întreg* la minte? întrebă Richie şi scuipă printre dinţi.

— Ta-taci din gu-ră, R-Richie, spuse Bill, apoi privi din nou la Beverly. Sp-spune.

Mâna lui Eddie se strecură în buzunar şi atinse inhalatorul. Nu pricepea despre ce era vorba, dar ştia deja că nu era bine deloc. Forţându-se să vorbească pe cât de calm ü stătea în putinţă, Beverly reuşi să prezinte o versiune prescurtată a întâmplării - o variantă care începea cu Henry, Victor şi Belch atacând-o pe stradă. Nu le povesti despre tatăl ei - de asta îi era teribil de ruşine.

Când sfârşi, Bill tăcu o clipă, cu mâinile în buzunare, bărbia în piept şi ghidonul lui Silver rezemat de piept. Ceilalţi rămaseră în aşteptare, aruncând priviri iuţi spre balustrada ce marca „marginea râpei. Bill medita un lung răstimp, fără să-l întrerupă nimeni. Eddie, dintr-o dată şi

fără niciun efort, deveni conştient că acela putea fi actul final. Asta anunţa tăcerea zilei, nu? Sentimentul că întregul oraş îşi făcuse bagajele şi plecase, lăsând în urmă doar carcasele părăsite ale clădirilor.

Richie se gândea la fotografia din albumul lui George care prinsese dintr-o dată viaţă.

Beverly se gândea la tatăl ei, la cât de incolori îi fuseseră ochii.

Mike se gândea la pasăre.

Ben se gândea la mumie şi la un miros ca de scorţişoară moartă. Stan Uris se gândea la blugi, negri, şiroind de apă, şi la mâini albe ca hârtia încreţită, şiroind şi ele.

— Ha-ha-haideţi, îi chemă Bill într-un târziu. M-mergem j-j-jos.

— Bill…, începu Ben, tulburat la faţă. Beverly a zis că Henry era cu adevărat *nebun*. Că avea de gând s-o omoare…

— N-nu-i al *lor*, spuse Bill, gesticulând spre spintecătura verde în formă de stilet a Maidanului din dreapta lor şi de dedestfbt - desişurile, pâlcurile dese de copaci, bambuşii, luciul apei.

— N-n-nu-i *prr-prr-oprietatea* lor.

. Privi în jur la ceilalţi, cu faţa amărâtă. —Am o-o-bosit să-mi f-fie f-fr-rică de ei. I-am bă-bă-bătut cu pi-pietrele, şi, dacă tr-tr-trebuie să-i batem i-i-iar, o s-o fa-fa-facem.

— Dar, Bill, interveni Eddie, ce ne facem dacă nu-s numai *ei*? Bill se întoarse spre Eddie, iar acesta, realmente şocat, văzu cât de obosită şi trasă era faţa acestuia - avea ceva înfricoşător acel chip, dar abia mult, mult mai târziu, ca adult, lunecând spre somn după reuniunea de la bibliotecă, urma să înţeleagă ce anume era înspăimântător: faţa îi aparţinea unui Băiat împins^proape de pragul nebuniei, un băiat care poate nu era, în ultimă instanţă, mai întreg la minte sau mai stăpân pe propriile sale decizii decât Henry. Totuşi esenţa lui Bill era acolo, privind prin ochii aceia bântuiţi şi dezagregaţi,.. Un Bill

furios, hotărât.

— Ei, făcu el, şi ce *da-da-dacăl*

Nu-i răspunse nimeni. Tunetul bubuia mai aproape. Eddie se uită la cer şi văzu norii de furtună strângându-se de la apus în grămezi negre. Avea să plouă cu găleata, cum spunea uneori mama lui.

— A-a-cum uitaţi c-c-ce e, spuse Bill, privindu-i. Niciunul dintre voi nu trebuie să vi-vi-vină cu mine dacă n-nu vrea. Vo-vo-voi hotărâţi.

— Eu am să vin, Bill Barosane, spuse liniştit Richie.

— Şi eu, spuse Ben.

— Sigur, zise şi Mike, ridicând din umeri. Beverly şi Stan aprobară şi ei, şi la urmă Eddie.

— Eu n-aş zice, Eddie, interveni Richie. Braţul tău, ştii, n-arată prea mişto.

Eddie îl privi pe Bill.

— Eu v-v-vreau să vi-vină. Me-me-mergi cu mi-mi-ne, E-E-Eddie. O să am eu grijă de ti-tine.

— Mersi, Bill.

Chipul lui Bill obosit, pe jumătate nebun, i se păru dintr-o dată fermecător lui Eddie - fermecător şi mult iubit. Avu o senzaţie vagă de uimire. *Cred că mi-aş da şi viaţa pentru el, dacă mţ-ar cere-o. Ce fel de putere e asta? Dacă te face să arăţi aşa cum arată Bill acum, poate că n-o fi o putere prea plăcută.* — - Mda, Bill are arma finală, spuse Richie. Bombe fumigene. Ridică braţul stâng şi-şi flutură mâna dreaptă la subsuoara expusă.

Ben şi Mike râseră puţin, iar Eddie zâmbi.

Tunetul bubui iar, aproape şi de astă dată îndeajuns de tare ca să-i facă să tresară şi să se strângă unii-ntr-alţii. Vântul se înteţea, rostogolind gunoaiele prin rigolă. Primul nor negru acoperi discul cu halou ceţos al soarelui, şi umbrele celor şapte se topiră. Rafalele erau reci, făcând să se înfioare braţul gol şi asudat al lui Eddie. Băiatul se cutremură.

Bill îl privi pe Stan şi spuse un lucru ciudat:

— Ai la tine cartea cu pă-pă-păsări, Stan? Stan se bătu peste buzunarul de la şold. Bill îl privi iar:

— Hai să m-m-mergem jos.

Coborâră malul în şir indian, cu excepţia lui Bill, care rămase alături de Eddie, aşa cum promisese. îl lăsă pe Richie s-o coboare pe Silver, şi când ajunseră jos îşi propti bicicleta la locul ei obişnuit de sub pod. Apoi rămaseră grupaţi, privind în jur.

Furtuna ce se apropia, nu aducea întunecime; nici măcar o lumină mai difuză. Dar calitatea acesteia se schimbase, iar obiectele se detaşau într-un soi de relief oţelit, ca prin vis: fără umbre, limpezi, precis conturate. Eddie simţi groaza şi teama nelămurită cufundându-i-se în măruntaie, dându-şi seama de ce i se părea atât de familiară calitatea acelei lumini - era acelaşi soi de lumină pe care şi-o amintea din casa de la numărul 29, pe Neibolt Street.

O săgeată incandescentă tatua norii, destul de strălucitoare pentru a-l face să tresară. Ridică o mână la faţă şi se pomeni numărând: *Unu... doi... trei...* Şi atunci tunetul sosi într-o unică tuse lătrată, un sunet exploziv, ca al unei artificii M-80, şi se strânseră şi mai tare laolaltă.

— Nu s-a anunţat ploaie azi-dirnineaţă, spuse stânjenit Ben. în ziar scria: cald şi ceţos.

Mike scruta cerul. Norii păreau nişte corăbii cu fundul negru, nori înalţi şi grei, întrecând rapid pâcla albăstrie ce acoperise cerul de la un orizont la altul când el şi Bill ieşiseră din casa familiei Denbrough după prânz.

— Vine repede, zise el. Niciodată n-am mai văzut o furtună să vină aşa repede.

Şi, ca o confirmare, tunetul bubui din nou.

— H-h-haideţi, îi chemă Bill. S-Să punem tabla de Parchee-heesi a lui E-E-Eddie în clu-clu-club.

Porniră pe cărarea pe care o bătătoriseră în săptămânile trecute de la incidentul cu stăvilarul. Bill şi Eddie mergeau în capul coloanei, ştergând cu umerii frunzele verzi şi late ale arbuştilor, cu ceilalţi pe urme. Vântul se porni din nou, făcând frunzişul copacilor şi al boscheţilor să şoptească. Departe în faţă, bambuşii pârâiră lugubru, ca tobele într-o poveste din junglă.

— Bill? întrebă Eddie cu glas scăzut. —Ce?

— Credeam că asta-i doar în filme, dar..., râse puţintel Eddie, simt că parcă mă urmăreşte cineva.

— A, ăia-s ac-ac-acolo, nici vo-vo-vorbă.

Eddie privi în jur nervos şi strânse ceva mai tare planşa de Parcheesi.

Apoi

Camera lui Eddie I 3.05 dimineaţa deschise uşa în faţa unui monstru dintr-un film de groază.

Acolo stătea o arătare mânjită de sânge, care nu putea fi decât Henry Bowers. Henry arăta ca un cadavru revenit din mormânt. Faţa sa era o mască încremenită, numai ură şi moarte. îşi ţinea mâna dreaptă încordată la nivelul obrazului, şi, încă îh timp ce ochii lui Eddie se holbau şi începea să inhaleze prima gură de aer, şocat, mâna pistonă înainte, cu tăişul pumnalului lucind ca mătasea.

Fără niciun gând - nu era timp; dacă se oprea să gândească ar fi murit - Eddie trânti uşa. Aceasta lovi antebraţul lui Henry, abătând traiectoria cuţitului astfel că lama vâjâi într-un arc larg la niciun deget de gâtul lui Eddie.

* Se auzi un trosnet când uşa strivi de toc braţul lui Henry. Omul scoase un ţipăt înfundat. Mâna i se deschise. Pumnalul căzu pe jos. Eddie îl izbi cu piciorul. Lunecă până sub televizor.

Henry se aruncă în uşă cu toată greutatea. îl depăşea pe Eddie cu vreo cincizeci de kilograme, iar acesta se trezi împins înapoi ca o păpuşă; se lovi cu genunchii de pat şi căzu pe saltea. Henry intră în încăpere şi închise uşa după el. Răsuci cheia în broască, în timp ce Eddie se ridica în capul oaselor, cu ochii mari şi beregata începând deja să bâzâie.

— în regulă, curistule, spuse Henry.

— Ochii îi coborâră un moment spre podea, căutând cuţitul. Nu-l văzu. Eddie dibui pe noptieră şi găsi una dintre cele două sticle de apă minerală Perrier pe care le comandase mai devreme. Era cea plină; pe cealaltă o

băuse înainte de a pleca la bibliotecă, fiindcă avea nervii în piuneze şi o criză gravă de arsuri acide. Perrierul era foarte bun pentru digestie.

în timp ce Henry renunţa la cuţit şi pornea spre el, Eddie apucă de gât sticla în formă de pară şi o sparse de marginea noptierei. Apa minerală spumegă şi fâsâi peste tăblie, inundând majoritatea flacoanelor cu pilule care se aflau acolo.

Cămaşa şi pantalonii lui Henry erau grele de sânge, atât proaspăt, cât şi semiuscat. Mâna dreaptă îi spânzura acum într-un unghi ciudat.

— Pui-de-curist, mârâi Henry, te-nvăţ eu să mai dai cu pietre. Ajunse la pat şi se întinse spre Eddie, care încă aproape nu-şi dădea seama ce se întâmplă. Nu trecuseră mai mult de patruzeci de secunde de când deschisese uşa. Henry dădu să-l înhaţe. Eddie repezi spre el baza ciobită a sticlei de Perrier. îi sfâşie faţa, spintecându-i obrazul drept într-un fald şerpuit şi străpungându-i ochiul.

. Henry slobozi un urlet sufocat şi se împletici de-a-ndăratelea. Ochiul despicat, din care curgea un fluid galben-albicios, îi atârna moale din orbită. Obrazul împroşca sânge într-o cascadă sinistră. Propriul strigăt al lui Eddie era şi mai sonor. Se ridică de pe pat şi o luă spre Henry -ca să-l ajute, poate, nu era nici el prea sigur - iar Henry sări din nou asupra lui. Eddie împunse cu sticla de apă minerală ca la scrimă, iar de astă dată colţii neregulaţi se înfipseră adânc în mâna stângă a lui Henry, tăindu-i în carnea degetelor. Noi valuri de sânge curseră. Henry scoase un mormăit gros, aproape ca sunetul unui om ce-şi drege glasul, şi-l împinse pe Eddie cu mâna dreaptă.

Eddie zbură înapoi, dând peste masa de scris. Braţul stâng i se răsuci sub trup şi căzu greu pe el. Durerea explodă ca un fulger ameţitor. Simţi osul cedând pe linia de sudură a vechii fracturi şi trebui să strângă din dinţi contra unui urlet de durere. O umbră acoperi lumina lămpii.

Henry Bowers stătea deasupra lui^balansându-se în faţă şi înapoi. Genunchii-i erau moi. Din mâna stângă îi

curgea sânge jpeste pieptul halatului lui Eddie.

Eddie mai avea în mână ciotul sticlei de apă minerală şi acum, în timp ce genunchii lui Henry îşi ieşeau complet din ţâţâni, o aduse în faţă, cu baza frântă îndreptată în sus şi gura proptită de stern. Henry se prăvăli ca un copac, trăgându-se singur în ţeapă. Eddie simţi sticla spăr-gându-i-se-n mână şi un nou fulger de durere scrâşnită îi zgudui braţul stâng, care încă-i mai era prins sub trup. Valuri de căldură proaspătă şiroiră în cascadă peste el. Nu era sigur dacă acesta era sângele lui Henry sau al lui.

Henry se zvârcoli ca un peşte aruncat pe uscat. Pantofii săi băteau un ritm aproape sincopat pe covor. Eddie îi simţea mirosul putred al răsuflării. Apoi Henry înţepeni şi se rostogoli pe o parte. Sticla îi ieşea grotesc din plex, cu capacul spre tavan, ca şi cum i-ar fi crescut acolo.

— *Hâc*, spuse Henry şi nu mai adăugă nimic.

Rămase cu privirea în plafon. Eddie bănui că murise.

înfruntând valurile de leşin ce încercau să-l năpădească şi să-l tragă, în jos, se ridică în genunchi şi în cele din urmă pe picioare. Braţul rupt i se legănă în faţă, provocând o nouă durere care-i limpezi puţin capul. Şuierând, luptând să-şi găsească respiraţia, se chinui să ajungă până la noptieră. îşi culese inhalatorul dintr-o băltoacă de apă carbogazoasă, şi-l vârî în gură*şi apăsă pe trăgaci. Gustul îl făcu să se cutremure, după care îşi mai administra o rafală. Roti privirea cană la trupul de pecovor - o fi ăsta Henry? Oare chiar el este? El era. îmbătrânit, cu tunsoarea-perie mai mult căruntă decât neagră, cu trupul gras, alb şi lipicios ca balele de melc, era totuşi Henry. Şi Henry eramort. în fine, Henry era…

— *Hâcy* repetă acesta şi se ridică în şezut.

Mâinile îi zg ari ară în gol ca pentru a căuta puncte de sprijin pe care doar Henry le putea vedea. Ochiul găurit se prelingea pe obraz; pleoapa inferioară atârna umflată. Privi în jur, îl văzu pe Eddie făcându-se mic, lipit de perete, şi încercă să se ridice.

Deschise gura, din care ţâşni un şuvoi de sânge.

Henry se prăbuşi la loc.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Eddie bâjbâi după telefon şi reuşi doar să-l dea jos de pe masă, pe pat. îl înşfacă şi formă O. Telefonul sună, sună, sună.

Haide, chemă Eddie în gând, *ce faci acolo*, *laba*? *Hai*, *te rog*, *ridică nenorocitul ăla de receptor*!

Sună iar şi iar. Eddie nu-l scăpa din ochi pe Henry, aşteptându-se să înceapă din nou eu încercările de a se ridica în picioare în orice moment. Sânge. Doamne sfinte, cât sânge.

— Recepţia, spuse în sfârşit, cu reproş, o voce somnoroasă.

— Sunaţi la camera domnului Denbrough, ceru Eddie. Cât de repede puteţi.

Cu cealaltă ureche asculta spre camerele din jur. Cât zgomot făcuseră? Avea să bată cineva la uşă şi să întrebe dacă-i totul în regulă înăuntru?

— Sunteţi sigur că vreţi să sun? întrebă recepţionerul. E ora trei şi zece.

— Da, *sunaţii* aproape că ţipă Eddie.

Mâna cu care ţinea receptorul tremura spasmodic. In celălalt braţ avea un viespar de cântece urâte ca putreziciunea. Se mişcase iar Henry? Nu; categoric, nu.

— Bine, bine, acceptă recepţionerul. Linişteşte-te, amice.

Urmă un declic, apoi bâzâitul gros al unui telefon sunând în cameră. *Hai*, *Bill*, *hai*, *h*…

Un gând neaşteptat, îngrozitor de plauzibil, îi trecu prin minte. Şi dacă Henry vizitase mai întâi odaia lui Bill? Sau pe a lui Richie? A lui Ben? A lui Bev? Sau poate făcuse Henry o vizită la bibliotecă? Cu siguranţă că fusese *altundeva* înainte; dacă cineva nu l-ar fi înmuiat, acum Eddie ar fi zăcut mort pe covor, cu un cuţit crescându-i din piept la fel cum gâtul sticlei de Perrier crescuse din burdihanul lui Henry. Sau poate că Henry îi vizitase pe *toţi* ceilalţi iniţial, prinzându-i buimaci şi pe jumătate adormiţi, aşa cum îl găsise şi pe el? Dacă erau cu toţii morţi? Iar acest gând era atât de îngrozitor; încât Eddie simţi că va

începe curând să urle dacă nu răspundea odată cineva la telefonul din camera lui Bill.

— Te rog, Bill Barosane, şopti Eddie. Te rog, fii acolo, omule. Receptorul se ridică şi glasul lui Bill, nefiresc de precaut, rosti:

— A-a-alo?

— Bill…, aproape că se bâlbâi Eddie. Bill, slavă Domnului. —Eddie?

Glasul lui Bill deveni pentru un moment mai slab, vorbind cu altcineva, spunându-i acelui cineva cine e la telefon. Apoi reveni, puternic:

— C-ce s-a-ntâm-tâm-plat, Eddie?

— Henry Bowers. Bill, a venit ai» i… şi l-am omorât. Avea un cuţit. Cred…

Eddie privi din nou la trupul de pe duşumea. îşi schimbase poziţia? De data asta nu-i mai era atât de uşor să se convingă că nu. Coborî vocea:

— Cred că era acelaşi cuţit pe c<je l-a avut în ziua aia. Când am coborât în canalizare. Mai ţii minte?

— Ţin m-m-minte, spuse posomorât Bill. Eddie, ascultă-mă. Vreau să te

12

Maidanul 11.55 după-amiaza d-d-duci înapoi şi să-i spui lui B-B-Ben să v-vină a-a-aici.

— Bine, făcu Eddie şi rămase imediat în urmă.

Tunetele se rostogoleau prin cerul încărcat, iar tufişAirile oftau în rafalele tot mai intense.

Ben îl ajunse când ieşiră în poiană. Chepengul clubului stătea deschis, careu de întuneric în tot verdele din jur. Sunetul râului era foarte clar, şi pe Bill îl izbi dintr-o dată de o certitudine dementă: că auzea acel sunet, că vedea acel loc pentru ultima oară în copilăria sa. Trase adânc aer în piept, umplându-şi fiinţa cu mirosul pământului, al văzduhului şi al îndepărtatei gropi de gunoi cu funinginea ei, fumegând ca un vulcan posac care nu se poate hotărî să erupă. Văzu un stol de păsări zburând dinspre rambleul căii ferate, către Old Cape. Privi în sus la norii clocotitori.

— Ce e? întrebă Ben.

— De ce n-n-n-au încercat să ne pr-pr-prindă? Sunt a-acolo. E-E- Eddie avea drep-dreptate. Pot să-i *si-si-imt*.

— Mda, acceptă Ben. Cred că pot fi atât de proşti, încât să creadă că intrăm înapoi în club: Atunci he-ar prinde în capcană.

— Po-po-poate, spuse Bill, şi simţi o bruscă furie neajutorată în faţa acelei bâlbâieli care-l împiedica să vorbească mai repede.

Poate că erau lucruri pe care oricum le-ar fi găsit imposibil de spus - cum simţea că putea aproape să vadă prin ochii lui Henry Bowers, cum simţea că, deşi în tabere opuse, pioni controlaţi de forţe opuse, el şi Henry ajunseseră să se apropie foarte mult unul de altul.

Henry îi aştepta sa stea drepţi şi să lupte.

Monstrul îi aştepta să stea drepţi şi să lupte.

Şi să fie ucişi.

O explozie îngheţată de lumină albă păru să-i umple ţeasta. Aveau să fie victime ale ucigaşului care făcuse prăpăd în Derry tot timpul de la moartea lui George - toţi şapte. Poate că trupurile lor urmau să fie găsite, poate că nu. Totul depindea de protecţia pe care i-ar acorda-ö sau nu Monstrul lui Henry - şi în mai mică măsură lui Belch şi Victor. *Da. Pentru exterior, pentru restul acestui oraş, vom fi fost victime ale asasinului. Şi asta-i corect, într-un mod ciudat, această realitate este corectă. Monstrul ne vrea morţi. Henry e unealta, astfel încât Monstrul să nu fie nevoit să iasă la vedere. Eu primul cred - Beverly şi Richie poa-te-ar fi în stare să-i ţină pe ceilalţi, sau Mike, dar Stan e atât de speriat, şi Ben la fel, deşi cred că el e mai tare decât Stan. Iar Eddie are un braţ rupt. De ce i-am condus aici? Cristoase! De ce-am făcut-o?*

— Bill? întrebă neliniştit Ben.

Ceilalţi li se alăturară lângă club. Tunetul trosni iarăşi, iar arbuştii începură să fremete mâi agitaţi. Bambuşii pârâiau în lumina tot mai slabă dinaintea furtunii.

— Bill…, se auzi acum si glasul lui Richie.

— Sss!

Ceilalţi tăcură stingheriţi sub văpaia ochilor săi bântuiţi. Privea hăţişurile, poteca şerpuind printre ele, înapoi spre Kansas Street, şi-şi simţi mintea urcând brusc o treaptă, ca pe un plan superior. în minte nu se bâlbâia nimic; se simţea de parcă gândurile i-ar fi fost purtate pe un torent nebunesc al intuiţiei - ca şi cum toate s-ar fi năpustit spre èl.

George la un capăt, eu şi prietenii mei la celălalt. Şi atunci se va opri

(*din nou*)

din nou, da, din nou, pentru că asta s-a mai întâmplat şi înainte şi întotdeauna trebuie să fie un anume sacrificiu la sfârşit, un anume lucru cumplit care să-l oprească, nu ştiu cum de ştiu, dar ştiu... Iar ei... Ei...

— Ei la-la-lasă să se-ntâmple, murmură Bill, privind cu ochi holbaţi la cărarea ca o coadă de şobolan. Si-si-sigur că d-d-da.

— Bill? întrebă Bev, rugătoare.

Stan stătea lângă ea, mic şi pedant într-o cămaşă albastră. Mike stătea de cealaltă parte, privindu-l concentrat pe Bill, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

// lasă să se-ntâmple, întotdeauna o fac, şi lucrurile se liniştesc, lucrurile continua, Monstrul... Monstrul... (*doarme*)

doarme... Sau hibernează ca un urs... Şi apoi începe iar, şi ei ştiu... oamenii ştiu... Ştiu că aşa trebuie să fie pentru ca Monstrul să poată să existe.

— V-am co-co-co-c-c-c...

O Doamne rogu-te o Doamne rogu-te capra sare piatra rogu-te Doamne piatra crapă-n patru ajută-mă s-o spun crăpa-i-ar capul caprei o Doamne o Cristoase O ROGU-TE AJUTA-MĂ SA POT VORBI!

— V-am c-c-condus a-aici p-p-p-p-pentru că ni-ni-nici un loc nu-i s-s-sigur, spuse Bill.

Saliva îi bolborosea pe buze; se şterse cu dosul mâinii.

— *D-D-Derry* este Monstrul. î-î-înţelegeţi ce v-v-vă

zzz-zzzic?

Ii privi cu ochi învăpăiaţi; se trasera puţin înapoi, ochii sticlindu-le, aproape exoftalmici de frică.

— *Dî-îerry este Monstrul*! O-o-oriunde ne-am d-d-duce… când Mo-Mo-Monstrul n-n-n-ne pr-rinde, ei n-n-n-o să *v-v-vadă*, n-n-n-o *s-a-a-a-udâ*, n-n-n-o să *şt-şt-ştie*.

îi implora din ochi:

— N-nu v-vedeţi c-cum me-me-merge? To-to-tot ce p-p-putem fa-fa-ce e să în-în-încercăm să te-erminăm ce-ce-am î-î-î-început.

Beverly îl văzu pe domnul Ross ridicându-se, privindo, împăturin-du-şi ziarul şi intrând pur şi simplu în casă. *N-o să vadă*, *n-o s-audă*, *n-o să ştie*. *Iar tatăl meu*

(dă pantalonii ăia jos, curviştino)

avusese de gând s-o omoare.

Mike se gândea la masa luată cu Bill. Mama lui Bill fusese dusă în lumea visurilor ei, nepărând să-i vadă pe niciunul, citind un roman de Henry James în timp ce băieţii făceau sandvişuri şi le înfulecau în picioare la bar. Richie se gândea la casa curată, dar complet goală a lui Stan. Stan fusese puţin cam surprins; mama lui era aproape întotdeauna acasă la ora prânzului. Cu puţinele ocazii când nu era, lăsa un bilet pe care scria unde poate fi găsită. Dar azi nu găsiseră niciun bilet. Maşina lipsea, şi atâta tot.

— Probabil s-o fi dus la cumpărături cu prietena ei, Debbie, spuse Stan, uşor încruntat, şi începu să facă sandvişuri cu salată de ouă.

Richie uitase totul. Până acum. Eddie se gândea la mama lui. Când ieşise cu planşa de Parcheesi nu auzise niciuna dintre observaţiile obişnuite: *Să ai grijă*, *Eddie*, *să te pui la adăpost dacă plouă*, *Eddie*, *să nu-ndrăz-neşti să joci vreun joc violent*, *Eddie*. Nu-l întrebase dacă avea la el inha-latorul, nu-i spusese la ce oră să fie acasă, nu-l prevenise împotriva,,băieţilor ălora prost-crescuţi cu care te tot joci". Pur şi simplu continuase să urmărească serialul la televizor, ca şi cum el nici n-ar fi existat.

Ca şi cum n-ar fi existat.

O versiune, a aceluiaşi giand trecu prin mintea

tuturor băieţilor: deveniseră la un moment dat, între deşteptarea de dimineaţă şi ora prânzului, nişte simple stafii.

Stafii.

— Bill, spuse răguşit Stan, dacă o luăm pe scurtătură? Prin Old Cape?

Bill clătină din cap.

— N-aş zi-zi-zi-ice. Ne-am p-p-prinde în ba-ba-bam-b-b-buşi… în ni-ni-nisipurile m-mişcătoare… Sau o să f-f-fie pe-pe-peşti p-p-pirania ad-ad-adevăraţi în K-K-Kenduskeag… S-s-sau a-a-altceva.

Fiecare avea propria sa viziune aparte asupra aceluiaşi sfârşit. Ben vedea tufişuri care deodată deveneau plante carnivore mâncătoare-de-oameni. Beverly vedea lipitori zburătoare, ca acelea care ieşiseră din frigiderul cel vechi. Stan vedea terenul mlăştinos din pâlcul de bambuşi vomând cadavrele vii ale copiilor înghiţiţi acolo de vestitele nisipuri mişcătoare. Mike Hanlon îşi imagina mici reptile jurasice cu oribili dinţi-ferăstrău, clocotind deodată afară din scorbura unui trunchi putred, atacându-i, muşcându-i, făcându-i bucăţi. Richie vedea Ochiul Târâtor lăsându-şi zeama asupra lor în timp ce fugeau pe sub podul feroviar. Iar.Eddie îi văzu pe ei înşişi escaladând taluzul la Old Cape doar pentru a privi în sus şi a-l vedea stând în vârf pe lepros, cu carnea sa atârnândă colcăind de gândaci şi viermi, aşteptându-i.

— Dacă am putea ieşi din oraş cumva…, murmură Richie, apoi tresări când tunetul răcni o negaţie furioasă din cer.

Noi stropi de ploaie răpăiră - încă picura doar, însă curând avea să înceapă aversa serioasă, în pânze şi şiroaie. Pacea ceţoasă a zilei se risipise acum de tot, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

— Am fi în siguranţa dacă am putea numai să ieşim din fututul ăsta de oraş.

Beverly începu: -Bip-b…

Şi atunci o piatră veni în zbor din tufişurile încâlcite şi-l lovi pe Mike într-o parte a capului. Băiatul se clătină,

cu sângele curgându-i prin părul scurt, lipit de ţeastă, şi ar fi căzut dacă nu-l prindea Bill.

— Vă-nvăţ eu să daţi cu pietre! pluti până la ei glasul batjocoritor al lui Henry.

Bill îi văzu pe ceilalţi privind în jur cu ochi hăituiţi, gata s-o zbughească în şase direcţii diferite. Şi, dacă o făceau, atunci chiar ar fi sosit sfârşitul.

— B-B-Ben! strigă el tăios. Ben îl privi:

— Bill, tre' să fugim. Ăştia…

Alte două pietre zburară din tufişuri. Una îl nimeri pe Stan în partea de sus a coapsei. Ţipă, mai mult de mirare decât de durere. Beverly o fentă pe a doua. Proiectilul se izbi de pământ şi se rostogoli prin trapa clubului.

— M-m-mai ţii m-m-mi-minte pr-pr-prima z-zi când a-ţi v-v-venit a-a-ci? striga Bill acoperind tunetul. Z-z-z-ziua când s-a te-rminat şc-şcoala?

— Bill…, strigă Richie.

Bill îi făcu un semn repezit să tacă; ochii săi rămaseră îndreptaţi asupra lui Ben, ţintuindu-l pe loc.

— Sigur, răspunse Ben, încercând nefericit să privească în toate direcţiile o dată.

Acum boscheţii fremătau şi dansau înnebuniţi, cu mişcări aproape tectonice.

— Co-co-conductele! St-aţia de p-p-pompare! Ac-acolo tre-tre-tre-buie să m-m-mergem. Du-ne acolo!

— Dar…

— *Du-du-du-ne a-acolo*!

Un bombardament de pietre vâjâi din tufişuri şi, o clipă, Bill văzu chipul lui Victor Criss, oarecum speriat, ameţit şi avid, toate în acelaşi timp. Apoi o piatra îl pocni în obraz şi veni rândul lui Mike să îl ţină pe Bill să nu cadă. Un moment, nu mai putu vedea clar. Obrazul îi amorţise. Apoi senzaţiile îi reveniră în adânci pulsaţii dureroase şi simţi sângele şiroindu-i pe faţă. Se şterse pe obraz, tresărind la atingerea cucuiului dureros ce creştea acolo, privi sângele şi îl şterse de pantaloni. Părul îi flutura sălbatic în vântul tot mai răcoros.

— Te-nvăţ eu să dai cu pietre, găoz bâlbâit! repetă

Henry, parte râzând, parte zbierând.

— *Du-du-du-ne*! urlă Bill.

Acum înţelegea de ce-l trimisese pe Eddie înapoi să-l aducă pe Ben; în acea staţie de pompare trebuia să meargă, *în aceea*, *şi nu în alta*, şi numai Ben ştia exact care anume era - străbăteau ambele maluri ale Kenduskeagului, la intervale neregulate.

— A-ă-ăla-i lo-lo-locu'! In-in-intrarea! Ca-ca-calea spre Monstru!

— Bill, n-ai de unde să *ştii* asta! strigă Beverly.

— Ba *ştiul* strigă el, furios pe ea - furios pe toţi ceilalţi.

Ben rămase pe loc un moment, umezindu-şi buzele, uitându-se la Bill. Apoi porni de-a curmezişul poienii, îndreptându-se spre râu. Un fulger strălucitor brazdă cerul, alb-vineţiu, urmat de ruptura tunetului, care-l făcu pe Bill să se clatine pe picioare. Un pietroi cât pumnul pluti pe lângă nasul său şi izbi fundul mare al lui Ben. Acesta chiui de durere şi-şi duse mâna la locul lovit.

— *Aha*, *grăsane*! ţipă Henry cu acelaşi glas pe jumătate râzând, pe jumătate urlând.

Tufele fremătară şi trosniră, iar Henry apăru în timp ce ploaia înceta să se mai aiurească şi începea să toarne şiroaie. A pa curgea prin tunsoarea-perie a lui Henry, prin sprâncene, pe obraji. Rânjetul îi dezvelea toţi dinţii.

— Te-nvăţ eu să mai dai cu p…

Mike găsise o bucată de lemn rămasă de la construcţia clubului şi acum o aruncă. Proiectilul.se dădu de două ori peste cap şi pocni'fruntea lui Henry. Acesta răcni, se plesni cu mâna pe frunte ca un om căruia i-a venit o idee a dracului de bună şi căzu greu în fund.

— *FM-fu-fugiţi*! mugi Bill. D-după Be-Be-Ben!

Alte trosnete şi poticneli prin boscheţi şi, în vreme ce restul Păguboşilor fugeau după Ben Hanscom, Victor şi Belch apărură, Henry se ridică şi toţi trei începură urmărirea.

Chiar şi mai târziu, când restul acelei zile îi reveni în minte lui Ben, nu îşi mai putu aminti decât imagini

disparate ale goanei lor prin tufişuri, îşi aducea aminte de crengi încărcate de frunze ude plesnindu-l peste faţă, scăldându-l în apă rece; îşi aminti că tunetele şi fulgerele păreau să fi devenit aproape continue, şi mai ţinea minte că răcnetele lui Henry, care striga la ei să vină înapoi şi să lupte, păreau să se amestece cu zgomotul Kenduskeagului de care se apropiau. De fiecare dată când încetinea, Bill îl plesnea peste spinare ca să-l facă să se grăbească.

Şi dacă n-am s-o mai găsesc? *Şi dacă n-am să mai găsesc acea staţie de pompare anume*?

Respiraţia îi intra şi-i ieşea sfâşietoare din plămâni, fierbinte şi cu gust de sânge în adâncul gâtului. Un junghi i se înfigea adânc în coaste.

Fesele cântau acolo unde le lovise piatra. Beverly spusese că Henry şi prietenii săi voiau să-i omoare, iar acum Ben q credea.

Ajunse pe malul Kenduskeagului atât de brusc, încât aproape căzu în apă. Reuşi să-şi menţină echilibrul, iar apoi ţărmul, săpat pe dedesubt de torentele primăverii, se surpă făcându-l să cadă oricum peste cap, lunecând până la marginea apei repezi, cu cămaşa adunată la spate şi noroi lutos brăzdându-i pielea şi lipindu-se de ea.

Bill căzu grămadă peste el şi-l ridică în picioare.

Ceilalţi se năpustiră afară din hăţişurile de pe creasta malului, unul după altul. Richie şi Eddie erau ultimii, Richie cu un braţ petrecut pe după talia lui Eddie, cu ochelarii uzi agăţaţi precar pe vârful nasului.

— *U-u-unde*? strigă Bill.

Ben privi mai întâi la stânga, apoi la dreapta, conştient că timpul era sinucigaş de scurt. Deja râul părea mai umflat, iar cerul întunecat de ploaie îi dăduse o ameninţătoare culoare cenuşie ca gresia în timp ce-şi urma clocotind cursul. Ţărmurile erau înţesate de vegetaţie şi copaci piperniciţi, toţi aceştia dansând acum pe melodia vântului. II auzea pe Eddie sughiţând, chinuindu-se să-şi recapete respiraţia.

— *U-u-unde*?

— Nu şt..., începu el, şi atunci văzu copacul înclinat

şi grota erodată de dedesubt.

Acolo se ascunsese în acea dintâi zi. Picotise, iar la deşteptare îi auzise pe Bill şi Eddie prin jur. Apoi băieţii cei mari veniseră… văzuseră… cuceriseră. *Tai-tai*, *băieţii*, *chiar că era un dig de pici*, *pe bune*.

— Acolo! strigă. Pe-acolo e!

Fulgerul explodă din nou, şi de astă dată Ben îl putu *auzi*, un zgomot bâzâit, ca un transformator de tren suprasolicitat. Lovi copacul, şi flăcări electrice albe-albăstrii îi pârjoliră temelia, scorburoasă în ţăndări şi scobitori bune pentru un uriaş din poveşti. Arborele căzu peste râu cu un trosnet asurzitor, ridicând în aer trâmbe de vapori. Beri, uluit, trase aer în piept şi simţi un miros încins, putred şi sălbatic. Un alt fulger, minge de foc, se rostogoli în sus pe trunchiul copacului doborât, păru să se aprindă şi mai tare, şi dispăru. Tunetul explodă, nu deasupra, ci *în jurul* lor, ca şi cum ar fi stat în centrul trăsnetului neaşteptat. Ploaia cădea compactă.

Bill îl pocni în spinare, deşteptându-l din contemplaţia buimăcită a priveliştii:

— *Du-du-DU-TE*!

Ben se duse, plescăind şl împiedicându-se pe marginea râului, cu părul atârnându-i în ochi. Ajunse la pom - mica grotă de rădăcini de sub el fusese nimicită - şi se caţără pe deasupra, înfundându-şi degetele de la picioare în scoarţa udă, zgâriindu-şi mâinile şi braţele.

Bill şi Richie îl ridicară pe Eddie pe deasupra şi, când căzu de pe trunchiul copacului, Ben îl prinse. Se prăvăliră amândoi la pământ. Eddie scoase un ţipăt.

— Ai păţit ceva? strigă Ben.

— Nu cred, strigă drept răspuns Eddie, ridicându-se în picioare. Bâjbâi după Inhalator şi aproape îl scăpă. Ben i-l prinse, iar Eddie îi aruncă o privire încărcată de recunoştinţă în timp ce şi-l vâra în gură şi apăsa pe trăgaci.

Urmă Richie, apoi Starl şi Mike. Bill o împinse pe Beverly până sus pe copac, iar Ben şi Richie o prinseră când sări pe partea cealaltă; avea părul lipit de ţeastă şi

biugii înnegriţi de apă.

Bill sosi ultimul, ridicându-se în braţe pe trunchi şi aruncându-şi lateral picioarele. îi văzu pe Henry şi ceilalţi doi plescăind prin râu spre ei şi, în timp ce luneca de pe arborele căzut, strigă:

— Pi-pi-pietre! Aruncaţi cu pietre!

Se găseau din belşug pe ţărm, iar copacul lovit de trăsnet forma o baricadă perfectă. într-o clipă, toţi şapte azvârleau cu pietre în Henry şi amicii săi. Aceştia aproape ajunseseră la copac; erau în plină linie de foc. Se pomeniră împinşi înapoi, ţipând de durere şi furie, pe când pietrele îi loveau în feţe, în piepturi, în braţe şi picioare. ~^

— învăţaţi-ne să dăm cu pietre! strigă Richie şi aruncă una mare cât un ou de găină spre Victor.

îl nimeri în umăr şi ricoşa aproape vertical. Victor urlă.

— Voi a zice... Voi a zice... dă-i bătaie şi ne-nvaţă, băiete! Suntem *buni* la-nvăţat!

— *Aaahaa*! zbieră Mike. Cum vă place? Cum vă *placel*

Nu primiră cine ştie ce răspuns. Ceilalţi se retraseră până în afara bătăii pietrelor şi se strânseră laolaltă. O clipă mai târziu escaladară malul, lunecând şi poticnindu-se pe pământul ud şi noroios, deja brăzdat de o întreagă reţea de pârâiaşe, ţinându-se de crengi ca să-şi păstreze echilibrul.

Dispărură în desişuri.

— .Vor să ne ia prin învăluire, Bill Barosane, zise Richie, împingân-du-şi ochelarii în sus pe nas.

— E-n re-re-regulă, replică Bill. Ha-haide, B-B-Ben. Te u-u-umiăm. Ben o luă la goană de-a lungul malului (aşteptându-se ca Henry şi ceilalţi să-i apară în faţă dintr-un moment în altul) şi văzu staţia de pompare la douăzeci de metri distanţă în josul albiei. Ceilalţi îl urmară într-acolo. Vedea şi alţi cilindri pe malul opus, unul destul de aproape, celălalt la patruzeci de metri mai în amonte. Aceştia doi împroşcau torente de apă noroioasă în Kenduskeag, dar numai un firişor se scurgea din ţeava ce

străpungea pământul sub cilindrul apropiat. Nici nu murmura, observă Ben. Instalaţia de pompare se stricase.

II privi pe Bill îngândurat… şi cu o oarecare teamă.

Bill se uita la Richie, Stan şi Mike.

— T-t-trebuifc să dă-dă-dăm c-c-capacul la o pa-parte. A-a-a-ju-taţi-m-m-mă.

în placa de fier erau fixate mânere, dar ploaia le făcuse alunecoase, iar capacul propriu-zis era incredibil de gfeü. Ben păşi alături de Bill, care îşi mută puţin mâinile ca să-i facă loc. Ben auzea apa picurând înăuntru - un sunet neplăcut, cu ecou, ca al stropilor căzând într-o fântână.

— A-a-ACUM! strigă Bill, şi toţi cinci se opintiră simultan. Capacul se mişcă, scoţând un scrâşnet urât.

Beverly apucă şi ea lângă Richie, iar Eddie împinse cu braţul sănătos.

— Un, doi, trei, *sil* intona Richie.

Capacul mai scrâşni un pas pe capătul cilindrului. Acum se arătă o semilună de întuneric.

— Un, doi, trei *sil* Semiluna se îngroşă.

— Un, doi, trei *sil*

Ben împinse până ce înaintea ochilor prinseră să-i joace pete roşii.

— Daţi-vă-napoi! strigă Mike. Hai, că se duce, hai, că se duce!

Se retraseră şi priviră cum uriaşul capac circular se înclină şi căzu. Săpă o despicătură în pământul ud, apoi se răsturnă pe spate. De pe suprafaţa sa inferioară, numeroşi gândaci o zbughiră în iarba înglodată.

— îh, icni Eddie.

Bill privi înăuntru. Trepte metalice coborau spre un lac circular de apă neagră, cu suprafaţa bombardată acum de ploaie. Pompa lâncezea tăcută în mijlocul tăului, pe jumătate scufundată. Vedea apa curgând în staţia de pompare prin gura conductei debitoare şi, cu un gol în pântece, îşi spuse: *Acolo trebuie să intrăm. Acolo înăuntru.*

— E-E-E-Eddie. Ţi-ţine-te de m-m-mine. Eddie îl privi, neînţelegând.

— în Cî-cî-cârjcă. Ţine-te cu b-b-braţul să-să-nătos. îi

arătă cum.

Eddie înţelese, dar rămase nehotărât.

— Repede! se răsti Bill. O-o-or *säf-f-fie* aici!

Eddie îl cuprinse pe Bill de gât; Stan şi Mike îl împinseră astfel ca să se poată agăţa cu picioarele pe după mijlocul lui Bill. în timp ce Bill trecea neîndemânatic peste buza cilindrului, Ben Văzu că Eddie ţinea ochii strâns închişi.

Peste ropotul ploii, putea auzi şi un alt zgomot: crengi biciuind, lujeri plesnind, voci. Henry, Victor şi Belch. Cea mai hidoasă şarjă de cavalerie din lume.

Bill se apucă de marginea betonată a cilindrului şi îşi căută pe pipăite calea în jos, atent pas cu pas. Treptele de fier erau alunecoase. Eddie se ţinea de el aproape ca în ghearele morţii, iar Bill avu impresia că i se formează o imagine foarte vie a ceeaxe însemna de fapt toată astma lui Eddie.

— Mi-e frică, Bill, şopti Eddie.

— Ş-ş-şi mie.

Dădu drumul buzei de beton şi se prinse de prima treaptă. Deşi Eddie aproape îl sugruma şi părea să fi câştigat deja douăzeci de kilograme în plus, Bill zăbovi o clipă să privească Maidanul, Kenduskeagul, norii care goneau. Un glas lăuntric - nu speriat, ci doar ferm - îi spusese să se uite bine, pentru cazul că nu va mai vedea niciodată lumea de sus.

Aşa că privi, apoi începu să coboare cu Eddie agăţat în cârcă.

— N-o să mă mai pot ţine mult, bâigui Eddie.

— N-o să fi-fi-fie nevoie. Aproape am a-a-ajuns.

Un picior i se cufundă în apa rece ca gheaţa. Căută treapta următoare, o găsi. Mai urma una dedesubt, după care scara se sfârşea. Stătea în apa până la genunchi, lângă pompă.

Se lăsă pe vine, tresărind când apa rece îi îmbibă pantalonii, şi-l puse jos pe Eddie. Trase adânc aer în piept. Mirosul nu era prea grozav, dar se simţea minunat fără braţul lui Eddie strangulându-l.

Ridică privirea spre gura cilindrului. Se afla cam la trei metri deasupra lui. Ceilalţi stăteau grupaţi împrejur, privind în jos.

— H-h-haideţi! strigă. Cî-cî-te u-u-unul! Grăbiţi-vă!

Beverly coborî prima, aruncându-se cu uşurinţă peste margine şi agăţându-se de scară, urmată de Stan. Ceilalţi veniră după ei. Richie sosi ultimul, aşteptând să asculte apropierea lui Henry şi alor săi. Presupuse, după sunetul înaintării lor năvalnice, că vor ieşi probabil puţin mai la stânga acelei staţii de pompare, dar aproape sigur nu atât cât să schimbe cu ceva situaţia.

în clipa aceea Victor mugi:

— Henry! Acolo! Tozier!

Richie privi în jur şi-i văzu repezindu-se spre el. Victor venea în frunte… Apoi Henry îl împinse atât de sălbatic într-o parte, încât Victor căzu patinând pe genunchi. Henry avea un cuţit, nici vorbă, un şiş în toată regula. Stropi de apă picurau de pe tăiş.

Richie aruncă o privire în cilindru, îi văzu pe Ben şi Stan ajutându-l pe Mike să coboare de pe scară şi se aruncă şi el înăuntru. Henry pricepu ce făcea şi zbieră la el. Richie, râzând înnebunit, îşi trânti mâna stângă în îndoitura cotului drept şi repezi antebraţul spre cer, cu pumnul strâns în ceea ce putea fi cea mai veche înjurătură din lume. Ca să fie sigur că Henry înţelesese ideea, îndreptă în sus degetul mijlociu.

— *O să vă ia dracu acolo jos*! strigă Henry.

— *Ba pa mă-îii*! nu se lasă Richie, râzând.

îi era groază să coboare în gâtlejul acela de ciment, dar tot nu-şi putea stăpâni râsul. Şi, cu Vocea Copoiului Irlandez, trase o goarnă:

— Pi taţi shinţii, bafta irlandezului *niciodat'* nu se gată, fainu' mieu băiet!

Henry alunecă pe iarbă şi căzu grămadă în fund, la nici zece metri de locul unde stătea Richie, cu picioarele pe treapta de sus a scării înfipte în curbura interioară a staţiei de pompare şi capul, până la piept, afară.

— *Hei*, *craci-de-banană*! strigă Richie, delirând de

triumf, după care o tuli în jos pe scară.

Barele metalice erau lunecoase, şi o dată a fost cât pe ce să cadă. Apoi Bill şi Mike îl înşfăcară şi se pomeni stând până la genunchi în apă alături de ceilalţi, formând un cerc larg împrejurul pompei. Tremura tot, simţea fiori reci şi fierbinţi fugărindu-i-se pe spinare, dar tot nu se putea opri din râs.

— Trebuia să-l vezi, Bill Baros ine, împiedicat cantotdeauna, tot nu poate să nu-şi stea singur în drum…

Capul lui Henry apăru în deschizătura circulară de sus. Zgârieturi de la crengi şi rugi îi brăzdau cruciş şi curmeziş obrajii. Dădea din gură, iar ochii-i aruncau flăcări.

— Aşa, bine, strigă el în jos spre ei; vorbele sale aveau o rezonanţă platâ înăuntrul cilindrului de beton, nu tocmai un ecou. Hai că vin. Am pus laba pe voi.

îşi petrecu un picior pe deasupra, căută cu el prima treaptă. O găsi şi îl coborî şi pe celălalt.

Vorbind tare, Bill spuse:

— Cî-când a-a-ajunge jo-jos, de-destul de a-a-aproape, î-î-îl ap-ap-apucăm toţi. Il-îl-îl tra-tragem j-j-jos. îl-îl-îl b-băgăm sub a-apă. G-ga-gata?

— ’ţeles, şefiT! replică Richie şi trânti un salut soldăţesc cu o mână tremurătoare.

— Gata, confirmă Ben.

Stan îi făcu cu ochiul lui Eddie, care nu înţelegea ce se petrece -decât că, i se părea lui, Richie înnebunise. Râdea ca un descreierat în timp ce Henry Bowers - *temutul* Henry Bowers - se pregătea să coboare şi să-i omoare ca pe nişte şobolani într-un butoi cu apă de ploaie.

— Toţi gata pentru el, Eddie! ţipă Stan.

Henry îngheţă cu trei trepte mai jos. Privi peste umăr spre Păguboşi. Pentru prima oară, pe chip i se citea îndoiala.

Eddie pricepu deodată. Dacă ceilalţi veneau jos, erau nevoiţi să coboare pe rând. Distanţa era prea mare ca să sară, mai ales când puteau nimeri drept peste maşina de pompare, iar ei erau acolo, toţi şapte, aşteptând într-un

cerculeţ strâns.

— Ha-ha-ai jos, H-Henry, îl chemă pe un ton amabil Bill. Ce-ce-ce-aş-te-te-pţi?

— Chiar aşa, rosti cristalin şi Richie. îţi place să baţi copii mai mici ca tine, nu? Haide, Henry.

— Te-aşteptăm, Henry, îl pofti dulce Beverly. Nu cred c-o să-ţi placă aicea jos, da' vino dacă aşa vrei.

— Dacă nu eşti laş, adăugă Ben.

Şi începu să piuie1. Richie i se alătură şi, curând, toţi făceau ca nişte puişori. Piuitul batjocoritor reverbera între pereţii uzi, şiroind de apă. Henry privi în jos spre ei, cu cuţitul ţinut strâns în mâna stângă şi faţa de culoarea cărămizilor vechi. îndură treizeci de secunde poate, apoi o luă în sus. Păguboşii îi lansau în urmă fluierături şi ocări.

— Bi-bine, reveni Bill la glasul scăzut. Tre-trebuie să intrăm în-în con-conducta aia. Re-re-repede.

— - De ce? întrebă Beverly, dar Bill fu scutit de efortul de a răspunde.. Henry reapăru în gura staţiei de pompare şi aruncă în puţ o piatră de mărimea unei mingi de fotbal. Beverly zbieră, iar Stan îl trase pe Eddie -lângă zidul circular, cu un ţipăt răguşit. Bolovanul izbi cofrajul ruginit al instalaţiei de pompare şi scoase un bubuit muzical. Ricoşa în stânga, lovindu-se de peretele de ciment la nici cincisprezece centimetri de

1 în lb. engleză, *chicken* = 1. pui de găină; 2. laş (n. tr.).

capul lui Eddie. O aşchie de beton ü înţepă dureros obrazul. Piatra căzu în apă cu un plescăit.

— *Re-re-repede*! strigă încă o dată Bill, şi se îmbulziră în jurul conductei debitoare a staţiei.

Gaura avea cam un metru şi jumătate lăţime. Bill îi trimise înăuntru unul după altul (o vagă imagine de circ - toţi clovnii mătăhăloşi ieşind dintr-o singură maşinuţă - îi străbătu mintea într-o străfulgerare meteorică; peste ani de zile avea să recurgă la aceeaşi imagine într-o carte intitulată *Torentul negru*) şi se urcă ultimul, după ce mai fentă un pietroi. Sub ochii lor, alte pietre căzură de sus, majoritatea ciocnindu-se de carcasa pompei şi ricoşând în

tot felul de unghiuri năstruşnice.

Când încetară să mai cadă, Bill privi în sus şi-l văzu pe Henry coborând din nou scara, cât putea de repede.

— *P-p-pe e-e-élî* le strigă celorlalţi.

Richie, Ben şi Mike se înghesuiră în spatele lui Bill. Richie făcu un salt înalt şi-l apucă pe Henry de gleznă. Henry înjură şi scutură piciorul de parcă încerca să arunce cât colo-un căţel cu dinţi ascuţiţi - un terrier, eventual, sau un pékinez. Richie se agăţă de o treaptă, se caţără şi mai sus şi chiar reuşi să-şi înfigă dinţii în glezna lui Henry. Cu un urlet, Henry se smulse iute din muşcătură. Un mocasin îi ieşi din picior şi căzu plescăind în apă, unde se cufundă cuminte.

— M-a muşcat! M-a muşcat! Bulangiu' m-a muşcat!

— Mhm, bine că mi-am făcut antitetanicul astă-primăvară! îi aruncă Richie.

— Faceţi-i terci! răgea Henry. Faceţi-i terci, bombardaţi-i ca-n Epoca de piatră, zburaţi-le creierii!

Alţi bolovani se prăvăliră. Băieţii se retraseră la repezeală înapoi în conductă. Mike, lovit la braţ de o piatră mică, îşi apucă strâns locul atins, strâmbându-se, până ce durerea începu să-i treacă.

— E meci nul, spuse Ben. Ei nu pot coborî, noi nu putem urca.

— Nici nu tre-tre-buie să urcăm, răspunse calm Bill, şi o şt-şi-ştiţi toţi. Nici n-nu mai trebuie să u-u-u-urcăm vr-vreodată.

II priviră cu ochi îndureraţi şi temători. Nimeni nu spuse nimic.

Vocea lui Henry, cu batjocura mascându-i furia, pluti în jos:

— Putem s aşteptăm aici toată ziua, băi, ăştia!

Beverly se întorsese şi privea în lungul conductei. Lumina devenise difuză, şi nu putea vedea mare lucru. Ceea ce distingea era un tunel de beton cu treimea inferioară plină de apă învolburată. Acum nivelul era mai ridicat decât la început când se strecuraseră acolo, probabil pentru că pompa au funcţiona şi doar o parte din

apă reuşea să se verse în

Kenduskeag. Simţi cum claustrofobia îi strânge în cleşti de fier gâtul. Dacă apa mai creştea aveau să se înece.

— Chiar trebuie, Bill?

Băiatul ridică din umeri. Cu asta spuse totul. Mda, trebuia; ce altceva îi aştepta? Să fie ucişi pe Maidan de Henry, Victor şi Belch? Sau de altceva - poate ceva chiar mai rău - în oraş? Acum îi înţelegea destul de bine gândul; nu se simţea nici urmă de bâlbâială în acea ridicare din umeri. Era mai bine pentru ei să se confrunte cu Monstrul. Să pună cărţile pe masă, ca într-o ultimă răfuială dintr-un film de aventuri. Era mai curat. Mai vitejeşte.

Richie întrebă:

— Cum se numea ritualul ăla de care ne-ai spus, Bill Barosane? Ala din cartea de la bibliotecă?

— *Ch-Ch-Chüd*, răspunse Bill, cu un uşor zâmbet.

— *Chiid*, dădu Richie din cap. îl muşti pe Monstru de limbă şi Monstrul te muşcă şi el pe tine, corect?

— Co-co-co-rect.

— Şi pe urmă zici bancuri. Bill încuviinţă.

— Ce nostim, făcu Richie, privind în tunelul întunecos. Nu-mi vine nici unu-n minte.

— Nici mie, spuse şi Ben.

Frica îi apăsa pieptul, greutate fierbinte şi scârbavnică. Simţea că singurul lucru ce-l oprea să se aşeze pur şi simplu în apă şi să înceapă să gângurească precum un bebeluş - sau să înnebunească pur şi simplu - era prezenţa calmă, sigură, a lui Bill… şi a lui Beverly. Mai degrabă şi-ar fi dat viaţa decât să-i arate fetei ce frică îi era.

— Ştii unde duce conducta asta? îl întrebă Stan pe Bill. Bill clătină din cap.

— Ştii cum să găsim Monstrul? Acelaşi gest.

— O să ştim când vom ajunge pe-aproape, spuse deodată Richie; trase aer în piept, adânc, tremurător. Dacă trebuie s-o facem, atunci hai să mergem.

Bill încuviinţă:

— O iau eu p-p-primul. Pe urmă E-Eddie. B-B-Ben. Bev. St-an O-O-Omu\ M-M-Mike. Tu la u-urmă, Ri-Richie. To-toată lumea ţi-ţi-ţineţi o mî-mî-mână pe u-umărul c-c-celui din fa-fa-faţa v-v-voastră. O să fie în-întuneric.

— Ieşiţi odată? guiţă de sus Henry Bowers.

— Om ieşi noi undeva, murmură Richie. Aşa cred.

Se înşiruiră aidoma unor orbi ce-şi caută drumul. Bill mai privi o dată în urmă, asigurându-se că fiecare îşi ţinea mâna pe umărul celui din faţă. Apoi, aplecându-se uşor înainte contra curentului puternic, Bill Denbrough îşi conduse prietenii în bezna unde bărcuţa pe care o făurise pentru fratele său dispăruse cu aproape un an în urmă.

CAPITOLUL 20 Cercul se închide

1

Tom

Tom Rogan avea un căcat de vis aiurit. în acest vis îşi omora tatăl.

O parte a minţii sale înţelegea ce nebunie era asta; tatăl lui murise când Tom era abia în clasa a treia. Mă rog… Poate că „murise” nu era tocmai cel mai potrivit cuvânt. Poate,,se sinucisese” era de fapt adevărul. Ralph Rogan îşi preparase un cocktail de gin cu leşie. Tom devenise tutore al fratelui şi surorilor sale, şi aceştia începuseră să primească „bătăiţe” dacă li se întâmpla ceva.

Aşadar, n-avea cum să-şi fi ucis tatăl… Doar că, în visul acela înspăimântător, ţinea un fel de mâner inofensiv sprijinit de gâtul tatălui său… Dar nu era întru totul inofensiv, nu-i aşa? Avea un buton la capăt şi, dacă îl apăsa, din mâner sărea o lamă şi trecea drept prin gâtul tatălui lui. *N-am de gând să fac aşa ceva*, *tăticule*, *nicio grijă*, gândea creierul său din vis chiar înainte ca degetul să apese butonul şi tăişul să ţâşnească afară. Ochii adormiţi ai tatălui se deschideau, rămânând holbaţi spre tavan; gura tatălui se căsca şi din ea ieşea un sunet bolborosit, înăbuşit de sânge. *Tăticule*, *nu eu am făcut asta*! zbiera mintea lui. *Altcineva*…

Se lupta să se trezească şi nu putea. Tot ce reuşea (şi

reieşea că nu-i folosea deloc) era să se dizolve într-un nou vis. în acesta înainta plescăind şi bălăcindu-se printr-un tunel lung şi negru. îl dureau boaşele şi-l înţepa faţa, fiindcă-i era brăzdată de zgârieturi. Mai erau şi alţii cu el, dar nu putea desluşi decât siluete vagi. Oricum nu conta. Ceea ce conta erau copiii aflaţi undeva în faţă. O să le-o plătească. Aveau nevoie de o

(*bată iţă*)

pedeapsă.

Indiferent ce purgatoriu era acela, era unul puturos. Apa picura. Pereţii tunelului rezonau într-o cacofonie de ecouri. Pantofii şi pantalonii îi erau leoarcă. Căcăţeii erau undeva în faţă în labirintul acela de tuneluri, şi poate se gândeau că

(*Henry*)

Tom şi prietenii lui se vor rătăci, dar bancul se întorcea asupră-le (*vai de capu tău de jos*!)

căci el mai avea un prieten, o da, un prieten deosebit, iar prietenul acesta le însemnase cărarea pe care aveau s-o urmeze cu… cu… (*Baloane-Lună*)

nişte chestii mari şi rotunde şi luminate cumva pe dinăuntru, astfel încât răspândeau o aură aidoma celei care cade în chip misterios din felinarele demodate. Câte un asemenea balon plutea suspendat în aer la fiecare intersecţie, şi fiecare avea pe el o săgeată indicând drumul în ramificaţia tunelului pe care el şi

(*Belch şi Victor*)

prietenii săi nevăzuţi trebuia s-o urmeze. Şi era calea cea *dreaptă*, o da: îi putea auzi pe ceilalţi în faţă, înaintarea lor plescăindă trimiţân-du-şi îndărăt ecourile, o dată cu murmurul distorsionat al glasurilor lor. Se apropiau, îi ajungeau din urmă. Şi când îi prindeau… Tom privi în jos şi văzu că mai avea şi acum în mână briceagul.

O clipă i se făcu frică - era ca într-o experienţă astrală despre care citea uneori în revistele SF, când spiritul ţi se desprinde de trup şi intră într-al altcuiva. Forma acestui nou trup se simţea altfel decât a lui, ca şi cum nu i-ar fi aparţinut lui Tom, ci

(*lui Henry*)

altcuiva, cuiva mai tânăr. Se zbătu încercând să iasă din vis, îl cuprinse panica şi apoi o voce începu să-i vorbească, o voce liniştitoare, ce-i şoptea tandru la ureche: *Nu contează* când *e asta şi nu contează cine eşti* tu. *Ceea ce contează e că Beverly e acolo, e cu ei, bunul meu prieten, şi mai ştii ceva*? *Face un lucru de-o mie de ori mai rău decât să fumeze pe furiş. Ştii ce*? *Se fute cu vechiul ei prieten Bill Denbrough*! *Zău că da*! *Ea şi handicapatul ăla bâlbâit o fac pân-la capăt*! *Se…*

Asta-i o minciună! încercă el să strige. *N-ar îndrăzni*!

Dar şl ia că nu era nicio minciună. Se folosise de o curea ca să-l lovească la

(*mi-a tras una-n*)

coaie şi fugise, şi acum îl înşelase, curv

(*ştina*)

a mică şi nurlie chiar îl *înşelase*, şi, o, stimaţi telespectatori şi dragi radioascultălori, fraţilor-cumnaţilor, avea să încaseze mama tuturor bălăiţelormai întâi ea şi pe urmă Denbrough, *prietenul* ei romancier. Şi oricine încerca să-i stea în cale avea să aibă bucuria să capete câte o porţioară.

Grăbi pasul, deşi respiraţia-i şuiera deja în gâtlej. Departe în faţă vedea un nou cerc luminos săltând prin beznă - încă un Balon-Lună. Auzea glasurile celor din faţa lui, iar faptul că erau glasuri de copii nu-l mai deranja. Era aşa cum spusese vocea: nu mai conta *unde*, *când* sau *cine*. *Beverly* era acolo, şi, o, stimaţi telespectatori şi dragi radioascul-tători, o, fraţilor-cumnaţilor…

— Haideţi, gagiilor, mişcaţi-vă curu\ spuse, şi nu mai conta nici măcar că glasul nu era al lui, ci al unui băiat.

Apoi, în timp ce se apropiau de Balonul-Lună, privi în jur şi îşi văzu pentru prima oară tovarăşii. Amândoi erau morţi. Unul nu avea cap. Chipul celuilalt fusese complet spintecat, ca de un pinten uriaş.

— Ne mişcăm cât de repede putem, Henry, spuse băiatul cu faţa despicată, şi buzele i se mişcară în două bucăţi, grotesc desincronizate una faţă de cealaltă.

Iar atunci un zbieret al lui Tom sparse visul în bucăţi, şi îşi veni în fire, abia ţinându-se pe muchia unei imaginare prăpăstii fără fund.

Se chinui să-şi păstreze echilibrul, şi-l pierdu şi se rostogoli pe podea. Podeaua era acoperită cu un covor, dar căzătura tot îi iscă un val ameţitor de durere prin genunchiul rănit şi-şi înăbuşi un ţipăt când un junghi îi străpunse braţul.

Unde sunt? *Unde*? *Futu-i mama mă-sii*! *x*

Deveni conştient de o lumină albă, slabă, dar clară, şi preţ de un moment înfricoşător crezu că s-a reîntors în vis, că era lumina aruncată de unul dintre baloanele acelea nebuneşti. Apoi îşi aminti că lăsase uşa băii întredeschisă şi lampa cu neon dinăuntru aprinsă. întotdeauna lăsa lumina aprinsă când stătea într-o casă străină; te scutea să-ţi cojeşti ţurloaiele dacă trebuia să te scoli noaptea ca să te duci la toaletă. *

Realitatea îşi recapătă locul. Fusese un vis, nimic altceva decât un vis prostesc. Era într-un motel al firmei Holiday Inn. Acesta era oraşul Derry, Maine. îşi urmărise până aici nevasta şi, în toiul unui coşmar dement, căzuse din pat. Atâta tot.

N-a fost un coşmar.

Tresări, ca şi cum cuvintele i-ar fi fost rostite, la ureche, nu înlăun-trul propriei lui minţi. Nu semăna deloc cu vocea sa interioară - era rece, străină... Dar oarecum credibilă şi înzestrată cu calităţi hipnotice.

Se ridică încet, bâjbâi după un pahar cu apă de pe noptieră şi îl bău. îşi trecu mâinile tremurânde prin păr. Ceasul de pe masă arăta trei şi zece.

Culcă-te la loc. *Aşteaptă până dimineaţă*.

Vocea aceea străină răspunse: *Dar vor fi oameni prin preajmă dimineaţă - prea mulţi oameni*. *Şi*, *în plus*, *poţi să-i întreci acolo jos de data asta*. *De data asta poţi fi primul*.

Acolo jos? Se gândi la vis: apa, întunericul picurător.

Lumina i se păru dintr-o dată mai puternică. întoarse capul fără să vrea, dar incapabil să se abţină. Un geamăt i se desprinse de pe buze. De mânerul uşii de ia baie era

legat un balon. Plutea la capătul unui fir lung de aproape un metru. Balonul iradia, plin de o lumină albă spectrală; arăta ca un foc Elmo întrezărit într-o mlaştină, plutind visător între copacii de pe care atârnă funii cenuşii de mucegai. Pe membrana uşor umflată a balonului era întipărită o săgeată, o săgeată de culoare stacojie, o săgeată de culoarea sângelui.

Arăta spre uşa ce dădea afară în hol.

Nu contează deloc cine sunt eu, spuse consolator vocea, iar acum Tom îşi dădu seama că aceasta nu provenea nici din propria sa minte, nici de lângă ureche;.răsuna din balon, din centrul acelei ciudate şi fermecătoare lumini albe. *Tot ce contează e că. voi avea grijă ca totul să se sfârşească spre satisfacţia ta, Tom. Vreau s-o văd luând bătăiţă; vreau să-i văd pe toţi luând bătăiţă. Mi-au tăiat calea de prea multe ori... Şi mult prea târziu pentru ei. Aşa că ascultă, Tom. Ascultă cuJtmkă atenţie, împreună acum cu toţii... Urmaţi mingea...*

Tom ascultă. Vocea din balon îi explică.

îi explică totul.

Când termină, balonul pocni într-un fulger final de lumină, iar Tom începu să se îmbrace.,

2

Audra

Şi Audra avea coşmaruri.

Se trezi cu o tresărire, ridicându-se în capul oaselor, cu cearşaful adunat în jurul taliei şi sânii mici mişcându-se în ritmul respiraţiei iuţi, agitate.

La fel ca şi la Tom, visul ei fusese o experienţă haotică şi deprimantă. La fel ca Tom, avusese senzaţia că era altcineva - sau mai degrabă că îşi avea propria sa conştiinţă înmagazinată (şi parţial constrânsă) înlr-un alt trup şi altă minte. Fusese într-un loc întunecos cu alţi câţiva în jurul ei, şi îşi dăduse seama că un simţământ de primejdie iminentă îi invadase toate simţurile - intrau conştienţi în acest pericol şi voia'să le strige să se oprească, să-i explice şi ei ce se întâmplă... Dar persoana cu care se contopise părea să ştie şi să considere că era

necesar să facă ce făceau.

Mai era conştientă şi de faptul că îi fugărea cineva, şi că urmăritorii câştigau teren, pas cu pas.

Bill fusese şi el prezent în vis, dar povestea lui despre felul cum îşi uitase copilăria trebuie că-i rămăsese întipărită în minte, căci în vis Bill era doar un băieţandru de zece-doisprezece ani - încă mai avea tot părul pe cap! Ea îl ţinea de mână şi-şi dădea vag seama că-l iubea foarte mult şi că dorinţa ei de a-l urma se baza pe credinţa neclintită că Bill îi va ^păra pe ea şi pe toţi ceilalţi, că Bill, Bill Barosanul, îi va conduce cumva prin toate acestea şi-i va scoate din nou la lumina zilei.

O, dar cât îi era de teamă.

Ajunseră la ramificarea mai multor tuneluri, şi Bill se opri, privind pe rând la toate, iar unul dintre ceilalţi - un băiat cu un braţ în ghips ce lucea spectral în întuneric - vorbi:

— Pe-acolo, Bill. Prin cel de jos.

— E-e-eşti s-s-sigur? —Da.

Aşa că o luaseră pe-acolo şi apoi urmase o uşă, o uşiţă din lemn, nu mai înaltă de trei coţi, felul de uşă pe care poţi s-o vezi într-o carte cu poveşti, iar pe uşă era înscris un semn. Nu îşi putea aduce aminte ce anume reprezenta semnul acela, ce ideogramă sau simbol ciudat. Dar îi concentrase toată teroarea într-un punct focal şi se smulsese din acel trup străin, al acelei fete, cine-o

(*Beverly-Beverly*)

fi fost. Se trezi ţeapănă într-un pat străin, asudată, cu ochii mari, sufocându-se ca după o fugă ce tocmai îi salvase viaţa. Mâinile i se repe-ziseră înspre picioare, aproape aşteptându-se să şi le găsească reci şi ude de la apa prin care umblase prin mintea ei. Dar erau uscate.

Urmă dezorientarea - aceasta nu era locuinţa lor din Topanga Canyon sau casa închiriată din Fleet. Era un nicăieri - un antreu al iadului mobilat cu un pat, un garderob, două scaune şi un televizor. ’ - O, Doamne, haide, Audra…

îşi frecă puternic faţa cu mâinile, şi senzaţia aceea

greţoasă de vertij mintal se atenua. Era în Derry. Derry, Maine, locul unde soţul ei trăise o copilărie pe care susţinea că nu şi-o mai aminteşte. Nu era un loc cunoscut ei, şi nici deosebit de agreabil, după cum îl simţea, dar cel puţin ştia unde se află. Era aici pentru că aici era şi Bill, şi avea să-l întâlnească mâine la Pensiunea Derry. Indiferent ce lucru cumplit se petrecea aici, indiferent ce însemnau cicatricele acelea noi de pe mâinile lui, aveau să-i facă faţă împreună. îi va da telefon, îi va spune că e aici, apoi i se va alătura. După aceea… Ei bine…

De fapt habar n-avea ce urma după aceea. Ameţeala, acel sentiment că se afla într-un loc care în realitate nu era nicăieri, o ameninţa din nou. La vârsta de nouăsprezece ani făcuse un turneu fulgerător cu o mică şi deloc importantă trupă de teatru, patruzeci de nu-prea-minunate reprezentaţii cu *Arsenic şi dantelă veche*, patruzeci de nu-prea-minunate oraşe şi orăşele. Toate astea, în patruzeci şi şapte de nu-prea-minunate zile. Au. început la,,Peabody Dinner Theater" din Massachusetts şi au sfârşit la „Play It Again Sam", din Sausalito. Şi undeva între astea două, într-un oarecare oraş din Midwest cum ar fi Arnes Iowa sau Grand Isle Nebraska, ori poate Jubilee North Dakota, se trezise ca acum în puterea nopţii, cuprinsă de panica dezorientării, nesigură în ce loc se găseşte, ce zi e, sau de ce se afla acolo unde se afla. Până şi propriu-i nume i se părea ireal.

Aceeaşi senzaţie îi revenise acum. Visele urâte o urmăriseră în starea de veghe şi era cuprinsă cu chingi de oţel de spaima coşmarului. Oraşul părea să se fi încolăcit în jurul ei ca un piton. îl putea simţi, iar simţămintele pe care i le provoca nu miroseau a bine. Se pomeni dorin-du-şi să fi urmat sfatul lui Freddie şi să nu se fi amestecat.

Mintea i se fixă asupra lui Bill, agăţându-se de gândul la el ca un înecat de un pai, de un colac de salvare, de orice

(*toţi plutim aici jos, Audra*)

pluteşte.

Un fior o străbătu şi îşi încrucişa braţele peste sânii

goi. Se cutremură şi văzu buburuze înfrigurate unduindu-şi drumul peste pielea ei. O clipă i se păru că o voce vorbise înlăuntrul capului său. Ca şi cum acolo s-ar fi aflat o prezenţă străină.

îmi pierd minţile? *Doamne*, *asta o fi*?

Nu, răspunse mintea ei. *Nu-i decât dezorientare… Decalajul orar de la zborul cu avionul… Grijile pentru omul tău. Nimeni nu-ţi vorbeşte in cap. Nimeni…*

— Toţi plutim aici jos, Audra, spuse o voce din baie; era o voce reală, reală ca şi casele; şi vicleană; vicleană, murdară şi rea. Şi vei pluti şi tu.

Vocea slobozi un mic chicotit suculent căruia îi scăzu tonalitatea până ce ajunse să sune ca un canal înfundat gâlgâind gros. Audra ţipă violent… Apoi îşi acoperi gura cu mâinile.

N-am auzit asta.

O spuse cu glas tare, provocând vocea s-o contrazică. N-o făcu. Odaia rămase cufundată în tăcere. Undeva departe un tren şuieră în noapte.

Dintr-o dată avu o asemenea nevoie de Bill, încât aşteptarea până în zori i se păru imposibilă. Se găsea într-o cameră obişnuită de motel, aidoma celorlalte treizeci şi nouă de încăperi, dar deodată era prea mult. Totul. Când începi să auzi voci, totul e prea mult. Prea hidos. Părea să lunece înapoi în coşmarul din care scăpase cu atâta întârziere. Se simţea speriată şi cumplit de singură. *E mai rău decât atât*, îşi spuse. *Mă simt moartă*. Inima èi dădu brusc două rateuri în piept, făcând-o să se înece şi să tuşească. Avu o clipă senzaţia de claustrofobie înlăuntrul propriului ei trup şi se întrebă dacă toată acea teroare n-o fi având la urma urmei o bază fizică prostesc de banală: poate urma să aibă un atac de inimă. Sau îl şi avea deja.

Inima i se linişti, dar cu greu.

Audra aprinse lampa de lângă noptieră şi se uită la ceas. Trei şi douăsprezece minute. El va fi dormind acum, dar pentru ea asta nu conta -nimic nu conta decât să-i audă glasul. Voia să sfârşească noaptea alături de el. Dacă Bill era lângă ea, maşinăria sa interioară se va sincroniza

cu a lui şi îşi va reveni. Coşmarurile vor sta departe. El vindea coşmaruri altora - era munca lui - dar ei nu-i dăruise niciodată altceva decât linişte. In afara sâmburelui aceluia bizar şi rece încastrat în imaginaţia lui, pacea părea să fi fost întreaga lui menire. Luă cartea de telefon, găsi numărul de la Pensiunea Derry şi îl formă.

— Pensiunea Derry.

— Sunteţi amabil să sunaţi la camera domnului Denbrough? La domnul William Denbrough?

— Tipul ăsta nu primeşte niciodată telefoane pe timp de zi? spuse recepţionerul şi, înainte ca Audra să-l poată întreba ce voia să însemne *asta*, îi făcu legătura.

Telefonul mârâi o dată, de două ori, de trei. Şi-l putea închipui cum doarme sub pături, în afară de creştetul capului; îşi putea imagina o mână ieşind, căutând receptorul. îl mai văzuse făcând-o, şi un mic surâs drăgăstos îi atinse buzeíe. Se şterse când telefonul sună a-patra oară... Şi a cincea, şi a şasea. La jumătatea celui de al şaptelea apel, legătura se întrerupse.

— Camera aia nu răspunde.

— Ei, căca-m-aş, exclamă Audra, mai tulburată şi înspăimântată ca oricând. Sunteţi sigur c-aţi sunat unde trebuie?

— *M-da*, făcu funcţionarul. Domnul Denbrough a fost sunat dintr-o altă cameră acum nici cinci minute. Ştiu că atunci a răspuns, pentru că beculeţul centralei a rămas aprins un minut, două. S-o fi dus în camera persoanei respective.

— Ei, şi ce cameră era?;*

— Păi nu mai ţiu minte. Etajul şase, cred. Dar...

Puse receptorul la loc în furcă. O certitudine stranie şi descurajatoare o cuprinse. O femeie era. II chemase cine ştie ce femeie... iar el se dusese la ea. Ei, şi-acum, Audra? Cum ne descurcăm cu asta?

Lacrimi amare care o ameninţau. Ii înţepau ochii şi nasul; nodul unui suspin în adâncul gâtlejului. Nu furie, cel puţin nu încă... doar un sentiment dezgustător de pierdere şi abandon.

Audra, ţine-ţi firea. Nu te mai repezi să tragi concluzii când nu ai toate datele. E miezul nopţii şi ai avut un vis urât, iar acum te gândeşti că Bill e cu altă femeie. Dar nu-i neapărat aşa. Ce-ai să faci tu acum e să te scoli - oricum n-ai să mai adormi. Aprinde nişte lumini şi termină-ţi romanul pe care l-ai luat de citit în avion. Ţii minte ce zice Bill? Cel mai grozav drog. Caite-somnifer. Gata cu tremuriciul. Gata cu toanele şi cu auzitul de voci. Dorqthy Sayers şi Lord Peter, ăsta ţi-e biletul. Cei nouă croitori. Ei îţi vor ţine companie pân-la ziuă. Ei îţi…

Lumina din baie se aprinse deodată, singură; o vedea pe sub uşă. Apoi clanţa ţăcăni şi uşa se deschise. Audra holbă ochii,-încrucişându-şi instinctiv din nou braţele peste sâni. Inima începu să-i bubuie în cuşca pieptului şi gustul acru al adrenalinei îi inundă gura.

Vocea aceea, joasă şi tărăgănată, spuse:

— Toţi plutim aici jos, Audra.

Ultimul cuvânt se transformă într-un prelung, gros, tot mai stins zbieret - *Audraaaaa* - ce sfârşi încă o dată în sunetul acela greţos, înecat şi gâlgâit, ce semăna atât de mult cu râsul..

— Cine-i acolo? ţipă ea, dând înapoi.

. N-a fost şi asta în imaginaţia mea, nu dom'le, n-o să-mi spui tu mie că…

Televizorul se aprinse. Femeia se răsuci şi văzu un clovn în costum argintiu cu nasturi mari portocalii făcând tumbe pe ecran. Avea orbite, negre acolo unde ar fi trebuit'să-i fie ochii, iar, când buzele machiate i se întinseră şi mai larg într-un rânjet, văzu dinţi ca nişte cuţite. Ţinea sus un cap retezat, şiroind de sânge. Ochii acestuia erau albi şi gura-i atârna'deschisă, dar putea să vadă destul de bine că era capul lui Freddie Firestone. Clovnul râdea şi dănţuia. învârti capul împrejur şi stropi de, sânge împroşcară din interior ecranul televizorului. îi auzea sfârâind acolo, pe dinăuntru.

Audra încercă să urle, şi din gură nu-i ieşi decât un mic scâncet. îşi apucă orbeşte rochia aruncată pe spătarul scaunului şi poşeta. Se repezi în hol şi trânti uşa după ea,

icnind, albă la faţă ca hârtia. Lăsă să-i cadă poşeta şi-şi trase rochia pe ea peste cap.

— Pluteşte, rosti o voce joasă, şugubeaţă, din spatele ei, şi simţi un deget rece mângâindu-i călcâiul gol.

Scoase încă un ţipăt ascuţit şi sări din faţa uşii. Degete albe de cadavru căutau înainte şi înapoi pe sub ea, cu unghiile smulse lăsând să se vadă carnea albă-purpurie, golită de sânge. Scoteau foşnete aspre pe ţesătura ţepoasă a mochetei din coridor.

Audra îşi înhaţă poşeta şi fugi desculţă spre uşa de la capătul culoarului. Acum o stăpânea o panică oarbă, singurul gând fiindu-i că trebuia să găsească Pensiunea Derry şi pe Bill. Nici nu mai conta dacă era în pat cu destule alte femei cât să-şi facă un harem. Avea să-l găsească şi să-i ceară s-o ducă departe de acest lucru de nedescris care se află în oraş.

Alergă pe alee până la parcare, privind în jur înnebunită şi încercând să-şi găsească maşina. O clipă mintea îi încremeni şi nici măcar nu-şi mai putu aminti ce automobil condusese. Apoi îşi aminti: Datsun, brun-tutun. îl depista cufundat în ceaţa joasă, neclintită şi închegată, şi se grăbi într-acolo. Nu-şi mai găsea cheile în geantă. Scotoci prin ea cu panică tot mai mare, amestecând şerveţele, cosmeticale, mărunţiş, ochelari de soare şi lame de gumă într-un talmeş-balmeş haotic. Nu observă furgoneta LTD rablagită parcată bot în bot cu maşina ei de închiriat, nici pe bărbatul aşezat la volan. Nu observă când portiera LTD-ului se deschise şi omul ieşi; încerca să se împace cu certitudinea crescândă că lăsase cheile maşinii în cameră. Nu se mai putea întoarce acolo; nu *putea*.

Degetele ei atinseră metal zimţat şi dur sub o cutie de bomboane mentolate şi îl înhaţă cu un mic strigăt de victorie. Pentru o clipă se îngrozi crezând că ar putea să fie cheia Roverului lor, ce stătea acum cuminte în parcarea gării Fleet, la cinci mii de kilometri distanţă, dar apoi simţi tăbliţa lucioasă a centrului de închiriat maşini. Nimeri cu cheia broasca portierei, respirând în mici gâfâieli aspre, şi o răsuci. Iñ acel moment o mână i se aşează pe umăr, şi ea

zbieră… De astă dată zbieră din răsputeri. Undeva, un câine îi răspunse cu un lătrat.

Mâna, tare ca oţelul, îi muşcă nemilos carnea şi o întoarse cu forţa. Chipul pe care-l văzu aplecat asupra ei era buhăit şi plin de umflături. Ochii scânteiau. Când buzele tumefiate se lăţiră într-un zâmbet grotesc, văzu că omului îi fuseseră rupţi câţiva dinţi din faţă. Cioturile erau colţuroase şi sălbatice.

încercă să vorbească şi nu reuşi. Mâna strânse şi mai tare, înngân-du-i-se în umăr.

— Nu cumva te-am văzut în film? şopti Toni Rogan.

Camera lui Eddie

Beverly şi Bill se îmbrăcară repede, fără o vorbă, şi se duseră în camera lui Eddie. în drum spre lift auziră un telefon începând să sune undeva în urma lor. Era un sunet înăbuşit, ca de pe altă lume.

— Bill, ăla nu era telefonul tău?

— P-poate să fi fost. Mă suna unul dintre ce-ceilalţi, cre-cred. Apăsă pe butonul URCARE.

Eddie le deschise uşa, alb la faţă şi încordat. Braţul stâng îi stătea într-un unghi straniu, evocator al vremurilor de altădată.

— N-am nimic, spuse el. Am luat două pastile de Darvon. în clipa asta nu mă doare chiar aşa de rău.

Dar se vedea clar că nici bine nu-i era. Buzele, strânse atât de tare, încât aproape dispăruseră într-o linie a suferinţei, îl erau învineţite de şoc.

Bill privi pe lângă el şi văzu trupul de pe covor. O clipă doar a fost suficientă pentru a se convinge de două lucruri - era Henry Bowers şi era mort. Trecu de Eddie şi se lăsă în genunchi lângă cadavru. Gâtul unei sticle de Perrier fusese înfipt în plexul lui Henry, înfigând cu sine şi zdrenţele cămăşii. Henry avea ochii întredeschişi şi sticloşi. Gura, plină de sânge coagulat, îşi arăta dinţii. Mâinile-i încleştate păreau nişte gheare.

O umbră se aşternu peste el şi Bill ridică privirea. Era Beverly. îl privi pe Henry fără absolut nicio expresie.

— Tot timpul ne-a u-u-urmărit, spuse Bill. Femeia

dădu din cap.

— Nu pare bătrân. Vezi, Bill? Nu arată deloc bătrân.

Pe neaşteptate, privi înapoi spre Eddie, care se aşezase pe pat. *Eddie* arăta îmbătrânit; îmbătrânit şi hăituit. Braţul îi zăcea în poală, nefolositor.

— Trebuie să chemăm doctorul pentru Eddie.

— Nu, spuseră Bill şi Eddie la unison.

— Dar e rănit! Are braţul…

— E la fel ca da-da-data t-t-trecută, răspunse Bill; se ridică în picioare şi o prinse de braţe, privind-o în ochi. O dată ce ie-ieşim afară… O dată c-c-ce ame-ame-amestecăm o-o-oraşul…

— Au să mă aresteze pentru crimă, spuse posomorât Eddie. Sau o să ne aresteze pe toţi. Sau o să ne reţină. Sau mai ştiu eu ce. Pe urmă o să se întâmple un accident. Unul dintre accidentele alea speciale care se întâmplă numai în Derry. Poate au să ne bage la puşcărie şi un şerif o s-o ia razna şi-o să ne-mpuşte pe toţi. Poate vom muri cu toţii de pomană, sau vom hotărî să ne spânzurăm în celule.

— Eddie, asta-i o tâmpenie! Asta-i…

— Chiar aşa să fie? Adu-ţi aminte, aici suntem în Derry.

— Dar acum suntem oameni mari! Cu siguranţă că nu te gândeşti… Ce vreau să zic, ăsta a venit aici în toiul nopţii… Te-a atacat…

— C-cu ce? interveni Bill. Unde-i cu-cu-cuţitul?

Beverly privi în jur, nu-l văzu şi îngenunche să se uite sub pat.

— Nu te osteni, spuse Eddie cu aceeaşi voce slabă, şuierătoare. I-am trântit uşa peste braţ când a încercat să mă înjunghie. L-a scăpat şi i-am dat un şut până sub televizor. Acum nu mai e acolo. M-am şi uitat deja

— B-B-Beverly, chea-cheamă-i pe ceilalţi, îi ceru.Bill. Pot pune braţul lui E-E-Eddie în a-a-atele.

îl privi un răstimp, apoi se întoarse din nou spre corpul neînsufleţit de pe podea. Socotea că priveliştea prezentată de încăperea aceea ar fi trebuit să-i sugereze o desfăşurare perfect clară a evenimentelor oricărui poliţist

înzestrat măcar cu jumătate de creier. Locul era o harababură. Eddie avea braţul fracturat. Omul de pe jos era mort. Se înfăţişa ca un caz limpede de legitimă apărare în faţa unui intrus nocturn. Şi atunci îşi aminti de domnul Ross. De domnul Ross, care se ridicase, privise şi apoi îşi împăturise pur şi simplu ziarul şi intrase în casă.

O dată ce ieşim afară… O dată ce amestecăm oraşul…

Asta o făcu să şi-l amintească pe Bill din copilărie, cu faţa albă, obosită şi pe jumătate nebună, Bill spunând: *Derry este Monstrul. înţelegeţi ce vă zic?… Oriunde ne-am duce… când Monstrul ne prinde, ei n-o să* vadă, *n-o să* audă, *n-o să* ştie. *Nu vedeţi cum merge? Tot ce putem face e să încercăm să terminăm ce am început.*

Iar acum, stând acolo, cu privirea la cadavrul lui Henry, Beverly îşi zise: *Amândoi spun că iarăşi am devenit fantome cu toţii. Că a început să se repete. Totul. In copilărie puteam accepta asta, fiindcă toţi copiii aproape sunt nişte fantome. Dar…*

— Eşti sigur? întrebă ea cu disperare. Bill, eşti *sigur*?

Bill se aşezase pe pat lângă Eddie, atingându-i cu delicateţe braţul.

— Tu-tu-tu nu e-e-şti? După to-to-tot ce s-a-ntâm-tâmplat a-azi? Da. Tot ceea ce se întâmplase. îngrozitoarea porcărie de la sfârşitul reuniunii lor. Bătrâna cea frumoasă care se transformase într-o baba-cloanţa înaintea ochilor ei,

(*tatăl meu era şi mumă-mea*)

runda relatărilor de la bibliotecă, seara, cu fenomenele adiacente. Toate acele lucruri. Şi totuşi… mintea ei îi striga disperată să înceteze chiar acum, să străpungă totul cu argumente logice, fiindcă, dacă nu o făcea, aveau precis să-şi sfârşească noaptea ducându-se pe Maidan şi găsind o anumită staţie de pompare şi…

— Nu ştiu, spuse ea. Pur şi simplu… Nu ştiu. Chiar şi după tot ce s-a-ntâmplat, Bill, mie mi se pare că am putea să chemăm poliţia.

— C-C-Cheamă-i pe ceilalţi, repetă el. Să ve-ve-vedem

ce părere au e-ei.

— Bine. x

II chemă mai întâi pe Richie, apoi pe Ben. Amândoi acceptară să vină imediat. Niciunul nu întrebă ce se întâmplase. Găsi numărul de telefon al lui Mike în carte şi-l formă. Nu răspunse nimeni. După vreo zece apeluri, închise.

— I-I-Incearcă la bi-bi-bliotecă, o sfătui Bill.

Luase baghetele scurte de tras perdelele celei mai mici dintre cele două ferestre ale Gamerei iui Eddie şi le lega strâns de braţul acestuia cu cordonul halatului său de baie şi cu cel al pantalonilor de pijama.

Înainte de a apuca să găsească numărul, se auzi o bătaie la uşă. Ben şi Richie sosiseră în acelaşi timp; Ben în blugi şi o cămaşă lăsată pe dinafară, Richie într-o pereche de pantaloni cocheţi de bumbac gri şi bluza de pijama. Din spatele ochelarilor ochii săi priviră îngrijoraţi prin odaie.

— Cristoase, Eddie, ce s-a-ntâmplat cu…

— O, Doamne! ţipă Ben.

Il văzuse pe Henry pe covor.

— Tă-tă-ceţi! le zise tăios Bill. Şi închideţi u-uşa! Richie se supuse, cu ochii ţintuiţi asupra cadavrului: - Henry?

Ben făcu trei paşi spre mort şi se opri, ca’temându-se să nu-l muşte. Privi neajutorat către Bill.

— Zi-zi-zi-le t-tu, îi ceru acesta lui Eddie. Ne-ne-nenorocita asta de bâ-bâl-ibâială mi s-sse ag-ag-gravează din c-c-ce în c-ce.

Eddie schiţă cele întâmplate, în timp ce Beverly căuta numărul Bibliotecii Publice Derry şi îl forma. Spera ca Mike să fi adormit poate acolo - poate chiar avea un pat de campanie în birou. Lucrul la care nu se aştepta fu cel ce se întâmplă: receptorul fu ridicai la al doilea apel şi răspunse un glas pe care nu-l mai auzise vreodată.

— Alo, răspunse ea, privind spre ceilalţi şi făcându-le cu cealaltă mână semn să tacă. Domnul Hanlon e acolo?

— Cine-i la telefon? întrebă glasul.

îşi umezi buzele cu limba. Bill o privea pătrunzător.

Ben şi Richie roteau ochii prin jur. începuturile unei îngrijorări reale se frământară înlăuntrul ei.

— Cine sunteţi *dumneavoastră*! contră ea. Nu sunteţi domnul Hanlon.

— Sunt şeful Poliţiei Derry, Andrew Rademacher, răspunse glasul, în acest moment domnul Hanlon se află la spital. A fost atacat şi rănit grav nu demult. Acum, cu cine vorbesc, vă rog? Vreau să vă ştiu numele.

Dar aceste ultime vorbe abia le mai auzi. Valuri de şoc o străbăteau, ridicând-o ameţită tot mai sus şi mai sus, afară din ea însăşi. Muşchii din abdomen, picioare şi pubis i se destinseră amorţiţi şi-şi spuse cu detaşare: *Probabil că aşa se întâmplă când oamenii se sperie atât de tare că fac pe ei. Sigur. Pur şi simplu îţi pierzi controlul acestor muşchi…*

— Cât de grav a fost rănit? se auzi ea pe sine întrebând cu o voce foşnind uscată ca pergamentul vechi, şi imediat Bill fu alături, cu mâna pe umărul ei, iar Ben fu şi el acolo, şi Richie, şi simţi faţă de ei o uriaşă revărsare de recunoştinţă.

Ridică mâna liberă şi Bill i-o apucă. Richie îşi puse mâna peste a lui Bill, iar Ben peste a lui Richie. Eddie se apropiase şi el, iar acum îşi puse mâna teafără deasupra.

— Numele dumneavoastră, vă rog, spuse aspru Rademacher şi, o clipă, mica nevolnică zburătăcită dinlăuntrul ei, cea odrăslită de tatăl său şi crescută de soţul său, aproape că răspunse: *Sunt Beverly Marsh şi mă aflu la Pensiunea Derry. Vă rog, trimiteţi-l la noi pe domnul Neil. Aici e un om mort care încă e pe jumătate un băiat şi tuturor ne e foarte fiică.*

Spuse:

— Mă… Mă tem că nu vă pot spune. Nu încă.

— Ce ştiţi despre cele întâmplate?

— Nimic, răspunse ea, şocată. Ce vă face să credeţi că aş şti ceva? Isuse Cristoase!

— Aveţi dumneavoastră aşa un obicei să daţi telefon la bibliotecă în fiecare dimineaţă pe la trei jumate, replică Rademacher, asta e? Să fim serioşi, duduie. Avem aici un

atac înarmatei după cum arată tipul, s-ar putea să devină omucidere până răsare soarele. Vă mai întreb o dată: cine sunteţi şi cât de mult ştiţi despre toate astea?

Cu ochii închişi, strângând mâna lui Bill din răsputeri, întrebă iar:

— Poate să moară? N-o spuneţi doar ca să mă speriaţi? Chiar s-ar putea să moară? Vă rog, spuneţi-mi.

— E foarte grav rănit. Şi dacă asta nu vă sperie, domnişoară, ar cam fi cazul. Acum vreau să ştiu cine sunteţi şi de ce…

Ca într-un vis, îşi văzu mâna plutind prin spaţiu şi lăsând receptorul la loc în furcă. Se uită la Henry şi simţi un şoc la fel de net ca şi cum ar fi plesnit-o o palmă rece. Unul dintre ochii lui Henry se închisese. Celălalt, cel storcoşit, curgea la fel de nepăsător ca şi până atunci.

Henry părea că-i face cu ochiul.

4

Richie dădu telefon la spital. Bill o conduse pe Beverly până lângă pat, unde femeia se aşeză alături de Eddie, cu privirea în gol. Credea că va începe să plângă, dar nu vărsă nicio lacrimă. Singurul sentiment de care fusese imediat şi puternic conştientă era dorinţa să-l acopere cineva pe Henry Bowers. Iluzia că-i făcea cu ochiul nu era deloc de natură a o binedispune.

încă buimăcit, dar reuşind să-şi păstreze o brumă din prezenţa de spirit, Richie se transformă într-un reporter de la *Derry News*. înţelesese că domnul Michael Hanlon, bibliotecarul-şef al oraşului, fusese agresat în timp ce făcea ore suplimentare. Aveau la spital vreo noutate asupra condiţiei domnului Hanlon?

Richie ascultă, dând din cap.

— înţeleg, domnule Kerpaskian - se scrie cu doi de k? Da. Bine. Şi sunteţi…

Ascultă, acum cufundat în propria-i ficţiune îndeajuns ca să schiţeze mişcări repezite cu degetul, ca şi cum ar fi notat într-un carneţel.

— Mm-hmm… Mm-hmm… Da. Da, înţeleg. Păi, ceea ce facem de obicei în astfel de situaţii e să vă citäm ca

„sursă”. Pe urmă, mai târziu, putem… Mm-hmm… Exact! Absolut exact!

Richie râse din toată inima şi-şi şterse cu antebraţul pelicula de transpiraţie de pe frunte. Ascultă din nou.

— Buh, domnule Kerpaskian. Sigur. O să… Da, m-am lămurit, K-E-R-P-A-S-K-I-A-N, exact! Evreu ceh, aşa-i? într-adevăr! E cu… E cu totul neobişnuit. Da, aşa voi face. Noapte bună. Vă mulţumesc.

Puse receptorul jos şi închise ochii.

— Isuse! ţipă el cu voce groasă, scăzută. Isuse! Isuse! Isuse! Dădu să împingă telefonul de pe masă şi apoi îşi lăsă doar mâna să cadă moale. Scoase ochelarii şi şi-i şterse cu bluza de pijama.

— Trăieşte, dar e în stare gravă, le spuse el celorlalţi. Henry l-a tranşat ca pe un curcan de Crăciun. O tăietură i-a ciopârţit artera femurală şi a pierdut cât de mult sânge poate pierde un om rămânând totuşi în viaţă. Mike a reuşit să-şi lege un fel de garou, altfel ar fi fost mort deja când l-au găsit.

Beverly izbucni în plâns. Plângea ca un copil, cu ambele mâini lipite de faţă. O vreme, suspinele şi sughiţurile ei şi şuieratul rapid al respiraţiei lui Eddie erau singurele sunete din cameră.

— Mike n-a fost singurul tranşat ca un curcan de Crăciun, spuse într-un târziu Eddie. Henry arăta de parcă tocmai ar fi boxat douăşpe runde cu Rocky Balboa.

— T-tot mai v-v-vrei să te du-du-duci la p-p-poliţie, Bev?

Pe noptieră se găseau şerveţele, dar alcătuiau o masă udă şi închegată în mijlocul unei băltoace de Perrier. Bev intră în baie, ocolindu-l prudentă pe Henry, luă un prosop şi îl înmuie în apă rece. Senzaţia era delicioasă pe faţa ei înfierbântată şi umflată. Simţea că ar putea gândi din nou clar - nu raţional, ci doar clar. Deodată deveni sigură că raţionalitatea i-ar ucide dacă ar încerca s-o folosească acum. Poliţaiul ăla. Rademacher. Fusese bănuitor. De ce nu? Oamenii nu sună la bibliotecă noaptea la trei şi jumătate. Omul o suspectase. Bănuise că avea o legătură

cu toată povestea. Ce ar mai fi suspectat dacă afla că-i dăduse telefon dintr-o cameră în care zăcea un mort pe covor, cu un gât de sticlă spartă plantat în maţe? Că ea şi alţi patru străini tocmai veniseră în oraş cu o zi înainte pentru o mică reuniune şi că individul ăsta trecuse şi el întâmplător pe acolo? Ea ar fi înghiţit istoria asta dacă rplurile ar fi stat invers? Ar fi înghiţit-o cineva? Fireşte, îşi mai puteau argumenta povestea precizând că se întorseseră să-i facă de petrecanie Monstrului ce trăia în reţeaua de canalizare de sub oraş. *Asta* ar fi adăugat cu siguranţă o notă convingătoare de realism teribil.

Ieşi din baie şi îl privi pe Bill.

— Nu, îi spuse ea. Nu vreau să mergem la poliţie. Cred că Eddie are dreptate - ni s-ar putea întâmpla ceva. Ceva decisiv. Dar adevăratul motiv nu-i ăsta.

Se uită la toţi patru:

— Am jurat-o. Am jurat. Fratele lui Bill… Stan… Toţi ceilalţi… Şi acum, Mike. Sunt gata, Bill.

Bill îi privi pe ceilalţi. Richie dădu din cap:

— în regulă, Bill Barosane. Hai să-ncercăm.

— Şansele se arată mai proaste ca oricând, spuse Ben. Acum suntem cu doi în minus.

Bill nu spuse nimic.

— Bine, dădu şi Ben din cap. Are dreptate. Am jurat.

— E-E-Eddie?

Eddie avu un surâs gol.

— Cred că m-aşteaptă încă o coborâre în cârcă pe scara aia, hai? Dacă scara mai e acolo.

— Totuşi, de data asta n-o să mai arunce nimeni cu pietre, spuse Beverly. Sunt morţi. Toţi trei.

— Mergem acum, Bill? întrebă Richie. »

— D-d-da. Cr-cred că e t-t-timpul.

— Pot să spun şi eu ceva? întrebă pe neaşteptate Ben. Bill îl privi şi zâmbi uşor:

— Te-te-te rog*

— Voi ăştia sunteţi şi acum cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Indiferent ce-o să iasă de-aici. Voiam… înţelegeţi, voiam doar să v-o spun.

Privi în jur la ei, iar ei îl priviră solemni la rândul lor.

— îmi pare bine că mi-am reamintit de voi, adăugă Ben.

Richie pufni. Beverly chicoti. în secunda următoare râdeau cu toţii, uitându-se unul la altul în felul acela de demult, în pofida faptului că Mike era la spital, pe moarte sau deja mort, în pofida faptului că braţul lui Eddie era rupt (iarăşi), în pofida faptului că era cea mai târzie-oră din noapte.

— Clăiţă, aşa de *meşter* mai eşti cu cuvintele, exclamă Richie, râzând şi ştergându-şi ochii. *Ăsta* ar fi trebuit să fie marele scriitor, Bill Barosane.

Continuând să zâmbească vag, Bill spuse:

— Si în acest se-se-sens…

5

Luară limuzina împrumutată a lui Eddie. Richie trecu la volan. Ceaţa de la sol era mai deasă acum, plutind pe străzi ca fumul de ţigară, fără să ajungă tocmai până la felinarele camuflate. Pe cer, stelele erau ace de gheaţă scânteietoare; stele de primăvară… Dar, înclinându-şi capul spre fereastra întredeschisă din dreapta, lui Bill i se păru că aude tunetele verii în depărtare. Se comanda ploaie undeva, dincolo de orizont.

Richie deschise radioul şi îl auziră pe Gene Vincent cântând *Be-Bop-A-Lula*. Apăsă alt buton şi-l prinse pe Buddy Holly. Un al treilea buton li-l aduse pe Eddie Cochran cu *Summertime Blues*.

— Aş vrea să te-ajut, fiule, dar eşti prea tânăr ca să votezi, spuse un glas profund.

— închide-l, Richie, spuse încetişor Beverly, întinse mâna spre aparat, şi deodată încremeni.

— Staţi pe recepţie pentru continuarea Spectacolului Rock al lui Richie Tozier, Toţi Sunt Morţi! urlă vocea stridentă şi hohotitoare a clovnului peste pocnetele din degete şi zdrăngănelile de chitară ale melodiei lui Eddie Cochran. Nu atinge butonul ăla, lasă-l pus pe emisiunea rock, au dispărut de pe hărţi, dar nu şi din inimile noastre, şi continuaţi să veniţi, veniţi imediat, veniţi cu toţii!

Cântăm *toaaaateee* şlagărele aicea jos! *Toaaateeeeee* şlagărele! Şi, dacă nu mă credeţi, ascultaţi-l numai pe disc-jockey-ul invitat de onoare al acestui program, Géorgie Denbrough! Zi-le, Géorgie!

Şi deodată fratele lui Bill începu să se vaiete din aparatul de radio:

— *M-ai trimis afară şi Monstrul m-a omorât*! *Credeam că Monstrul e în pivniţă*, *Bill Barosane*, *credeam că Monstrul e-n beci*, *dar Monstrul era în canal*, *Monstrul era-n canal şi m-a omorât*, *şi tu l-ai lăsat să mă omoare*, *Bill Barosane*, *l-ai lăsat*…

Richie închise radioul cu atâta furie, încât butonul se deşurubă şi căzu pe mochetă.

— Chiar că pute rock and roll-ul la ora asta, spuse el; glasul nu-i era tocmai ferm. Are dreptate Bev, mai bine-l lăsăm închis, ce ziceţi?

Nu răspunse nimeni. Chipul lui Bill era împietrit, palid şi gânditor sub lumina lămpilor în trecere, iar când tunetul gemu din nou în apus îl auziră cu toţii.

6

Pe Maidan

Acelaşi pod vechi.

Richie parcă alături, coborâră, trecură lângă balustradă - aceeaşi balustradă veche - şi priviră în jos. Acelaşi Maidan vechi.

Părea neatins de cei douăzeci şi şapte de ani care trecuseră; în. ochii lui Bill, pasajul suspendat de la răspântie, singurul reper nou, părea ireal, ceva la fel de efemer ca un decor pictat sau un efect special dintr-un film. Copăcei piperniciţi şi arbuşti pitici scânteiau prin mioarele de ceaţă, iar Bill îşi spuse: *Cred că la asta ne referim când vorbim despre persistenţa memoriei*, *la asta sau la altceva asemănător*, *un lucru pe care-l vezi la momentul potrivit şi dintr-un anume unghi*, *o imagine ce propulsează emoţia ca un motor cu reacţie*. *O vezi atât de clar*, *încât cele ce s-au întâmplat între timp dispar*. *Dacă dorinţa este aceea care închide cercul dintre lume şi voinţă*, *atunci cercul s-a închis*.

— Ha-ha-haideţi, îi chemă el şi trecu peste parapet.

II urmară în jos pe taluz, împrăştiind pietriş şi grohotiş. Când ajunseră la baza pantei, Bill se uită instinctiv după bicicletă, apoi râse de el însuşi. Silver stătea rezemată de peretele garajului lui Mike. Se părea că Silver nu deţinea absolut niciun rol în cele ce se întâmplau, deşi asta era destul de ciudat, după cum decurseseră lucrurile.

— Du-du-ne acolo, îl îndemnă Bill pe Ben.

Ben îl privi, iar Bill îi' citi gândul în ochi - *Au trecut douăzeci şi şapte de ani*, *Bill*, *visează tu ce vrei* - după care dădu din cap şi se îndreptă spre desişuri.

Cărarea - cărarea *lor* - fusese de mult năpădită de vegetaţie, şi au fost nevoiţi să înainteze cu forţa prin încâlceli de rugi ţepoşi, spini şi hortensii sălbatice atât de înmiresmate, încât îi ameţeau. Greierii cântau somnolent pretutindeni în jur şi câţiva licurici, oaspeţi sosiţi mai devreme la somptuoasa petrecere à verii, străpungeau tenebrele. Bill bănuia că şi acum se mai jucau pe acolo copii, dar aceştia îşi făcuseră propriile lor pasaje şi căi secrete.

Ajunseră la luminişul unde fusese clubul, dar acum nu mai era niciun luminiş acolo. Tufişurile şi pinii mici, lipsiţi de strălucire, puseseră stăpânire pe tot spaţiul.

— Priviţi, şopti Ben şi traversă poiana (în memoria lor, ea încă se mai afla la locul ei, acoperită doar de altul dintre acele decoruri pictate).

Smuci de ceva. Era uşa din lemn de mahon pe care o găsiseră la marginea gropii cu gunoi, cea pe care o folosiseră ca să pună acoperişul clubului. Fusese aruncată acolo şi nu arăta să fi fost atinsă de cel puţin zece ani. Plante târâtoare se înfipseseră pe toată suprafaţa sa murdară.

— Las-o-n pace, Clăiţă, murmură Richie. E veche.

— D-d-du-ne ac-acolo, B-Ben, repetă Bill din spatele lor.

Aşa că porniră după el spre Kenduskeag, îndepărtându-se la stânga de luminişul ce nu mai exista.

Sunetul apei curgătoare se auzea tot mai aproape, dar cu toate astea aproape căzură în râu înainte ca vreunul dintre ei să-l vadă: frunzişul crescuse într-un zid încâlcit pe buza malului. Râpa se surpă sub tălpile ghetelor lui Ben, iar Bill îl trase înapoi de ceafa.

— Mulţumesc, spuse Ben.

— *De nada*. Pe v-vremuri m-a-ai fi tra-tras şi pe mimine du-du-după tine. Pe-pe-aici o lu-luăm?

Ben dădu din cap şi-i conduse în lungul ţărmului luxuriant, înghe-suindu-se prin hăţişuri de arbuşti şi rugi, gândindu-se cu cât îţi venea mai uşor aşa ceva când n-aveai decât un metru cincizeci şi te puteai strecura pe sub majoritatea încâlciturilor (din minte, precum şi de pe cărare) cu o plecăciune nonşalantă. Ei bine, totul se schimbase. *Lecţia noastră pentru azi, fetelor şi băieţilor, e că lucrurile, cu cât se schimbă mai mult, cu atât mai mult se schimbă. Cine a spus că ele, cu cât se schimbă mai mult, cu atât rămân mai neschimbate suferea în mod evident de o gravă înapoiere mentală. Fiindcă…*

Picioru^i se agăţă de ceva şi căzu cu un sunet înfundat, aproape lovindu-se cu capul de cilindrul betonat al staţiei de pompare. Era aproape complet îngropat într-un morman de rugi de mure. Când se ridică din nou în picioare îşi dădu seama că faţa, braţele şi mâinile îi fuseseră zgâriate de ghimpi în peste douăzeci de locuri.

— Să zicem treizeci, spuse el, simţind fire subţiri de sânge şiroin-du-i pe obraji.

— Ce? întrebă Eddie.

— Nimic.

Se aplecă să vadă de ce anume se împiedicase. O rădăcină, probabil. Dar nu era o rădăcină. Era capacul de fier. Cineva îl trântise la pământ.

Sigur că da, îşi spuse Ben. *L-am împins noi. Acum douăzeci şi şapte de ani*.

Dar îşi dădu seama că asta era o prostie încă înainte de a apuca să vadă sclipirea proaspătă a metalului zgâriat în dâre paralele prin rugină. Pompa nu funcţionase în ziua aceea. Mai devreme sau mai târziu, cineva va fi coborât s-o

repare, punând şi capacul la loc.

Se ridică, şi toţi cinci se strânseră împrejurul cilindrului, privind înăuntru. Puteau auzi clipocitul slab al apei. Doar atât. Richie adusese toate chibriturile din camera lui Eddie. Acum aprinse un plic întreg şi-l aruncă înăuntru. O clipă, întrezăriră interiorul umed al cilindrului şi namila tăcută a instalaţiei de pompare. Nimic mai mult.

— Poate că a fost dat jos de mult, sugeră neliniştit Richie^ Nu trebuie să se ii întâmplat neapărat a…

— S-a întâmplat destul de recent, îl întrerupse Ben. De când a plouat ultima oară, oricum.

Mai luă un püc de chibrituri de la Richie, aprinse unul şi arătă zgârieturile proaspete.

— E ce-ce-ceva de-desubt, spuse Bill în timp ce Ben stingea chibritul.

— Ce? întrebă Ben.

— N-n-n-aş putea sp-sp-spune. Pare o cu-cu-curea. Ajutaţi-mă, tu şi Ri-Richie, să-l în-în-întorc.

Apucară capacul şi-l aruncară ca pe o monedă uriaşă. De astă dată Beverly aprinse chibritul, iar Ben ridică precaut poşeta care fusese dedesubt, ţinând-o de baretă. Beverly dădu să scuture chibritul, dar observă chipul lui Bill. Rămase înlemnită, până ce flacăra îi atinse degetele, şi îl scăpă cu un mic ţipăt.

— Bill? Ge este? Ce s-a-ntâmplat?

Privirea lui Bill se îngreunase. Nú se putea desprinde de săculeţul acela din piele uzată, cu cureluşa sa lungă. Deodată îi reveni în minte titlul cântecului ce se transmitea la radioul din odaia dosnică a magazinului de marochin arie când i-o cumpărase. *Sausalito Summer Nights*. Era ciudăţenia supremă. Toată saliva din gură i se uscase, lăsându-i limba şi interiorul obrajilor netezi şi uscaţi cum e cromul. Auzea greierii, vedea licuricii şi simţea mirosul uriaşei întunecimi verzi înteţindu-se necontrolat de jur-împrejurul său şi-şi spuse: *E alt truc, altă iluzie, ea e în Anglia şi asta nu-i decât o scamatorie ieftină pentru că Monstrul se teme, o, da, poate că Monstrul nu mai e la fel de sigur de sine pe cât era când ne-a chemat pe toţi înapoi,*

şi zău aşa, Bill, fii serios - câte poşete de piele uzată cu curele lungi crezi că există în lume? *Un milion*? *Zece milioane*?

Probabil mai multe. Dar numai una aşa ca asta. O cumpărase pentru Audra dintr-un magazin de marochinărie de la Burbank, în timp ce la radioul din spate cânta *Sausalito Summer Nights*.

— Bill?

Mâna lui Beverly pe umărul său, scuturându-l. Departe. La douăzeci şi şapte de leghe sub mare. Cum se numea formaţia ce cânta *Sau-salito Summer Night si* Richie va fi ştiind.

— *Eu* ştiu, spuse calm Bill drept în faţa speriată şi cu ochi mari a lui Richie, şi zâmbi. Se numea Diesel.

— Bill, care-i problema? şopti Richie.

Bill scoase un urlet. Smulse chibriturile din mâna lui Beverly, aprinse unul, după care înhaţă poşeta de ia Ben.

— Bill, Doamne, ce…

Desfăcu fermoarul genţii şi o răsturnă. Cele ce căzură o reprezentau atât de mult pe Audra, încât o clipă se pierdu prea tare cu firea ca să mai urle iar. Printre batiste din hârtie, lame de gumă de mestecat şi articole de machiaj, văzu o cutiuţă de bomboane mentolate… şi pudriera bătută în pietre scumpe pe care i-o dăruise Freddie Firestone când semnase contractul pentru *Attic Room*.

— So-so-soţia mea e acolo jos, spuse el, şi căzu în genunchi, începând să-i împingă lucrurile la loc în poşetă.

îşi dădu la o parte din ochi părul pe care nu-l mai avea, fără a se gândi măcar ce făcea.

— Soţia ta? *Audra*?

Faţa lui Beverly era şocată, ochii imenşi.

— Po-po-poşeta ei. L-lucrurile ei.

— Isuse, Bill, murmură Richie. Nu e cu putinţă, ştii as…

îi găsise portofelul din piele de aligator. îl deschise şi îl ridică. Richie aprinse încă un chibrit şl se pomeni privind un chip pe care-l văzuse într-o jumătate de duzină de filme.

Fotografia de pe permisul de conducere emis în California al Audrei era mai puţin seducătoare, dar complet concludentă.

— Dar H-H-Henry a murit, şi Victor, şi B-B-Belch… Atunci, cine a dus-o?

Se ridică în picioare, holbându-se în jur la ei cu intensitate, cutremurat de frisoane:

— *Cine-a luat-o*?

Ben îi puse o mână pe umăr.

— Cred c-am face mai bine să coborâm şi să aflăm, ce zici?

Bill întoarse privirea spre el, ca neştiind sigur cine anume era Ben, apoi ochii i se limpeziră. —M-mda. E-E-Eddie?a

— Bill, îmi pare rău.

— Poţi să te ag-agăţi?

— M-am mai agăţat o dată.

Bill se aplecă, iar Eddie îşi petrecu braţul drept pe după gâtul său. Ben şi Richie îl împinseră în sus până ce-şi putu încovriga picioarele împrejurul taliei lui Bill. în timp ce Bill îşi arunca stângaci un picior peste marginea cilindrului, Ben văzu că ochii lui Eddie erau închişi strâns… Şi o clipă i se păru că aude cea mai hidoasă şarjă de cavalerie din lume tropăind prin tufişuri. Se întoarse, aşteptându-se să-i vadă pe cei trei ieşind din ceaţă şi din rugi, dar tot ce auzi era briza ce se înteţea sunând prin bambuşi la vreun sfert de kilometru de acolo. Toţi vechii lui duşmani erau morţi de acum.

Bill apucă buza de ciment aspru a cilindrului şi-şi căută pe pipăite drumul în jos, pas cu pas şi treaptă cu treaptă. Eddie îl ţinea ca în ghearele morţii, iar Bill abia mai putea respira. *Poşeta ei*, *Doamne Sfinte*, *cum a ajuns aici poşeta ei*? *Nu contează*. *Dar dacă Tu eşti aici*, *Doaţnne*, *şi dacă primeşti cereri*, *fă să nu fi păţit nimic*, *fă să nu sufere din cauza celor pe care le-am făcut Bev şi cu mine în noaptea asta sau din cauza a ceea ce-am făcut eu într-o vară când eram băiat… Şi oare clovnul a fost*? *Oare Bob Gray a pus mâna pe ea*? *Dacă da*, *atunci nu ştiu dacă*

Dumnezeu însuşi ar mai putea s-o ajute.

— Mi-e frică, Bill, spuse Eddie cu glas subţire.

Bill atinse cu piciorul apa rece şi încremenită. Se cufundă în ea, amintindu-şi senzaţia şi mirosul stătut, amintindu-şi starea de claustro-fobie pe care i-o dăduse locul acela… Şi, că tot veni vorba, ce li se întâmplase? Cum se descurcaseră prin canalele şi tunelurile astea? Unde se duseseră, exact, şi cum anume ieşiseră din nou la suprafaţă? Tot nu-şi putea aminti nimic din acestea; nu se putea gândi decât la Audra.

— Si m-m-mie.

Se ghemui pe jumătate, tresărind când apa rece îi intră în pantaloni şi peste testicule, şi-l lăsă jos pe Eddie. Rămaseră în apă până la fluierele picioarelor, privindu-i pe ceilalţi cum coborau scara.

CAPITOLUL 21 Sub oras *r*

1

Monstrul I August 1958

S-a întâmplat ceva nou.

Pentru prima oară într-o veşnicie, ceva nou.

înaintea universului existaseră doar două lucruri. Unul era Monstrul însuşi, iar celălalt era Ţestoasa. Ţestoasa era o făptură proastă şi bătrână care nu ieşea niciodată din carapacea sa. Monstrul se gândea că poate Ţestoasa murise, că pierise de vreun miliard de ani. Şi chiar dacă nu era aşa, tot o creatură proastă şi bătrână rămânea, şi, chiar dacă Ţestoasa vomase universul pe de-a-ntregul, asta nu schimba cu nimic realitatea prostiei sale.

Monstrul sosise aici la mult timp după ce Ţestoasa se retrăsese în carapace, venise aici pe Pământ şi descoperise un abis de imaginaţie care era aproape *nou*, aproape *interesant. Această calitate a imaginaţiei îmbogăţea foarte mult hrana. Dinţii Monstrului sfâşiau carne condimentată cu spaime exotice şi temeri voluptuoase*: *visau la fiare ale nopţii şi nisipuri mişcătoare*; *în pofida propriei lor voinţe, contemplau hăuri nesfârşite*.

Pe baza acestei hrane, Monstrul exista într-un ciclu simplu de stare de veghe ca să mănânce şi de somn ca să

viseze. Crease un loc după chipul şi asemănarea sa, şi privea asupra acestui loc cu drag prin luminile moarte ce-i serveau drept ochi. Derry era stâna, oamenii din Derry erau turma sa. Lucrurile îşi urmaseră cursul.

Apoi… Aceşti copii.

Ceva nou.

Pentru prima oară într-o veşnicie.

Când Monstrul ţâşnise în casa de pe Neibolt Street, vrând să-i ucidă pe toţi, cu o vagă stingherealã că nu reuşise s-o fi făcut deja (*şi cu siguranţă stânjeneala aceea fusese primul lucru nou*), *se întâmplase ceva* complet *neaşteptat,* complet *de neconceput, şi simţise* durere, *un mare vuiet de* durere *străbătându-i în întregime forma pe care şi-o asumase, şi un moment mai cunoscuse şi frica, fiindcă singurul lucru pe care-l aveau în comun Monstrul şi Ţestoasa proastă şi bătrână cu cosmologia macro-universului din afara netrebnicului ou al acestui univers nu era decât acesta*: *toate făpturile vii trebuie să se supună legilor formei de viaţă pe care o locuiesc. Pentru prima oară Monstrul îşi dădu seama că facultatea sa de a-şi schimba formele ar putea acţiona şi împotriva sa. Niciodată nu mai cunoscuse* durerea, *niciodată nu mai cunoscuse* frica, *şi un moment crezuse că s-ar putea să moară - oh, capul său se umpluse de o enormă* durese *alb-argintie şi răgise şi miorlăise şi uriaşe şi, cumva, copiii scăpaseră.*

Dar acum veneau. Intraseră pe domeniul de sub oraş al Monstrului, şapte copii inconştienţi orbecăind prin beznă fără lumini sau arme. Acum avea să-i ucidă, cu siguranţă că aşa se va întâmpla.

Monstrul descoperise ceva foarte important pentru sine însuşi: *nu dorea schimbarea sau surpriza. Nu dorea noutăţi, niciodată. Nu voia decât să mănânce, să doarmă, să se trezească şi iar să~mănânce.*

Ca urmare a durerii şi a acelei frici scurte şi scăpărătoare se mai trezise încă o nouă stare emoţională (*nouă aşa cum erau pentru Monstru toate emoţiile veritabile, deşi el avea o mare putere de stimulare a*

emoţiilor): *furia. Avea să-i ucidă pe copii pentru că, prin cine ştie ce uluitor accident, îi aduseseră o vătămare. Dar mai întâi el, Monstrul, avea să-i facă să sufere pentru acel unic moment când îi treziseră teama de ei.*

Veniţi dar la mine, *spuse Monstrul în sinea sa, ascultându-i cum se apropiau.* Veniţi la mine, copii, să vedeţi cum plutim aici jos… Cum plutim cu toţii.

Şi totuşi persista un gând ce se insinua indiferent cât de tare încerca el să-l alunge. Doar atât: dacă toate lucrurile se scurgeau din Monstru (*aşa cum fusese cu siguranţă de când Ţestoasa vomitase universul, leşinând apoi în carapacea sa*), *cum să poată* orice *făptură a acestei lumi'sau a oricărei alteia să îl înşele sau să îl vatăme pe Monstru, indiferent cât de scurt sau superficial? Cum era posibil aşa ceva?*

Şi astfel, un ultim lucru nou îi apăruse Monstrului, nu emoţie de astă dată, ci speculaţie la rece: dacă Monstrul nu era singur, aşa cum crezuse întotdeauna?

Dacă exista un Altul?

Şi dacă, prin urmare, aceşti copii erau agenţi ai acelui Altul?

Dacă… dacă…

Monstrul începu să tremure.

Ura era nouă. Vătămarea era nouă. împiedicarea atingerii scopurilor lui era nouă. Dar cel mai cumplit lucru nöu era acea frică. Nu frica de copii, aceea trecuse, cifrica de-a nu fi fost unic.

Nu. Nu exista niciun altul. Fireşte că nu. Poate pentru că erau copii, imaginaţiile lor deţineau o anume putere primordială pe care Monstrul o subestimase un scurt răstimp. Acum însă, că veneau, Monstrul avea să-i lase să vină. Vor veni, iar el îi va arunca unul câte unul în macrounivers… în luminile moarte ale ochilor săi.

Da.

Când vor ajunge aici, Monstrul îi va arunca, zbierând şi scoşi din minţi, în luminile moarte.

2

In tuneluri I 2.15 după-amiaza

Bev şi Richie aveau poate zece chibrituri cu totul, dar Bill nu le dădea voie să le folosească. Deocamdată, cel puţin, încă mai domnea în canal o lumină difuză. Nu prea multă, dar putea distinge cale de patru paşi în faţa sa, şi, câtă vreme putea continua astfel, aveau să facă economie de chibrituri.

Bănuia că puţina lumină de care beneficiau provenea din ventilaţiile aflate la curbe, deasupra capetelor lor, poate chiar de la găurile rotunde ale capacelor. Faptul că se aflau sub oraş părea peste măsură de ciudat, dar cu siguranţă între timp ajunseseră acolo.

Acum apa era mai adâncă. De trei ori plutiseră pe lângă ei animale moarte: un şobolan, un pisoi, un obiect umflat şi lucios ce putea să fi fost un mic buştean. II auzi pe unul dintre ceilalţi murmurând dezgustat.

Torentul prin care înaintau curgea relativ placid, dar asta avea să se sfârşească destul de curând: nu prea departe în faţa lor se auzea un vuiet găunos şi constant. Tunelul cotea la dreapta. Dădură colţul şi ajunseră la trei conducte prin care se vărsa apă într-a lor. Erau aliniate vertical ca felinarele unui semafor rutier. Aici lua sfârşit canalul. Lumina era puţin mai puternică. Bill privi în sus şi văzu că se aflau într-un puţ pătrat cu pereţi de piatră, înalt cam de cinci metri. In capătul acestuia se găsea un grilaj de canal prin care apa şiroia peste ei cu găleata. Parcă ar fi stat sub un duş primitiv.

Bill observă neputincios cele trei ţevi. Prin cea de sus curgea apă aproape limpede, deşi purta cu ea frunze, beţe şi mici gunoaie - chişloace de ţigară, ambalaje de gumă de mestecat, chestii de astea. Conducta din mijloc vărsa apă cenuşie. Iar prin cea de jos venea un torent gri-maroniu de apă de canal cu cocoloaşe. —E-E-Eddie!

Eddie veni bălăcindu-se până lângă el. Părul îi stătea lipit de cap. Ghipsul devenise o mizerie udă, şiroindă.

— Pr-pr-prin ca-ca-care?

. Dacă voiai să ştii cum să construieşti ceva, îl întrebai pe Ben; dacă voiai să şti ce drum să alegi, i te adresai lui Eddie. Nu vorbeau despre asta, dar o ştiau cu

toţii. Dacă te aflai într-o zonă necunoscută şi voiai să ajungi înapoi într-un loc pe care-l ştiai, Eddie te putea conduce acolo, cotind la stânga şi la dreapta cu încredere neabătută până nu mai aveai încotro decât să-l urmezi şi să speri că treaba va ieşi bine… Ceea ce părea să se întâmple întotdeauna. Bill îi spusese lui Richie odată că, pe vremea când el şi Eddie tocmai începuseră să se joace pe Maidan, el, Bill, se temea mereu să nu se rătăcească. Eddie nu cunoştea asemenea temeri, şi întotdeauna ieşeau amândoi în locul unde spunea el c-o să ajungă. „Dacă m-m-m-aş pi-pierde în Pădurea Hainesville şi ar fi cu mine şi E-Eddie, nu mi-aş fa-face nicio gr-rijă", îi spusese Bill lui Richie. „Pur şi simplu *şt-şt-ştie*. Ta-ta-tata zice că unii oameni pa-parcă a-ar avea o bu-bu-busolă în cap. A-a-aşa-i şi Eddie."

— *Nu te-audf* strigă Eddie.

— Am întrebat pri-prin *care*.

— Prin care *cel*

Eddie ţinea strâns inhalatorul în mâna sănătoasă, iar Bill îşi spuse că de fapt arăta mai curând ca un guzgan înecat decât ca un copil.

— Prin care o *lu-lu-luăml*

— Păi, asta depinde de unde vrem să mergem, răspunse Eddie, iar' Bill l-ar fi strâns de gât cu plăcere, deşi întrebarea era perfect firească.

Eddie privea a îndoială la cele trei ţevi. Ar fi putut încăpea în oricare dintre ele, dar cea de jos arăta destul de scârboasă. Bill le făcu semn celorlalţi să se dispună în cerc.

— Unde mama mă-sii *este* Mo-Mo-Monstrul? îi întrebă el.

— în centrul oraşului, răspunse prompt Richie. Exact sub centrul oraşului. Lângă Canal.

Beverly dădea din cap. La fel şi Ben. La fel şi Stan. — M-M-Mike?

— Da. Acolo este. Lângă Canal. Sau sub el. Bill privi din nou la Eddie:

— Pri-pri-prin care?

Eddie arătă fără tragere de inimă spre conducta de

jos… Şi, deşi lui Bill i se înmuie inima, nu era surprins deloc.

— Prin aia.

— O, splendid, făcu nefericit Stan. Aia-i o conductă cu căcat.

— N-o să…, începu Mike, şi se întrerupse, înclină capul şi^ascultă atent. Avea ochii alarmaţi.

— Ce…, dădu să întrebe Bill, dar Mike duse un deget la buze. Acum Bill le putea auzi şi el: pescăieli. Apropiindu-se. Mormăituri şi cuvinte înfundate. Henry tot nu renunţase.

— Repede, spuse Ben. Să mergem!

Stan privi înapoi pe unde veniseră, apoi se uită la cea mai de jos dintre cele trei conducte. Strânse cu putere din buze şi dădu din cap:

— Hai să mergem. Căcatul se spală.

— Stan Omu' Trage Una Bună! strigă Richie. Buba-buba-buba…

— Richie, ai de gând să-ţi ţii *gura*] şuieră la el Beverly.

Bilí îi conduse până la conductă, strâmbându-se când simţi mirosul, şi se târî înăuntru. Mirosul de canal, de căcat, dar mai era acolo şi un al miros, nu-i aşa? Un miros mai ameninţător, mai primejdios. Dacă mârâitul unui animal ar putea avea miros (şi, bănuia Bill, era posibil, dacă animalul în chestiune mâncase cele cuvenite), ar fi semănat cu acest miros de fond. *Ne îndreptăm în direcţia potrivită, nu încape vorbă. Monstrul a trecut pe aici… Şi a trecut mult pe aici.*

Nu parcurseseră douăzeci de paşi, şi aerul devenise deja rânced şi otrăvitor. Bill îşi ţâra încet picioarele înaintând printr-o substanţă care nu era noroi. Privi înapoi peste umăr şi spuse:

— St-st-stai imediat în u-u-urma mea, E-E-Eddie. O să am ne-ne-voie de ti-tine.

Lumina păli până la cenuşiul cel mai slab, se menţinu astfel puţină vreme, după care se stinse şi rămaseră (*din senin*)

în întuneric. Bill se trudea înainte prin duhoare, simţind că o despica aproape fiziceşte, cu o mână întinsă înainte, parte din el aşteptân-du-se ca dintr-un moment în altul să dea peste-păr aspru şi ochi verzi ca nişte lămpi deschizându-se în beznă. Sfârşitul avea să sosească într-o flacără fierbinte de durere când Monstrul o să-i înfulece capul de pe umeri.

Tenebrele erau pline de sunete, toate amplificate şi cu ecouri. îşi auzea prietenii foindu-se în urma sa, câteodată murmurând câte ceva. Se mai auzeau gâlgâieli şi gemete stranii, metalice. O dată, un şuvoi de apă greţos de caldă şiroi peste şi printre picioarele lui, udându-l până la coapse şi făcându-l să se clatine înapoi pe călcâie. îl simţi pe Eddie apucându-l înnebunit de spinarea cămăşii, după care micul torent slăbi. De la coada şirului, Richie urlă a haz de necaz:

— Cred că tocmai s-a pişat cineva pe noi, Bill.

Bill auzea apa canalizării curgând în izbucniri controlate prin reţeaua ţevilor mai mici, care acum trebuie că se aflau deasupra capetelor lor. îşi aminti conversaţia cu tatăl său despre canalele din Derry şi bănui că ştia ce ţeava era aceea - avea menirea de a prelua surplusul ce nu se forma decât în timpul ploilor abundente şi al sezonului inundaţiilor. Lichidul de sus părăsea oraşul Derry pentru a se vărsa în Torrault Stream şi în Râul Penobscot. Oraşului nu-i plăcea să-şi verse dejecţiile în Kendus-keag pentru că ar fi făcut Canalul să pută. Dar toată apa aşa-zis cenuşie se elimina în Kenduskeag, şi, dacă era prea multă ca să-i facă faţă conductele normale, intervenea o ţeava de evacuare… Precum cea pe care tocmai o întâlniseră. Dacă fusese una, putea fi şi o alta. Privi în sus neliniştit, incapabil să vadă ceva, dar ştiind că trebuia să fie grătare în arcul superior al conductei, probabil şi în laturi, şi că din clipă-n clipă se putea să…

Nu-şi dădu seama că ajunsese la capătul tunelului decât când căzu din el şi se clătină înainte, rotindu-şi braţele într-un efort neputincios de a-şi menţine echilibrul. Căzu pe burtă într-o masă semi-soudă aflată cam la şaizeci

de centimetri sub gura conductei din care tocmai ieşise. Ceva îi fugi peste mână, chiţcăind. Cu un ţipăt, se ridică în şezut ţinân-du-şi la piept mâna ce-l înţepa, conştient că tocmai fugise peste ea un şobolan; simţise târâirea scârboasă şi solzoasă a cozii sale pleşuve.

încercă să se salte în picioare şi dădu cu capul de plafonul jos al noii conducte. Lovitura straşnică îl doborî pe Bill la loc în genunchi, iar flori mari şi roşii îi explodară în întuneric dinaintea ochilor.

— Aveţi g-g-grijă! îşi auzi el glasul strigând; vorbele aveau un ecou plat. Aici e un prag! E-Eddie! U-u-unde e-eşti?

— Aici!

Mâna lui Eddie se frecă de nasul lui Bill căutând orbeşte.

— Ajută-mă să ies, Bill, nu văd nimic! E…

Răsună un enorm plescăit apos. Beverly, Mike şi Richie ţipară la unison. In lumina zilei, perfecta armonie a lor trei ar fi fost comică; aici jos, în beznă, în canale, era terifiantă. Deodată toţi căzură de-a berbeleacul. Bill îl apucji pe Eddie în braţe ca un urs, încercând să-i ocrotească fractura.

— O, Cristoase, credeam c-o să mă-nec, gemu Richie. Ne-a făcut fleaşcă - fâr-ar să fie, un duş de căcat, o, grozav, ar trebui să facă o excursie cu clasa aici într-o zi, Bill, l-am putea ruga pe domnul Carson s-o conducă…

— Iar domnişoara Jimmison ar putea oferi pe urmă o lectură pe teme de igienă, spuse Ben cu glas tremurat, şi toţi râseră ascuţit.

In timp ce râseteler se stingeau, Stan izbucni deodată în lacrimi nefericite.

— Nu, nu, dom’le, făcu Richie, cuprinzându-l pe dibuite de umerii lipicioşi. O să ne faci pe toţi să plângem, dom’le.

— N-am nimic! spuse cu glas sonor Stan, continuând să plângă. Pot îndura să-mi fie frică, dar *nu suport* să fiu aşa de murdar, nu suport să nu ştiu unde sunt…

— C-crezi că v-v-vreun chi-chibrit din a-a-alea o mai fi

bun la c-ceva? îl întrebă Bill pe Richie.

— Pe-ale mele i le-am dat lui Bev.

Bill simţi o mână atingându-i-o pe a sa în întuneric şi îndesându-i în ea un plic de chibrituri. Erau uscate.

— Le-am ţinut la subsuoară, spuse fata. S-ar putea să mai meargă. Oricum, poţi să le-ncerci.

Bill rupse un chibrit de pe cotor şi-l scapără. Se aprinse cu un mic pocnet, iar băiatul îl ridică în sus. Prietenii săi stăteau adunaţi laolaltă, tresărind la vederea scurtei străfulgerări de lumină. Erau stropiţi şi mânjiţi cu mizerie şi toţi arătau foarte tineri, şi foarte speriaţi, şi foarte vulnerabili, în spatele lor se vedea conducta pe unde. veniseră. Cea în care se aflau acum era şi mai strâmtă. Mergea drept în ambele direcţii, având pardoseala aşternută cu straturi de sedimente greţoase. Şi…

Trase iute aer în piept, şuierător, şi scutură flacăra ce-i atinsese degetele. Ascultă şi auzi sunete de apă curgând repede, de apă picurând, vuietul plin, ocazional, al valvelor de evacuare când se deschideau, trimiţând noi valuri din canale în Kenduskeag, care se găsea acum la Dumnezeu ştie câţi kilometri în urma lor. Nu-i auzea pe Henry şi pe ceilalţi - nu încă.

Spuse calm:

— în dreapta mea e un ca-ca-ca-ca-cadavru. Cam la t-t-trei metri d-de no-oi. Cred că s-ar pu-putea să fie Pa-Pa-Pa…

— Patrick? întrebă Beverly, cu vocea tremurându-i în pragul isteriei. E Patrick Hockstetter?

— D-d-da. Vrei să mai a-a-prind în-în-încă un c-chibrit?

— Trebuie, Bill, spuse Eddie. Dacă nu văd cum merge conducta, nu ştiu încotro s-o luăm.

Bill aprinse chibritul. La lumina lui, văzură cu toţii mormanul verde şi umflat ce fusese Patrick Hockstetter. Cadavrul le rânjea în întuneric cu oribilă amiciţie, dar numai cu o jumătate de faţă; şobolanii din canal se ocupaseră de restul. Cărţile de là şcoala de vară ale lui

Patrick erau împrăştiate în jurul lui, umflate de umezeală până la proporţiile unor dicţionare.

— Cristoase, spuse răguşit Mike, cu ochii mari.

— Iarăşi ü aud, interveni Beverly. Pe Henry şi pe ceilalţi. Probabil că acustica purtase şi glasul său până la ei; Henry urlă spre adâncul conductei şi o clipă păru că era chiar alături.

— *Pun eu mâna pe voiiiiii…*

— V-aşteptăm! strigă Richie; avea ochii strălucitori, jucăuşi, febrili. Tot înainte, craci-de-banană! Aici e exact ca într-o piscină! Tot în a…

In clipa aceea se auzi din conductă un zbieret de-o asemenea groază şi durere nebună, încât chibritul ce-i sfârâia lui Bill între degete căzu şi se stinse. Braţul lui Eddie se încolăcise peste el, iar Bill îl strânse pe Eddie la rândul său, simţindu-i trupul tremurând ca un cablu străbătut de un curent electric foarte puternic, în timp ce Stan Uris se lipea de ei pe partea cealaltă. Urletul acela creştea, creştea… Apoi urmă un zgomot gros şi obscen ca un fâlfâit şi răcnetul fu retezat.

— Ceva l-a prins pe unul dintre ei, icni Mike îngrozit, în întuneric. Ceva… Monstrul… Bill, trebuie să ieşim de-aici… Te rog…

Bill îi auzea pe cei rămaşi - unul sau doi, cu acustica aceea era imposibil de spus - poticnindu-se şi zbătându-se prin conductă spre ei.

— Pe-pe u-u-unde, Eddie? întrebă el zorit. Ş-şt-ştii?

— Spre Canal? întrebă Eddie, tremurând în braţele lui Bill.

— Da!

— La dreapta. Pe lângă Patrick… Ori peste el. Vocea lui Eddie se înăspri dintr-o dată:

— Nu dau o para chioară. Era unul dintre cei care mi-au rupt braţul. M-a mai scuipat şi în faţă.

— Să me-mergem, zise Bill, privind înapoi spre conducta de canalizare din care tocmai ieşiseră. î-în si-sir! Tineti-vă mî-mî-mâna unul p-pe a-a-altul, ca-na-na-nainte!

Bâjbâi în faţă, frecându-şi umărul drept de-a lungul

suprafeţei de porţelan slinos a conductei şi scrâşnind din dinţi, nedorind să calce pe Patrick… Sau în el.

Aşa că se târâră mai departe prin beznă, în timp ce’apele şiroiau de jur-împrejurul lor şi în vreme ce afară furtuna umbla şi vocifera şi aducea o beznă timpurie peste Derry - o întunecime care urla cu vânt şi se bâlbâia cu foc electric şi trosnea cu copaci doborâţi ce răsunau ca ţipetele de moarte ale uriaşelor creaturi preistorice.

Monstrul I Mai 1985

Acum soseau din nou şi, câta vreme totul decursese cam aşa cum prevăzuse Monstrul, revenise şi ceva ce el nu prevăzuse: acea înnebunitoare, chinuitoare frică… acea senzaţie că ar fi existat un Altul. Monstrul ura frica, s-ar fi întors asupra ei şi-ar fi mâncat-o de i-ar fi stat în putinţă… Dar frica dănţuia batjocoritoare şi de neatins, iar Monstrul nu putea ucide frica decât ucigându-i pe ei.

Cu siguranţă că nu avea nicio nevoie de o asemenea frica; acum erau mai bătrâni, iar numărul lor fusese redus de la şapte la cinci. Cinci era un număr al puterii, însă nu avea calitatea mistică şi talismanică a lui şapte. Era adevărat că dulăul lui nu reuşise să-l ucidă pe bibliotecar, dar bibliotecarul avea să moară în spital. Mai târziu, chiar înainte ca aurora să atingă cerul, Monstrul urma să trimită un infirmier cu un prost obicei legat de pilule otrăvitoare să-l lichideze pe bibliotecar o dată pentru totdeauna.

Femeia scriitorului era acum cu Monstrul, vie, şi totuşi nu tocmai vie - minţile îi fuseseră complet distruse la prima vedere a Monstrului, aşa cum era el în realitate, cu toate micile sale măşti şi sclipiciuri lepădate - şi toate sclipiciurile nu erau decât oglinzi, fireşte, reflectând spectatorului îngrozit cea mai rea imagine pe care-o avea în propria-i minte, imagini heliografice precum cele dintr-o oglindă ce poate azvârli reflexia soarelui într-un neştiutor ochi larg deschis, năucindu-l până la orbire.

Acum mintea nevestei scriitorului era cu Monstrul, în Monstru, dincolo de capătul macrouniversului; în întunecimea de dincolo de Ţestoasă, pe tărâmurile de dincolo de orice tărâm.

Ea era în ochiul Monstrului; ea era în mintea Monstrului.

Ea era în luminile moarte.

O, dar sclipiciurile erau distractive. Hanlon, de exemplu. Nu-şi va fi amintind, nu în mod conştient, dar mama sa i-ar fi putut spune de unde venea pasărea pe care o văzuse la Otelărie. Când era bebeluş în vârstă doar de şase luni, mama sa îl lăsase adormit în leagăn lângă casă, pe când ea se dusese în spate să întindă cearşafuri şi scutece la uscat. Orăcăielile lui o readuseseră în fugă. O cioară enormă poposise pe marginea căruciorului şi-l ciugulea pe micuţul Mikey ca o creatură rea dintr-o poveste de la creşa. Ţipase de durere şi spaimă, incapabil să alunge pasărea, care simţise în el o pradă slabă. Femeia lovise cioara cu pumnul, izgonind-o, văzuse că făcuse să sângereze braţele sugarului în două, trei locuri şi-l dusese la doctorul Stillwagon să-i facă un vaccin antitetanic. O parte din Mike ţinuse întotdeauna minte cele întâmplate - copil aşa mititel, pasăre uriaşă - iar, când Monstrul venise la el, Mike văzuse iarăşi pasărea uriaşă.

Dar, când dulăul-soţ al fetei de dinainte o adusese pe femeia scriitorului, Monstrul nu-şi pusese nicio mască - Monstrul nu se costuma când se găsea acasă. Dulăul-soţ îl privise o dată şi căzuse mort de spaimă, cenuşiu la faţă şi cu ochii umplându-i-se de sângele ce-i ţâşnise din creier printr-o duzină de locuri. Femeia scriitorului emisese un singur gând, puternic şi înfricoşat - O SFINTE ISUSE E FEMELA - şi apoi toate gândurile îi încetaseră. înota în luminile moarte. Monstrul coborî de la locul său şi se îngriji de rămăşiţele fizice ale femeii; le prepară pentru masa de mai târziu. Acum Audra Denbrough spânzura sus în mijlocul lucrurilor, înfăşurată în fire de mătase, cu capul bălăbănin-du-i-se în scobitura umărului, cu ochii larg deschişi şi sticloşi, cu degetele de la picioare îndreptate în jos.

Dar încă mai exista putere în ei. Diminuată şi totuşi prezentă. Veniseră aici copii fiind şi cumva, împotriva tuturor sorţilor, împotriva a toi ce trebuia *să fie, a tot ce*

putea *fi, vătămaseră rău Monstrul, aproape o uciseseră, o forţaseră să se refugieze departe în adâncurile pământului, unde se aciuise, rănită şi plină de ură şi tremurând într-o tot mai întinsă băltoacă a propriului ei sânge de neimaginat pentru nicio minte omenească*.

Aşa că, încă un lucru nou, dacă nu vă e cu supărare: *pentru prima oară în necontenita sa istorie, Monstrul trebuia să facă un plan*; *pentru prima oară Monstrului îi era teamă să îşi ia ce dorea din Derry, terenul său personal de vânătoare*.

întotdeauna îi plăcuseră copiii. Mulţi adulţi puteau fi folosiţi fără a şti măcar că fuseseră folosiţi, iar Monstrul se hrănise chiar şi cu câţiva dintre cei mai bătrâni de-a lungul anilor - adulţii aveau propriile lor spaime, iar glandele lor puteau fi captate, deschise astfel ca toate chimicalele fricii să inunde trupul şi să săreze carnea. Dar temerile lor erau în majoritate prea complexe. Temerile copiilor erau mai simple şi de obicei mai puternice. Temerile copiilor puteau fi adesea atrase sub o singura faţă... Si daca era nevoie de momeală, ei bine, ce copil nu îndrăgeşte clovnii?

Monstrul înţelegea vag că aceşti copii întorseseră cumva propriile sale arme împotrivă-i - că, printr-o coincidenţă (*cu siguranţă nu intenţionat, cu siguranţa nu ghidaţi de mâna vreunui Altul*), *prin alăturarea a şapte minţi extraordinar de imaginative, Monstrul fusese adusă într-o zonă de mare pericol. Oricare dintre aceştia şapte, singur, ar fi fost bucatele şi tainul Monstrului, şi, dacă nu se întâmpla să vină împreună, Monstrul sigur i-ar fi cules unul câte unul, atrasă de calitatea intelectelor lor la fel cum leul poate fi atras spre o anume adăpătoare de mirosul zebrelor. Dar împreună descoperiseră un secret alarmant de care nici chiar Monstrul nu avusese cunoştinţă*: *credinţa are două tăişuri. Dacă zece mii de ţărani medievali creează vampiri crezându-i reali, poate exista unul - probabil un copil - care va imagina ţăruşul necesar pentru a-i ucide. Dar un ţăruş nu e decât un lemn neghiob*; *mintea e barosul care-l înfige la locul său*.

Şi totuşi, până la urmă Monstrul scăpase; *se*

afundase adânc, iar copiii epuizaţi şi înfricoşaţi preferaseră să n-o urmărească atunci când era vulnerabilă. Preferaseră s-o creadă moartă sau muribundă şi se retrăseseră.

Monstrul-femelă era conştientă de%jurământul lor şi ştiuse că vor reveni, întocmai cum leul ştie că zebra se va întoarce în cele din urmă la adăpătoare. începuse să facă planuri chiar în timp ce o apucase picoteala. La deşteptare se va fi tămăduit, se va fi reînnoit - dar copilăria lor va fi ars ca şapte lumânări de seu. Fosta putere a imaginaţiei lor va fi amuţit şi slăbit. Nu-şi vor mai închipui că în Kenduskeag sunt peşti pirania, sau că, dacă păşeşti pe o crăpătură, poţi într-adevăr să frângi spinarea mamei, ori că, de ucizi o femelă de licurici ce-ţi poposeşte pe cămaşă, în noaptea aceea o să-ţi ia casa foc. In locul acestora vor crede în poliţele de asigurări. în loc de asta vor crede în vinul de la cină - un soi bun, dar nu prea pretenţios, ca de pilda Pouilly-Fuissé '83, şi lasă-l să respire, ospătar, ai înţeles? In loc de asta vor crede în televiziunea publică, în Gary Hart, în alergarea preventivă pentru atacurile de inimă, în renunţarea la carnea macră pentru a evita cancerul la colon. Vor crede în doctoriţa Ruth când e vorba să te fuţi bine şi-n Jerry Falvell când e vorba să îţi salvezi sufletul. Cu fiecare an ce trece, visurile lor vor deveni tot mai mărunte. Şi, când se va trezi, Monstrul o să-i cheme înapoi, da, înapoi, fiindcă frica e fertilă, copilul ei e mânia, iar mânia ţipă că vrea răzbunare.

Monstrul îi va chema şi apoi îi va ucide.

Numai că acum, că reveniseră, revenise şi frica. Crescuseră mari, şi fantezia le slăbise - dar nu atât de mult pe cât crezuse Monstrul. Monstrul simţise un spor ameninţător şi alarmant al puterii lor când se strânseseră laolaltă, şi pentru prima oară se întrebase dacă nu cumva făcuse o greşeală.

Dar de ce să fie pesimistă? Zarurile erau aruncate şi nu toate semnele erau de rău augur. Scriitorul era pe jumătate înnebunit după nevastâ-sa, şi asta era bine. El era cel mai puternic, cel care oarecum îşi antrenase

mintea de-a lungul anilor pentru această confruntare, iar, când scriitorul va fi mort cu maţele văr sandu-i-se din trup, când preţiosul lor,,Bill Barosanul" va fi mort, ceilalţi vor cădea iute pradă Monstrului.

Monstrul se va ospăta bine... Şi apoi poate va coborî din nou în adâncuri. Şi va dormita. O vreme.

4

în tuneluri I 4.30 dimineaţa

— Bill! strigă Richie în conducta cu ecou.

Se mişca, pe cât putea de repede, dar asta nu însemna mare lucru, îşi amintea că, fiind copii, merseseră aplecaţi prin conducta aceea, care se îndepărta de staţia de pompare de pe Maidan. Acum se ţâra, iar tunelul părea imposibil de strâmt. Ochelarii tot voiau să-i lunece pe vârful nasului, iar el şi-i tot împingea la loc. îi auzea pe Bev şi Ben în urma sa.

— Bill! urlă din nou. Eddie!

— Sunt aici! pluti înapoi până la el vocea lui Eddie.

— Unde-i Bill? strigă Richie.

— Mai în faţă! răspunse Eddie; acum era foarte aproape, iar Richie mai degrabă îl simţea decât îl vedea, în faţa sa. Nu vrea s-aştepte!

Capul lui Richie se ciocni de piciorul lui Eddie. Un moment mai târziu, Bev îşi înfipse creştetul în fundul lui Richie.

— Bill! zbieră Richie din toţi bojocii, iar conducta îi canaliza strigătul şi i-l trimise înapoi, făcând să-l doară propriile-i urechi. *Bill, aşteaptă-ne! Trebuie să mergem împreună, ce, nu ştii?*

Slab, cu ecou, Bill: -*Audra*! *Audra*! *Unde eşti*?

— Lua-te-ar-dracu', Bill Barosane! strigă încet Richie.

. Ochelarii îi căzură de pe nas. înjură, pipăi după ei şi şi-i puse la loc, şiroind de apă. Trase aer în piept şi strigă iar:

— *O să te rătăceşti fără Eddie, futu-te-n cur de prost! Aşteaptă! Aşteaptă-ne si pe noi! M-auzi, Bill? ASTEAPTĂ-NE SI PE NOI, FIR-kl ALDRACU'!*

Urmă un moment de tăcere chinuitoare. Părea că nu

respirau niciunul. Tot ce putea auzi Richie era susurul îndepărtat al apei; de data asta canalul era secat, cu excepţia câte unei băltoace stătute.

— *Bill*!

îşi trecu prin păr o mână tremurândă şi se luptă să nu-i dea lacrimile.

— *HAIDE… TE ROG*, *OMULE*! *AŞTEAPTĂ-NE*! *TE ROG*! Şi, încă mai slab, glasul lui Bill ajunse până la ei:

— Aştept.

— Mulţumescu-Ţi, Doamne, pentru micile-Ţi daruri, murmură Richie şi îl plesni pe Eddie peste fund. Dă-i.

— Nu ştiu cât o să mai pot doar c-un braţ, răspunse a scuză Eddie.

— Dă-i bătaie oricum, îl îndemnă Richie, iar Eddie reîncepu să se târască.

Bill, hăituit şi aproape epuizat, îi aştepta în puţul de scurgere unde cele trei conducte stăteau aliniate ca lentilele unui stop stins. Aici aveau loc destul ca să stea în picioare.

— Acolo, arătă Bill. C-Criss. Si B-B-B-Belch.

Priviră. Beverly gemu, iar Ben o Cuprinse cu braţul. Scheletul lui Belch Huggins, înveşmântat în zdrenţe putrezite, părea mai mult sau mai puţin intact. Ceea ce rămăsese din Victor nu avea cap. Bill privi de partea cealaltă a puţului şi văzu un craniu rânjit.

Acolo era; acolo era şi restul. *Trebuia să-l fi lăsat in pace*, *băieţi*, spuse Bill în sinea sa şi se înfiora. Sectorul acela al reţelei de canalizare nu mai era folosit. Richie considera că motivul era destul de clar. Uzina de tratare a reziduurilor îşi intrase în drepturi. La un moment dat, în anii când ei erau cu toţii ocupaţi să se radă, să conducă maşina, să fumeze, să se mai şi fută puţintel, să facă toate rahaturile astea grozave, Agenţia de Protecţie a Mediului hotărâse că deversarea apelor de canalizare brute -şi chiar şi a apei cenuşii - în râuri şi fluvii era inadmisibilă. Aşa că partea aceea a sistemului de canalizare pur şi simplu intrase în descompunere, iar cadavrele lui Victor Criss şi Belch Huggins se descompuseseră alături de ea. La fel ca

Băieţii Sălbatici ai lui Peter Pan, Victor şi Belch nu mai crescuseră niciodată. Acolo erau scheletele a doi băieţi în resturi zdrenţuite de tricouri şi blugi ce putreziseră până la inconsistenţă. Mucegaiul crescuse pe xilofonul îndoit al cuştii toracice a lui Victor şi peste acvila de pe catarama centurii ostăşeşti.

— I-a prins Monstrul, spuse încet Ben. Mai ţineţi minte? Am auzit când s-a-ntâmplat.

— Audra a m-murit.

Glasul lui Bill avea inflexiuni metalice, neomeneşti. Adăugă:

— O ştiu.

— Nu ştii *nimici* exclamă Beverly cu o asemenea furie, încât Bill fremăta şi o privi. Tot ce ştii sigur e că mulţi *alţi* oameni au murit, în cea mai mare parte copii.

Traversă puţul până la *el* şi i se opri în faţă cu mâinile în şolduri. Chipul şi braţele-i erau mânjite cu murdărie, părul încleiat de noroi. Richie o găsea absolut magnifică.

— Şi ştii şi cum a fost omorâtă.

— Ni-niciodată n-ar fi trebuit să-i s-s-spun u-unde mă du-duc. De ce-am făcut-o? De ce-am…

Mâinile femeii se repeziră înainte şi-l apucară de cămaşă. Uimit, Richie o privi cum îl zgâlţâie:

— Ajunge! Ştii de ce-am venit! Am jurat, *şi o vom facel* Mă înţelegi, Bill? Dacă a murit, a murit… *Dar Monstrul n-a muriţi* Acum avem nevoie de tine. Pricepi? Avem *nevoie* de tine!

începuse să plângă.

— Aşa că ţine-te tare, pentru noi! Ţine-te tare pentru noi ca înainte, că altminteri n-o să mai ieşim niciunul de-aici!

O privi un lung răstimp iară o vorbă, iar Richie se pomeni spunând în sinea sa: *Haide*, *Bill Barosane*. *Haide*, *haide*… Bill privi în jur, la ceilalţi, şi dădu din cap.

— E-Eddie.

— Sunt aici, Bill.

— M-mai ţi-ţii minte prin care c-c-conductă? Eddie

arătă pe lângă Victor:

— Aia-i cea cu pricina. Pare cam micuţă, nu? Bill dădu iarăşi din cap:

— O poţi face? Cu bra-bra-braţul rupt?

— Pentru tine pot, Bill. * Bill surâse: cel mai istovit şi mai teribil surâs pe care-l văzuse

Richie în viaţa sa.

— Du-du-ne acolo, E-Eddie. Hai să-l dă-dăm gata.'

5

în tuneluri I 4.55 dimineaţa în timp ce se tara, Bill îşi aminti de diferenţa de nivel din capătul acelei conducte, dar tot îl luă prin surprindere. La un moment dat, mâinile i se frecau de suprafaţa scorţoasă a vechii ţevi; în următorul, patinau pe aer. Căzu în faţă şi instinctiv se rostogoli, aterizând pe un umăr, cu o trosnitură dureroasă.

— Fiti a-a-atenţi! se auzi pe sine strigând. Aicea^i ho-hopul! E-E-Eddie? -Aici!

Una din mâinile lui Eddie şterse fruntea lui Bill.

— Poţi să m-ajuţi să ies?

îşi petrecu braţele împrejurul lui Eddie şi-l ridică, încercând să aibă grijă de braţul vătămat. Ben veni următorul, apoi Bev şi la urmă Richie.

— Mai ai ceva chi-chi-chibrituri, R-Richie?

— Am eu, răspunse Beverly. Bill simţi o mână atingându-i-o pe a lui în întuneric şi îndesându-i în ea un plic de chibrituri.

— Nu mai sunt decât opt sau zece, dar mai are şi Ben. Din cameră.

— Le-ai ţinut la su-su-subsuoară, B-Bev?

— De data asta nu, spuse ea şi-l cuprinse cu braţele în beznă.

O strânse cu putere, ţinând ochii închişi şi încercând să absoarbă încurajarea pe care ea voia atât de mult să i-o transmită.

O eliberă blând şi aprinse un chibrit. Puterea amintirii era extraordinară - cu toţii priviră în acelaşi timp spre dreapta. Ceea ce mai rămăsese din cadavrul lui Patrick Hockstetter era tot acolo, printre nişte obiecte

diforme şi acoperite de mucegai ce puteau să fi fost cărţi. Singurul lucru ce putea fi cu adevărat recunoscut era un semicerc proeminent de dinţi, dintre care doi sau trei cu plombe.

Şi ceva din apropiere. Un cerc lucitor abia zărit în lumina pâlpâitoare a chibritului. „

Bill scutură chibritul şi aprinse încă unul. Se aplecă să-l ridice.

— Verigheta Audrei.

Vocea îi era goală, lipsită de expresie. Chibritul i se stinse între degete. In beznă, îşi puse verigheta.

— Bill? făcu ezitant Richie. Ai idee

6

ln tuneluri I 220 după-amiaza cât timp rătăciseră prin tunelurile de sub Derry de când părăsiseră locul unde zăcea cadavrul lui Patrick Hockstetter, dar Bill era sigur că nu şi-ar mai putea găsi niciodată calea de înapoiere. Se tot gândea la ceea ce-i spusese tatăl său: *Poţi rătăci acolo săptămâni întregi*. Dacă simţul orientării al lui Eddie îi lăsa acum de izbelişte, n-aveau nevoie de Monstru ca să-i omoare; aveau să rătăcească până mureau… Sau, dacă intrau în sectorul greşit al ţevilor, până erau înecaţi ca şobolanii într-un butoi cu apă de ploaie.

Dar Eddie nu părea niciun pic îngrijorat. Din când în când îi cerea lui Bill să mai aprindă unul dintre tot mai puţinele chibrituri, privea în jur gânditor, apoi pornea din nou la drum. Cotea la stânga şi la dreapta aparent la voia întâmplării. Uneori conductele erau atât de mari, încât Bill nu le putea atinge plafonul nici dacă întindea mâna. Câteodată erau obligaţi să meargă târâş şi la un moment dat, timp de cinci oribile minute (care părură mai mult de cinci ore), îşi urmară drumul trântiţi pe burtă, acum cu Eddie în frunte şi ceilalţi după el, fiecare cu nasul în călcâiele celui din faţă.

Singurul lucru de care Bill era pe deplin sigur era acela că ajunseseră într-o porţiune scoasă din uz a sistemului de canalizare din Derry. Lăsaseră toate conductele active fie mult în urmă, fie mult deasupra.

Vuietul apei curgând slăbise până la un tunet îndepărtat. Aceste ţevi erau mai vechi, nu din ceramică arsă, ci dintr-un material sfărâmicios, ca argila, din care se „prelingeau uneori izvoare de lichid cu miros neplăcut. Duhorile dejecţiilor umane - acele mirosuri fetide care ameninţaseră să-i sufoce pe toţi - se risipiseră, dar le luase locul un alt miros, galben şi străvechi, cu mult mai rău.

Ben credea că era mirosul mumiei. Lui Eddie îi mirosea ca lepro-sul. Richie se gândea că duhnea precum cea mai veche jachetă de flanelă din lume, acum putredă şi în descompunere - o jachetă de ţapinar, una foarte mare, destul de mare pentru un personaj ca Paul Bunyan, eventual. Beverly recunoştea putoarea sertarului de ciorapi al tatălui ei. In mintea lui Stan Uris trezea o amintire groaznică din cea mai fragedă pruncie - amintire ciudat dé evreiască pentru un băiat ce n-avea decât cea mai ceţoasă înţelegere a etniei sale. Mirosea ca lutul amestecat cu ulei şi-l făcea să se gândească la un demon fără ochi şi gură numit Golem, un om de lut pe care evreii renegaţi se presupunea că îl plămădiseră în Evul Mediu pentru a-i salva de *goyii* ce-i jefuiau, le violau femeile şi apoi îi trimiteau să-şi facă bagajele. Mike se gândea la izul uscat -al penelor dintr-un cuib mort.

Când în sfârşit ajunseră la capătul îngustei conducte, se prelinseră ca tipării în jos pe suprafaţa curbată a alteia, care era orientată în unghi oblic faţă de cea prin care veniseră, şydescoperiră că se puteau ridica din nou în picioare. Bill pipăi gămăliile chibriturilor rămase în plic. Patru. Gura i se strânse şi hotărî să nu le spună celorlalţi cât se apropiaseră de sfârşitul luminii lor… decât dacă era absolută nevoie.

— Cu-cu-cum o d-duceţi, b-b-băi?

Murmurará răspunsuri, iar el dădu din cap pe întuneric. Nici urmă de panică, şi nicio lacrimă de când cu ale lui Stan. Asta era bine. Dibui după mâinile lor şi rămaseră astfel o Vreme în beznă primindu-şi şi totodată dăruindu-şi unii altora atingerea. Bill simţea în asta o exaltare limpede, un simţământ cert că, într-un fel sau

altul, valorau mai mult decât totalul celor şapte personalităţi ale lor; fuseseră reînsumaţi într-un întreg mai puternic.

Aprinse unul dintre chibriturile rămase şi văzură un tunel îngust în-tinzându-se într-p pantă coborâtoare. Capătul superior al acestei ţevi era festonat cu pânze de păianjen lăbărţate, unele rupte de apă şi atârnând ca nişte linţolii. Vederea lor îi stârni lui Bill un ñor atavic. Aici pardoseala era uscată, dar acoperită cu un strat gros de rnâl străvechi şi ceva ce ar fi putut să fie frunze, mucegai… Sau nişte excremente de neînchipuit. Mai încolo văzu un morman de oase şi nişte zdrenţe verzi. Poate să fi fost cândva materialul numit „bumbac lustruit", haine de muncitor. Bill îşi închipui vreun Lucrător la Departamentul Canalizării sau la Departamentul Apelor care se pierduse, rătăcise până aici şi fusese descoperit…

Chibritul sfârâi. îi înclină vârful în jos, pentru ca lumina să ţin; puţin mai mult.

— Ş-ş-ştii unde su-su-suntem? îl întrebă el pe Eddie. Eddie arătă în josul deschizăturii uşor strâmbe a-tunelului:

— Canalu-i într-acolo. La nici juma' de kilometru, dacă ăla n-o ia în altă direcţie. Acum suntem exact sub Up-Mile Hill, cred. Dar, Bill…

Flacăra chibritului îi arse degetele lui Bill, iar acesta îl lăsă să cadă. Rămaseră din nou în întuneric. Cineva - lui Bill i se păru că era Beverly - oftă. înainte însă ca flacăra să se fi stins, văzu îngrijorarea de pe chipul lui Eddie.

— C-c-ce? Ce es-este?

— Când spun că suntem sub Up-Mile Hill, înţeleg că suntem *chiar* sub ea. De-àcum s-a făcut foarte multă vreme de când tot coborâm. Nimeni n-ar instala *vreodată* conducte de canalizare la o asemenea adâncime. Când sapi un tunel atât de adânc, îl numeşti galerie de mină.

— La ce adâncime presupui că ne aflăm, Eddie? întrebă Richie.

— La un sfert de kilometru. Poate mai mult.

— Doamne-fereşte! exclamă Beverly.

— Oricum astea nu-s ţevi de canalizare, spuse Stan

din spatele lor. Poţi să-ţi dai seama după miros. E nasol, dar nu-i miros de *canal*.

— Cred că mai curând aş mirosi un canal, spuse Ben. Aici miroase ca…

Un urlet pluti în jos până la ei, ieşind din gura conductei pe care tocmai o părăsiseră şi ridicându-i lui Bill părul de pe ceafă. Toţi şapte se strânseră laolaltă, agăţându-se unul de altul.

— *…mâna pe voi, pui de căţea. Punem noi mâna pe voooooooi…*

— Henry, suflă Eddie. O, Doamne, tot mai vine după noi.

— Nu mă surprinde, replică Richie. Unii sunt prea proşti ca să se lase. #

Puteau auzi gâfâieli slabe, târşâit de pantofi, foşnetul hainelor.

— *…vooooooooooi…*

— Ha-ha-haideţi, îi chemă Bill.

Porniră în josul conductei, acum mergând doi câte doi cu excepţia lui Mike, care venea la coada şirului: Bill şi Eddie, Richie şi Bev, Ben şi Stan.

— C-c-cât de de-departe-n u-u-urmă crezi că-că-i H-H-Henry?

— N-am cum să spun, Bill Barosane. Ecourile sunt proaste, zise Eddie, şi coborî glasul. Ai văzut grămada aia de oase?

— D-d-da, răspunse Bill, vorbind şi el mâi încet.

— Alături de haine era o centură de scule. Cred că era un tip de la Departamentul Apelor.

— Si e-e-eu cre-cred.

— De cât timp ai zice că?…

— N-n-nu şt-şt-ştiu.

Eddie strânse pe întuneric braţul lui Bill cu mâna teafără.

Trecuseră poate cincisprezece minute, când auziră ceva apropiin-du-se de ei prin beznă.

Richie se opri, îngheţat din creştet până-n tălpi. Deodată avu din nou vârsta de trei ani. Ascultă mişcarea

aceea foită, strivită - apropiin-du-se de ei, apropiindu-se - şi sunetele şoptitoare, ca de crengi, ce-o însoţeau, şi încă înainte ca Bill să scapere un chibrit ştiu ce era.

— *Ochiul*! zbieră. *Cristoase*, *e Ochiul Târâtor*!

O clipă, ceilalţi n-au fost siguri de ceea ce vedeau (Beverly avu impresia ca tatăl ei o găsise chiar şi aici, iar Eddie avu o viziune fugară a lui Patrick Hockstetter revenit la viaţă, într-un fel sau altul Patrick îi depăşise şi ajunsese în faţa lor), dar ţipătul lui Richie, *certitudinea* lui Richie, fixă forma pentru toţi. Văzură ce vedea şi Richie.

Un Ochi gigantic umplea tunelul, eu pupila sticloasă şi neagră de doi coţi în diametru şi irisul de un roşiatic-mâlos. Albul era umflat, mem-branos, dantelat cu vinişoare roşii care pulsau ritmic. Era o oroare gelatinoasă, fără pleoape, fără gene, ce se mişca pe un pat de tentacule cu înfăţişare de carne vie. Acestea bâjbâiau pe suprafaţa sfărâmicioasă a tunelului şi se afundau în ea ca nişte degete, astfel că impresia percepută în lumina chibritului sfârâitor al lui Bill era aceea a unui Ochi căruia îi crescuseră cumva degete de coşmar ce-l trăgeau înainte.

Se zgâia la ei cu lăcomie albă şi febrilă. Chibritul se stinse.

Pe întuneric, Bill simţi acele tentacule rămuroase mângâindu-i gleznele, gambele… Dar nu se putea mişca. Trupul îi era ţintuit pe loc. Simţea cum se apropie Monstrul; simţea căldura iradiind din Monstru şi putea auzi pulsul umed al sângelui irigându-i membranele. îşi imaginä senzaţia lipicioasă pe care urma s-o aibă când Monstrul îl va atinge, şi tot nu se simţi în stare să urle. Nici chiar când noi tentacule i se strecu-rară împrejurul taliei, agăţându-i-se prin găicile blugilor şi începând să-l tragă, nu reuşi să ţipe sau să se opună. O somnolenţă mortală părea să-i fi amorţit tot trupul.

Beverly simţi cum unul dintre tentacule îi lunecă pe după pavilionul urechii şi se strânge deodată ca un laţ. Durerea o fulgeră şi se pomeni trasă înainte, zbătându-se şi gemând, ca şi cum o învăţătoare bătrână la capătul răbdării ar fi obligat-o să vină spre fundul clasei, unde

avea să fie silită să şadă pe coji de nucă. Stan şi Richie încercară să se retragă, dar o pădure de tentacule nevăzute se unduia şi şoptea acum în jurul lor. Ben o cuprinse pe Beverly cu un braţ şi încercă s-o smucească îndărăt. Ea îl strânse de mâini cu cleştii de fier ai panicii.

— Ben… Ben, m-a prins…

— Ba nu te-a… Stai… Te trag eu…

Trase cu toată puterea, iar Beverly zbieră când durerea îi sfâşie urechea şi începu să curgă sânge. Un tentacul uscat şi dur zgârie cămaşa lui Ben, se opri, apoi i se răsuci într-un nod dureros în jurul umărului.

Bill întinse mâna şi plesni o umezeală cleioasă şi moale. *Ochiul*! ţipă mintea sa. *O*, *Doamne*, *mi-am băgat mâna în Ochi*! *O*, *Doamne*! *O*, *sfinte şi milostive Doamne*! *Ochiul*! *Mâna mea în Ochi*!

Acum începu să se zbată, dar tentaculele îl trăgeau inexorabil înainte. Mâna îi dispăru în căldura aceea umedă şi avidă. Braţul îi pătrunse în Ochi până la cot. Din clipă-n clipă, restul trupului avea să i se lipească de acea suprafaţă cleioasă, şi simţea că în acelaşi moment îşi va pierde minţile. Se zvârcolea înnebunit, lovind tentaculele cu mâna cealaltă.

Eddie stătea ca un copil ce visează, auzind ţipetele înăbuşite şi sunetele luptei în timp ce prietenii săi erau traşi spre Ochi. Simţea tentaculele în jurul său, dar până acum niciunul nu-l atinsese încă.

Fugi acasă! îi porunci cu voce tare mintea sa. *Fugi acasă la mămica*, *Eddie*! *Poţi găsi drumul*!

Bill urlă în beznă - un sunet înalt, disperat, căruia îi urmară plescăituri şi bolboroseli hidoase.

Paralizia lui Eddie se sfâşie complet - Monstrul încerca să-l înhaţe pe Bill Barosanul!

— *Nu*! mugi Eddie - era un răget scos din adâncul sufletului.

în veci n-ai fi crezut că un asemenea urlet de luptător nordic poate ieşi dintr-un piept atât de subţire, pieptul lui Eddie Kaspbrak, *plămânii* lui Eddie Kaspbrak, care fireşte sufereau de cel mai cumplit caz de astmă din Derry. Se

repezi înainte, sărind peste tentaculele ce-l căutau fără să le vadă, cu braţul rupt lovindu-i-se de piept după cum se legăna înainte şi înapoi în ghipsul ud leoarcă. Bâjbâi în buzunar şi îşi scoase inhalatorul.

(*acid gustul ăsta îl are de acid acid de baterie acid*) Se ciocni de spinarea lui Bill Denbrough şi-l trânti într-o parte. Se auzi un sunet de ruptură apoasă, urmat de un miorlăit jos şi vioi pe care Eddie nu atât îl auzi cu urechile, cât îl simţi în minte. Ridică inhalatorul.

(*acid e acid dacă acid vreau eu să fie aşa că mănâncă-l mănâncă-l mănânca*)

— *ACID DE BATERIE, FUTU-ŢICRETINU' MĂ-TII*! zbieră Eddie şi trase o rafală.

In acelaşi timp îi dădu Ochiului un şut. Piciorul i se afundă adânc în gelatina corneei. Un şuvoi de fluid fierbinte îi năpădi gamba. îşi trase piciorul înapoi, vag conştient că rămăsese fără un pantof.

— *CARĂ-TE DE-AICI*! *PLIMBĂ URSU', SAM*! *VALEA, JOSÉ*! *ROIU'*! *FUTE-TE-AŞ*!

Simţi tentaculele atingându-l, nehotărâte însă. Apăsă iar trăgaciul inhalatorului, învăluind Ochiul, şi simţi/auzi iarăşi mieunatul… acum surprins, rănit.

— *Luptaţi-vă*! răcni Eddie la ceilalţi. *Nu-i decât un căcat de Ochi*! *Luptati-vâ cu el*! *M-auziţi*? *Luptă-te, Bill*! *Bate-l pe muiangiu de să se cace pe el*! *Isuse Cristoase, futu-vă-n cur de mototoli, că eu îl fac pe Monstru chisăliţă ŞI MAI AM ŞI-O MÂNĂ-N GHIPS*!

Bill îşi simţi puterile revenind. îşi smulse braţul şiroind din Ochi… iar apoi îl repezi, cu pumnul în faţă, la loc înăuntru. Un moment mai târziu Ben era lângă el. Fugi drept în Ochi, scoase un mormăit de surpriză şi dezgust, iar apoi începu o ploaie de pumni peste suprafaţa sa gelatinoasă şi tremurătoare.

— *Las-o-n pace*! răcni el. *Se-aude*? *Las-o-n pace*! *Cară-te de-aici*! *Cară-te de-aici*!

— *Doar un Ochi*! *Doar un căcat de Ochi*!

Eddie zbiera în delir. Trase iar cu inhalatorul şi simţi cum Monstrul dă înapoi. Căzură tentaculele de pe el.

— *Richie*! *Richie*! *Şo pe el*! *Nu-i decât un Ochi*!

Richie se împletici în faţă, incapabil să creadă că făcea una ca asta, că se apropia efectiv de cel mai groaznic şi mai cumplit monstru din lume. Dar acesta era adevărul.

îi trase doar un singur pumn slab, iar senzaţia propriei sale mâini cufundându-se în Ochi - era gros şi ud şi oarecum nisipos - îl făcu să-şi verse maţele într-o convulsie enormă şi fără gust. Din el ieşi un sunet -*bleah*! - şi gândul că practic borâse pe Ochi îl făcu s-o mai facă o dată. Nu dăduse decât un singur pumn, dar, de vreme ce el crease acel monstru anume, poate că doar atât era de ajuns. Dintr-o dată tentaculele se retraseră. Auzeau cum Monstrul se îndepărtează… Iar apoi singurele sunete rămase erau gâfâitul lui Eddie şi plânsul încet al lui Beverly, cu o mână la urechea ce-i sângera.

Bill scapără unul dintre ultimele trei chibrituri şi se holbară unii la alţii cu feţe buimace şi şocate. Braţul stâng al lui Bill şiroia de o clisă groasă şi tulbure, asemănătoare cu un amestec de albuş de ou parţial coagulat şi muci. Sângele se prelingea încet pe o parte a gâtului lui Beverly, iar pe obrazul lui Ben se zărea o tăietură proaspătă. Richie îşi împinse lent ochelarii pe nas.

— Su-su-sunteţi bi-bi-bine? întrebă răguşit Bill.

— Cum eşti *tu*, Bill? întrebă Richie la rândul său.

— Bi-bine.

Se întoarse spre Eddie şi-l îmbrăţişa pe băieţelul mai mic cu o forţă aprigă.

— Mi-ai sa-sa-salvat viaţa, omule.

— Ţi-a halit *pantofii'*, exclamă Beverly şi slobozi un hohot neastâmpărat. *Nasol* ai mai păţit-o.

— îţi cumpăr eu o pereche nouă de pantofi când ieşim de-aici, spuse Richie şi-l bătu pe Eddie pe spate, în întuneric. Cum ai reuşit, Eddie?

— L-am împuşcat cu inhalatorul. Cică era acid. Gustul ăsta-l are după un timp dacă am, înţelegeţi, o zi proastă. A mers de minune.

— „Eu îl fac pe Monstru chisăliţă. *ŞI MAI AM ŞI-O MÂNĂ-N GHIPS*!" spuse Richie şi râse nebuneşte. N-a fost

chiar nasol, Eds. De fapt aproape chicoticos, îţi zic eu.

— Nu suport să-mi zici Eds.

— Ştiu, răspunse Richie, îmbrăţişându-l strâns, dar cineva trebuie să te călească, Eds. Când vei înceta să mai duci ig-zistenţa asta ocrotită, de copil mic, şi-ai să creşti mare, ai să, voi a zice, voi a zice, ai să descoperi că viaţa nu-i întotdeauna atât de uşoară, băiete!

Eddie începu să guiţe de-atât râs:

— Asta-i cea mai căcăcioasă Voce din câte-am auzit, Richie.

— Păi, ţine drăcia aia de inhalator la-ndemână, zise Beverly. S-ar putea să mai ai nevoie de ei.

— N-ai văzut pe undeva Monstrul? întrebă Mike. Când ai aprins chibritul.

— S-s-s-a d-d-dus, spuse Bill, apoi adăugă amar: Dar ne apropiem. Ne apropiem de locul unde s-st-stă Mo-Monstrul. Şi cr-cred că de data as-asta l-am r-r-rănit.

— Henry tot mai vine, zise Stan; avea vocea joasă şi aspră. îl aud pe undeva în spate.

— Atunci hai s-o luăm din loc, propuse Ben.

Porniră. Tunelul înainta constan. în jos, iar mirosul - acea duhoare ameninţătoare şi sălbatică - se înteţea treptat. Când şi când îl auzeau pe Henry în urma lor, dar acum ţipetele lui păreau îndepărtate şi deloc importante. Cu toţii aveau o anume senzaţie - asemănătoare cu acel simţământ de deconectare, acel simţământ că ar fi alunecat într-o lume paralelă, ce-i încercase în casa de pe Neibolt Street - senzaţie că trecuseră dincolo de marginea lumii cunoscute, până într-un soi de nefiinţă stranie. Bill simţea (deşi nu avea vocabularul pentru a exprima ceea ce ştia) că se apropiau de întunecata şi descărnata i îimă a aşezării Derry.

Lui Mike Hanlon i se părea că poate aproape să simtă bătaia bolnavă, aritmică, a acelei inimi. Beverly avea o senzaţie de putere malefică sporind în jurul ei, părând;-o învăluie, categoric încercând s-o smulgă de lângă toţi ceilalţi şi s-o însingureze. Cu nervozitate, întinse mâinile de cealaltă parte şi le prinse pe aie lui Bill şi Ben. Avea

impresia că trebuie să se întindă prea departe, şi strigă agitată:

— Tineţi-vă de mâini! Se pare că ne îndepărtăm unii de alţii! Stan a fost cel care şi-a dat primul seama că putea vedea din nou.

O radiaţie scăzută, ciudată, plutea prin aer. La început nu putea vedea decât mâini - ale sale, ţinând-o pe a lui Ben într-o parte şi a lui Mike în cealaltă. Apoi observă că putea să vadă nasturii de pe cămaşa înnoroită a lui Richie şi inelul Captain Midnight - un fleac de premiu din cine ştie ce cutie cu fulgi de cereale - pe care lui Eddie îi plăcea să-l poarte pe degetul mic.

— Băi, voi vedeţi? întrebă Stan, oprindu-se pe loc.

Ceilalţi se opriră şi ei. Bill privi în jur, iniţial conştient că *putea* să vadă - puţin, oricum - şi apoi dându-şi seama că tunelul se lărgise uimitor de mult. Se aflau acum într-o încăpere curbată, mare cel puţin cât Summer Tunnel din Boston. Mai mare, se corectă el, uitându-se în jur cu o senzaţie crescândă de uluire.

îşi lăsară capetele pe spate ca să vadă tavanul, aflat acum la cincisprezece metri sau chiar mai mult deasupra lor, susţinut de nişte proptele arcuite de piatră, asemenea unor coaste. Cuiburi de pânze de păianjen murdare atârnau între ele. Pardoseala era pietruită, dar aşternută pe deasupra cu un strat de noroi atât de vechi, încât sunetul paşilor nu li se modificase. Pereţii curbi se aflau la cel puţin cinci metri distanţă de ei pe fiecare parte.

— Departamentul Apelor chiar trebuie că şi-a ieşit din minţi pe aici, remarcă Richie, iar hohotul lui de râs era stingher şi încordat.

— Pare o catedrală, zise încetişor Beverly.

— De unde vine lumina? vru să ştie Ben.

— Vine d-drept din pe-pe-pereţi, se p-pare, răspunse Bill.

— Mie nu-mi place, spuse Stan.

— Hai să mergem. H-H-Henry o să ne sufle î-î-în ceceafă…

Un zbieret enorm sfâşie penumbra, urmat de fâlfâitul

greu, tunător, al aripilor. O siluetă apăru în picaj din întuneric, cu un ochi aruncând văpăi - celălalt era o lampă stinsă.

— Pasărea! zbieră Stan. Păzea, e pasărea!

Se năpusti spre ei ca un avion de vânătoare obscen, cu ciocul său portocaliu împlăţoşat deschizându-se şi închizându-se pentru a dezvălui căptuşeala interioară roz a gurii, plisată precum capitonajul de satin al unui coşciug.

Zbură drept spre Eddie.

Ciocul său îi zgârie umărul, iar băiatul simţi durerea pătrunzându-i carnea ca un acid. Sângele îi şiroi pe piept. Ţipă când bătaia aripilor îi suflă în faţă aerul otrăvitor din tunel. Monstrul descrise un cerc, cu ochiul arzând fioros, rostogolindu-se în orbită, tulburat doar atunci când membrana zvâcni în jos un moment spre a-l acoperi cu o peliculă de ţesut subţire. Ghearele sale îl căutau pe Eddie, care se feri, ţipând. îi sfâşiară spatele cămăşii, trasând dâre stacojii puţin adânci de-a lungul omoplaţilor. Eddie zbieră şi încercă să se îndepărteze târâş, dar pasărea atacă din nou.

Mike se repezi înainte, căutând cu mâna în buzunar. Scoase un briceag cu o singură lamă. în timp ce zburătoarea plonja din nou asupra lui Eddie, îl abătu într-un arc rapid şi strâns peste unul dintre pinteni. Tăie adânc, şi sângele năvăli. Pasărea lunecă într-o parte, apoi se întoarse cu aripile strânse şi se prăvăli ca un glonţ. Mike căzu lateral în ultima clipă, lovind în sus cu briceagul. Rată, iar gheara păsării îi izbi încheietura cu asemenea forţă, încât mâna îi amorţi, începând să-l înţepe - vânătaia ce avea să înflorească acolo mai apoi va ajunge aproape până la cot. Cuţitul zbură în întuneric.

Pasărea reveni, scârţâind victorioasă, iar Mike se rostogoli peste trupul lui Eddie, aşteptându-se la ce era mai rău.

Stan păşi spre cei doi băieţi trântiţi la pământ în timp ce pasărea^ dădea un nou atac. Rămase drept, mic şi oarecum cochet în ciuda mizeriei încrustate în mâini şi braţe, în pantaloni şi cămaşă, şi deodată ridică braţele într-

un gest curios - palmele în sus, degetele în jos. Pasărea slobozi un cârâit şi devie, trecând ca un bolid pe lângă Stan, ratându-l îndeaproape, învolburându-i părul care apoi căzu la loc în vâltoarea de aer a trecerii ei. Băiatul se răsuci într-un cerc strâns ca să ajungă iarăşi cu faţa la ea când aceasta avea să revină.

— Cred în tanagrele stacojii chiar dacă n-am văzut niciodată vreuna, spuse el cu glas ascuţit şi limpede.

Pasărea ţipă şi se feri lateral ca şi cum ar fi tras spre ea cu puşca.

— La fel cum cred în vulturi, şi-n cufundarul din Noua Guinee, şi-n flamingii din Brazilia.

t Zburătoarea zbieră, dădu ocol şi deodată se îndepărtă prin tunel, cârâind.

— *Cred în acvila pleşuvă aurie*! răcni Stan în urma ei. *Şi mai cred şi că poate exista cu adevărat un phoenix pe undeva*! *Dar nu cred în tine*, *aşa că mai cară-te-n pizda mătii de-aici*! *Cară-te*! *Fă paşi*!

Apoi tăcu, şi liniştea păru foarte mare, foarte profundă. Bill, Ben şi Beverly se apropiara de Mike şi Eddie; îl ajutară pe Eddie să se ridice în picioare, iar Bill îi inspecta tăieturile:

— N-nu-s a-ad-adânci. Da’ pun pri-prinsoare că dodor ca dra-dra-dracu\

— Mi-a rupt cămaşa în bucăţi, Bill Barosane.

Obrajii lui Eddie luceau de lacrimi. Glasul barbar, tunător, se stinsese; era greu de crezut că se auzise cu adevărat.

— Ce-am să-i spun lu’ mama? Bill zâmbi puţintel.

— De ce să n-n-nu ne facem gr-grr-grrrriji cu asta când o să i-i-ie-ie-ieşim de-aici? Ia o por-porţie, Eddie.

Eddie se supuse, inhalând adânc şi apoi şuierând. -Ai fost nemaipomenit, dom’le, îi spuse Richie lui Stan. Ai fost pur şi simplu *nemaipomeniţi* Stan dârdâia tot.

— Nu există pasăre ca aia, asta-i tot. N-a existat şi nici nu va exista vreodată.

— *Venim*! răcni Henry din spatele lor.

Vocea îi era absolut dementă. Hohotea şi urla ca un

lup. Suna ca o făptură ce s-a târât afară printr-o crăpătură din acoperişul iadului.

— *Io ş-Belch*! *Venim şi-o să punem noi mâna pă voi, găinaţilor*! *N-aveţi scăpare*!

Bill strigă:

— *P-p-pleacă de-aici, H-H-Henry*! *Cî-cî-cât mai ai t-t-îimp*! Răspunsul lui Henry a fost un răget găunos şi nearticulat. Auziră un ropot de paşi şi, într-o strălucire de înţelegere, Bill pricepu scopul deplin al lui Henry: era real, era muritor, nu putea fi oprit de un Inhalator sau un atlas ornitologic. Magia nu avea efect asupra lui Henry. Era prea prost.

— Ha-ha-haideţi, tr-trebuie să avem un a-a-a-vans faţă de e-el. Porniră iar, ţinându-se de mână. Cămaşa zdrenţuită a lui Eddie fâlfâia în urma sa. Lumina deveni mai puternică, tunelul era din ce în ce mai mare. Pe când solul cobora, tavanul se îndepărta în zbor deasupra până ee abia reuşiră să-l mai vadă. Acum li se părea că nu mai merg câtuşi de puţin printr-un tunel, ci îşi croiesc drum printr-o titanică ogradă subterană, apropiindu-se de cine ştie ce castel uriaş. Lumina din pereţi devenise un şuvoi de foc verde-gălbui. Mirosul era mai puternic, şi începură să perceapă o vibraţie ce putea să fi fost reală sau să nu fi existat decât în mintea lor. Era statornică şi ritmică. Era o bătaie de inimă.

— In faţă se înfundă! strigă Beverly. Uitaţi! E un perete gol!

Dar, în timp ce se apropiau - mărunţi acum, ca nişte furnici pe marele planşeu din blocuri de piatră murdare, fiecare bloc mai mare decât Bassey Park, după câte se părea - văzură că peretele nu era complet gol. In el era o singură uşă. Şi deşi zidul propriu-zis se înălţa la sute de metri deasupra lor, uşa era foarte mică. N-avea mai mult de un metru înălţime, o uşiţă de soiul celor pe care le poţi vedea într-o carte de poveşti, făcută din scânduri masive de stejar bătute în benzi din fier dispuse în formă de X. Era, îşi dădură cu toţii seama pe dată, o uşă făcută numai pentru” copii.

Fantoniatic, în mintea sa, Ben o auzi pe bibliotecară citindu-le micuţilor: *Cine face tropa-trop pe podeţul meu*? Copiii se aplecau înainte, cu toată vechea fascinaţie lucindu-le în ochi: i se va veni de hac monstrului… sau acesta se va ospăta?

Pe uşă era un semn şi, adunată la baza ei, o grămadă de oase. Oase mici. Oasele numai Dumnezeu ştia ale câtor copii.

Ajunseseră acasă la Monstru.

Semnul de pe uşă: ce reprezenta?

Bill identifică în el o bărcuţă de hârtie.

Stan îl văzu ca pe o pasăre înălţându-se spre cer - un phoenix poate. Mike văzu *un* chip cu cagulă - cel al nebunului de Butch Bowers poate.

Richie văzu doi ochi îndărătul unei perechi de ochelari. Beverly văzu o mână strânsă pumn.

Eddie îl credea drept faţa leprosului, toată numai ochi înfundaţi în cap şi gură încreţită dezvelindu-şi dinţii - toate bolile, toate molimele erau întipărite pe faţa aceea.

Ben Hanscom văzu o grămadă de fese rupte şi i se păru că simte mirosul acru al mirodeniilor vechi.

Mai târziu, ajungând la aceeaşi uşă cu urletele lui Belch încă răsu-nându-i în urechi, singur la capătul drumului, Henry Bowers avea să-l vadă ca fiind luna, plină, pârguită… şi neagră.

— Mi-e frică, Bill spuse Ben cu glas nesigur. Chiar trebuie?

Bill atinse oasele cu vârful piciorului, ’şi deodată le împrăştie într-un morman zornăitor, pulverizat dintr-o singură lovitură. Şi lui îi era fiică… Dar nu trebuia să-l uite pe George. Monstrul îi smulsese lui George braţul. Se aflau acele oase mici şi fragile printre astea? Da, bineînţeles că erau.

Se găseau aici în numele stăpânilor acestor oase, George şi toţi ceilalţi - cei ce fuseseră aduşi aici, cei care-ar fi putut să fie aduşi, cei lăsaţi să putrezească pur şi simplu în alte locuri.

— Trebuie, zise Bill.

— Şi dacă-i încuiată? întrebă cu voce mică Beverly.

— Nu-nu-i î-încuiată, răspunse Bill, şi apoi îi spuse ceea ce ştia din adâncul fiinţei sale: Lo-ocurile ca ăsta nu-s niciodată în-în-încuiate.

îşi puse degetele bandajate ale mâinii drepte pe uşă şi împinse. Se deschise peste un torent de lumina galben-verzuie bolnăvicioasă. Mirosul acela de grădină zoologică de mult părăsită năvăli spre ei, incredibil de puternic.

Unul câte unul, intrară prin usila de basm în bârlogul Monstrului.

Bill *în tuneluri I 4.59 dimineaţa* se opri atât de brusc, încât ceilalţi se îngrămădiră ca vagoanele unui tren când cineva trage semnalul de alarmă.

— Ce e? strigă Ben.

— A-a-aici a f-f-fost. O-o-ochiul. V-vă mai a-a-amintiţi?

— Mi-amintesc, răspunse Richie. Eddie l-a oprit cu inhalatorul lui. Pretinzând că e acid. A spus ceva în legătură cu nu ştiu ce chichiţă. Destul de chicoticos, da' nu-mi aduc aminte exact ce era.

— N-n-nu contează. Nu vom mai v-vedea nimic din ce-am văzut î-î-înainte, spuse Bill, scapărând un chibrit şi privind în jur la ceilalţi.

Feţele lor erau luminoase în aura chibritului, luminoase şi mistice. Şi păreau foarte tinere.

— C-c-cum o d-duceţi, băi?

— O ducem bine, Bill Barosane, spuse Eddie, având însă faţa trasă de durere; atelele improvizate ale lui Bill se desfăceau. Cu tine cum e?

— Bi-bi-ne, răspunse Bill şi scutură chibritul înainte ca faţa sa să-i poată infirma vorbele.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă Beverly, atingându-i braţul în întuneric. Bill, cum o fi putut ea să…

— F-f-fiindcă am m-menţionat nu-nu-numele oraşului. A-a v-v-venit du-upă m-m-mine. Chiar în ti-timp ce-o f-f-făceam, ce-ce-eva în-năun-trul meu îmi z-z-zicea să ta-ta-tac din gu-gură. D-dar n-n-n-am as-as-ascultat.

Scutură din cap, neajutorat.

— Dar, chiar dacă a-a-a venit la D-D-Derry, tot n-n-nu în-nţeleg c-c-cum a p-putut să aj-ajungă *a-aici*. Dacă H-H-Henry n-n-a a-a-adus-o, atunci ci-cine?

— Monstrul, spuse Ben. Monstrul n-are nevoie să arate urât, o ştim bine. Poate să se fi arătat şi să-i fi spus că ai necazuri. S-o fi adus aici în scopul de… De-a te fute pe tine, aşa cred. De-a ne omorî curajul. Pentru că asta ai fost tu întotdeauna, Bill Barosane. Curajul nostru.

— Tom? şopti Beverly cu glas scăzut, aproape visător. -*Ci-ci-cine*? mai aprinse Bill încă un chibrit.

îl privea cu un soi de francheţe disperată.

— Tom. Soţul meu. Şi el ştia. Cel puţin, cred c-am menţionat în faţa lui numele oraşului, la fel cum i l-ai menţionat şi tu Audrei. Nu… Nu ştiu dacă l-a prins sau nu. Era destul de furios pe mine în acel moment.

— Isuse, ce-i asta, un fel de serial căcăcios pentru coafeze, unde toţi reapar mai devreme sau mai târziu? remarcă Richie.

— Nu un serial, spuse Bill, părând scârbit. Un spectacol. Ca la circ. Bev s-a dus şi s-a măritat cu Henry Bowers. Când a plecat ea, de ce să nu vină aici? La urma urmei, adevăratul Henry a venit.

— Nu, îl contrazise Beverly. Nu m-am măritat cu Henry. Cu tai-că-meu m-am măritat.

— Dacă te bătea, care mai e diferenţa? întrebă Eddie.

— Ha-ha-haideţi în jurul rneu, spuse Bill. Mi-mi-mişcaţi-vă.

Se apropiara. Bill întinse braţele lateral şi găsi mâna teafără a lui Eddie şi o mână de-a lui Richie. Curând stăteau în cerc, la fel cum o mai făcuseră o dată înainte, când numărul lor era mai mare. Eddie simţi când cineva îi puse un braţ pe după umeri. Simţământul era cald, încurajator şi profund familiar.

Bill avu aceeaşi senzaţie de putere pe care o mai simţise, dar înţelese cu o oarecare disperare că lucrurile chiar se *schimbaseră*. Puterea nu era nici pe departe la fel de mare - se zbătea şi pâlpâia ca o flacără de lumânare în aer viciat. Bezna părea mai densă şi mai apropiată de ei,

mai triumfătoare. Şi putea simţi mirosul Monstrului. *Mai încolo pe acest drum*, îşi spuse Bill, *şi nu chiar atât de departe, se află o uşă cu un semn pe ea. Ce era după uşa aceea*? *Asta e singurul lucru pe care încă nu mi-l amintesc. Ţin minte cum mi-am forţat degetele să stea ţepene, pentru că voiau să-mi tremure, şi mai ştiu şi cum am împins uşa şi am deschis-o. Mi-aduc aminte până şi şuvoiul de lumină ce-a năvălit afară şi cum părea să fie aproape vie, de parcă n-ar fi fost o simplă lumină, ci nişte şerpi fluorescenţi. îmi amintesc mirosul, cq în cuşca maimuţelor dintr-o grădină zoologică, ba chiar mai rău. Şi apoi… Nimic*.

— Mai ţi-ţi-ţineţi v-v-v-vreunul min-n-nte ce era în re-re-realitate Monstrul?

— Nu, spuse Eddie.

— Cred…, începu Richie, după care Bill aproape că-l putu simţi scuturând din cap pe întuneric. Nu.

— Nu, zise şi Beverly.

— M-m. (Acesta era Ben.) E singurul lucru pe care nu mi-l pot aminti] Ce anume era Monstrul… Sau cum l-am înfruntat.

— *Chiid*, spuse Beverly. Astfel l-am înfruntat. Dar tot nu-mi aduc aminte ce înseamnă.

— Staţi alături de mi-mine, spuse Bill, şi-o s-să st-st-stau şi eu alături de v-v-voi.

— Bill, rosti Ben; glasul îi era foarte calm. Vine ceva.

Bill ascultă. Auzi paşi târşiţi, împleticiţi, apropiindu-se de ei prin întuneric… Si i se făcu frică.

— A-A-Audra? strigă… Şi ştiu imediat că nu era ea. Ceea ce se împleticea spre ei ajunse şi mai aproape. Bill scapără un chibrit.

8

Derry I 5.00 dimineaţa

Primul lucru rău din acea zi de primăvară târzie a anului 1985 se întâmplă cu două minute înainte de răsăritul oficial al soarelui. Ca să înţelegem cât de rău era, ar trebui să ştim două fapte pe care Mike Hanlon (care zăcea fără cunoştinţă în spitalul Derry în timp ce soarele

răsărea) le cunoştea, ambele referitoare la Biserica Baptistă, ce se înălţa la colţul Witcham Street cu Jackson încă din 1897. Biserica era încununată cu o turlă albă şi zveltă reprezentând apoteoza oricărei clopotniţe bisericeşti protestante din New England. Pe toate cele patru feţe ale bazei clopotniţei se aflau cadrane de ceas, iar ceasul propriu-zis fusese fabricat în Elveţia şi adus de acolo pe mare în anul 1898. Singurul ceas asemenea lui se afla în piaţa oraşului Häven Village, la şaptezeci de kilometri distanţă.

Stephen Bowie, un magnat al cherestelei care locuia pe West Broadway, donase oraşului ceasul la un preţ de 17 000 de dolari. Bowie şi-o putea permite. Era un bisericos devotat, diacon timp de patruzeci de ani (în timpul mai multor ani de la sfârşitul acestui interval fusese şi preşedinte al Lojii Legiunii Decenţei Albe din Derry). în plus, era renumit pentru pioasele sale predici de mirean din ziua Sfintei Fecioare, la care se referea întotdeauna cu închinăciune numind-o Duminica Maicii.

De la vremea instalării sale până la data de 31 mai 1985, ceasul acela bătuse cu credinţă fiecare oră şi fiecare jumătate - cu o singură excepţie notabilă. în ziua exploziei de la Oţelăria Kitchener nu sunase amiaza. Cetăţenii credeau că Reverendul Jollyn făcuse ceasul să tacă pentru a.arăta că biserica ţinea doliu după copiii ucişi, iar Jollyn nu contrazisese niciodată această părere, deşi nu era întemeiată. Ceasul pur şi simplu nu bătuse.

Nu bătu nici ora cinci în dimineaţa de 31 mai 1985.

în acel moment, în tot oraşul Derry, bătrânii deschiseră ochii şi se sallara în capul oaselor, tulburaţi fără niciun motiv palpabil. S-au înghiţit doctorii, s-au pus proteze dentare, s-au aprins pipe şi ţigări.

Moşnegii rămaseră de veghe.

Unul dintre ei era Norbert Keene, trecut acum de nouăzeci de ani. Şontâcăi până la fereastră şi privi afară la cerul care se înnegura. Buletinul meteorologic din seara trecută anunţase cer senin, dar oasele lui îi vesteau că avea să plouă, şi încă tare. îi era frică în adâncul său; într-

un anume fel obscur se simţea ameninţat, ca şi cum o otravă şi-ar fi croit drum neostoit spre inima lui. Se gândi ca din întâmplare la ziua când Banda lui Bradley intrase nepăsătoare în Derry şi în cătănie a şaptezeci şi cinci de pistoale şi puşti. Treburile de acel gen lăsau omul cu un soi de senzaţie interioară caldă şi leneşă, ca şi cum totul ar fi fost… ar fi fost oarecum *confirmat*. N-o putea exprima mai clar, nici chiar în sinea sa. Treburile de felul aceia lăsau omul cu senzaţia că ar putea chiar să trăiască veşnic, iar Norbert Keene era al dracului de aproape de a fi reuşit. Nouăzeci şi şase de ani împliniţi la 24 iunie, şi încă mai făcea pe jos cinci kilometri zilnic. Dar acum îi era frică.

— Copiii ăia, spuse el, privind afară pe fereastră, fără să-şi fi dat seama că vorbise. Ce li-i copiilor ălora afurisiţi? Acu' cu ce se mai maimuţăresc?

Egbert Thoroughgood, nouăzeci şi nouă de ani, care fusese în „Dolarul de Argint" când Claude Heroux îşi acordase securea şi cântase cu ea Marşul Morţilor pentru patru oameni, se trezi în aceeaşi clipă, se ridică în pat şi scoase un răcnet ruginit pe care nu-l auzi nimeni. îl visase pe Claude, doar că acesta venea după *el*, iar securea căzuse, şi o clipă mai târziu Thoroughgood îşi văzuse propria sa mână retezată zvâcnind şi încârligându-se pe tejghea.

Ceva rău, cugetă el în felul său tulbure, înspăimântat şi tremurând din cap până-n picioare în izmenele pătate de urină. *Ceva groaznic de rău*.

Dave Gardener, care descoperise trupul mutilat al lui George Denbrough în octombrie 1957 şi al cărui fiu descoperise prima victimă din acest nou ciclu la începutul acestei primăveri, deschise ochii fix la ora cinci şi-şi spuse, încă înainte de-a se uita la ceasul de pe birou: *Ceasul de la Grace Church n-a bătut ora… Ce n-ofi-n regulă*? Simţea o spaimă uriaşă, nedefinită. Dave prosperase de-a lungul anilor; în 1965 achiziţionase „The Shoeboat", iar acum la Derry Mail se afla un al doilea Shoeboat, iar în Bangor un al treilea. Deodată toate aceste lucruri - lucruri pentru care îşi petrecuse toată viaţa muncind - părură aruncate în

nesiguranţă. *De la ce*? îşi strigă el sieşi, privindu-şi soţia adormită. *De la ce, de ce eşti aşa de-al dracului de prăpăstios doar fiindcă n-a sunat ceasul ăla*? Dar nu găsi niciun răspuns.

Se ridică şi se duse la fereastră, săltându-şi betelia pijamalei. Cerul era frământat de nori gonind dinspre vest, iar neliniştea iui Dave crescu.

Pentru prima oară de foarte multă vreme se pomeni gândindu-se la zbieretele care-l scoseseră pe verandă în urmă cu douăzeci şi şapte de ani, când văzuse făptura aceea zbătându-se în impermeabilul galben. Se uită la norii ce se apropiau şi-şi zise: *Suntem în primejdie*. *Toţi*. *Derry*.

Şeful Andrew Rademacher, care chiar credea că-si dăduse toată

» » - silinţa spre a rezolva noul lanţ de pruncucideri ce infestase oraşul Derry, se opri pe veranda casei sale, cu degetele mari înfipte în curea, privind norii, şi simţi aceeaşi nelinişte. *Ceva e pe cale să se întâmple*. *Se pare că va turna cu găleata*, *asta~i una*. *Dar nu e totul*. Se înfiora… Şi, în timp ce stătea acolo pe verandă, cu mirosul şuncii pe care o frigea soţia sa plutindu-i pe la nas prin plasa de sârmă a uşii, primii stropi de ploaie mari cât monedele de zece cenţi întunecară trotuarul din faţa confortabilei sale case de pe Reynolds Street, iar undeva imediat dincolo de orizontul Parcului Bassey se rostogoli un tunet. Rademacher se înfiora din nou.

9

George I 5.01 dimineaţa

Bill înălţă chibritul… Şi slobozi un prelung ţipăt tremurător, de disperare.

George era cel care venea clătinându-se prin tunel către el, George, încă îmbrăcat în pelerina sa galbenă stropită de sânge. O mânecă îi spânzura moale, fără niciun folos. Chipul lui George era alb ca hârtia, iar ochii-i erau de un argintiu lucios. Stăteau aţintiţi într-ai lui Bill.

— *Barca mea*! se înălţă unduitoare vocea pierdută a lui George, în tunel. *N-o pot găsi*, *Bill*, *m-am uitat peste tot şi n-o pot găsi şi acuma-s mort şi e din vina ta din vina ta*

— G-G-Georgie! zbieră Bill.

îşi simţi mintea ropotind, smulgându-se din ancoraje.

Geprge se clătin|, şe împletici, se poticni către el, iar acum braţul rămas i se ridică înspic Bill, cu mâna albă din capăt încârligată ca o gheară. Unghiile-i erau murdare şi încovoiate.

— *Din vina ta*, şopti George şi rânji.

în loc de dinţi avea colţi; se deschideau şi se închideau încet, ca zimţii unei capcane de prins urşi.

— *M-ai trimis afară şi totul e… din vina… ta.*

— N-n-nu, G-G-Georgie! strigă Bill. N-n-n-am ş-ş-ştiut…

— *Te omor*! răcni George, şi un amestec de sunete câineşti i se revărsară din gura aceea colţată: lătrături, schelălăieli, urlete.

Un fel de râs. Acum Bill îi putea simţi şi mirosul, putea simţi putreziciunea lui George. Era o duhoare de pivniţă, viermuitoare, mirosul cine ştie cărui monstru stând chircit şi cu ochi galbeni în colţ, aşteptând să tragă fermoarul măruntaielor vreunui băieţel.

Dinţii lui George se împreunară cu un clănţănit. Sunetul era ca al bilelor de biliard ciocnindu-se una de alta. Puroi galben începu să-i curgă din ochi, prelingându-i-se pe faţă… *Si* chibritul se stinse.

Bill îşi simţi prietenii dispărând - fugeau, sigur că fugeau, îl lăsau singur. Se deziceau de el, aşa cum şi părinţii săi se deziseseră de el, pentru că George avea dreptate: totul era din vina lui. Curând avea să simtă acea mână desperecheată înşfăcându-l de gât, curând avea să simtă acei colţi spintecându-l, şi aşa era drept. Avea să fie un aot pur şi simplu de justiţie. El îl trimisese pe George la moarte şi îşi petrecuse toată viaţa adultă scriind despre oroarea, acelei trădări - o, îi aşternuse deasupra multe măşti, aproape la fel de multe măşti pe câte îşi punea şi Monstrul, dar monstrul din străfundurile tuturor nu era decât George, alergând afară în viitura ce se retrăgea, cu bărcuţa sa de hârtie unsă cu parafină. Acum avea să vină

izbăvirea.

— Meriţi să mori pentru că m-ai ucis, şopti George. Ajunsese foarte aproape. Bill închise ochii.

Atunci, o lumină galbenă împroşcă tunelul, făcându-l să şi-i deschidă. Richie ţinea în sus un chibrit.

— Luptă, Bill! strigă Richie. Pentru Dumnezeul Luptă-te!

Ce faceţi aici? Ii privi uimit. De fapt nu fugiseră. Cum să se poată aşa ceva? Cum puteau să nu fi fugit după ce văzuseră cât de odios îşi asasinase propriul său frăţior?

— Luptă-te! zbieră Beverly. O, Bill, luptă cu Monstrul! Pe-asta numai tu o poţi face! Te rog…

îl mai despărţeau acum de George mai puţin de doi metri. Deodată strigoiul scoase limba la Bill. Era încărcată de mucegai alb. Bill urlă iar.

— Omoară-l, Bill! strigă Eddie. Asta nu-i fratele tău! Omoară Monstrul cât e aici! *Omoară-l ACUM*!

George îi aruncă o privire lui Eddie, săgetând doar o clipă în direcţia aceea cu ochii săi argintii-lucitori, iar Eddie se duse tJe-a-ndăratelea şi izbi peretele ca şi cum ar fi fost împins. Bill rămase parcă hipnotizat, privindu-şi fratele cum venea spre el, din nou George după toţi acei ani, George la sfârşit aşa cum fusese şi la început, o, da, şi putea auzi scâr-ţâitul impermeabilului galben al lui George în timp ce acesta acoperea distanţa rămasă, putea auzi clinchetul cataramelor de la şoşoni şi simţea un miros ca de frunze umede, de parcă pe dedesubtul pelerinei trupul lui George din aşa ceva ar fi fost făcut, de parcă picioarele dinăuntrul şoşonilor lui George erau picioare-de-frunze, da, un om-frunză, asta era, ăsta era George, era un chip-de-balon putrezit şi un corp făcut din frunze moarte, de soiul celor ce astupă canalele după inundaţie.

Ca prin ceaţă, o auzi pe Beverly zbierând.

(*capra sare piatra*)

— *Bill, te rog, Bill…*

(*piatra crapă-n patru*)

— O să căutăm împreună bărcuţa, spuse George.

Puroi galben şi gros, imitând lacrimile, i se prelingea

pe obraji, întinse mâna către Bill şi capul lui se înclină pe o parte, cu buzele tră-gându-i-se de pe colţi.

(*crăpa-i-ar CAPUL CAPREI*)

— O s-o găsim, continuă George, iar Bill îi simţi mirosul răsuflării - un miros ca de animale explodate zăcând pe autostradă la miezul nopţii.

în timp ce gura lui George se căsca, văzu puzderie ^e vietăţi mărunte colcăind înăuntru.

— Tot o să plutească aici jos, totul pluteşte aici jos, o să plutim, Bill, o să plutim cu toţii…

Mâna cá o burtă de peste a lui George se închise peste beregata lu'

Bill.

(*CRĂPA-I-AR CAPUL CAPREI CRĂPA-NE-AR NOUĂ CAPUL CRĂPA-V-AR VOUĂ CAPUL…*)

Faţa schimonosită a lui George lunecă spre gâtul lui Bill.

— *…plutim…*

— *Crăpa-i-ar capul caprei*! ţipă Bill.

Glasul îi era mai profund, aproape străin de-al lui, şi într-un pârjo-litor fulger al memoriei Richie îşi aminti că Bill nu se bâlbâia decât cu glasul său propriu: când se prefăcea că e altcineva, n-o făcea *niciodată*.

Arătarea-George se retrase, sâsâind, cu mâna ridicându-i-se în dreptul feţei într-un gest de apărare.

— Asta-i! răcni în plin delir Richie… I-ai venit de hac, Bill! Rade-l! Rade-H Rade-l!

— *Crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru*! tună Bill, avansând spre arătarea-George. *Tu* eşti drac, nu stafie! *George* ştie că n-am vrut să moară! Părinţii mei au greşit! Au dat vina pe mine *şi asta nu era drepñ M-auzi*?

Arătarea-George se răsuci brusc, chiţcăind ca un şobolan. începu să fugă şi să se vălurească pe sub pelerina galbenă. Impermeabilul pro-priu-zis păru să picure, curgând în pete galben-vii. Monstrul îşi pierdea forma, devenind amorf.

— *Crăpa-i-ar capul caprei, pui de curvă*! zbieră Bill

Denbrough, *cum a crăpat piatra-n patru*! ’

Făcu un salt spre Monstru, şi degetele i se încleiară în pelerina galbenă care acum nu mai era pelerină. Ceea ce înşfacă părea un fel de cremă caramel caldă? ciudată, ce i se topi sub degete de îndată ce-şi închise pumnul în jurul său. Căzu în genunchi. Apoi Richie ţipă când chibritul ajuns la capăt îi fripse degetele, şi întunericul îi învălui iarăşi.

Bill simţi ceva începând să-i crească în piept, ceva fierbinte şi îne-căcios. îşi apucă genunchii şi şi-i trase sub bărbie, sperând că astfel va opri durerea sau măcar o va alina; simţea o vagă recunoştinţă pentru întuneric, bucuros că ceilalţi nu-i vedeau chinul.

Auzi un sunet scăpându-i din piept - un geamăt unduitor. Urmă un al doilea, al treilea.

— *George*! ţipă el. *George*, *iartâ-mă*! *N-am vrut niciodată să se în-în-întâmple ceva r-r-r-rău*!

Poaje că mai era şi altceva de spus, dar n-o putu spune. Suspina, căzut pe spate cu un braţ peste ochi, amintindu-şi de bărcuţă, amintindu-şi de bătaia constantă a ploii în geamurile dormitorului, amintindu-şi de medicamentele şi tifoanele de pe noptieră, de durerea slabă de cap datorată febrei şi de durerea din trup; amintindu-şi-l, mai mult decât toate acestea la un loc, pe George: amintindu-şi de George, în pelerina sa galbenă cu glugă.

— *George*, *iartă-mă*! strigă el printre lacrimi. *Iartă-mă*, *iartâ-mă*, *te rog*, *ia-ia-IARTĂ-MĂ*...

Şi apoi ceilalţi se strânseră în jurul lui, prietenii săi, şi nimeni nu aprinse niciun chibrit, şi cineva îl cuprinse cu braţele, nu ştia cine, Beverly poate, sau poate Ben, ori Richie. Erau cu el, şi în acele câteva clipe întunericul era binevenit..

10

Derry I 5.3Ó dimineaţa

Là orele cinci şi jumătate ploua tare. Meteorologii radio din Ban-gor îşi exprimau o surprindere moderată şi încercau scuze moderate faţă de toţi cei care-şi făcuseră

planuri pentru picnic şi ieşiri la iarbă verde pe baza buletinelor meteo de ieri. Afurisită întorsătură, băieţi; pur şi simplu unul dintre acele ciudate fenomene atmosferice care se manifestau uneori în Penobscot Valley cu stupefiantă bruscheţe.

La postul de radio WZON, meteorologul Jim Witt descria ceea ce, după el, era un sistem de joasă presiune „extraordinar de disciplinat”.

Asta, ca să se exprime cu perdea. Condiţiile variau de la cer noros în Bangor la averse în Hâmpden, burniţă în Häven şi ploi în Newport. Dar în Derry, la numai patruzeci de kilometri distanţă de centrul oraşului Bangor, turna cu găleata. Călătorii de pe Drumul Naţional 7 se pomeniră înaintând prin apă adâncă pe alocuri de zece-cincisprezece centimetri, iar dincolo de Fermele Rhulin o galerie de desecare înfundată dintr-o depresiune acoperise autostrada cu atâta apă, încât tronsonul devenise practic de netrecut. Pe la şase dimineaţa, Patrula Rutieră Derry plantase semne portocalii ÎNTOARCE în ambele capete ale depresiunii.

Cei ce aşteptau la adăpostul refugiului de pe Main Street primul autobuz de dimineaţă, ca să-i ducă la lucru, priveau peste balustradă spre Canal, unde apa era ameninţător de umflată în matca ei de beton. N-avea să fie nicio inundaţie; toţi erau de acord cu *asta*. Apa mai avea încă un metru şi ceva rjână la semnul cotelor crescute din 1977, şi nici în acel an Canalul nu se revărsase. Ploaia însă răpăia cu persistenţă monotonă şi biciuitoare, iar tunetul bubuia prin norii coborâţi. Apa curgea şiroaie în jos pe Up-Mile Hill, vuind prin rigole şi guri de canal.

Nicio inundaţie, erau de acord, dar pe fiecare chip se citea umbra neliniştii.

La 5.45 un transformator de pe un stâlp, lângă Depoul de Camioane abandonat al fraţilor Tracker, explodă într-un fulger de lumină orbitoare, împrăştiind schije torsionate de metal peste acoperişul de ţigle. Una dintre frânturile aruncate reteză un cablu de înaltă tensiune care căzu şi el pe acoperiş, sâsâind şi încolăcindu-se ca un

şarpe, împroşcând un torent aproape lichid de scântei. Acoperişul luă foc în ciuda ploii torenţiale, şi curând depoul ardea pălălaie. Cablul-electric căzu de pe acoperiş pe fâşia cu buruieni ce dădea ocol până în locul unde băieţii jucaseră odinioară baseball. Departamentul de Pompieri Derry intră în alarmă pentru prima oară în acea zi la orele 6.02 dimineaţa şi maşina ajunse la Tracker Brothers' la 6.09. Printre primii pompieri care au coborât a fost şi Calvin Clark, unul dintre gemenii Clark cu care Ben, Beverly, Richie şi Bill învăţaseră la aceeaşi şcoală. Al treilea pas făcut îi aduse talpa cizmei de piele pe firul neizolat. Calvin a fost electrocutat aproape instantaneu. Limba îi sări din gură, iar tunica de pompier cauciucată începu să-i fumege. Mirosea ca pneurile arse din groapa de gunoi a oraşului.

La 6.05 dimineaţa locuitorii de pe Merit Street din Old Cape simţiră ceva ce-ar fi putut să fie o explozie subterană. Farfuriile căzură de pe rafturi şi tablourile de pe pereţi. La 6.06 toate toaletele de pe Merit Street explodară deodată în gheizere de rahat şi lături, în vreme ce o refulare inimaginabilă avea loc în conductele ce alimentau rezervoarele colectoare ale noii uzine de tratare a reziduurilor de pe Maidan. în unele cazuri, aceste explozii au fost destul de puternice pentru a provoca sparturi în tavanele băilor. O femeie pe nume Anne Stuart a fost ucisă de o veche roată dinţată catapultată din toaleta ei o dată cu un şuvoi de apă reziduală. Roata dinţată trecu prin geamul mat al uşii de la duş şi-i străbătu beregata ca un glonţ în timp ce se spăla pe cap. Aproape o decapita. Roata era o relicvă a Oţelăriei Kitchener şi îşi găsise calea prin canale cu aproape trei sferturi de secol în urmă. O altă femeie a fost omorâtă când brusca şi violenta refulare, propulsată de gazul metan în expansiune, i-a făcut toaleta să explodeze ca o bombă. Nefericita femeie, care în momentul detonaţiei şedea pe tron citind ultimul număr din catalogul *Banana Republic*, a fost sfârtecată în bucăţi.

La 6.19 dimineaţa un trăsnet lovi aşa-numita Punte a Săruturilor ce traversa Canalul între Bassey Park şi Liceul

Derry. Bucăţile despicate zburară în văzduh la mare înălţime şi apoi căzură în apele repezi ale Canalului, duse mai departe de curent.

Vântul se înteţea. La 6.30 dimineaţa contorul din holul judecătoriei îl înregistra la imediat peste douăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Pe la 6.45 crescuse la treizeci şi şapte de kilometri pe oră.

La 6.46 dimineaţa Mike Hanlon se trezi în salonul său din Spitalul Derry. Revenirea la starea conştientă surveni ca un soi de dizolvare lentă - multă vreme crezu că visa. Dacă ar fi aşa, era un soi ciudat de vis; un vis anxios, l-ar fi numit poate bătrânul său profesor de psihologie Doc Abelson. Nu părea să existe niciun motiv vizibil al anxietăţii, dar totuşi era prezentă; încăperea albă şi simplă părea să ţipe tot soiul de ameninţări.

îşi dădu seama treptat că era treaz. încăperea albă şi simplă era un salon de spital. Deasupra capului său atârnau sticle, una plină de lichid limpede, alta conţinând unul roşu-închis. Complet plină de sânge. Văzu un televizor stins prins în buloane pe perete şi deveni conştient de sunetul monoton al ploii bătându-i în fereastră.

încercă să-şi mişte picioarele. Unul i se deplasă liber, dar celălalt, dreptul, nu vru să se clintească deloc. îşi simţea foarte vag piciorul acela şi-şi dădu seama că-i era bandajat strâns.

Puţin câte puţin îşi aminti totul. Se aşezase să scrie în caietul său şi se trezise cu Henry Bowers. O veritabilă bombă din trecut, o veste proastă. Avusese loc o luptă, şi…

Henry! Unde dispăruse Henry? Pe urmele celorlalţi?

Mike bâjbâi după butonul soneriei. Era agăţat la capul patului, şi îl avea în mâini când uşa se deschise. în uşă stătea un infirmier. Avea descheiaţi doi nasturi ai tunicii sale albe şi părul ciufulit, dându-i o înfăţişare şifonată. Purta la gât o medalie a Sfântului Christopher. Chiar şi în starea sa buimacă, doar pe trei sferturi trează, Mike îl localiza imediat, în 1958, o fată de şaisprezece ani pe nume Cheryl Lamonica fusese ucisă în Derry, ucisă de Monstru. Fata avusese un frate în vârstă de paisprezece

ani, numit Mark, iar acesta era el.

— Maţk, rosti Mike slab. Am să-ţi vorbesc.

— Şşşş, spuse Mark; ţinea mâna în buzunar. Nicio vorbă.

Intră în odaie şi, în timp ce stătea la picioarele patului, Mike văzu cu un fior neputincios cât de goi erau ochii lui Mark Lamonica. Ţinea capul uşor înclinat, de parcă asculta o muzică îndepărtată. Scoase mâna din buzunar. In ea avea o seringă.

— Asta te va face să dormi, zise Mark şi porni spre pat.

11

Sub oraş I 6.49 dimineaţa

— *Şşşşşşl* exclamă Bill deodată, deşi nu se auzise niciun alt sunet decât propriii lor paşi slabi.

Richie aprinse o lumină. Pereţii tunelului se îndepărtaseră, şi cei cinci păreau foarte mici în acest spaţiu gol de sub oraş. Se strânseră laolaltă, iar Beverly avu o senzaţie ameţitoare de *déjà-vu* în timp ce observa giganticele dale de pe jos şi pânzele de păianjeni atâmânde. Erau aproape acum. Aproape.

— Ce auzi? îl întrebă Bill, încercând să privească în toate părţile în timp ce chibritul din mâna lui Richie ardea până la capăt, aşteptându-se să vadă cine ştie ce nouă surpriză apărând târâş sau în zbor din beznă. Rogan, cumva? Extraterestrul din filmul ăla groaznic cu Sigourney Weaver? Vreun şobolan uriaş lipăind, cu ochi portocalii şi dinţi ca argintul? Dar nu era nimic - doar mirosul prăfos al tenebrelor şi, undeva departe, vuietul apei curgând, ca şi cum s-ar fi umplut canalele.

— C-c-ceva în ne-ne-neregulă, spuse Bill. Mike…

— Mike? întrebă Eddie. Ce-i cu Mike?

— Am simtit-o si eu, interveni Ben. Nu cumva… Bill, a murit?

— Nu, răspunse Bill; avea ochii ceţoşi, lipsiţi de emoţie - toată starea de alarmă i se simţea în ton şi în postura defensivă a trupului. El… E-e-el…

înghiţi în sec. Din gât i se auzi un pocnet mic. Ochii i

se dilatară. -Oh.'Oh, *nu „A*

— Bill? strigă Beverly alarmată. Bill, ce e? Ce…

— Ap-ap-apucaţi-mă de mî-mâini! răcni Bill. *Re-re-repede*!

Richie azvârli chibritul şi prinse una dintre mâinile lui Bill. Beverly o înşfacă pe cealaltă. Bâjbâi cu mâna rămasă liberă, iar Eddie i-o înhaţă vlăguit cu mâna cea ruptă. Ben îi apucă mâna cealaltă şi încheie cercul luându-l şi pe Richie de mână.

— *Trimite-i puterea noastră*! ţipă Bill cu aceeaşi voce stranie şi profundă. *Trimite-i puterea noastră, orice eşti Tu, trimite-i puterea noastră*! *Acum*! *Acum*! *Acum*!

Beverly simţi cum ceva iese din ei şi se îoureaptă înspre Mike. Capul prinse ai se rostogoli pe umeri într-un soi de extaz, şi şuieratul aspru al respiraţiei lui Eddie se contopi cu tunetul furtunos al apei în conducte.

12

— Acum, spuse încet Mark Lamonica.

Oftă - oftatul unui om ce se simte în apropierea orgasmului.

Mike apăsă butonul de apel pe care-l avea în mâini, o dată şi încă o dată. Lung. Putea auzi soneria ţârâind în oficiul surorilor de pe culoar, dar nu venea nimeni. Cu un soi de clarviziune infernală înţelese că infirmierele stăteau jos acolo, citind ziarul de dimineaţă, bând cafea, auzin-du-i apelul, dar neauzindu-i-l, auzind, dar nerăspunzând; aveau să răspundă abia mai târziu când totul se va fi sfârşit, pentru că astfel mergeau lucrurile în Derry. în Derry era mai bine ca unele lucruri să nu fie văzute sau auzite… până nu se terminau.

Mike lăsă soneria să-i cadă din mâini.

Mark se aplecă spre el, cu vârful seringii scânteind. Medalionul cu Sfântul Christopher se legăna ameţitor înainte şi înapoi, în timp ce trăgea cearşaful.

— Drept aici, şopti el. în stern. Si oftă iar.

Mike simţi deodată puterea inundându-l o anume putere primordială, ce-i energiza trupul cu scăpărarea curentului electric. înţepeni, cu degetele răşchirate

convulsiv. Ochii „i se dilatară. Un geamăt îi ţâşni din piept, şi senzaţia aceea de îngrozitoare paralizie se smulse din el.

Mâna sa dreaptă bâjbâi spre noptieră. Acolo se afla o carafă de plastic, iar alături un pahar pentru apă, greu. Mâna i se închise peste pahar. Lamonica simţi schimbarea; lumina aceea visătoare şi mulţumită îi dispăru din ochi, înlocuită de o zăpăceală alertă. Se retrase puţin, şi atunci Mike repezi paharul în sus, spărgându-i-l în faţă.

Lamonica urlă şi se împletici înapoi, scăpând seringa. Mâinile i se înălţară la chipul şiroind de sânge; îi curse peste încheieturi, stropindu-i tunica albă.

Puterea se stinse la fel de brusc pe cât venise. Mike privi cu ochi împăienjeniţi la cioburile de sticlă de pe pat, de pe pijamaua sa de spital şi de pe mâna ce-i sângera. Auzi sunetul rapid şi uşor al pantofilor cu talpă de crep apropiindu-se pe culoar.

Acum vin, îşi spuse. *O, da, acum. Şi, după ce au să plece, cine se va arăta*? *Cine se va arăta apoi*? ufo a

In timp ce năvăleau în salon surorile ce şezuseră calme în camera de gardă în timp ce soneria lui le chema înnebunită, Mike închise ochii şi se rugă să se sfârşească odată. Se rugă ca prietenii lui să se afle undeva sub oraş, se rugă să nu fi păţit nimic, se rugă să pună ei capăt acestui coşmar.

Nu ştia exact Cui i se ruga… Dar, cu toate acestea, se rugă.

13

Sub oraş I 6.54 dimineaţa

— î-îi e bi-bine, spuse numaidecât Bill.

Ben nu ştia cât timp stătuseră în întuneric ţinându-se de mâini. I se păruse că simţea ceva - ceva din ei, din cercul lor - ieşind şi apoi revenind. Dar nu ştia unde zburase sau ce făcuse - dacă existase într-adevăr - lucrul acela.

— Eşti sigur, Bill Barosane? întrebă Richie.

— D-d-da, spuse Bill, dând drumul mâinii lui şi celei a lui Beverly. Dar tre-trebuie să terminăm treaba asta cât pu-putem de re-repede. Ha-ha-haideţi.

îşi urmară drumul, Richie şi Bill aprinzând din când în când chibrituri. *N-avem printre noi nici măcar un puşcoci cu aer comprimat*, îşi zise Ben. *Dar şi asta face parte din plan, nu*? *Chud. Ce înseamnă acest cuvânt*? *Ce este Monstrul*? *Care. e chipul său adevărat*? *Şi, chiar dacă atunci nu am ucis Monstrul, l-am rănit. Cum am reuşit*?

Sala prin care păşeau - nu se mai putea numi tunel - devenea din ce în ce mai mare. Paşii lor stârneau ecouri. Ben îşi aminti mirosul, duhoarea aceea densă, de grădină zoologică. Deveni conştient că nu mai erau necesare chibriturile - acum aveau lumină, un fel de lumină: o radiere spectrală ce devenea tot mai puternică. In luminescenţa aceea de mlaştină, prietenii săi arătau cu toţii ca nişte cadavre. * - Zid în faţă, Bill, anunţă Eddie.

— Şt-şt-ştiu.

Ben îşi simţi inima începând să ia viteză. Gura îi era plină de un gust acru, iar capul începuse să-l doară. Se simţea greoi şi înfricoşat. Se simţea gras.

— Uşa, şopti Beverly.

Da, iat-o. O dată, cu douăzeci şi şapte de ani în urmă, putuseră intra prin uşiţa aceea fără să facă mai mult decât să încline capetele. Acum vor fi nevoiţi să se îndese prin cadml ei sau să se târască în patru labe. Crescuseră; iată proba finală, dacă mai era nevoie de vreo asemenea dovadă. ♦

Punctele de puls de pe gâtul şi încheieturile mâinilor lui Ben erau încinse, inflamate de sânge; inima sa ajunsese la o viteză şi palpitaţie dureroase, apropiate de aritmie. *Puls de porumbel*, îşi spuse el într-o doară şi îşi umezi buzele uscate.

O lumină galben-verzuie şe revărsa pe sub uşă, ţâşnea prin g’aura împodobită a cheii într-un fascicul răsucit ce părea îndeajuns de dens ca să poată fi tăiat în felii.

Semnul era pe uşă, şi din nou văzură fiecare altceva în configuraţia aceea stranie. Bill văzu capul retezat al Audrei, cu ochi goi ce se holbau la el într-o acuzaţie oribilă. Eddie văzu uñ craniu rânjind proptit deasupra a

două oase încrucişate, simbolul otrăvii. Richie văzu chipul bărbos al unui Paul Bunyan degenerat, cu ochii îngustaţi în nişte fante ucigaşe. Iar Ben îl văzu pe Henry Bowers.

— Bill, suntem destul de puternici? întrebă el. O putem face?

— N-nu ş-ş-ştiu.

— Şi dacă-i încuiată? întrebă Beverly cu voce mică. Chipul lui Tom o privea batjocoritor.

— N-nu e. Lo-locurile ca ăsta nu-s ni-niciodată în-în-încuiate.

îşi puse degetele bandajate ale mâinii drepte pe uşă - trebui să se aplece ca să facă astaşi împinse. Se deschise revărsând un torent de lumină galben-verzuie bolnăvicioasă. Mirosul acela de grădină zoologică năvăli spre ei, mirosul trecutului devenit prezent, oribil de viu, obscen de primejdios.

Invârte-te, *roată*, spuse Bill în sinea sa la întâmplare şi privi în jur, la ceilalţi. Apoi se lăsă în patru labe, urmat de Bfeverly, de Richie şi de Eddie. Ben rămase ultimul, cu carnea încreţindu-se pe el la atingerea prundişului vechi de pe jos. Intră pe portal şi, în timp ce îşi îndrepta spatele în bizara văpaie de foc verde ce se ţâra în sus şi în jos pe pereţii din piatră umedă, ca nişte şerpi de lumină, ultima amintire se înfipse la locul ei cu forţa unui berbec de asalt psihic.

Scoase un ţipăt, se clătină, cu o mână ridicându-i-se la frunte, şi emise un prim gând incoerent: *Nu-i de mirare că Stan s-a sinutis*!

O, *Doamne*, *mai bine mă sinucideam şi eu*! Văzu aceleaşi expresii de oroare năucită şi început de conştientizare pe feţele celorlalţi în timp ce ultima piesă a jocului se aşează la locul ei.

Apoi Beverly zbieră, agăţându-se de Bill, pe când Monstrul gonea în josul perdelei de borangic a plasei sale, un Păianjen de coşmar de dincolo de timp şi spaţiu, un Păianjen de dincolo de închipuirile febrile ale cine ştie căror minţi rătăcite or trăi în cele mai adânci cotloane ale iadului.

Nu, îşi spuse rece Bill, *nu e nici măcar un Păianjen, nu cu adevărat, dar forma asta e cea pe care a cules-o Monstrul din minţile noastre; nu-i decât cea mai apropiată înfăţişare la care-pot ajunge minţile noastre faţă de*

(*luminile moarte*)

ce e Monstrul cu adevărat.

Să tot fi avut cinci metri înălţime, riegru ca o noapte fără lună. Fiecare dintre picioarele sale era gros ca o coapsă de culturist. Avea drept ochi rubine strălucitoare culese din peşterile infernului, bulbucate în orbite pline de un lichid de culoarea cromului, picurând. Mandibulele dinţate i se deschideau şi se^ închideau, se deschideau şi se închideau, scăpând panglici de spumă. încremenit într-un extaz al groazei, pendulând în pragul demenţei absolute, Ben observă cu calmul dinaintea furtunii că spumele acelea erau vii; cădeau pe pardoseala pietruită cu dale şi acolo începeau să se zbată târându-se în crăpături, ca nişte protozoare.

Dar Monstrul 'este altceva, există o formă finală, una pe care aproape o putem vedea, aşa cum zăreşti silueta unui om mişcându-se dincolo de un ecran de cinematograf în timp ce se proiectează filmul, o altă înfăţişare, dar nu vreau s-o văd, te rog, Doamne, nu mă lăsa s-o văd...

Şi nici nu avea importanţă, nu-i aşa? Vedeau ceea ce vedeau, iar Ben înţelese că Monstrul era capturat în această formă finală, forma Păianjenului, de către viziunea lor comună, negândită şi nelegitimă. în luptă cu acest Monstru aveau să supravieţuiască sau să moară.

Creatura chiţăia şi mieuna, iar Ben deveni absolut convins că auzea de două ori sunetele scoase de Monstru - în cap, şi apoi, după o fracţiune de secundă, în urechi. *Telepatie*, reflectă el, *îi citesc gândurile*. Umbra Monstrului era un ou bondoc ce gonea pe pereţii străvechi ai acelei fortăreţe ce-i era bârlog. Corpul său era acoperit de păr aspru, iar Ben văzu că mai poseda şi un ac suficient de lung ca să străpungă un trup de om. Din vârful acestuia se prelingea un lichid limpede, iar Ben observă că şi lichidul era viu; asemenea salivei, veninul se ascundea în

crăpăturile pardoselii. Acul Monstrului, da… Dar dedesubtul acestuia abdomenul lui se umfla grotesc, aproape târându-se pe jos cu flecare mişcare a fiarei, care acum schimba uşor direcţia, îndreptându-se fără greş spre conducătorul lor, spre Bill Barosanul.

Ala-i sacul de ouă, îşi spuse Ben, iar mintea sa păru să urle înţelegând implicaţiile. *Orice-o fi Monstrul dincolo de ceea ce vedem*, *reprezentarea e cel puţin simbolic corectă*: *Monstrul e femelă şi e gravidă… Era gravidă şi atunci*, *şi niciunul dintre noi n-a ştiut, cu excepţia lui Stan*, *o*, *Isuse Cristoase*, *DA*, *Stan*, *Stan*, *nu Mike*, *Stan a înţeles*, *Stan ne-a spus… De asta a trebuit să venim înapoi, orice s-ar fi întâmplat, pentru că Monstrul este femelă*, *Monstrul e o femelă gestantă cu cine ştie ce progenitură inimaginabilă… şi i s-a apropiat vremea să fete*.

Incredibil, Bill Denbrough păşea înainte, în întâmpinarea Monstrului.

— *Bill*, *nu*! zbieră Beverly.

— St-st-stai a-a-acolo! strigă Bill fără a întoarce capul.

In clipa următoare, Richie fugea spre el, strigându-l pe nume, iar Ben îşi simţea propriile sale picioare punându-se în mişcare. Părea că percepe un stomac-fantomă oscilând în faţa lui, şi se bucură de această senzaţie. *Trebuie să devin din nou copil*, medita el incoerent. *Asta-i singura cale de a opri Monstrul să nu mă scoată din minţi*. *Trebuie să redevin copii… Să accept această realitate*. *Cumva*.

Fugind. Strigând numele lui Bill. Vag conştient că Eddie alerga pe lângă el, cu braţul său rupt bălăbănindu-se, iar cordonul halatului de baie pe care-l înfăşurase Bill împrejurul lui târându-se acum pe jos. Eddie îşi scoase inhalatorul. Arăta ca un pistolar nebun şi subnutrit înarmat cu un pistol ciudat.

Ben îl auzi pe Bill tunând:

— *Mi-ai o-o-omorât fratele*, *fu-fu-futu-te-n cur de CURVA*!

Şi atunci Monstrul se ridică în faţa lui Bill,

îngropându-l în umbra sa, bătând aerul cu labele. Ben îi auzi miorlăitul iritat, privi în ochii lui roşii, răi şi atemporali… Şi preţ de-o clipă *văzu* forma din spatele formei: văzu lumini, văzu o urâţenie păroasă şi târâtoare, nesfârşită, care era făurită din.lumină şi nimic altceva, lumină portocalie, lumină moartă ce maimuţărea viaţa.

Ritualul începu pentru a doua oară.

CAPITOLUL 22 Ritualul Chüd

1

în bârlogul Monstrului I 1958

Bill îi ţinu laolaltă în timp ce uriaşul Păianjen negru gonea în josul plasei sale, iscând o vântoasă otrăvitoare în care le flutura părul. Stan ţipă ca un copilaş, ochii săi căprui ieşind dân orbite, degetele zgâriindu-i obrajii. Ben dădu înapoi încet până ce fundul său voluminos atinse peretele în stânga uşii. Simţi foc rece arzându-l prin pantaloni şi se îndepărtă iar, totul însă ca prin vis. Cu siguranţă, nimic din toate acestea nu se întâmpla în.realitate; nu era decât cel mai groaznic coşmar din lume. Descoperi că nu-şi putea ridica mâinile. Păreau să aibă greutăţi enorme legate de ele.

Richie îşi simţi ochii atraşi de plasa aceea. Din loc în loc spânzurau, parţial înfăşurate în fuioare mătăsoase ce păreau să se mişte ca şi cum ar fi fost vii, trupuri descompuse, pe jumătate devorate. I se păru că-l recunoaşte pe Eddie Corcoran aproape de plafon, deşi îi lipseau un braţ şi ambele picioare.

Beverly şi Mike se agăţau unul de altul ca Hansel şi Gretel în pădure, privind paralizaţi cum Păianjenul atingea pardoseala şi o lua la fugă spre ei, cu umbra sa distorsionată alergând pe alături, pe perete.

Bill îşi roti privirea către ei, un băiat înalt şi costeliv într-un tricou împroşcat cu noroi şi lături, cândva alb, blugi cu manşete, pantofi înno-roiţi. Părul îi cădea pe frunte, ochii-i ardeau. Trecu peste ei cu privirea, păru să-i elimine din joc.şi reveni către Păianjen. Şi, de necrezut, începu să străbată sala spre Monstru, nu în fugă, ci doar păşind repede, cu coatele îndoite, antebraţele încordate, pumnii

strânşi.

— *Mi-mi-mi-mi-ai o-o-omorât fra-fi alele*!

— *Nu*, *Bill*! ţipă Beverly, zbătându-se să scape din îmbrăţişarea lui Mike şi luând-o la fugă spre Bill, cu părul roşcat fâlfâindu-i în urmă. *Lasă-l în pace*! zbieră ea la Păianjen. *Să nu te-atingi de el*!

Căcat! *Beverly*! exclamă în sinea sa Ben şi oluă şi el la goană pompând din picioare, cu stomacul clătinându-i-se. îşi dădu vag seama că Eddie Kaspbrak alerga în stânga lui, ţinând inhalatorul în mâna sănătoasă, ca pe un pistol.

Şi atunci Monstrul se înălţă asupra lui Bill, care era neînarmat; îl îngropa în umbra sa, bătând aerul cu labele. Ben dădu s-o apuce pe Beverly de umăr. Mâna sa îi plesni umărul, apoi alunecă. Fata se răsuci spre el, cu buzele dezvelindu-i dinţii.

— *Ajută-l*! răcni ea.

— *Cum*? răcni Ben la rândul său.

Se întoarse spre Păianjen, îi auzi miorlăitul iritat, privi în „ochii săi răi şi atemporali şi văzu ceva dincolo de formă; ceva mult mai groaznic decât un simplu păianjen. Ceva ce nu era decât lumină dementă. Curajul îi şovăi o clipă… Dar cea care-l rugase era Bev. Bev, iar el o iubea.

— *F ir-ai a dracu'*, *lasă-l pe Bill în pace*! ţipă el.

O clipă mai târziu, o mână îl bătu pe spate atât de tare, încât aproape căzu. Era Richie, care deşi lacrimile îi şiroiau pe obraji, rânjea înnebunit. Colţurile gurii păreau că-i ajung aproape până la lobii urechilor. Saliva i se scurgea printre dinţi.

— *Şo pe ea*, *Clăiţă*! strigă Richie. *Chüd*! *Chüd*! *Ea*? se întrebă Ben prosteşte. Ea, *a spus*?

Si, cu voce tare:

— *Bine*, *da ce-i aia*? *Ce-i aia Chüd*?

— *Să fiu al dracu dacă ştiu*! răcni Richie şi o luă la fugă spre Bill, pierzându-se în umbra Monstrului.

Acesta se chircise pe picioarele dinapoi. Labele sale din faţă băteau aerul imediat deasupra capului lui Bill. Iar Stan Uris, silit să se apropie, constrâns să se apropie în pofida oricărui instinct din mintea şi trupul său, văzu că

Bill se uita în sus la Monstru, ochii săi albaştri, holbaţi* stând aţintiţi în cei portocalii şi inumani ai Monstrului, ochi din care se revărsa acea groaznică lumină cadaverică. Stan se opri, înţelegând că Ritualul Chüd - indiferent ce-o fi fost asta - începuse.

2

Bill în Vid I Devreme

…cine eşti şi de ce ai venit la Mine?

Sunt Bill Denbrough. Ştii cine sunt şi de ce mă aflu aici. Mi-ai omorât fratele şi sunt aici ca să te omor. Ai ales copilul nepotrivit, curvo.

…sunt eternă. Eu sunt Mâncătoarea de Lumi.

Zău? *Chiar aşa*? *Ei bine, ai halit ultima ta masă, surioară.*

…n-ai nicio putere; aici este puterea; simte puterea, mucosule, şi pe urmă vorbeşte despre cum ai venit s-o ucizi pe cea Eternă. Crezi că Mă vezi? *Nu vezi decât ceea ce-ţi îngăduie mintea ta. Ai vrea să Mă vezi*? *Atunci, haide*! *Hai, mucosule*! *Hai*!

Aruncat…

(*capra*)

Nu, nu, aruncat, *tras*, îras ca un glonţ însufleţit, ca Ghiuleaua umană de la Circul Shrine care venea la Derry în fiecare lună mai. Cules şi *împins* prin camera Păianjenului. *Se-ntâmplă doar în mintea mea*! zbieră Bill la sine însuşi. *Trupul meu continuă să stea tot acolo, ochi în ochi cu Monstrul, fii curajos, nu-i decât o festă a minţii, fii curajos, crede în ceea ce faci, rezistă, rezistă…*

(*sare*)

Mugind, năpustindu-se într-un tunel negru, şiroind, căptuşit cu dale sfărâmate şi descompuse, vechi de cincizeci de ani, de o sută de ani, de o mie, un milion de miliarde, cine să poată şti, gonind într-o tăcere de moarte prin intersecţii, unele luminate de focul acela unduitor verde-gălbui, unele de baloane radiante pline de-o lumină spectrală albă ca un craniu, altele negre ca mormântul; propulsat cu-o viteză de-o mie de kilometri pe oră pe lângă maldăre de oase, unele omeneşti, altele nu, accelerând ca

o rachetă cu reacţie într-un tunel aerodinamic, acum luând-o în sus, dar nu către lumină, ci spre un întuneric necuprins

(*piatra*)

şi explodând afară în bezna absolută, bezna era totul, bezna era cosmosul şi universul, iar pardoseala beznei era *dură*, *dură*, era ca ebonită lustruită, iar el luneca pe piept, burtă şi coapse ca o bilă pe pista de popice. Se afla pe planşeul sălii de bal a veşniciei, iar veşnicia era *neagră*.

(*crapă-n*)

— *…încetează cu asta*! *de ce spui asta*? *asta n-o^să te-ajute*, *băiat prost patru*; *crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru*!*…încetează*!

capra sare piatra; *piatra crapă-n patru*; *crăpa-i-ar capul caprei cum a crăpat piatra-n patru*!

…încetează! *încetează*! *pretind*, *poruncesc să încetezi*! *Nu-ţi place*, *nu-i aşa*?

Şi, în gând: *De-aş putea-o doar spune cu voce tare*, *s-o spun fără să mă bâlbâi*, *atunci aş putea sparge iluzia…*

…nu-i nicio iluzie, *băieţaş neghiob - e eternitatea*, *eternitatea Mea*, *iar tu te-ai rătăcit în ea*, *rătăcit pe veci*, *nicicând să nu-ţi mai afli calea înapoi*; *acum eşti etern şi osândit să hoinăreşti prin beznă… După ce mă vei întâlni faţă în faţă*, *adică*

Dar mai era şi altceva aici. Bill o percepu, o simţi, într-un mod nebunesc, o mirosi chiar: o uriaşă prezenţă undeva în faţă, în întuneric. O Formă. Nu simţea teamă, ci o senzaţie de atotcovârşitoare minunare; aici se afla o putere ce minimaliza puterea Monstrului, iar Bill gândi incoerent: *Te rog*, *te rog*, *orice ai fi Tu*, *nu uita că-s foarte mic…*

Se repezi spre ea şi văzu că era o enormă Ţestoasă cu carapacea împlătoşată în multe culori arzătoare. Străvechiul ei cap reptilian ieşi încet din carapace, iar lui Bill i se păru că simte o vagă surpriză dispreţuitoare din partea forţei care-l azvârlise acolo. Ochii Ţestoasei erau blânzi. Bill îşi spuse că, fără îndoială, era cea mai bătrână făptură pe care şi-o putea închipui cineva, pe departe mai

bătrână decât Monstrul, care se declarase a fi etern.

Ce eşti*?,

…eu sunt Ţestoasa, fiule. Eu am făcut universul, dar, te rog, nu mă învinui pentru asta; mă durea burta. Ajută-mă! *Te rog, ajută-mă*!*…n-am nimic de-a face cu lucrurile acestea. Fratele meu…*

…îşi are propriul său loc în macrounivers; energia este eternă, aşa cum până şi un copil ca tine trebuie să înţeleagă.

Acum zbura pe lângă Ţestoasă şi, chiar şi la viteza aceea uriaşă de alunecare, latura împlătoşată a Ţestoasei părea să continue la nesfârşit în dreapta lui. Se gândi vag că e într-un tren şi trece pe lângă un altul care circulă în direcţie opusă, un tren atât de lung, încât în cele din urmă părea că stă pe loc sau chiar se deplasează îndărăt. Continua încă să audă Monstrul-femelă vociferând şi bâzâind cu vocea ascuţită şi furioasă, neomenească, plină de ură dementă. Dar când vorbea Ţestoasa vocea Monstrului era acoperită complet. Ţestoasa vorbea în capul lui Bill, iar Bill înţelese, cine ştie cum, că mai era şi Altul, şi că acel Final Altul sălăşluia într-un vid de dincolo de acesta. Acel Final Altul era poate, creatorul Ţestoasei, care doar privea, şi al Monstrului, care doar mânca. Acel Altul era o forţă de dincolo de univers, o putere mai presus de orice putere, autorul a tot ceea ce există.

Deodată crezu că a înţeles: Monstrul voia să-l arunce prinlr-un zid de la capătul universului într-un alt loc

(*ceea ce bătrâna Ţestoasa a numit macrounivers*)

unde trăia cu adevărat Monstrul; unde Monstrul exista sub forma unui miez enorm şi arzător ce putea să fie cea mai măruntă fărâmă din mintea acelui Altul; avea să vadă Monstrul-femelă dezgolit, alcătuire de lumină amorfă şi distrugătoare, iar acolo el fie va fi cu milostenie anihilat, fie va trăi pe vecie, nebun, şi totuşi conştient, înlăuntrul ucigasei făpturi flămânde, fără formă şi sfârşit, a Monstrului.

Te rog, ajuta-mă! *Pentru ceilalţi…*

…trebuie să te ajuţi singur, fiule

Dar cum? Te rog, spune-mi! Cum? Cum? CUM?

Ajunsese acum la picioarele dinapoi, pline de solzi grei, ale Ţestoasei; avu timp destul să-i observe pielea străveche, avu timp să fie copleşit de uimire la vederea unghiilor ei enorme - aveau o ciudată culoare galben-albăstruie şi în fiecare dintre ele putea să vadă înotând galaxii.

Te rog, tu eşti bună, simt şi cred că eşti bună, şi mă rog de tine... Nu vei binevoi să mă ajuţi?

...ştii deja, există numai Chud, şi prietenii tai. Te rog, o, te rog

...fiule, trebuie să ajuţi capra să sară piatra, pentru ca mai apoi să crape piatra-n patru... asta-i tot ce-ţi pot spune, o dată ce-ai intrat în acest căcat cosmologic trebuie să arunci cât colo manualul de instrucţiuni îşi dădu seama că glasul Ţestoasei se stingea. Acum ajunsese dincolo de ea, zburând ca un bolid printr-o beznă mai adânca decât cea mai adâncă beznă. Glasul Ţestoasei era copleşit, dominat de vocea sardonică şi bolborosindă a Forţei care-l aruncase în afară şi în vidul acesta negru - vocea Păianjenului, vocea Monstrului.

...cum îţi place-aici, Micul meu Prieten? îţi place? îţi place mult? eşti încântat de întâlnirea cu prietena mea, Ţestoasa? credeam că baba aia futăcioasă a murit de ani de zile, şi, la cât de mult ţi-a folosit, putea să şi moară, ce, credeai c-o să-ţi fie de vreun folos?

nu nu nu nu capra sare nu cap-cap-capra nu

...termină cu bâlbâitul! N-avem timp; hai să vorbim, cât încă se mai poate. Povesteşte-mi despre tine, Micul meu Prieten... Spune-mi, îţi place tot frigul şi întunericul de aici? Te bucuri de marele nostru tur prin nefiinţa ce se întinde Afară? Aşteaptă numai până vei răzbi, Mic Prieten! Aşteaptă să răzbeşti până unde mă aflu Eu! Aşteaptă! Aşteaptă luminile moarte! Vei privi şi vei înnebuni... Dar vei trăi... Şi vei trăi... Şi vei trăi... înlăuntrul lor... înlăuntrul Meu...

. Monstrul hohoti într-un răcnet otrăvit, iar Bill deveni conştient că vocea Sa începea atât să scadă, cât şi

să crească de parcă s-ar fi retras din gamă… repezindu-se totodată înapoi în ea. Şi nu cumva exact asta se întâmpla? Da. Bănuia că aşa era. Deoarece, câtă vreme vocile erau sincronizate perfect, cea care năvălea acum spre el era complet străină, rostind silabe pe care nicio limbă sau gâtlej omenesc nu le-ar fi putut reproduce. Asta-i vocea luminilor moarte, reflectă el.

…n-avem timp; *hai să vorbim cât încă se mai poate*

Vocea omenească a Monstrului estompându-se la fel cum se şterge sunetul posturilor de radio din Bangor când te afli în maşină mergând spre sud. O teroare vie, învăpăiată, îl năpădi. Avea să ajungă în curând dincolo de comunicarea raţională cu Monstrul… iar o parte din el înţelegea că Monstrul, cu tot râsul său, cu tot sarcasmul său inuman, asta şi voia. Nu numai să-l trimită la ceea ce era Monstrul în realitate, dar şi să le întrerupă comunicarea mentală. Dacă aceasta înceta, avea să fie distrus în întregime. A trece dincolo de comunicare însemna să treacă dincolo de ultima şansă de salvare; atât lucru înţelegea şi el din felul cum începuseră să se manifeste părinţii după moartea lui George. Era singura lecţie pe care o învăţase de la răceala lor ca de frigider.

îndepărtare de Monstru… Şi apropiere de Monstru. Dar îndepărtarea era într-un fel mai importantă. Dacă Monstrul voia să mănânce aici copiii mici, sau să-i sugă, sau ce le-o fi făcând, atunci de ce nu-i trimisese pe *toţi* aici? De ce numai pe el?

Pentru că Monstrul trebuia să-şi scape eul-Păianjen de el, de asta. într-un fel sau altul, Monstrul-Păiănjen şi Monstrul-femelă cea pe care Monstrul o numea luminile moarte erau legaţi. Ceea ce trăia acolo în beznă putea fi invulnerabil când Monstrul se afla acolo şi în niciun alt loc… dar Monstrul era şi pe Pământ, sub Derry, într-o formă fizică. Oricât de repulsiv putea fi Monstrul, în Derry forma sa era *fizică*… Iar ceea ce era fizic putea fi ucis.

Bill glisa prin beznă, cu viteză tot mai mare. *De ce simt că atât de mult din vorbăria Monstrului nu-i decât o cacealma*, *o uriaşă cioară vopsită*? *De ce să fie aşa*? *Cum*

se poate una ca asta?

Poate înţelegea cum… poate, doar.

Există numai Chüd, spusese Ţestoasa. Şi dacă asta şi era? Dacă-şi muşcasefă adânc unul altuia limbile, nu fiziceşte, ci mental, spiritual? Şi să presupunem că, dacă Monstrul îl putea arunca pe Bill destul de departe în vid, îndeajuns de departe spre eternul său eu fără trup, ritualul va lua sfârşit? Eliberându-l, ucigându-l şi câştigând totul în acelaşi timp.

…te descurci bine, fiule, dar foarte curând va fi prea târziu

Monstrul se teme! *Se teme de mine*! *Se teme de noi toţi*!

…glisa, şi în faţă se afla un zid, îl simţea, îi simţea prezenţa în întuneric, zidul de la hotarul continuităţii, iar dincolo va da de cealaltă formă, luminile moarte…

…nu vorbi cu mine, fiule, şi nu vorbi nici cu tine - desprinde-te, muşcă dacă voieşti, dacă-ndrăzneşti, dacă poţi fi viteaz, dacă poţi îndura… Muşcă, fiule!

Bill muşcă - nu cu dinţii reali, ci cu dinţii din mintea sa.

Coborând glasul cu un registru complet, făcându-l să nu mai fie glasul său (transformându-l de fapt în glasul tatălui său, deşi Bill avea să coboare în mormânt fără a şti aceasta; unele secrete nu se află niciodată, şi probabil e mai bine aşa), trăgând adânc aer în piept, strigă:

— CAPRA SARE PIATRA; *PIATRA CRAPĂ-N PATRU*; *CRĂPA-I-AR CAPUL CAPREI CUM A CRĂPAT PIATRA-N PATRU ACUM DĂ-MI DRUMU'*!

Simţi Monstrul-femelă zbierând în mintea sa, un urlet de furie frustrată şi iritată… Dar mai era şi un ţipăt de frică şi durere. Monstrul-femelă nu era obişnuită să fie scoasă dintr-ale ei; una ca asta nu i se mai întâmplase niciodată Monstrului şi, până în cele mai recente momente ale existenţei sale, nici măcar nu bănuise că e cu putinţă aşa ceva.

Bill simţi cum Monstrul-femelă se zvârcoleşte spre el, nu trăgând, ci *împingând* - încercând să-l *îndepărteze*.

— CAPRA SARE PIATRA, AM ZIS! -*ÎNCETEAZĂ*!

— ADU-MĂ ÎNAPOI! *TREBUIE SĂ MĂ ADUCI*! *ÎTI ORDON*! *ÎTÎ IMPUN*!

Monstrul-femelă zbieră din nou, acum cu durere şi mai intensă -poate în parte şi pentru că, în vreme ce-şi petrecuse lunga, prea lunga existenţă cauzând durerea, hrănindu-se cu ea, n-o trăise niciodată ca parte din Sine Însăşi.

Monstrul încă mai încerca să-l împingă, să scape de el, insistând orbeşte şi încăpăţânat să învingă, aşa cum învinsese întotdeauna. împingea… Dar Bill simţea că viteza exterioară îi scăzuse, iar în minte îi apăru o imagine grotesca: limba Monstrului, acoperită de scuipatul acela viu, întinsă ca o panglică de cauciuc groasă, crăpând, sângerând. Se văzu pe sine agăţându-se cu dinţii de vârful acelei limbi, sfâşiind prin ea puţin câte puţin, cu faţa scăldată în scursoarea convulsivă care era sângele Monstrului, înecându-se în duhoarea sa de hoit, şi totuşi reuşind să se ţină, în vreme ce Monstrul se zbătea în durerea sa oarbă şi enorma-i mânie, încercând să nu-şi lase limba să zvâcnească înapoi…

(*Chüd, acest Chüd, rezistă, fii curajos, crede în ceea ce faci, rezistă pentru fratele tău, pentru prietenii tăi; crede, crede în toate cele în care ai crezut, crede că dacă-i spui poliţaiului că te-ai pierdut o să aibă el grijă să ajungi acasă în siguranţă, crede că există o Zână Bună care locuieşte într-un imens castel de smalţ, şi crede că Moş Crăciun locuieşte mai jos de Polul Nord, fabricând jucării în atelierele lui cu îngeraşi, şi crede că ar putea fi adevărat Captain Midnight, da, ar putea fi, în ciuda lui Calvin şi a fratelui mai mare al lui Cissy Clark, Carlton, care zice că toate astea-s o grămadă de poveşti de adormit copiii, crede că mama şi tatăl tău te vor iubi din nou, că e posibil curajul şi că vorbele vor veni lin de fiecare dată; gata cu Păguboşii, gata cu tupilarea într-o groapă-n pământ căreia i se spune club, gata cu plânsul în camera lui Géorgie fiindcă nu l-ai putut salva şi n-ai ştiut, crede în tine însuţi, crede în tine însuţi, crede în dogoarea acestei dorinţe*)

Deodată începu să râdă pe întuneric, nu isterizat, ci cu uimire absolută şi încântată.

— *El, CĂCAT, DAR EU CRED ÎN TOATE ASTEA*! strigă el, şi nu minţea: chiar şi la unsprezece ani, observase că lucrurile ieşeau bine ridicol de frecvent.

Lumina fulgera în jurul lui. Ridică braţele deasupra capului. întoarse faţa în sus, şi deodată simţi puterea revărsându-se prin el.

Auzi Monstrul-femelă zbierând din nou… Şi deodată era tras înapoi pe acelaşi drum pe unde venise, păstrând încă acea imagine a dinţilor implântaţi adânc în carnea stranie a limbii Monstrului, dinţii săi încleştaţi laolaltă precum amarnica bătrână moarte. Zbura prin beznă, cu picioarele târându-i-se în urmă, cu vârfurile şireturilor de la tenişi pline de noroi, fâlfâind ca nişte stindarde după o bătălie prea lungă şi prea sângeroasă, cu vântul acelui loc gol vâjâindu-i pe la urechi.

Zbură pe lângă Ţestoasă şi văzu că aceasta îşi trăsese capul înapoi în carapace; vocea sa ieşi găunoasă şi distorsionată, ca şi cum însăşi carapacea în care trăia era un puţ adânc de eternităţi întregi:

…nu-i rău, fiule, dar eu i-aşpune capăt de acum; nu lăsa Monstrul să scape. Energia are un obicei al ei de-a se disipa, înţelegi; ceea ce se poate face când ai unsprezece ani adesea nu se mai poate reface niciodată.

Vocea Ţestoasei slăbea, slăbea, slăbea. Nu mai era decât întunericul gonind… iar apoi, gura unui tunel imens… miasme de vechime şi descompunere… pânze de păianjen ştergându-i faţa ca nişte sculuri de mătase putredă într-o casă bântuită de stafii… ţigle putrezite zburând ceţos pe alături… intersecţii, toate întunecoase acum, baloanele-lună dispărute până la ultimul, iar Monstrul urla, urla:

…dă-mi drumul dă-mi drumul am să plec n-am să mai vin niciodată dă-mi DRUMUL MĂ DOARE MĂ DOARE MĂ DOAAAAAAAAA

— *Capra sare piatra*! zbieră Bill, acum aproape în delir.

Putea vedea lumina în faţă, dar aceasta scădea, pâlpâia ca lumânările mari care încetul cu încetul au ars până jos… Şi, un moment, se văzu pe sine şi pe ceilalţi ţinându-se de mâini în şir, Eddie într-o parte, Richie în cealaltă. îşi văzu propriul său trup, înmuiat, cu capul căzut pe spate, holbându-se la Păianjen, care se răsucea şi se rotea ca un derviş, bătând în pardoseală cu picioarele sale aspre şi ţepoase şi cu veninul picurân-du-i din ac.

Monstrul urla în chinurile morţii.

Cel puţin aşa credea sincer Bill.

Apoi se trânti la loc în trupul său cu toată tăria unei lovituri de linie nimerind într-o mănuşă de baseball, iar forţa impactului îi smulse mâinile dintr-ale lui Richie şi Eddie, îl trânti în genunchi şi-l azvârli alunecând pe pardoseală până la marginea plasei. întinse pe negândite mâna spre un fir şi braţul îi amorţi pe dată, de parcă i s-ar fi injectat o doză completă de novocaína. Firul propriu-zis era gros precum cablul de ancorare al unui stâlp de telegraf.

— Nu te-atinge, Bill! ţipă Ben, iar Bill îşi retrase mâna într-un zvâcnet iute, rămânând cu o dâră de carne vie în palmă, chiar sub degete.

Se umplu de sânge, iar el se ridică împleticit în picioare, cu ochii la Păianjen.

Acesta se îndepărta de ei, croindu-şi drum împleticit în penumbra crescândă din fundul sălii în timp ce lumina scădea. Lăsa pe urme dâre şi băltoace de sânge negru; confruntarea îi rupsese măruntaiele într-o duzină, poate într-o sulă de locuri.

— *Bill*, *plasa*! răcni Mike. *Fii atent*!

Făcu un pas înapoi, arcuindu-şi gâtul pe spate, în timp ce fire ale plasei cădeau plutind şi izbeau pardoseala de dale de o parte şi de alta ca trupurile unor şerpi albi, cărnoşi. începură imediat să-şi piardă forma, să se scurgă în crăpăturile dintre pietre. Plasa se destrăma, scăpând din numeroasele-i puncte de prindere. Unul dintre trupuri, înfăşurat ca o muscă, descrise un plonjon spre a lovi planşeul cu sunetul greţos al unei tigve putrede.

— *Păianjenul*! ţipă Bill. *Unde~i*?

în mintea lui, continua să audă Monstrul, mieunând şi tânguindu-se de durere, şi înţelese confuz că acesta se retrăsese în acelaşi tunel în care-l aruncase pe Bill… Dar se dusese oare Monstrul acolo ca să fugă înapoi în locul unde intenţionase să-l trimită pe Bill… Sau pentru a se ascunde până vor fi plecat ei? Să moară? Sau să scape?

— Cristoase, luminile! strigă Richie. Se sting *luminilel* Ce s-a-ntâm-plat, Bill? Unde-ai fost? Te credeam mort!

într-o parte neclară a minţii sale Bill ştiu că nu era adevărat: dacă l-ar fi crezut într-adevăr mort, ar fi luat-o la fugă care-ncotro, iar Monstrul i-ar fi cules cu uşurinţă, unul câte unul. Sau poate ar fi fost mai aproape de adevăr să spună că îl *crezuseră* mort, dar *credeau* în el viu.

Trebuie să fim siguri! *Dacă Monstrul a murit sau s-a întors acolo de unde-a venit*, *unde e restul Monstrului*, *asta trebuie să aflăm*. *Dacă nu-i decât rănită*? *Dacă se poate vindeca*? *Dacă*…

Zbieretul lui Stan îi tăie prin gânduri ca sticla spartă. în lumina scă-zândă Bill văzu că unul dintre cordoanele plasei căzuse pe umărul lui Stan. înainte ca Bill să-l poată prinde, Mike se aruncă asupra băiatului mai mic ca o pasăre de pradă. îl smuci de acolo, iar bucata de plasă plesni la loc, smulgând o dată cu sine şi o bucată din cămaşa lui Stan.

— înapoi! ţipă la ei Ben. *Ieşiţi de sub ea*, *cade toată*!

O apucă pe Beverly de mână şi o trase înapoi spre uşa miniaturală, în timp ce Stan se chinui să se ridice în picioare, privi buimac în jur şi apoi îl înşfacă pe Eddie. Amândoi porniră spre Ben şi Beverly, ajutân-du-se unul pe altul, arătând ca nişte fantome în lumina tot mai slabă.

Deasupra capetelor lor, pânza de păianjen se năruia, se surpa peste sine însăşi, pierzându-şi înfricoşătoarea simetrie. Cadavrele făceau piruete leneşe în aer ca nişte fire-cu-plumb de coşmar. Corzi încrucişate cădeau ca treptele descompuse ale unui straniu complex de scări. Mai multe fire" loviră dalele pardoselii, sâsâiră ca nişte

pisici, îşi pierdură forma, o luară la fugă.

Mike Hanlon îşi căuta printre ele drum şerpuitor, la fel cum mai târziu avea să facă slalom prin liniile adverse ale aproape o duzină de fotbalişti liceeni, cu capul plecat, fentând şi eschivându-se. Richie i se alătură. Incredibil, Richie râdea, deşi părul îi stătea făcut măciucă în cap ca ţepii unui arici. Lumina scădea tot mai mult, fosforescenţa ce se încovrigase în pereţi stingându-se.

— Bill! strigă Mike. Haide! Ieşi dracului de-aici!

— *Şi dacă n-a murit*? i-o întoarse Bill. *Trebuie să mergem după Monstru*, *Mike*! *Trebuie să fim siguri*!

O încâlcitură de fire se bombă ca o paraşută şi apoi căzu cu un hidos zgomot de sfâşiere ce suna ca pielea jupuită. Mike apucă braţul lui Bill şi-l trase, poticnindu-se, din calea ei.

— A murit! ţipă Eddie, apărând lângă ei.

Ochii îi erau asemenea unor lămpi febrile, respiraţia - un îngheţat şuier de viscol în gâtlej. Fuioare căzute din plasă pârliseră cicatrice întortocheate în ghipsul braţului.

— Am auzit-o, murea, nu te-auzi aşa când eşti în drum spre un bal mascat, murea, sunt sigur de asta!

Mâinile lui Richie bâjbâiră afară din beznă, îl înhăţară pe Bill şi-l trasera într-o îmbrăţişare aprigă. începu să-l bată extatic pe spinare:

— Şi eu am auzit-o - murea, Bill Barosane! Murea… *Iar tu nu te mai bâlbâit Deloc*! Cum o făcuşi? Cum dracu'? …

Creierul lui Bill era tot numai vârtejuri. Extenuarea trăgea de el cu mâini groase şi stângace. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de obosit… Dar în mintea sa auzea vocea tărăgănată, aproape plictisită, a Ţestoasei: *eu i-aş pune capăt de-acum*; *nu lăsa Monstrul să scape… Ceea ce se poate face când ai unsprezece ani adesea nu se mai poate reface niciodată*.

— Dar trebuie să fim siguri…

Umbrele îşi dădeau mâna şi acum întunecimea era aproape totală, înainte însă ca lumina să moară de tot, i se păru că vede aceeaşi infernală îndoială pe faţa lui

Beverly… şi în ochii lui Stan. Şi încă, pe când ultima scânteie de lumină se stingea, auziră tenebroasele şoapte-tros-nete-bufnituri ale indescriptibilei plase a Monstrului căzând sfâşiata în bucăţi.

3

Bill în Vid /Târziu

…iată-te din nou, Amice! *Dar ce s-a întâmplat cu părul tău*? *Eşti chel ca o bilă de biliard*! *Ce trist*! *Ce triste, ce scurte vieţi trăiesc oamenii*! *Fiecare viaţă e un scurt pamflet scris de un idiot*!

Sunt tot Bill Denbrough. Mi-ai omorât fratele şi l-ai omorât pe Stan Omu, şi ai încercat să-l omori şi pe Mike. Iar eu am să-ţi spun ceva: de data asta n-am să mă mai opresc până nu-i treaba gata

…Ţestoasa era proastă, prea proastă ca să mintă. Ţi-a spus adevărul, Amice… Sorocul nu vine decât o dată. M-ai vătămat… M-ai luat prin surprindere. N-o să se mai repete. Eu sunt cea care te-a chemat înapoi. Eu

Ne-ai chemat, bine, dar n-ai fost singura

…prietena ta Ţestoasa… a murit acum câţiva ani. Idioata bătrână a borât în carapace şi a crăpat înecată cu vreo galaxie. Foarte trist, nu ţi se pare? *Dar şi absolut bizar. I se cuvine un loc în* Povestiri adevărate, *eu aşa cred. S-a întâmplat cam pe când aveai tu blocajul ăla ca scriitor. Probabil că ai simţit-o răposând, Amice*

Nici pe-asta n-o cred

…o, ai s-o crezi… Ai să vezi. De data asta, Amice, intenţionez să-ţi arăt totul, inclusiv luminile moarte

Simţi vocea Monstmlui înălţându-se, bâzâind şi hodorogind - în sfârşit îi simţi proporţiile depline ale furiei, şi i se făcu frică. Se întinse după limba propriei sale minţi, concentrându-se, încercând disperat să recapturezе amplitudinea completă a acelei credinţe copilăreşti^ în acelaşi timp înţelegând că există un adevăr ucigător în spusele Monstrului: ultima oară, Monstrul-femelă fusese nepregătită. De astă dată… Ei bine, chiar dacă Monstrul-femelă nu fusese singura care să-i cheme, cu siguranţă că-i aşteptase.

Dar totuşi…

îşi simţi propria-i furie, curată şi cântând, în timp ce ochii săi se aţinteau într-ai Monstrului. Simţi vechile cicatrice ale acesteia, simţi că Monstrul-femelă fusese rănită cu adevărat şi că încă mai era rănită.

Şi, în timp ce Monstrul îl arunca, în timp ce-şi simţea mintea smulsă din trup, se concentra cu toată fiinţa încercând să apuce limba Monstrului… *Şi n-o nimeri*.

4

Richie

Ceilalţi patru priveau scena, paralizaţi. La început se dovedise a fi fost o reluare exactă a celor întâmplate prima oară. Păianjenul, care părea pe cale să-l înşface pe Bill şi să-l înfulece, rămase dintr-o dată încremenit. Ochii lui Bill se încleştaseră cu ochii de rubin ai Monstrului. Se simţi o senzaţie de contact.. Un contact aflat dincolo de capacitatea lor de percepţie. Dar simţeau lupta, ciocnirea voinţelor.

Apoi Richie ridică privirea spre noua plasă şi văzu prima deosebire.

Erau şi acum acolo cadavrele. Unele pe jumătate mâncate şi pe jumătate putrezite, şi asta era la fel… Dar sus, într-un colţ, mai era un trup, iar Richie fu sigur că acesta era încă proaspăt, poate viu încă. Beverly nu se uitase în sus - ochii ei erau fixaţi spre ai lui Bill şi ai Păianjenului - dar, cu toată groaza sa, Richie văzu asemănarea dintre Beverly şi femeia din plasă. Avea părul roşcat şi lung. Ochii îi stăteau deschişi, dar sticloşi şi nemişcaţi. O dâră de salivă se prelinsese din colţul stâng al gurii până pe bărbie. Fusese legată de unul dintre cablurile principale ale plasei cu un harnaşament de voal petrecut împrejurul taliei şi pe sub ambele braţe, astfel că se legăna în faţă, într-o semi-plecăciune, cu braţele şi picioarele atârnându-i moi. Era desculţă.

Richie mai văzu un trup chircit la baza plasei ei, un bărbat pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui… Şi lotuşi, mintea sa înregistra o asemănare aproape subconştientă cu răposatul neregretat Henry Bowers. Străinului îi

cursese sânge din amândoi ochii, închegându-se într-o spumă în jurul gurii şi pe bărbie. Şi…

In clipa următoare, Beverly zbieră:

— *Ceva nu merge*! *Ceva nu merge*, *faceţi ceva*, *pentru Dumnezeu*, *da FACEŢI careva ceva*…

Privirea lui Richie zvâcni înapoi la Bill şi la Păianjen… Şi simţi/ auzi un râs monstruos. Chipul lui Bill se întindea într-un mod subtil. Pielea i se făcuse galbenă ca pergamentul şi lucioasă ca aceea a unui om foarte în vârstă,. Avea ochii daţi peste cap.

O, *Bill*, *unde eşti*?

Sub ochii lui Richie, lui Bill îi ţâşni deodată sângele pe nas. Gura i se zgârcea, încercând să ţipe… Iar acum Păianjenul înainta din nou spre el. Se întorcea, întinzându-şi acul.

Vrea să-l omoare… să-i omoare trupul, *în orice caz… în vreme ce mintea-i e altundeva*. *Vrea să-i închidă gura pentru totdeauna*. *învinge… Bill*, *unde eşti*? *Pentru numele lui Dumnezeu*, *unde eşti*?

Şi undeva, slab, dintr-Q depărtare de neînchipuit, îl auzi pe Bill urlând… Iar cuvintele, deşi lipsite de sens, aveau limpezimea cristalului şi erau pline de o înnebunitoare

(*Ţestoasa a murit o Doamne Ţestoasa într-adevăr a murit*)

disperare.

Bev ţipă iar şi îşi puse mâinile la urechi ca să nu mai audă glasul acela care se stingea. Acul Păianjenului se ridică, iar Richie se repezi la Monstru, cu un rânjet întinzându-i-se spre urechi, şi strigă în cea mai bună Voce a Copoiului Irlandez pe care-o avea:

— *Ei*, *ei*, *faina mea fătucă*! *Da ce mama dracu' crezi mata că faci*? *Ia linişte la galerie până nu-ţi smulg fustanelele şi-ţi ard una la bucalendre*!

Păianjenul se opri din râs, iar Richie simţi un urlet crescând de mânie şi durere în capul Monstrului. *Am ars-o pe gagicul* îşi spuse el triumfător. Am ars-o, ce zici de-asta, am ars-o pelágica, si ghici ghicitoarea mea! *I-AM*

ÎNŞFĂCAT LIMBA! *CRED CA BILL NU I-A APUCAT-O NU STIU CUM DA-N TIMP CE MONSTRUL-FEMELĂ ERA ATENTĂ LA ALTCEVA EU I-AM ÎNHĂŢAT-O…*

Şi atunci^ urlând la el, cu ţipetele Monstrului ca un roi veninos de viespi furioase colcăind în capul său, Richie se pomeni smuls din sine însuşi şi aruncat în întuneric, vag conştient că Monstrul încerca să-l scuture, să-i desprindă. Făcea şi Monstrul treabă destul de bunicică. Groaza îl scaldă, după care îi luă locul o senzaţie de absurditate cosmică. Şi-o aminti pe Beverly cu yo-yo-ul său, arătându-i cum să-l strângă, să plimbe câinele, să dea înconjur lumii. Şi acum iată-l pe el, Richie

Yo-Yo-ul uman, iar limba Monstrului era sfoara. Iată-l, şi asta nu se chema că plimbi câinele, ci poate că plimbi Păianjenul, şi dacă nici asta nu mai era de râs, atunci ce era?

Richie râse. Nu era politicos să râzi cu gura plină, firește, dar se îndoia că vreunul dintre cei de faţă citise Miss Bunele Maniere.

Asta-l făcu din nou să râdă, şi muşcă şi mai tare.

Păianjenul zbieră şi-l zgâlţâi furios, urlându-şi mânia de a fi fost din nou luat prin surprindere - crezuse că doar scriitorul va provoca Monstrul, iar acum omul ăsta care râdea ca un băiat ţicnit îl prinsese când era cel mai nepregătit.

Richie se simţi pe sine lunecând.

…stai un minuţeel, *seniorrita*, *suntem împreună-n treaba asta*, *că de nu*, *nu ţi-ooi vinde niciun belet pentru* la loteria *la urma urmii*, *şi fiştecare-i lozu-ăl mare*, *jur pe numele* la mia madre îşi simţi dinţii prinzând din nou, mai ferm de astă dată. Şi urmă un fel de durere vecină cu leşinul când Monstrul îşi înfipse şi el colţii în limba lui. Măi frate, da’ tot era destul de caraghios. Chiar şi în întuneric, fiind azvârlit după Bill doar cu limba Monstrului ăluia de nedescris rămasă ca legătură cu propria sa lume, chiar şi cu durerea colţilor săi otrăviţi buimăcindu-i mintea ca o ceaţă roşie, era destul de-al dracului de comic. *încercaţi şi singuri*, *băieţi*. *O să vedeţi că şi un disc-jockey poate zbura*.

Zbura, nici vorbă.

Richie se afla într-o beznă mai densă decât întâlnise vreodată, decât bănuise măcar că ar putea exista, călătorind cu o viteză pe care o simţea apropiată de viteza luminii, şi zgâlţâit cam aşa cum un câine ar zgâlţâi un şobolan. Simţea că se află ceva în faţă, un cadavru uriaş. Ţestoasa pe care o auzise jelită de Bill în strigătele sale ce se stingeau? Fără îndoială. Nu era decât o carapace, o carcasă moartă.' Apoi trecu de ea, năpustin-du-se în întuneric.

Acum chiar bag cărbuni, îşi spuse, şi simţi imboldul acela nestăpânit de a chicoti iar.

bill! *bill*, *m-auzi*?

…s-a dus. *e-n luminile moarte*, *dă-mi drumul*! *DA-MI DRUMUL*! (richie?)

Incredibil de distant; incredibil de departe în beznă. *bill*! *bill*! *aicea sunt*! *prinde-te*! *pentru Dumnezeu*, *prinde-te…*e mort, toţi sunteţi morţi, sunteţi prea bătrâni, nu înţelegi asta? acum dă-mi DRUMUL!

hei, *curvo*, *niciodată nu esti prea bătrână ca să tragi un rock and roll*

…DĂ-MI DRUMUL! *du-mă la el şi poate ţi-oi da* Richie

…mai aproape, acum era mai aproape, slavă Domnului…

uite-mă că vin, *Bill Barosane*! *Richie cu salvarea*! *O să-ţi salvez curul bătrân şi crăpat*! *Am o datorie la tine din ziua aia pe Neibolt Street*, *mai tii minte*?

…dă-miDRUMUUUU'!

Durerea Monstrului-femelă era cumplită, iar Richie pricepu cât de complet o luase prin surprindere - Monstrul crezuse că nu-l avea de înfruntat decât pe Bill. Mă rog, foarte bine. Destul de bine. Richie nu mai ţinea s-o omoare chiar acum; nici nu mai era sigur că Monstrul-femelă *putea* fi ucisă. Dar *Bill* putea fi ucis, iar Richie simţea că lui Bill îi mai rămăsese foarte, foarte puţin timp. Bill dăduse peste cine ştie ce uriaşă surpriză neplăcută acolo, ceva la care era mai bine nici să nu te gândeşti.

Richie, nu! *Du-te-napoi*! *Aici e marginea a tot şi toate*! *Luminile moarte*!

sună ca peste ce dai cân vii acas la mghiezu nopţii, seniorr… şi unde-oifi, scumpişor? *zâmbeşte, să po' să văz unde-mi eşti*!

Şi deodată Bill se afla lângă el, lunecând într-o

(*stânga*? *dreapta*? *aici nu existau direcţii*)

parte sau alta. Iar dincolo de el, apropiindu-se cu repeziciune, Richie putu vedea/simţi ceva ce în sfârşit îi secă râsul. Era o barieră, ceva de o formă stranie, non-geometrică, pe care mintea sa n-o putea concepe. Aşa că mintea o traduse pe cât de bine putea, la fel cum tradusese şi forma Monstrului într-un Păianjen, permiţându-i lui Richie să se gândească la el ca la un colosal zid cenuşiu făcut din pari de lemn fosilizaţi. Aceşti pari urcau la nesfârşit şi coborau la nesfârşit, ca barele unei cuşti. Iar printre ei strălucea o imensă lumină oarbă. Ardea şi se mişca, zâmbea şi se strâmba. Lumina era vie.

(*luminile moarte*)

Mai mult decât vie: era plină de o forţă - magnetism, gravitaţie, poate altceva. Richie se simţi ridicat şi aruncat, rotit şi tras, ca şi cum ar fi străbătut un defileu de vâltori repezi printr-un tub interior al organismului. Putea simţi lumina mişcându-r-se nesăţioasă pe faţă… Iar lumina *era înzestrată cu raţiune*.

Asta-i Monstrul, ăsta-i Monstrul, restul Monstrului.

…dă-mi diurnul, mi-aipromis că-mi dai DRUMUL

Ştiu, da' câteodat', scumpişor, mai şi mint - mămica mă bătea când mă prindea, da tăticu, el a cam lăsat-o baltă îl simţi pe Bill rostogolindu-se, plutind atras spre una din deschi* zaţurile zidului, simţi degete rele de lurnină dând să-l apuce şi, cu un ultim efort disperat, se întinse după prietenul său.

Bill! *Mâna*! *Dă-mi mâna*! *MÂNA, FIRAIALDRACU*! *MÂNA*!

Mâna lui Bill se repezi către el, degetele desfăcându-se şi strângân-du-se, pe când focul acela viu târându-se şi răsucindu-se peste verigheta Audrei în forme runice,

maure - roţi, semiluni, stele, zvastici, cercuri întrepătrunse ce creşteau în lanţuri rostogolinde. Chipul lui Bill era aşternut cu aceeaşi lumină, făcându-l să pară tatuat. Richie se întinse cât putu de mult, auzind cum Monstrul zbiară şi se văicăreşte.

(*l-am ratat o Doamne sfinte l-am ratat o să treacă dincolo*)

Apoi degetele lui Bill se închiseră peste ale lui Richie, iar Richie îşi încleşta pumnul. Picioarele lui Bill zburară printr-una dintre deschizăturile lemnului îngheţat, şi preţ de-o clipă, un moment dementţial, Richie îşi dădu seama că putea să vadă toate oasele, venele şi capilarele dinăuntrul lor, ca şi cum Bill s-ar fi repezit pe jumătate în fălcile celei mai puternice instalaţii de raze X din lume. Richie îşi simţi muşchii braţului întinzându-se ca zahărul ars, simţi apofiza şi locaşul articulaţiei umărului pârâind şi gemându-şi protestul în timp ce forţa tracţiunii creştea.

îşi adună toate puterile şi strigă:

— *Trage-ne-napoi*! *Trage-ne-napoi sau te omor*! *O să… O să-ţi fac Voci până crapi*!

Păianjenul guiţă din nou, iar Richie simţi deodată un enorm şfichi biciuitor încolăcindu-i-se pe trup. Braţul îi era o bară de supliciu incandescent. Mâna lui Bill începu să alunece din strânsoarea lui.

— *Ţine-te bine*, *Bill Barosane*!

— *Te-am prins*! *Richie*, *te-am prins*!

N-ar strica, spuse amar în sinea sa Richie, *căci cred că poţi umbla zece miliarde de kilometri de-aici şi să nu găseşti în veci o futută de toaletă publică*.

Şuierară înapoi, lumina aceea dementă scăzând până la o serie de vârfuri de ac strălucitoare care în cele din urmă se stinseră. Săgetau prin beznă ca două torpile, Richie strângând în dinţi limba Monstrului şi încheietura lui Bill într-o-mână îndurerată. Iată şi Ţestoasa; alături, apoi dispărută cât ai clipi o dată.

Richie simţi că se apropiau de ceea ce trecea drept lumea reală (deşi bănuia că nu se va mai gândi niciodată la ea ca fiind întocmai „reală”; avea s-o vadă ca pe un decor

dibaci pe sub care trec cruciş şi curmeziş cabluri de susţinere… cabluri ca firele unei pânze de păianjen). *Dar vom scăpa cu bine*, îşi spuse. *Vom reveni*. *Vom*…

înghionteala reîncepu - biciuirea, plesnetele, oscilaţiile laterale în timp ce Monstrul încerca pentru o ultimă oară să se scuture de ei şi să-l lase Afară. Iar Richie îşi simţi strânsoarea cedând. Auzi răgetul gutural de triumf al Monstrului şi-şi concentra toată fiinţa spre a rezista… Dar continua să lunece. Muşcă frenetic, însă limba Monstrului părea că-şi pierde substanţa şi realitatea^ părea să se transforme în voal.

— *Ajutor*! răcni Richie. // *scap*! *Ajutor*! *Să ne-ajute cineva*!

5

Eddie

Eddie era pe jumătate conştient de ceea ce se întâmpla; simţea cumva, vedea cumva, dar ca printr-o perdea străvezie. Undeva, Bill şi Richie se zbăteau să vină înapoi. Trupurile lor erau aici, dar restul lor -partea *reală* a lor - era undeva departe.

Văzuse Păianjenul întorcându-se să-l străpungă pe Bill cu acul său, iar ar *ii* Richie o luase la fugă înainte, ţipând la Monstru cu Vocea aceea ridicolă de Copoi Irlandez pe care obişnuia s-o folosească… Atât doar că Richie părea să-şi fi îmbunătăţit mult numărul de-a lungul anilor, fiindcă Vocea suna sinistru de asemănător cu a domnului Neil cel de demult.

Păianjenul se întorsese spre Richie, iar Eddie îi văzuse cumpliţii ochi roşii bulbucându-se în găvane. Richie zbieră din nou, de astă dată cu Vocea Pancho Vanilia, iar Eddie îl simţi pe Păianjen urlând de durere. Ben răcni răguşit, în timp ce pe pielea Monstrului apărea o despicătură de-a lungul unei cicatrice rămase de data trecută. Un şuvoi de scursoare, neagră ca ţiţeiul brut, ţâşni afară. Richie începuse să spună altceva… Iar glasul îi *scădea* ca stingerea sonoră din finalul unui cântec pop. Capul îi căzuse pe spate, cu ochii fixaţi în ochii Monstrului. Păianjenul se cufundă iarăşi în tăcere.

Timpul trecu - Eddie habar n-avea cât de mult. Richie şi Păianjenul se holbau unul la altul; Eddie simţea conexiunea dintre ei, simţea un vârtej de vorbe şi emoţii, undeva departe. Nu putea distinge nimic exact, dar percepea schimbările de tonalitate ale situaţiei în culori şi nuanţe.

Bill zăcea prăbuşit pe jos, cu sângele curgându-i din nas şi ureche, cu degetele palpitându-i uşor, cu faţa-i prelungă palidă şi ochii închişi.

Acum Păianjenul sângera prin patru sau cinci locuri, grav rănit din nou, grav rănit, dar totuşi primejdios de viu, iar Eddie se întrebă: *De ce stăm aşa aici*? *Am putea lovi Monstrul în timp ce e ocupat cu Richie*! *De ce nu se mişcă nimeni*, *pentru numele lui Dumnezeu*?

Simţi un triumf sălbatic - şi senzaţia aceea deveni mai clară, mai definită. Mai aproape. *Se-ntorc*! vru să strige, dar gura-i era prea uscată, gâtul prea strâmtat. *Se-ntorc*!

Atunci, Richie începu să se răsucească încet dintr-o parte în alta. Trupul părea că i se vălureşte înăuntrul hainelor. Ochelarii îi mai atârnară o clipă pe vârful nasului… după care căzură, sfărâmându-se pe pardoseala de piatră.

Păianjenul se agită, picioarele sale ţepoase scoţând un clănţănit sec pe planşeu. Eddie îl auzi ţipând a cumplită victorie, şi o clipă mai târziu glasul lui Richie îi izbucni limpede în cap:

(*ajutor*! *îl scap*! *să m-ajute cineva*!)

Atunci Eddie o luă la fugă înainte, scoţându-şi inhalatorul din buzunar cu mâna cea teafără, cu buzele trase înapoi într-o grimasă şi respiraţia şuierându-i dureros printr-o beregată pe care acum şi-o simţea de mărimea unei urechi de ac. Nebuneşte, faţa mamei începu să-i danseze pe dinainte, plângând: *Nu te apropia de Arătarea aia*, *Eddie*! *Nu te apropia*! *Arătările de felul ăla îţi dau cancer*!

— *Taci din gură*, *mămico*! ţipă Eddie cu o voce ascuţită, chirăi-toare - tot ce-i mai rămăsese ca voce.

Capul Păianjenului se întoarse către sunet, desprinzându-şi momentan ochii dintr-ai lui Richie.

— *Aici*! urlă Eddie cu glasul ce i se stingea. *Aici*, *ia un pic din ăsta*!

Sări spre Monstru, trăgând în acelaşi timp cu inhalatorul, şi, preţ de o clipă, toată credinţa sa din copilărie în doctorii îi reveni, doctoria din copilărie, care putea rezolva orice, care-l putea face să se simtă mai bine când îl cârpeau băieţii cei mari, sau când era trântit în goana spre uşi când se suna de ieşire, ori când trebuia să şadă pe marginea locului viran de la Tracker Brothers', afară din joc fiindcă mama sa nu-i dădea voie să joace baseball. Era o doctorie bună, o doctorie *puternică*, şi, în timp ce se repezea în faţa Păianjenului, mirosindu-i duhoarea galbenă şi spurcată, simţindu-se copleşit de furia Monstrului şi de îndârjirea sa de a-i nimici pe toţi, declanşa inhalatorul într-unui dintre ochii de rubin.

Simţi - auzi zbieretul Monstrului - nu furie de astă dată, doar durere, o oribilă agonie urlând! Văzu ceaţa de stropi minusculi aşezân-du-se pe umflătura aceea roşie-sângerie, văzu stropii albindu-se acolo unde se depuneau, îi văzu scufundându-se la fel cum s-ar scufunda o stropitură de acid fenic; văzu uriaşul ochi al Monstrului începând să se turtească precum un gălbenuş însângerat şi să se scurgă într-un şuvoi greţos de sânge viu şi puroi viermănos.

— *Acum vino-acasă*, *Bill*! ţipă ei cu ultimele puteri.

Apoi lovi Monstrul, simţindu-i căldura puturoasă cum îl cocea pe dinăuntru; o cumplită fierbinţeală umedă îl făcu să-şi dea seama că braţul sănătos îi lunecase în gura Păianjenului.

Apăsă iarăşi trăgaciul inhalatorului, expulzându-i de astă dată doza drept în gâtlej, drept în beregata cu duhoare rea de putreziciune, după care îl fulgeră o durere bruscă, la fel de netă precum căderea unui cuţit greu, când fălcile Monstrului se închiseră şi-i sfâşiară braţul din umăr.

Eddie căzu la pământ, din ciotul zdrenţuit al braţului ţâşnindu-i sânge; era vag conştient că Bill se ridica în

picioare clătinându-se, că Richie se împleticea şi se poticnea spre el ca un om beat după o lungă noapte grea.

— …eds…

Undeva departe. Fără importanţă. Putea simţi totul scurgându-se din el o dată cu sângele dătător de viaţă… Toată furia, toată frica, toată durerea, toată confuzia şi suferinţa. Presupunea că moare, dar se simţea… of, Doamne, se simţea atât de *lucid*, atât de *limpede*, ca un ochi de geam care a fost spălat bine şi acum lasă să intre toată lumina strălucitoare şi înfricoşată a vreunei aurore nebănuite; *lumina*, o, Doamne, acea perfect raţională lumină care limpezeşte orizontul undeva în lume, clipă de clipă.

— …eds o doamne bill ben cineva şi-a pierdut braţul bra… Ridică privirea spre Beverly şi văzu că plângea, lacrimile prelingându-i-se pe obrajii murdari în timp ce-şi petrecea un braţ pe sub el; deveni conştient că-şi scosese bluza şi încerca să oprească torentul de sânge, şi că ţipa după ajutor. Apoi privi spre Richie şi se linse pe buze. Pălind, pălind tot mai mult. Devenind tot mai clar şi mai clar, golin-du-se, toate impurităţile scurgându-se din el astfel încât să se poată curăţa, astfel ca lumina să-l poată răzbate, şi de-ar fi avut destul timp ar fi putut predica despre asta, ar fi putut propovădui: *Nu-i rău*, ar începe. *Nu-i rău deloc*. Dar mai întâi de toate avea altceva de spus.

— Richie, şopti el. -Ce?

Richie stătea ghemuit alături, privindu-l disperat.

— Să nù-mi mai zici Eds, spuse el, şi zâmbi.

Ridică încet mâna stângă şi atinse obrazul lui Richie. Richie plângea.

— Stii că eu… eu… »

Eddie închise ochii, gândindu-se cum să încheie şi, în timp ce încă se mat gândea la asta, muri.

Derry I 7.00-9.00 dimineaţa

Pe la orele 7.00 dimineaţa viteza vântului crescuse în Derry până în jurul valorii de cincizeci şi opt de kilometri pe oră, cu rafale atingând optzeci. Harry Brooks, un crainic de la Institutul Naţional de Meteorologie cu postul

la Bangor International Airport, dădu un telefon alarmat la cartierul general din Augusta. Vânturile, zise el, veneau de la apus, suflând într-un ciudat sistem semicircular pe care nu-l mai întâlnise în viaţa lui… Dar i se părea tot mai mult că seamănă cu o specie stranie de uragan izolat, ce se limita aproape exclusiv la oraşul Derry. La 7.10 posturile de radio din Bangor transmisera primele ştiri referitoare la pagubele produse de vremea rea. Explozia transformatorului de la Tracker Brothers' lăsase fără curent toată porţiunea oraşului dinspre Maidan. La 7.17 un bătrân arţar scorburos din latura Oíd Cape a Maidanului se prăvăli cu un trosnet asurzitor, strivind un magazin Nite-Owl din colţul Merit Street cu Cape Avenue. Un om în vârstă, client permanent, pe nume Raymond Fogarty, a fost omorât de un răcitor de bere răsturnat. Era acelaşi Raymond Fogarty care, în calitate de slujbaş al Primei Biserici Metodiste din Derry, oficiase ritualul funerar al lui George Denbrough în octombrie 1957. Arţarul mai trase la pământ şi destule cabluri electrice cât să întrerupă curentul în Old Cape şi în oarecum mai modernul cartier Sherburn Woods de dincolo de acesta. Ceasul din turla Bisericii Grace Baptist nu bătuse nici de ora şase, nici de şapte. La 7.20, cu trei minute după căderea arţarului din Old Cape şi cam la o oră de când fiecare toaleta şi scurgere casnică de acolo refulase brusc, ceasul din turn bătu de treisprezece ori. Un minut mai târziu, un trăsnet alb-albăstriu lovi turla. Heather Libby, soţia pastorului, privea din întâmplare chiar atunci pe fereastra bucătăriei prezbiteriului, şi spuse că,,turla a explodat de parcă o încărcase cineva cu dinamită". Scânduri albite de vreme, bucăţi de grinzi şi ceasornicărie elveţiană se transformară în stropi infernali ai unei stranii ploi. Rămăşiţele frânte ale turnului arseră scurt şi apoi se stinseră sfârâind în răpăiala de aversă tropicală. Străzile ce coborau spre zona comercială din centrul oraşului spumegau şi şiroiau. Pe sub Main Street canalul devenise un continuu tunet zguduitor ce-i făcea pe oameni să se uite alarmaţi unii la alţii. La 7.25, o dată cu prăbuşirea turnului

de la Grace Baptist reverberând încă prin întregul Derry, îngrijitorul ce venea la „Wally's Spak< în fiecare dimineaţă cu excepţia duminicilor să spele pe jos văzu ceva ce-l făcu să urle îngrozit în plină stradă. Acest băiat, alcoolic încă din primul său semestru la University of Maine, în urmă cu unsprezece ani, primea un bacşiş pentru serviciile sale - adevărata plată, bineînţeles, era deplina sa libertate de a da pe gât tot ce mai rămăsese în butoiaşele cu bere. Richie Tozier ar fi putut sau nu să îşi amintească de el; era Vincent Caruso Taliendo, mai cunoscut contemporanilor săi din clasa a cincea ca „Boogers" Taliendo. în timp ce spăla pe jos în acea apocaliptică dimineaţă din Derry, înaintând tot mai aproape de bar, văzu toate cele şapte robinete de bere - trei Bud, două Narrangansett, unul Schlitz (cunoscut în limbaj mai familiar distinşilor clienţi de la „Wally' s" ca Slits) şi unul Miller Lite - înclinân-du-se înainte, ca trase de şapte mâini invizibile. Berea ţâşni din qle în torente de spumă alb-aurie. Vince porni înainte, gândindu-se nu la strigoi sau fantome, ci la bacşişul său matinal pe cale să se scurgă la canal. Apoi puse o frână patinată, cu ochii lărgindu-i-se, şi un zbieret tânguitor, îngrozit, se înălţă în grota goală cu miros de bere. Sânge curgea acum în şuvoaie în locul berii. Se învolbura în gurile de scurgere crómate, dădea pe de lături şi se scurgea pe lângă bar m mici pârâiaşe. Acum din cepurile de bere începură să ţâşnească bucăţele de carne şi şuviţe de păr. „Boogers" Taliendo se uită la toate astea, ţintuit locului, incapabil să-şi adune puterile măcar atât cât să urle din nou. Urmă apoi o bufnitură înfundată, surdă, când unul dintre butoiaşele de bere de sub tejghea' explodă. Toate uşile dulăpioarelor de sub bar se deschiseră larg. Fum verzui, ca după scamatoria unui magician, începu să se reverse din ele. „Boogers" văzuse destul. Zbierând, o zbughi în stradă, care acum era un canal puţin adânc. Căzu în fund, se ridică şi aruncă o privire îngrozită peste umăr. Una dintre ferestrele de la bar explodă cu un zgomot puternic. Cioburi enorme şuierară de jur-împrejurul capului lui Vince. Un moment mai târziu explodă şi cealaltă

fereastră. încă o dată, ca prin minune, scăpă neatins… Dar hotărî, pradă inspiraţiei de moment, că venise vremea să îşi viziteze sora din Eastport. Porni pe dată, iar călătoria sa până la marginea oraşului Derry şi dincolo de ea avea să devină o odisee în sine… însă este suficient să spunem că până la urmă reuşi să iasă din oraş. Alţii au fost mai puţin norocoşi. Aloysius Neil, care nu de mult împlinise şaptezeci şi şapte de ani, şedea cu soţia sa în salonaşul casei lor de pe Strapham Street, privind furtuna abătută peste Derry. La 7.32 suferi un infarct fatal. Nevasta lui avea, să-i spună, o săptămână mai târziu, fratelui ei că Aloysius şi-a scăpat ceaşca de cafea pe covor, a înţepenit în fotoliu, cu ochii holbaţi în gol, şi a ţipat:

— *Ei*, *ei*, *faina mea fătucă*! *Da ce mama dracu crezi mata că faci*? *la linişte la galerie până nu-fi smulg fustanelellll*…

Apoi se prăbuşi, spărgând ceaşca sub el. Maureen Neil, care ştia cât de prost ti mersese ceasornicul în ultimii trei ani, înţelese imediat că se sfârşise şi, după ce-i lărgi gulerul, alergă la telefon să-l sune pe părintele McDowell. Dar telefonul era deranjat. Nu scotea decât un sunet ciudat, ca sirena unei maşini de poliţie. Aşa că, deşi ştia că e probabil o blasfemie pentru care va trebui să răspundă înaintea Sfântului Petru, încercă să-i administreze ea însăşi sfintele taine. Avea încredere, urma să-i spună ea fratelui său, că Dumnezeu o va înţelege chiar dacă Sfântul Petru nu era dispus. Aloysius fusese un soţ bun şi un om de treabă, şi, dacă bea prea mult, asta nu era decât irlandezul din el care îşi dădea uneori în petic. La 7.49 o serie de explozii zguduiră Derry Hali, care se afla pe locul defunctei Oţelării Kitchener. Nu muri nimeni; piaţa nu se deschidea până la 10.00, şi echipa îngrijitorilor formată din cinci oameni nu era aşteptată înainte de 8.00 (iar într-o asemenea dimineaţă oricum s-ar fi arătat foarte puţini dintre ei). Un echipaj de anchetă respinse mai târziu ipoteza sabotajului. Sugerară - mai degrabă vag - că exploziile fuseseră probabil cauzate de apa ce se infiltrase în reţeaua electrică a halei. Indiferent de motiv, nimeni nu

avea să-şi mai facă multă vreme cumpărăturile la Derry Hall. O explozie desfiinţa complet „Zale's Jewelry Store". Inele cu diamante, brăţări, şiraguri de perle, verighete şi ceasuri Seiko zburară care-ncotro într-o feerie scânteietoare de bijuterii. O cutie muzicală zbură pe toată lungimea coridorului de est şi nimeri în fântâna din faţa magazinului „J. C. Penney's", unde cântă scurt o variaţiune cu clăbuci a lait-motivului *dm Love Story* înainte de a da ortul popii. Acelaşi impact făcu o gaură în prăvălia „Baskin-Robbins" din vecini, pre-făcând cele treizeci şi una de arome în supă de îngheţată ce se scurse pe podea în pârâiaşe înnourate. Impulsul ce făcu prăpăd prin „Sears" ridică o bucată din acoperiş, iar vântul ce se înteţea o duse ca pe un zmeu; căzu la o mie de metri depărtare, spintecând silozul unui fermier pe nume Brent Kilgallon. Fiul, în vârstă de şaisprezece ani, al lui Kilgallon ieşi în fugă înarmat cu Kodakul mamei sale şi făcu o fotografie. *National Enquirer* o achiziţiona pe şaizeci de dolari, cu care băiatul îşi cumpără două cauciucuri noi pentru motocicleta sa Yamaha. O a treia explozie sfâşie standul Hit or Miss, trimiţând fuste, pantaloni şi lenjerie aprinsă afară în parcarea inundată. Şi o explozie finală sparse sucursala din hală a băncii „Derry Farmers' Trust" ca pe o cutie veche de crocheté. O halcă din acoperişul băncii se smulse şi ea de la locul ei. Sirenele de alarmă se declanşară cu un lătrat ce n-a fost redus la tăcere decât după patru ore, când s-a ars reţeaua electrică independentă a sistemului. Contracte de închiriere, bonuri de depunere, chitanţe de restituire şi formulare Money-Manager se înălţară la cer, suflate de vântul tot mai puternic. Şi bani: de zece şi de douăzeci mai ales, cu o porţie generoasă de cinci şi o garnitură de cincizeci şi sute. Mai bine de 75 000 de dolari se duseră pe aripile vântului, estimau funcţionarii băncii... Mai târziu, după o epurare masivă a structurilor executive ale băncii (şi o ieşire pe cauţiune), unii aveau să admită - strict confidenţial, desigur - că fuseseră mai mult de 200 000 de dolari. O femeie din Häven Village, numită Rebecca

Paulson, găsi o bancnotă de cincizeci de dolari fluturând agăţată pe şter-gătoarea de bun-venit a uşii din spatele casei, două de douăzeci în cuibar şi o sută lipită de un stejar din curte. Ea şi soţul ei folosiră banii ca să achite două rafe în plus pentru maşina lor. Dr. Hale, un medic pensionar ce locuia pe West Broadway de aproape cincizeci de ani, a fost omorât la ora 8.00. Doctorului Hale îi plăcea să se laude că făcea aceeaşi plimbare de trei kilometri de la locuinţa sa de pe West Broadway, înconjurând Parcul Derry şi Şcoala Elementară, de douăzeci şi cinci din aceşti cincizeci de ani. Nimic nu reuşea să îl oprească: nici ploaia, nici lapo-viţa, nici grindina sau gerul sub zero. Porni la drum şi în dimineaţa de 31 mai, în ciuda protestelor îngrijorate ale menajerei. Replica sa de ieşire din lume, rostită peste umăr în timp ce păşea afară pe uşa din faţă, trăgându-şi apăsat pălăria peste urechi, a fost: „Ia nu mai fi aşa de-al dracului de proastă, Hilda. Nu-i decât o ploicică. S-o fi văzut pe-aia din ’57! *Aia* a fost furtună!” în timp ce dr. Hale se întorcea acasă pe West Broadway, capacul unei guri de canal din faţa casei Mueller sări deodată de la locul său ca încărcătura unei rachete Redstone. îl decapita pe bunul doctor atât de scurt şi precis, încât mai făcu trei paşi înainte de a cădea mort pe trotuar.

Iar vântul continua să se înteţească.

7

Sub oraş I 4.15 după-amiaza

Eddie îi conduse prin tunelurile întunecate timp de o oră, poate una şi jumătate, înainte să recunoască, pe un ton mai mult uimit decât speriat, că pentru prima oară în viaţa lui se rătăcise.

Puteau totuşi să audă vuietul difuz al apei prin canale, dar acustica acelor tuneluri era atât de trăsnită, încât ţi-era cu neputinţă să spui dacă sunetul apei venea din faţă sau din spate, de la stânga sau de la dreapta, de deasupra sau de dedesubt. Chibriturile li se terminaseră. Erau pierduţi în beznă.

Lui Bill îi era frică… Frică de-a binelea. Conversaţia

pe care o purtase cu tatăl său în atelierul acestuia îi tot revenea în minte. *Cam cinci kile de planuri care pur şi simplu s-au topit la un moment dat… Ideea mea e ca nimeni nu ştie unde duc afurisitele alea de canale, sau de ce. Când funcţionează, nu-i pasă nimănui. Când nu, apar trei-patru mutre acre de la întreprinderea de Ape Derry care trebuie să-ncerce să afle care pompă s-a bulit sau unde-i înfundătura… E întuneric, pute şi-i plin de şobolani. Astea toate sunt motive serioase ca să stai afară, dar cel mai serios motiv e că te poţi rătăci. Au mai păţit-o şi alţii.*

Păţit-o şi alţii. Păţit-o şi alţii. Au mai păţit-o…

Sigur c-au păţit-o. Grămăjoara aceea de oase pe lângă care trecuseră în drum spre bârlogul Monstrului, de exemplu.

Bill simţi cum panica încearcă să-i sugrume gândurile şi o împinse înapoi. Cedă, dar nu uşor. O putea simţi acolo în adânc, făptură vie, luptându-se şi răsucindu-se, încercând să iasă. I se adăuga sâcâitoarea întrebare rămasă fără răspuns, dacă uciseseră Monstrul sau nu. Richie susţinea că da, Mike spunea că da, şi Eddie la fel. Dar nu-i plăcuse expresia de spaimă şi îndoială de pe faţa lui Bev, sau a lui Stan, în timp* ce lumina murea şi se târau înapoi prin uşiţă, departe de susurul plasei ce se prăbuşea.

— Si acum ce facem? întrebă Stan.

Bill auzi tremurul înfricoşat, de băieţel, din glasul lui Stan şi ştiu că întrebarea îi era adresată direct.

— Hm, făcu Ben. Ce? La naiba, bine era dac-aveam o lanternă… Sau măcar o lum… lumânare.

Lui Bill i se păru că distinge un suspin înăbuşit în cea de-a doua parte a propoziţiei. îl speria mai mult decât orice altceva. Ben ar fi fost surprins s-o afle, dar Bill îl socotea pe băiatul cel gras dur şi rezistent, mai stabil decât Richie şi mai puţin predispus să se năruie pe neaşteptate ca Stan. Dacă Ben era gata să clacheze, atunci se aflau în preajma unui necaz al dracului de mare. Nu la scheletul tipului de la Departamentul Apelor se tot întorcea gândul lui Bill, ci la Tom Sawyer şi Becky Thatcher, pierduţi în Peştera lui McDougal. Alunga o vreme gândul, iar apoi acesta se

furişa înapoi.

Altceva îl tulbura, dar conceptul era prea amplu şi prea vag pentru ca mintea sa obosită să îl poată sesiza. Poate că însăşi simplitatea-ideii o făcea atât de greu perceptibilă: se îndepărtau unul de altul. Legătura ce-i ţinuse laolaltă în toată acea lungă vară se dizolva. Monstrul-femelă fusese înfruntată şi înfrântă. Putea fi moartă, aşa cum credeau Richie şi Eddie, sau putea fi rănită atât de rău, încât avea să doarmă timp de o sută de ani, sau o mie, sau zece mii. O priviseră în faţă, o văzuseră cu masca dată la o parte, iar ea fusese oribilă - o, cu siguranţă! - dar, o dată văzută, forma sa fizică nu.părea atât de urâtă, iar cea mai puternică armă îi fusese luată. Cu toţii, la urma urmei, mai văzuseră şi înainte păianjeni. Erau hidoşi, şi bănuia că niciunul din ei nu va mai fi vreodată în stare să vadă vreunul

(*dacă mai scăpăm de-aici*)

fără a simţi un tremur de repulsie. Dar un păianjen, în fond, nu era decât un păianjen. Poate că la sfârşit, când măştile ororii cădeau, nu rămânea nimic de neînfruntat pentru mintea omenească. Acesta era un gând încurajator. Orice în afară de

(*luminile moarte*)

ceea ce fusese acolo, dar poate chiar şi acea indescriptibilă lumină vie ce stătea chircită în pragul macrouniversului murise sau era pê moarte. Luminile moarte - şi călătoria în întuneric spre locul în care se aflaseră - deveneau deja ceţoase şi greu de rememorat în mintea lui. Şi de fapt nu asta conta. Ceea ce conta, simţit, dar nu definit, era simplul fapt al camaraderiei ce lua sfârşit… Se sfârşea, iar ei încă mai erau în beznă. Acel Altul, prin prietenia lor, reuşise poate să-i facă să fie ceva mai mult decât nişte copii. Acum însă redeveneau copii. Bill simţi. Şi la fel simţeau şi ceilalţi.

— Şi acum, Bill? întrebă Richie, exprimând în sfârşit gândul tuturor.

— N-n-nu şt-şt-ştiu, răspunse Bill.

Bâlbâială îi revenise, vie şi sănătoasă. O auzea, o

auzeau şi ei, ş. stătea în întuneric, mirosind aroma coclită şi ameţitoare a panicii lor crescânde, întrebându-se cât va mai dura până când cineva - Stan, cel mai probabil Stan va fi - o să sfâşie ultima perdea spunând: *Păi, şi de ce nu ştii*? *Tu ne-ai băgat în povestea asta*!

— Şi cu Henry cum e? întrebă neliniştit Mike. Mai e şi acum acolo, sau cum?

— O, Doamne, oftă Eddie… gemând aproape. Uitasem de *el*. Sigur că e, *sigur* că e, probabil s-a pierdut la fel ca noi şi am putea da oricând nas în nas cu el… Ei, Bill, n-alwcï *o* idee? Taică-tău lucrează aici! N-ai *absolut* nicio idee?

Bill ascultă îndepărtatul vuiet batjocoritor al apei şi încercă să aibă ideea pe care Eddie - pe care toţi - aveau dreptul să i-o pretindă. Fiindcă, da, corect, el îi băgase acolo şi a lui era răspunderea de a-i scoate din nou afară. Nu-i veni niciuna. Niciuna.

— Am eu o idee, spuse liniştită Beverly.

în întuneric, Bill auzi un sunet pe care nu-l putú localiza imediat. Un mic zgomot şoptitor, dar nu înspăimântător. Urmă apoi un sunet mai uşor de reperat - un fermoar. *Ce*?… se întrebă, după care îşi dădu seama ce. Fata se dezbrăca. Din cine ştie ce motiv, Beverly se dezbrăca.

— Da' *ce facil* întrebă Richie, şi glasul său şocat se franse pe ultimul cuvânt.

— Ştiu eu ceva, spuse pe întuneric Beverly, iar lui Bill vocea ei îi păru mai vârstnică. Ştiu pentru că mi-a spus tatăl meu. Ştiu ce să fac ca să fim iar împreună. Şi dacă nu suntem împreună n-o să ieşim niciodată.

— Ce? întrebă Ben, cu glasul sunând uimit şi înspăimântat. Ce tot vorbeşti?

— Ceva care ne va face să fim împreună pentru totdeauna. Ceva ce va arăta…

— N-n-nu, B-B-Beverly! o întrerupse Bill, deodată înţelegând, înţelegând totul.

— …ce va arăta că vă iubesc pe toţi, continuă Beverly, că toţi sunteţi prietenii mei.

— Ce tot spu…, începu Mike. Calmă, Beverly îi reteză vorba:

— Cine-i primul? Cred

8

în bârlogul Monstrului I 1985

că moare, plânse Beverly. Braţul lui, Monstrul i-a mâncat *braţul*… întinse mâinile spre Bill, se agăţă de el, iar Bill o îndepărtă.

— *Iarăşi scapă*! răcni el.

Avea sânge închegat pe buze şi bărbie.

— *Ha-ha-hai*! *Richie*! *B-B-Ben*! *De de-data asta o s-s-s-o ter-ter-minăm*!

Richie îl întoarse pe Bill spre el şi îl privi aşa cum te uiţi la un om care aiurează fără nicj o nădejde:

— Bill, trebuie să-l îngrijim pe Eddie. Trebuie să-i punem un garou, să-l scoatem de-aici.

Beverly însă şedea acum cu capul lui Eddie în poală, legănându-l. închisese ochii.

— Du-te cu Bill, îl îndemnă ea. Dacă-l laşi să moară degeaba… Dacă Monstrul’se mai întoarce peste douăzeci şi cinci de ani, sau peste cincizeci, sau două mii chiar, jur… c-o să vă bântui duhurile. *Du-te*!

Richie o privi o clipă, incapabil să se hotărască. Apoi deveni conştient că faţa ei îşi pierdea conturul, nemaifiind o faţă, ci o formă palidă în umbrele crescânde. Lumina scădea. Asta îl decise.

— Bine, îi spuse el lui Bill. De data asta o urmărim.

Ben stătea în dosul pânzei de păianjen, care începuse iar să se descompună. Văzuse şi el forma ce se balansa în înaltul ei, şi se ruga ca Bill să nu privească în sus.

Dar, în timp ce plasa începea să cadă în fuioare şi şuviţe şi sculùri, Bill privi.

O văzu pe Audra coborând ca într-un lift foarte vechi şi scârţâitor. Căzu trei metri, se opri, legănându-se dintr-o parte în alta, apoi brusc mai coborî cinci metri. Faţa nu i se schimbă nicio clipă. Ochii ei, albas-tru-de-porţelan, erau larg deschişi. Picioarele-i desculţe se balansau ca două pendule. Părul îi atârna lăţos pe umeri. Ţinea gura

întredeschisă.

— *AUDRA*! *urlă el*

— Bill, haide! strigă Ben.

Acum plasa cădea de jur-împrejurul lor, bufnind pe pardoseală. Richie îl apucă deodată pe Bill de mijloc şi îl împinse înainte, ţintind un spaţiu gol înalt de trei metri între planşeu şi cea mai de jos încrucişare de fire a plasei înmuiate:

— Du-te, Bill! Du-te! Du-te!

— *Aia-i Audra*! strigă disperat Bill. *A-aia-i AUDRA*!

— Nu dau o para chioară nici să fie Papa de la Roma, replică amar Richie. Eddie a murit şi noi trebuie să ucidem Monstrul, dacă încă mai e viu. De data asta vom termina treaba, Bill Barosane. Acum *haidel*

Bill mai rămase o clipă în urmă, după care instantanee ale copiilor, ale tuturor copiilor ucişi, părură să-i fluture prin minte la fel ca fotografiile pierdute din albumul lui George. PRIETENII ŞCOLII.

— I-în re-regulă. Să mergem. D-D-Doamne, iartă-m-mă.

El şi Richie fugiră de sub lirele încrucişate cu o secundă înainte să se prăbuşească, alăturându-i-se lui Ben de cealaltă parte. Fugiră după Monstru în timp ce Audra se legănă la cincisprezece metri deasupra pardoselii pietruite, înfăşurată într-o gogoaşă prinsă de plasa în descompunere.

9

Ben

— Urmară dâra de sânge negru al Monstrului - băltoace uleioase de scursoare ce curgeau şi picurau în crăpăturile dintre dale. Dar, în timp ce planşeul începea să se înalţe spre o deschizătură semicirculară neagră în capătul opus al încăperii, Ben văzu ceva nou: un şir de ouă. Fiecare era negru şi cu coaja aspră, mare cât un ou de struţ. O lumină ceroasă strălucea din interiorul lor. Ben observă că erau semitransparente; înăuntru se zăreau mişcându-se forme negre.

Copiii Monstrului, îşi spuse el şi simţi că i se ridică

un nod în gât. *Copiii*?*i avortaţi*. *Doamne*! *Doamne*!

Richie şi Bill se opriseră şi se holbau năuci la ouă, minunându-se prosteşte.

— Mergeţi! Mergeţi! strigă Ben. Am eu grijă de ele! Puneţi mâna pe Monstru!

— Poftim! strigă Richie şi-i aruncă lui Ben o cutie cu chibrituri.

Ben o prinse. Bill şi Richie îşi reluară goana. Ben îi privi un moment în lumina ce scădea rapid. Alergară în bezna tunelului pe unde scăpase Monstrul şi se pierdură din vedere. Apoi coborî ochii spre primul dintre ouăle cu coajă subţire, spre umbra neagră, ca o manta, dinăuntru, şi îşi simţi hotărârea şovăind. Asta… Hei, fraţilor, asta era prea mult. Asta era pur şi simplu prea îngrozitor. Şi, cu siguranţă, aveau să moară şi fără ajutorul lui; fuseseră nu atât fătaţi, cât lepădaţi.

Dar sorocul Monstrului e aproape,..Şi dacă unul dintre ei e capabil să supravieţuiască… unul măcar…

Adunându-şi întreg curajul, chemând în ajutor chipul palid, muribund, al lui Eddie, Ben turti primul ou sub talpă. Se sparse cu un trosnet ud, în timp ce o placentă puturoasă îi înfăşură gheata. Apoi un păianjen mare cât un şobolan porni vlăguit pe pardoseală, încercând să scape, iar Ben auzi în propriu-i cap ţipetele ascuţite şi miorlăitoare asemănătoare cu zgomotul unui ferăstrău îndoit rapid înainte şi înapoi.

Ben se repezi după el pe picioarele pe care şi le simţea ca nişte catalige şi-şi coborî din nou cu forţă gheata. Simţi trupul păianjenului pocnind şi storcindu-se sub călcâi. Beregata i se încleşta şi de astă dată nu mai avu cum să se abţină. Vomă, apoi răsuci călcâiul, sfărâmând făptura de pietre, şi ascultă ţipetele din cap stingându-se în nefiinţă.

Cât de multe? *Cât de multe ouă*? *N-am citit eu undeva că păianjenii pot depune mii… sau milioane*? *Nu pot face asta la nesfârşit, o să-mi pierd minţile…*

N-ai încotro. *N-ai încotro*. *Haide*, *Ben… Adună-te*!

Trecu la oul următor şi repetă procesul în ultima

licărire a luminii ce murea. Totul se repetă: plesnetul sfărâmicios, plescăitul lichidului, finalul *coup de grâce*. Următorul. Următorul. Următorul. Croindu-şi drum încet spre arcada neagră prin care intraseră prietenii săi. Acum întunericul era total, şi plasa descompusă era undeva în urmă. Incă-i mai putea auzi şoapta prăbuşirii. Ouăle erau pietre palide în beznă. Ajungând la fiecare, scapără câte un chibrit din cutie şi îl spărgea. In fiecare caz reuşea să urmărească goana puiului buimac de păianjen şi să-l strivească înainte ca flacăra să se stingă. Habar n-avea cum să procedeze dacă i se terminau chibriturile înainte dea fi zdrobit ultimul ou, ucigân-du-le tuturor încărcătura pe care nicio minte omenească nu o putea descrie în întreaga-i scârboşenie.

Monstrul 11985

Tot mai veneau.

*Monstrul simţea că tot mai veneau, câştigau teren, iar frica îi creştea. Poate că la urma urmei nu era eternă - ceea ce e de negândit trebuie gândit într-un târziu. Mai rău, Monstrul-femelă simţea moartea puilor săi. Un al treilea dintre aceşti atât de urâţi şi plini de ură băr-*baţi-băieţi păşea neabătut pe dâra maternităţii sale, aproape scos din minţi de atâta repulsie, dar continuând cu toate acestea, metodic, să zdrobească sub talpă viaţa din fiecare ou al ei.*

Nu! *se văicări ea, repezindu-se dintr-o parte în alta, simţind cum forţa vitală i se scurgea printr-o sută de răni, niciuna mortală în sine, dar fiecare un cântec al durerii, fiecare încetinind-o. Un picior îi atârna într-o singură fâşie vie de carne. Un ochi îi era orb. Simţea o cumplită ruptură înlăuntru-i, rezultatul cine ştie cărei otrăvi reuşise unul dintre detestaţii bărbaţi-băieţi să i-o bage pe gât.*

Şi tot mai veneau, acoperind distanţa, şi cum de era asta cu putinţă? Monstrul scâncea şi miorlăia, iar când îi simţi aproape imediat în spatele său făcu singurul lucru pe care-l mai putea face acum: se întoarse să lupte.

11

Beverly înainte ca ultima licărire de lumină să se

stingă, lăsând întunericul absolut stăpân deplin, o văzu pe soţia lui Bill căzând încă vreo şapte metri, apoi săltând din nou în sus. începuse să se rotească, iar părul lung şi roşcat i se răsfira în jur. *Soţia lui*, îşi spuse. *Dar eu am fost prima lui iubire şi dacă a crezut vreodată că altă femeie a fost cea dintâi e numai fiindcă a uitat... A uitat de Derry*.

Apoi rămase în beznă, singură, doar cu zgomotul plasei căzând şi cu povara inertă a trupului lui Eddie. Nu voia să-i dea drumul din braţe, nu voia să-i lase chipul pe pardoseala spurcată a acelui loc. Aşa că-i ţinu mai departe capul în căuşul unui braţ aproape amorţit şi-i îndepărtă părul de pe fruntea umedă. Se gândi la păsări... Era un obicei pe care probabil îl deprinsese de la Stan. Sărmanul Stan, cel care nu fusese în stare să înfrunte aceste lucruri.

A tuturor... Am fost prima lor iubire.

încercă să îşi amintească - era un lucru plăcut la care să mediteze în toată bezna aceea, unde nu puteai localiza sunetele. O făcea să se simtă mai puţin singură. La început nu izbuti să regăsească amintirea, intervenea imaginea păsărilor - ciori şi grauri şi gaiţe, păsări de primăvară ce reveneau de cine ştie unde, în vreme ce străzile încă mai şiroiau de apa dezgheţului şi ultimele pete de zăpadă scorţoasă, murdară, se aţineau amarnic în ascunzătorile lor umbrite. Avea impresia că întotdeauna într-o zi noroasă auzi şi vezi pentru prima oară aceste păsări de primăvară şi te întrebi de unde vin. Dintr-o dată, pur şi simplu sunt înapoi în Derry, umplând aerul cu pălăvrăgeala lor croncănită. Se înşirau pe firele, telefonice şi pe crestele acoperişurilor caselor victoriene de pe West Broadway; se înghesuiau să-şi facă loc pe elementii de aluminiu ai complicatei antene din vârful localului „Wally's Spa"; umpleau crengile negre şi ude ale ulmilor de pe Lower Main Street. Se aşezau, stăteau de vorbă cu glasurile lor zbierate şi bâlbâite de ţărănci bătrâne, iar apoi, la un semnal pe care oamenii nu-l puteau depista, îşi luau cu toatele zborul, înnegrind cerul cu mulţimea lor... Şi coborau altundeva.

Da, păsările, mă gândeam la ele fiindcă mi-era

ruşine. Tatăl meu mă făcuse să-mi fie ruşine, cred, şi poate că şi asta era opera Monstrului. Poate.

Amintirea sosi - amintirea din spatele păsărilor - dar era vagă şi lipsită de contur. Poate că această amintire aşa avea să fie întotdeauna. Făcuse...

Şirul gândurilor i se franse, dându-şi seama că Eddie

12

Iubire şi dorinţă 110 august 1958

vine la ea primul, pentru că el e cel mai înspăimântat. Vine la ea nu ca prieten al ei din vara aceea sau, acum, ca iubit trecător, ci aşa cum s-ar fi dus la mama sa cu doar trei sau patru ani în urmă, să fie mângâiat; nu se retrage la atingerea goliciunii ei netede, şi în prima clipă fata se îndoieşte că o simte măcar. Băiatul tremură şi, deşi îl ţine îmbrăţişat, bezna e atât de perfectă, încât nici chiar de la o aserhenea apropiere nu îl poate vedea; cu excepţia ghipsului aspru care ar putea fi foarte bine o fantomă.

— Ce vrei? o întreabă el.

— Trebuie să-ţi bagi în mine ce ai tu, răspunde ea.

încearcă să se retragă, dar fata îl reţine, şi se supune, lipit de ea.

L-a auzit pe careva - Ben, bănuieşte - trăgând aer în piept. -Bewie, nu pot face asta. Nu ştiu cum...

— Cred câ-i uşor. Dar va trebui să te dezbraci.

Se gândeşte la complicaţiile de a se descurca între ghips şi cămaşă, mai întâi separându-le oarecum şi apoi alăturându-le iar, şi precizează:

— De pantaloni, oricum. -Nu, nu pot!

Dar crede că o parte *din el poate, şi doreşte, căci tremurul i-a încetat şi simte ceva mic şi dur ce o apasă în dreapta pântecului.*

— Ba poţi, spune ea şi-l trage în jos.

Suprafaţa de sub spatele şi picioarele ei dezgolite e fermă, argi-loasă, uscată. Tunetul îndepărtat al apei e liniştitor. întinde braţele spre el. O clipă, intervine chipul tatălui ei, aspru şi neînduplecat

(vreau să văd dacă eşti intactă)

iar apoi îşi împreunează mâinile după gâtul lui Eddie,

obrazul ei neted lipit de obrazul lui neted, şi în timp ce elL nesigur, îi atinge sânii mici, oftează şi se gândeşte pentru prima oară Asta-i Eddie *şi îşi aminteşte de o zi din iulie - se poate să nu fi fost decât luna trecută abia*? *-când pe Maidan n-a apărut nimeni decât Eddie, şi avea un teanc întreg de benzi desenate cu Little Lulu pe care le-au citit împreună în cea mai mare parte a după-amiezei, Little Lulu umblând după fragi şi mure şi intrând în tot felul de situaţii trăsnite. Fusese distractiv.*

Se gândeşte la păsări, mai ales la gaiţele, graurii şi ciorile ce se întorc primăvara, iar mâinile i se duc la cureaua lui şi o desfac, iar el spune iar că n-o poate face; ea îi spune că poate, că ştie *că poate, iar ceea ce simte acum nu mai e ruşine sau teamă, ci un soi de triumf*

— Unde? întreabă el, şi lucrul acela tare o apasă dornic pe partea interioară a coapsei.

— Aici.

— Bewie, o să cad *pe tine! exclamă Eddie, iar ea îi aude respiraţia începând să şuiere dureros.*

— Cam asta şi trebuie, cred, răspunde ea, cuprinzându-l cu blândeţe şi călăuzindu-l.

_ Băiatul împinge prea repede şi o doare.

Sssss! *inspira ea, cu dinţii înfipţi în buza de jos, şi din noii se gândeşte la păsări, la păsările de primăvară, înşirate pe acoperişurile caselor, luându-şi zborul toate o dată sub norii joşi de martie.*

— Beverly? şopteşte el nesigur. Ţi-e bine?

— Mai încet. O să-ţi fie mai uşor să respiri.

Băiatul se mişcă mai încet şi, după o vreme, respiraţia i se accelerează, dar fata înţelege că nu din cauză că i s-ar întâmpla ceva rău.

Durerea se stinge. Deodată el se mişcă mai repede, apoi încetează, devine ţeapăn şi scoate un sunet - un anume sunet. Simte că pentru el asta e ceva, ceva extraordinar de deosebit, ceva ca... zborul. Se simte puternică: un sentiment de triumf înălţându-se cu forţă înlăuntrul ei. De-asta se temea tatăl său? Firesc să se teamă! E putere în acest act, sigur că da, o putere în stare

să rupă lanţuri, putere adâncă. Nu simte nicio plăcere fizică, dar senzaţia deţine un fel de extaz mental. Simte apropierea. Băiatul îşi reazemă faţa de gâtul ei, iar ea îl îmbrăţişează. El plânge. Ea îl ţine în braţe. Şi simte cum partea din el ce făcuse legătura între ei începe să se dizolve. N-o părăseşte propriu-zis; pur şi simplu se şterge, se împuţinează.

Când greutatea lui se desprinde, fata se ridică în capul oaselor şi-i atinge faţa pe întuneric.

— Ai reuşit?

— Ce să reuşesc?

— - Ce-o fi trebuind. Nu ştiu exact.

— Băiatul clatină din cap - îl simte, cu mâna lipită de obrazul lui. -Nu cred că a fost exact cum… ştii, cum zic băieţii mari. Dar a fost… Chiar a fost ceva.

Vorbeşte încet, astfel ca să nu-l audă ceilalţi.

— Te iubesc, Bewie.

Aici, cunoştinţa i se frânge puţin. E absolut sigură că mai urmează şi alte vorbe, unele şoptite, altele mai sonore, şi nu-şi poate aduce aminte ce spun. Nu contează. Va trebui să-i lămurească de la început pe toţi? Da, probabil. Dar n-are nicio importanţă. Trebuie *să fie lămuriţi despre această esenţială legătură între lume şi infinit, singurul loc unde fluxul sangvin atinge eternitatea. Nu contează. Ceea ce contează e iubirea şi dorinţa. Aici, în bezna aceasta, e un loc la fel de bun ca oricare altul. Poate chiar mai bun decât altele,*

Mike vine la ea, apoi Richie, şi actul se repetă. Acum simte o oarecare plăcere, o căldură difuză în sexul ei copilăresc şi nematurizat, şi închide ochii în timp ce vine la ea Stan, şi se gândeşte la păsări, la primăvară şi la păsări, şi le vede, iar şi iar, toate poposind în acelaşi timp, umplând copacii despuiaţi de iarnă, călăreţi pe unda def şoc a marginii în mişcare a celui mai violent anotimp al naturii, le vede reluân-du-şi zborul din nou şi din nou, fâlfâitul aripilor lor sunând ca plesnetul multor cearşafuri întinse la uscat, şi îşi spune: De-acum într-o lună fiecare copil din Derry Park va avea un zmeu, vor fugi ca să nu li

se încurce sforile unele în altele. *Şi îşi spune iar*: Aşa e când zbori.

Cu Stan, la fel ca şi cu ceilalţi, o stăpâneşte acea jalnică senzaţie de dizolvare, de despărţire, lucrul de care au nevoie cu adevărat din acest act - un anume ceva - aproape, dar încă negăsit.

— Ai reuşit? întreabă ea iarăşi şi, deşi nu ştie exact ce *să reuşească, înţelege că nu.*

Urmează o lungă aşteptare, după care vine la ea Ben.

Tremură din tot trupul, dar nu e tremurul de frică pe care l-a simţit la Stan.

— Beverly, nu pot, spune el pe un ton ce-şi propune să fie rezonabil şi e orice altceva, numai asta nu.

— Bapoţi şi tu. O simt.

Sigur că simte. E mai multă duritate din aceeH; mai mult din el. *// poate simţi sub apăsarea blândă a burţii lui. Mărimea trezeşte în ea o anume curiozitate şi atinge uşor proeminenta. Băiatul îi geme pe gât, iar suflul respiraţiei lui îi face trupul gol să se înfioare. Simte prima străfulgerare de căldură gonind prin ea - deodată senzaţia dinlăuntru-i e foarte mare; recunoaşte că e prea mare*

(*şi e oare prea mare, poate încăpea aşa ceva***în ea*?)

şi prea matură pentru ea, ceva, o senzaţie ce umblă încălţată în ghete. E ca bombele lui Henry, ceva interzis copiilor, ceva ce poate exploda, făcându-te bucăţi. Dar acesta nu era nici locul, nici momentul să-şi facă griji; aici erau iubirea, dorinţa şi întunericul. Dacă nu încercau cu cea dintâi, cu siguranţă aveau să rămână cu cel din urmă.

— Beverly, nu…

— Ba da. -Eu…

— Invaţă-mă să zbor, spune ea cu un calm pe care nu-l simte, conştientă, după căldura umedă şi proaspătă de pe obraz şi gât, că a început să plângă. Invaţă-mă, Ben.

— Nu…

— Dacă ai scris poezia, învaţă-mâ. Mângâie-mă pe pâr dacă vrei, Ben. Mi-ar plăcea.

— Beverly… eu… eu…

Acum nu numai că tremură; se zguduie din tot trupul.

Dar ea simte din'nou că aceşti fiori nu sunt numai frică - o parte din ei sunt precursorii chinurilor presupuse de tot ceea ce se întâmplă. Se gândeşte la

(*păsări*)

chipul lui, la chipul lui drag, dulce şi sincer, şi ştie *că nu e frică; dorinţă e ceea ce simte el, o adâncă dorinţă pasională acum abia ţinută în frâu, şi din nou are acea senzaţie de putere, ca un fel de zbor, ca un fel de privire în jos de deasupra văzând toate păsările pe acoperişuri, pe antena din vârful localului „Wally s", văzând străzi răspândite ca pe o hartă, oh, dorinţă, da, asta era ceva, era iubire şi dorinţă ce te învaţă să zbori.*

— Ben! *Da*! *ţipă ea deodată, şi frâul se frânge.*

Din nou simte durere şi, un moment, o domină senzaţia înspăimântătoare că este zdrobită. Apoi el se propteşte pe palme şi senzaţia dispare. ^

E mare, o, da-durerea a revenit, şi e mult mai adâncă decât când a intrat Eddie prima oară în ea. Trebuie iar să-şi muşte buza şi să se gândească la păsări până când îi tr >.ce arsura. Dar trece într-adevăr, şi reuşeşte să se ridice şi să-l atingă pe buze cu un deget, iar el geme.

Dogoarea a început din nou, şi-şi simte puterea dintr-o dată trecând la el, i-o dăruieşte bucuroasă şi o urmează. Mai întâi are senzaţia că este legănată, senzaţia unei delicioase dulceţi spiralânde ce o face să înceapă neajutorată sâ-ntoarcă dintr-o parte-n alta capul, şi un murmur fără melodie îi răzbate prirtre buzele închise, ăsta *e zborul,* ăsta, *oh, iubire, oh, dorinţă, oh, ăsta-i un lucru imposibil de negat, a lega, a dărui, a forma un cerc puternic*: *a lega, a dărui...* a zbura.

— O, Ben, o, dragul meu, da, şopteşte ea, simţind sudoarea ieşin-du-i pe faţă, simţind legătura dintre ei, ceva instalat ferm la locul său, ceva precum eternitatea, precum ir finitul.

— Te iubesc atât de tiuit, dragul meu.

Şi simte lucrul acela începând să se întcimple - ceva despre care fetele ce şuşotesc şi chicotesc în toaletă în legătură cu sexul habar nu au, cel puţin din câte ştie ea;

nu fac decât să se mire cât de fioros trebuie că-i sexul, şi abia acum îşi dă seama că pentru multe dintre ele sexul nu poate fi decât vreun monstru nerealizat şi nedefinit; se referă la actul respectiv cu vocala,,O".Tu ai face-O, oare sora ta şi prietenul ei O fac, mama şi tatăl tău încă O mai fac, iar ele niciodată n-au s-O facă; a, da, ai crede că toate fetele clasei a cincea erau viitoare mironosiţe, iar pentru Beverly e evident că niciuna dintre ele nu poate suspecta această... această concluzie, şi n-o împiedică să ţipe decât faptul că ceilalţi ar auzi-o şi-ar crede-o grav rănită. îşi duce palma la gură şi muşcă apăsat. Acum înţelege mai bine râsul zbierat al Gretei Bowie şi al lui Sally Mueller şi al celorlalte: oare ei, toţi şapte, n-au petrecut cea mai mare parte din această vară, cea mai lungă şi mai înfiicoşătoare vară din viaţa lor, râzând ca scoşi din minţi? Râzi pentru că ceea ce e înfricoşător şi necunoscut mai e şi comic, râzi aşa cum uneori copiii mici râd şi plâng în acelaşi timp când se apropie, făcând tumbe, un clovn de la circ, ştiind că ar trebui să fie comic... Dar mai e şi necunoscut, plin de eterna putere a necunoscutului.

Muşcatul mâinii nu-i opreşte ţipătul, şi-i poate linişti pe ceilalţi -şi pe Ben - doar exclamând în întuneric:

— Da! Da! Da!

Imagini de lumină strălucitoare îi umplu mintea, amestecându-se cu ţipetele răguşite ale gaiţelor şi graurilor; aceste sunete devin cea mai dulce muzică din lume.

Aşa că zboară, zboară sus, iar acum puterea nu e cu ea sau cu el, ci undeva între ei, iar el ţipă, şi-i poate simţi braţele tremurând, iar ea se arcuieşte în sus şi în el, simţindu-i spasmul, atingerea, totala intimitate plutitoare cu ea în întuneric. Şi răzbat împreună înapoi în lumina vieţii.

Apoi e gata şi stau unul în braţele celuilalt, iar când el încearcă să spună ceva - poate vreo scuză prostească în stare să rănească ceea ce-şi aminteşte ea, vreo scuză idioată ca o cătuşă, îi opreşte cuvintele cu un sărut şi-l trimite înapoi.

Vine la ea Bill.

încearcă să vorbească, dar acum bâlbâiala-i e aproape totală.

— Tu să taci, îi şopteşte, sigură în noua ei cunoaştere, dar conştientă că de acum e obosită.

'Obosită şi al dracului de plină de dureri. Părţile interioare şi dinapoi ale coapselor îi sunt lipicioase, şi bănuieşte că asta-i din cauză că Ben a terminat într-adevăr, sau poate pentru că ei îi curge sânge.

— Totul o să fie în regulă.

— E-e-eşti si-si-si-gură?

— Da, răspunde ea si-şi împreunează mâinile pe după capul lui, simţindu-i părul încâlcit şi asudat. Poţi să pui pariu. -T-t-te d-d… ted-d-d… -Şşşş…

Nu e aşa cum a fost cu Ben; există patima, dar nu de acelaşi fel. A fi acum cu Bill e cea mai bună concluzie a ceea ce se întâmplă, cea mai bună dovadă cu putinţă. El e blând; tandru; doar că-i cam lipseşte calmul. îi simte nerăbdarea, dar îi e temperată şi ţinută în frâu de neliniştea lui pentru ea, poate pentru că numai Bill şi ea însăşi îşi dau seama ce act enorm e acesta şi cum nu trebuie să vorbească niciodată despre el nimănui altcuiva, nici măcar ei între ei.

La sfârşit, e luată prin surprindere de acea bruscă înălţare şi are timp să-şi spună: Oh! Se va întâmpla iar, nu ştiu dacă pot să îndur…

Dar gândurile-i sunt risipite de absoluta gingăşie a faptului şi abia-l aude şoptind:

— Te iubesc, Bev, te iubesc, am să te iubesc întotdeauna… O repetă iar şi iar şi nu se bâlbâie deloc.

// trage strâns spre ea şi o clipă rămân astfel, obrazul său neted stând lipit de al ei.

Se desprinde de el fără a spune nimic şi un scurt răstimp, cât e singură, îşi adună la loc hainele, şi le pune încet pe ea, conştientă de o durere surdă şi pulsândă despre care ei, băieţi fiind, nu vor şti niciodată, conştientă şi de o anume plăcere epuizată şi de uşurarea de-a o fi dus la bun sfârşit. Acum, acolo jos e un loc gol şi, deşi se

bucură că sexul ei îi aparţine din nou, goliciunea implică o stranie melancolie pe care nicicând n-ar putea-o exprima… decât gândindu-se la copaci goi sub un cer de iarnă alb, copaci desfrunziţi, copaci aşteptând mierlele să vină ca nişte pastori la sfârşitul lui martie pentru a oficia moartea zăpezii.

li găseşte, bâjbâind după mâinile lor.

Un moment, nu vorbeşte nimeni, iar, când o face cineva, n-o surprinde prea mult să audă că-i Eddie.

— Cred că atunci când am luat-o la dreapta, acum două cotituri, ar fi trebuit s-o luăm la stânga. Fir-aş, am ştiut-o, da' eram aşa de năduşit şi speriat…

— Ai fost speriat toată viaţa, Eds, spune Richie. Are glasul binevoitor. Muchia aspră a panicii a dispărut complet.

— Am mai luat-o greşit încă în două locuri, spune Eddie, neluân-du-l în seamă, dar asta a fost cea mai nasoală chestie. Dacă ne găsim drumul până înapoi acolo, s-ar putea să scăpăm cu bine.

Se adună într-un şir nesigur, Eddie primul, Beverly a doua acum, cu mâna pe umărul lui Eddie, după cum şi Mike îşi ţine mâna pe al ei. Se pun din nou în mişcare, mai repede de astă dată. Eddie nu mai dă niciun semn din fosta sa îngrijorare nervoasă.

Mergem acasă, *îşi spune ea şi se înfioară de uşurare şi bucurie.* Acasă, da. Şi asta va fi bine. Ne-am făcut treaba pentru care am venit, acum putem merge înapoi să fim iar doar simpli copii. Şi va fi bine şi asta.

In timp ce înaintează prin întuneric, îşi dă seama că sunetul apei curgând se aude mai aproape.

CAPITOLUL 23 Afară

1

Derry I 9.00-10.00 dimineaţa

Pe la nouă şi zece, Viteza vântului în Derry înregistra o medie de optzeci de kilometri pe oră, cu rafale până la o sută. Vântul rupsese din agăţători girueta de pe acoperişul tribunalului şi o aruncase în lumina difuză a zilei bătute de ploaie. La fel ca bărcuţa lui George Denbrough, nimeni n-a

mai văzut-o vreodată. Pe la nouă şi jumătate, lucrul despre care Departamentul Apelor Derry jurase că acum e imposibil părea nu doar posibil, ci chiar iminent: zona centrală a oraşului s-ar putea să fie inundată pentru prima oară din august 1958, când multe dintre vechile canale se înfundaseră sau se surpaseră în timpul unei furtuni îngrozitoare. Pe la zece fără un sfert, oameni cu chipuri sumbre soseau în maşini şi automacarale pe ambele maluri ale Canalului, cu echipamentul de vreme rea zbătându-se nebuneşte în vântul rapid ca un tren de marfă. Pentru întâia dată din octombrie 1957, saci cu nisip începură să se alinieze pe laturile cimentate ale Canalului. Arcada prin care Canalul intra sub intersecţia cu triplu sens din inima oraşului era plină aproape până sus; Main Street, Canal Street şi baza Colinei Up-Mile erau impracticabile altfel decât cu piciorul, iar cei care se grăbeau spre operaţiunea cu sacii de nisip simţeau străzile vibrându-le sub tălpi o dată cu torentul frenetic al apelor, aşa cum un pasaj suprateran trepidează când trec unul pe lângă altul camioane de mare tonaj. Dar aceasta era o vibraţie constantă, iar oamenii se bucurau să se afle pe latura nordică a centrului, departe de acel vuiet statornic, mai mult simţit decât auzit. Harold Gardener striga la Alfred Zitner, care ţinea „Zitner's Realty" în partea de vest a oraşului, întrebându-l dacă străzile se vor prăbuşi. Zitner spunea că mai curând ar îngheţa iadul decât să se întâmple aşa ceva. Harold avu o scurtă viziune cu Adolf Hitler şi Iuda Iscariotul oferind patine, după care reveni la căratul sacilor. Apa ajunsese acum la mai puţin de trei degete sub creasta pereţilor de ciment ai Canalului. Pe Maidan, râul Kenduskeag îşi ieşise deja din matcă, iar pe la amiază vegetaţia luxuriantă şi copacii piperniciţi aveau să răsară dintr-un întins lac puturos, puţin adânc. Oamenii continuara să lucreze, oprindu-se doar când li se termină rezerva de saci… Iar apoi, la zece şi zece, îngheţară la auzul unui enorm şi asurzitor zgomot de sfâşiere. Harold Gardener avea să-i povestească mai târziu soţiei sale că îşi spusese că a venit sfârşitul lumii. Nu era năruirea

centrului pe pământ -*nu* atunci - ci Turnul de Apă. Doar Andrew Keene, nepotul lui Norbert Keene, o văzu efectiv întâm-plându-se, şi în dimineaţa aceea fumase atât de multă *iarbă*, încât în prima clipă crezu că are fără doar şi poate halucinaţii. Hoinărea pe străzile răvăşite de furtună încă de pe la ora opt, cam din aceeaşi perioadă când dr. Hale se înălţa spre acea mare familie de practică medicală din ceruri. Era ud până la piele (cu excepţia trăistuţei de cincizeci de grame pe care o purta la subsuoară, mai exact spus), dar total inconştient de acest lucru. Ochii i se dilatară, neîncrezători. Ajunsese la Memorial Park, aflat pe coasta Colinei pe care se înălţa Turnul de Apă. Şi, doar dacă nu se înşela cumva, acesta avea acum o *înclinaţie* pronunţată, la fel ca fu tutui ăla de turn din Pisa de pe cutiile cu macaroane.

— Oh, *maniăăl* ţipă Andrew Keene, cu ochii căscându-i-se şi mai mult.

Acum arătau de parcă ar fi stat pe nişte arcuri elastice - în timp ce începeau trosnetele. Aplecarea turnului devenea tot mai pronunţată, sub privirea lui, aşa cum stătea acolo cu blugii leoarcă lipiţi de picioarele slăbănoage şi panglica de pe cap şiroindu-i apă în ochi. Ţigle albe ţâşneau din latura marelui tum de apă circular… Nu, nu tocmai ţâşneau; păreau mai degrabă a fi *stoarse* de-acolo. Şi o crăpătură clară apăruse cam la şase metri deasupra fundaţiei de piatră. Prin acea crăpătură începu deodată să fie pulverizată apă, iar acum ţiglele nu mai erau stoarse din faţa dinspre centru a turnului; erau duse de vânt. Un zgomot groaznic începu să se audă, iar Andrew văzu turnul mişcându-se ca limba unui mare orologiu înclinându-se de la ora amiezii spre unu, apoi spre două. Săculeţul cu iarbă îi căzu de la subsuoară, cuibărindu-se în cămaşă undeva deasupra curelei. Nu observa. Era complet năucit. Dangăte. imense răsunau din interiorul turnului, ca şi cum s-ar fi rupt una câte una corzile celei mai mari chitare din lume. Acestea erau cablurile dinăuntrul cilindrului, care furnizaseră echilibrul optim al tensiunii faţă de presiunea apei. Turnul începu să

se răstoarne tot mai repede şi mai repede, scânduri şi bârne dezghiocându-se, ţăndări sărind şi răsucin-du-se prin aer.

— *PAAA-… FUTU-I… -ZEAAAAA*! chirăi Andrew Keene, dar ţipătul i se pierdu în bubuitul final al prăbuşirii şi în vuietul crescând a patru milioane şi trei sferturi de litri de apă revărsându-se prin latura ruptă a clădirii. Porni într-un val seismic cenuşiu şi bineînţeles că, de s-ar fi aflat în pantă faţă de turn, Andrew Keene şi-ar fi făcut ieşirea de pe această lume cât ai zice peşte. Dar Dumnezeu îi apără pe beţivi, pe copiii mici şi pe cei drogaţi; Andrew stătea într-un loc de unde vedea totul fără a fi atins nici măcar de un strop.

— *MAMĂ, CE MAI FUTU-LE DE EFECTE SPECIALE*! zbieră Andrew în timp ce apa se rostogolea peste Memorial Park ca un corp solid, măturând cadranul solar lângă care un băieţel pe nume Stan Uris stătuse adesea privind păsările prin binoclul de câmp al tatălui său.

— *STEVEN SPIELBERG, SĂ TE ZGÂRII PE OCHI*!

Se duse şi băiţa păsărilor. Andrew o văzu un moment cum se dădea peste cap la nesfârşit, piedestal în locul cu vei şi cu vă în locul piedestalului, după care dispăru. Un şir de arţari şi mesteceni ce despărţeau Memorial Park de Kansas Street au fost doborâţi la pământ ca tot atâtea popice pe un culoar de bowling. Trasera după ei şi nebuneşti încâlceli ţepoase de cabluri electrice. Apa năvăli şuvoi de-a latul străzii, acum întinzându-se, începând să semene mai mult a apă decât a zidul solid ce ştersese cadranul solar, băiţa de păsări şi arborii, dar tot mai avu destulă putere ca să smulgă din temelii aproape o duzină de case de pe partea cealaltă a Kansas Street până pe Maidan. Se duseră cu o uşurinţă ameţitoare, majoritatea încă întregi. Andrew Keene o recunuscu pe una ca aparţinând familiei Karl Massenisk. Domnul Massenisk fusese profesorul său din clasa a şasea, o adevărată jigodie. în timp ce casa zbura peste margine luând-o pe pantă, Andrew îşi dădu seama că încă mai putea vedea o lumânare arzând cu flacără vie într-o fereastră şi se

întrebă scurt dacă n-ar putea-o stinge prin concentrare mentală. Urmă o explozie pe Maidan, şi o văpaie instantanee de flacără galbenă, când felinarul cu gaz Coleman al cuiva aprinse combustibilul ce curgea dintr-un rezervor spart. Andrew privi la partea opusă a străzii, unde până cu numai patruzeci de secunde în urmă se aflase un şir ordonat de case. Acum erau Oraşul Dus, şi n-ar strica s-o crezi pe cuvânt, dulceaţă mică. în locul lor se vedeau zece beciuri care arătau ca nişte piscine. Andrew vru să avanseze opinia că asta era futu-i mama mă-sii de grozav, dar nu mai putea să urle. Părea că i se paradise urlătorul. îşi simţea diafragma slăbită şi inutilă. Auzi un şir de bufnituri trosnitoare, zgomotul pe care-l face un gigant cu pantofii plini de crocheté coborând o scară. Era Turnul de Apă ce se rostogolea pe colină, uriaş cilindru alb încă scuipând ce-i mai rămăsese din provizia de apă, cablurile groase zburând prin aer şi apoi plesnind iar pământul ca nişte harapnice de oţel, scobind în solul moale şănţuleţe ce se umpleau imediat cu apă de ploaie şiroind. Sub ochii lui Andrew, care privea cu bărbia rezemată undeva între clavicule, turnul, orizontal de acum, şi-mâi lung de patruzeci de metri, se ridică în aer. O clipă păru îngheţat acolo, imagine suprarealistă din ţara cu pereţi-de-cauciuc şi cămăşi-de-forţă tra-la-la, cu apa de ploaie scân-teindu-i pe pereţii zdrobiţi, cu ferestrele sparte, cu cercevelele atârnând, cu farul din vârf, menit să avertizeze avioanele uşoare ce zburau prea jos, fulgerând încă, după care căzu în stradă cu un ultim bubuit asurzitor. Kansas Street preluase o bună parte din apă, care acum începu să şiroiască spre centru abătându-se peste Up-Mile Hill. *Acolo erau case*, îşi spuse Andrew Keene, şi deodată toată puterea i se risipi din picioare. Se aşeză greoi: pleosc-fleoşc. Rămase cu ochii holbaţi la fundaţia de piatră pe care de când se ştia el stătuse Turnul de Apă. Se întreba dacă l-ar crede cineva vreodată.

Se întreba dacă el însuşi o credea.

2

Uciderea 110.02 dimineaţa, 31 mai 1985

Bill şi Richie văzură Monstrul-femelă întorcându-se spre ei, cu mandibulele deschizându-se şi închizându-se, cu singurul ochi sănătos arzând, iar Bill îşi dădea seama că acesta avea propria sa sursă de iluminare, ca un soi de licurici groaznic. Dar lumina pâlpâia, nesigură; Monstrul-femelă era grav rănită. Gândurile îi bâzâiau şi hodorogeau

(*daţi-mi drumul*! *daţi-mi drumul şi puteţi căpăta orice-aţi dorit vreodată - bani, faimă, avere, putere - vă pot da aceste lucruri*)

în capul lui Bill.

Acesta înainta cu mâinile goale, ţinându-şi ochii aţintiţi către cel roşu al Monstrului. Simţea puterea crescând înlăuntrul său, învestindu-l, înnodându-i braţele ca pe nişte odgoane, umplând fiecare pumn strâns cu propria-i forţă. Richie păşea alături de el, cu gura crispată într-o grimasă a hotărârii nezdruncinate.

(*îţi pot înapoia soţia - o pot face, numai eunu-şi va aminti nimic, la fel cum nici voi şapte nu v-aţi mai amintit nimic*)

Acum erau aproape, foarte aproape. Bill îi putea simţi duhoarea puturoasă şi-şi dădu seama cu neaşteptată groază că era mirosul Maidanului, cel pe care-l luaseră drept miros de canale, de pârâiaşe poluate şi gunoi ars… Dar crezuseră oare vreodată că asta era tot? Era mirosul Monstrului, şi o fi fost el poate cel mai puternic pe Maidan, dar plutise pe deasupra întregului Derry ca un nor şi oamenii pur şi simplu nu-l simţeau, întocmai cum, după o vreme, îngrijitorii de la grădina zoologică nu mai simt mirosul cuştilor, ba chiar se întreabă de ce vizitatorii strâmbă din nas.

— Noi doi, îi murmură el lui Richie, iar Richie dădu din cap fără să-şi ia ochii de la Păianjen, care acum se făcea mititel dinaintea lor, cu abominabilele-i picioare ţepoase dârdâind, adus în sfârşit la respect.

(*nu vă pot oferi viaţa eternă, dar vă pot atinge şi veţi trăi vieţi lungi, lungi - două sute de ani, trei sute, poate cinci sute - vă pot face zei ai Pământului - dacă-mi daţi drumul dacă-mi daţi drumul dacă-mi daţi…*)

— Bill? întrebă Richie răguşit.

Cu un ţipăt crescând în el, înălţându-se tot mai sus şi mai sus şi mai sus, Bill atacă. Richie alerga lângă el în acelaşi pas. Izbiră în acelaşi timp cu pumnii drepţi, iar Bill înţelese că în realitate nu loveau deloc cu pumnii; era forţa lor combinată, sporită de forţa acelui Altul; era forţa memoriei şi a dorinţei; mai presus de orice, era forţa iubirii şi a neuitatei copilării ca o unică şi mare roată.

Zbieretul Păianjenului umplu capul lui Bill, părând să-i spintece creierii. îşi simţi pumnul plonjând adânc într-o umezeală ce se zvârcolea. Braţul îl urmă până la umăr. Şi-l trase, şiroind de sângele negru al Păianjenului. Zeama curgea din gaura pe care o făcuse.

îl văzu pe Richie stând în picioare aproape sub trupul umflat al Monstrului, acoperit cu sângele scânteietor şi întunecat, în poziţia clasică a boxerului, izbind cu pumnii uzi.

Păianjenul îi biciui cu picioarele. Bill simţi unul tăindu-l în josul coastelor, sfâşiind cămaşa, sfâşiind pielea. Acul pompa zadarnic, proptit în pardoseală. Zbieretele Monstrului răsunau ca nişte salve de trâmbiţă în capul lui Bill. Se repezi stângaci înainte, încercând să-l muşte, şi, în loc să se retragă, Bill înainta şi el, folosindu-şi acum nu numai pumnul, ci întregul trup, prefăcut într-o torpilă. Intră în burta Monstrului ca un fundaş de fotbal care-şi apleacă umerii şi pur şi simplu goneşte drept înainte.

O clipă simţi carnea împutită a Monstrului cedând cu simplitate, ca şi cum ar ii urmat să se destindă şi să-l catapulteze înapoi. Cu un urlet nearticulat, împinse şi mai tare, apăsând înainte şi în sus cu picioarele, săpând cu mâinile. Şi pătrunse; se simţi inundat de fluidele fierbinţi ale Monslrului-femelă. îi curseră peste faţă, în urechi. Le aspiră pe nas în fire subţiri şi viermuitoare.

Era din nou în întuneric, afundat până la umeri înăuntrul trupului cuprins de convulsii al Monstrului. Iar în urechile înfundate putea auzi un sunet asemănător cu monotonul *mpf-MPF-mpf-MPF* al unei enorme tobe bas, cea care conduce parada când intră circul în oraş cu alaiul

său de clovni pe catalige şi acrobaţi.

Bătaia inimii Monstrului.

îl auzi pe Richie răcnind brusc de durere, sunet ce crescu într-un rapid geamăt sufocat şi se franse. Bill îşi repezi dintr-o dată înainte ambii pumni strânşi. Se îneca, strangulat în punga pulsândă de măruntaie şi ape a Monstrului.

Mpf-MPF-mpf-MPF…

îşi cufundă mâinile în Monstru, rupând, sfâşiind, despărţind, căutând sursa sunetului; smulgând organe cu degetele sale mânjite care se desfăceau şi se strângeau, pieptul ferecat părând să i se umfle din cauza lipsei de aer.

Mpf-MPF-mpf-MPF…

Şi deodată o avu în mâini. Uriaşă fiinţă vie ce pompa şi pulsa în palmele sale, împingându-i-le în repetate rânduri.

(*NUNUNUNUNUNUNU*)

Ba da! tipă Bill, sufocându-se, înecându-se. *Ba da*! *Incearc-o pe asta*, *fă*, *curvo*! *ÎNCEARC-O P-ASTA*! *ÎTI PLACE*? *ÎTI FACE BINE*? *DA*? *ä* îşi întrepătrunse degetele peste inima pulsândă a Monstrului, cu palmele despărţite într-un V inversat, şi le împreună cu toată forţa de care era în stare.

Se mai simţi un ultim urlet de durere şi groază când inima oribilei creaturi îi explodă între mâini, curgându-i printre degete în fâşii palpi-tânde.

Mpf-MPF-mpf-MPF

Răcnetul, stingându-se, micşorându-se. Bill simţi că trupul Monstrului se încleştează deodată în jurul său, ca un pumn într:o mănuşă pe măsură. Apoi totul se înmuie. Deveni conştient că acel trup se înclina, lunecând încet într-o parte. în acelaşi timp începu să se retragă, pierzân-du-şi cunoştinţa.

Păianjenul se prăvăli pe-o latură, maldăr enorm de carne nepământeană, aburindă, încă azvârlind şi zvâcnind din picioare, mângâind pereţii tunelului şi râcâind pardoseala în zgârieturi disperate.

Bill se îndepărtă împleticit, respirând în icnete

sufocate, scuipând în efortul de a-şi curăţa gura de oribilul gust al Monstrului. Se împiedică de propriile-i picioare şi căzu în genunchi.

Şi, desluşit, auzi Vocea celuilalt; o fi fost moartă Ţestoasa, dar ceea ce o învestise nu era.

— *Fiule, ai făcut într-adevăr un bine*.

Apoi se stinse. Puterea dispăru o dată cu ea. Se simţea slăbit, scârbit, pe jumătate nebun. Privi peste umăr şi văzu coşmarul negru muribund ce era Păianjenul palpitând şi cutremurându-se încă.

— *Richie*! strigă el cu un glas aspru, frânt. *Richie, unde eşti, domne*?

Niciun răspuns.

Acum se stinsese şi lumina. Murise o dată cu Păianjenul. Cotrobăi în buzunarul cămăşii încleiate după ultima cutie de chibrituri. Erau acolo, dar nu voiau să se aprindă; gămăliile erau leoarcă de sânge.

— *Richie*! răcni iar, acum începând să-i curgă lacrimile.

Porni târâş înainte, întâi o mână, apoi cealaltă, dibuind prin beznă, în sfârşit, una dintre ele dădu peste ceva ce-i cedă molatic atingerii. Mâinile zburară pe deasupra… şi se opriră la contactul cu faţa lui Richie.

— *Richie*! *Richie*!

Tot niciun răspuns. Chinuindu-se pe întuneric, Bill îşi trecu un braţ pe sub spinarea lui Richie, iar pe celălalt pe sub genunchi. Se adună pe picioare şi porni poticnit înapoi pe unde veniseră, cu Richie în braţe.

*

3

Derry 110.00-10.15 dimineaţa

La orele 10.00, vibraţia care străbătuse străzile din centrul oraşului Derry crescu până la un vuiet rostogolit. *Derry News* avea să scrie ulterior că suporturile porţiunii subterane a Canalului, slăbite de asediul sălbatic al unei inundaţii, se prăbuşiseră pur şi simplu. Au existat oricum oameni în dezacord cu această opinie.

— Eu am fost acolo şi ştiu, îi spuse mai târziu Harold

Gardener soţiei sale. Nu s-au surpat doar suporturile Canalului. A fost un *cutremur*, asta a fost. A fost un *cutremur*, futu-i mama mă-sii.

Oricum rezultatele erau aceleaşi. In timp ce vuietul creştea constant, ferestrele au început să se. spargă, tencuiala de pe tavane să cadă, iar ţipătul inuman al grinzilor răsucite şi al fundaţiilor se înteţi până ajunse o cacofonie înfiorătoare. Crăpături goniră peste faţada din cărămizi găurită de gloanţe a prăvăliei „Machen' s" ca nişte mâini dornice să înhaţe. Cablurile ce susţineau deasupra străzii marchiza cinematografului „Aladdin" plesniră, iar copertina se prăbuşi la pământ. Richard's Alley, ce trecea pe după farmacie, se umplu deodată cu o avalanşă de cărămizi galbene când Brian X Dowd Professional Building, clădită în 1952, se prăbuşi bubuind. Un enorm ecran de praf de culoarea icterului se ridică în aer şi fu smuls de vânt ca un văl.

Cam în acelaşi timp, statuia lui Paul Bunyan din faţa Primăriei făcu explozie. Ca şi cum acea ameninţare de demult a profesoarei de arte că o va arunca în aer se dovedise în cele din urmă al dracului de serioasă. Capul bărbos şi rânjii zburâ drept în văzduh. Un picior dădu un şut înainte^ celălalt înapoi, de parcă Paul ar fi încercat un soi de *grand écart* atât de entuziast, încât sfârşise cu dezmembrare. Secţiunea mediană a statuii se spulberă într-un nor de şrapnel, iar capul securii de plastic ţâşni spre cerul ploios, dispăru, apoi căzu din nou, făcând tumbe. Străpunse acoperişul Punţii Săruturilor, apoi şi podeaua.

Iar după aceea, la ora 10.02, centrul oraşului Derry se surpă pur şi simplu.

Cea mai mare parte a apei din turnul dărâmat traversase Kansas Street şi sfârşise pe Maidan, dar tone de lichid şiroiseră în jos spre cartierul administrativ pe panta ^p-Mile Hill. Poate acesta să fi fost paiul care a rupt spinarea cămilei... Sau poate, după cum i-a spus Harold Gardener soţiei sale, chiar *di fost* un cutremur. Crăpături goniră pe Main Street. înguste... Apoi începură să se caşte

ca nişte guri flămânde, iar sunetul Canalului pluti în sus, acum nemaifiind înăbuşit, ci înspăimântător de puternic. Totul începu să se zguduie. Reclama de neon din faţa magazinului de suveniruri,\ Shorty Squires's" căzu în stradă şi făcu scurt-circuit într-un metru de apă. După câteva clipe, clădirea lui Shorty, ce se înălţa alături de,,Mr. Paperback", începură *coboare*. Buddy Angstrom a fost primul care observă fenomenul. îi dădu un ghiont lui Alfred Zitner, care privi, rămase cu gura căscată, apoi îl înghionti şi el pe Harold Gardener. în interval de câteva secunde, operaţiunea de amplasare a sacilor cu nisip încetă. Oamenii aliniaţi pe ambele maluri ale Canalului nu mai făcură decât să stea cu ochii holbaţi'către centru, în ploaia torenţială, având întipărite pe feţe expresii identice de stupefacţie îngrozită. „Squires's Souvenirs and Sundries" părea să fi fost clădit pe cine ştie ce lift enorm care acum începuse să coboare. Se scufundă în betonul aparent solid cu o ţinută absolut demnă. Când se opri, ai fi putut să te laşi în patru labe pe trotuarul inundat şi să intri printr-una dintre ferestrele de la etajul trei. Apa ţâşni în sus de jur-împrejurul clădirii şi, după o clipă, Shorty în persoană apăru pe acoperiş, dând înnebunit din mâini după ajutor. Apoi a fost nimicit, când instituţia din vecini, cea care găzduia la parter „Mr. Paperback", se scufundă şi ea în pământ. Din nefericire, aceasta nu coborî de-a drep tul, aşa cum făcuse céá a lui Shorty; clădirea „Mr. Paperback" dezvoltă o înclinaţie pronunţată (preţ de-o clipă de fapt chiar se asemănă vădit cu fututul ăla de turn din Pisa, ăla de pe cutiile cu macaroane). Pe când se apleca, începu să plouă cu cărămizi din vârf şi laturi. Maî multe îl loviră pe Shorty. Harold Gardener îl văzu lăsându-se pe spate, cu mâinile la cap... Iar apoi ultimele trei etaje de la „Mr. Paperback" lunecară la fel de distinct ca nişte clătite din vârful unui teanc. Shorty dispăru. Cineva din şirul cu sacii ţipă, după care totul se pierdu în vacarmul scrâşnit al distrugerii „Oameni erau doborâţi de pe picioare sau catapultaţi de-a dura, zbătându-se, în Canal. Harold Gardener văzu cum clădirile aflate faţă în faţă pe Main

Street se aplecară înainte ca nişte cucoane chibiţând la un joc de cărţi, aproape atingându-şi creştetele. Strada însăşi se scufunda, pârâind şi frângându-se. Apa împroşca şi se spulbera. Iar apoi, una după alta, clădirile din ambele părţi ale străzii se înclinară pur şi simplu până dincolo de centrele de greutate şi se prăvăliră în stradă - „Northeast Bank”, „The Shoeboat”, „Alvey’s Smoke’n Jokes”, „Bailley’s Lunch”, „Bandler’s Record and Music Barn”. Atât doar că de fapt nu mai aveau nicio stradă în care să se prăbuşească. Strada căzuse în Canal, întinzându-se la început ca zahărul caramel, şi apoi frângându-se în bucăţi săltăreţe de asfalt. Harold văzu refugiul de dirijare a circulaţiei din intersecţia celor trei străzi căzând deodată în afara câmpului vizual, şi, în timp ce apa ţâşnea ca din nişte gheizere, înţelese deodată ce urma să se întâmple.

— *Tre s-o ştergem de-aici*! urlă el la Al Zitner. *O să refuleze*! *Al*! *O să refuleze*!

Al Zitner nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit. Avea faţa unui somnambul, sau poate a unui om care-a fost hipnotizat profund. Stătea în sacoul său sport, cadrilat în roşu şi albastru, ud fleaşcă, în cămaşa Lacoste descheiată la guler şi cu micul aligator pe colţul stâng al acestuia, în ciorapii albaştri ce aveau brodate în lateral bastoanele albe de golf încrucişate, în pantofii-bărci cu tălpi de cauciuc. Privea cum poate un milion de dolari din investiţiile lui personale se scufundau în stradă, trei sau patru milioane din investiţiile prietenilor săi - băieţii cu care juca pocker, băieţii cu care mergea la golf, băieţii cu care schia în Rangley. Deodată, oraşul său natal, Derry, din statul *Maine*, pentru numele lui Dumnezeu, „începuse să semene în mod bizar cu oraşul ăla de futu-i mama mă-sii unde luntraşii plimbau lumea în canoe lungi şi slăbănoage. Apa se învolbura şi spumega printre clădirile ce încă mai stăteau în picioare. Canal Street se termina într-o trambulină neagră şi dinţată deasupra marginii unui lac clocotitor. Nici nu era de mirare că Zitner nu-l auzise pe Harold. Alţii însă ajunseseră la aceeaşi concluzie ca şi Garde-ner - nu puteai arunca atât de mult căcat într-o

masă de apă turbată fără a pricinui necazuri mari. Unii lăsară să cadă sacii de nisip pe care-i ţinuseră în mâini şi o luară la sănătoasa. Harold Gardener era unul dintre aceştia, aşa că rămase în viaţă. Alţii nu avură la fel de mult noroc, şi încă se mai aflau pe acolo când Canalul, cu gâtlejul înfundat acum cu tone de asfalt, ciment, cărămizi, ipsos, sticlă şi mărfuri asortate în valoare de circa patru milioane de dolari, refula şi se revărsă din matca sa betonată, luând cu sine, imparţial, oameni şi saci de nisip. Harold se tot gândea că pe el urmărea să-l prindă; indiferent cât de repede gonea, apa continua să câştige teren. Până la urmă scăpă căţărându-se pe un taluz abrupt acoperit cu buruieni. Privi o dată în urmă şi văzu un om pe care-l crezu a fi Roger Lernerd, funcţionarul-şef al secţiei de împrumuturi de la sindicatul de creditare al lui Harold, încercând să-şi pornească maşina în parcarea Mini-Halei Canalului. Cu tot vuietul apei şi urletul vântului, Harold auzi motoraşul ca al unei maşini de cusut tuşind, tuşind şi-iar tuşind, în vreme ce apa neagră şi fără valuri curgea pe ambele părţi ale' autoturismului, până la suspensii. Apoi, cu un ţipăt adânc şi tunător, Kenduskeagul se revărsă peste maluri şi mătură atât Mini-Hala Canalului, cât şi maşina roşie a lui Roger Lernerd. Harold îşi reluă ascensiunea, agăţându-se de crengi, rădăcini, de orice arăta destul de rezistent ca să-i suporte greutatea. Teren mai înalt, ăsta era pontul. în urma sa auzea'centrul oraşului Derry continuând să se năruie. Zgomotul părea cel al unui foc de artilerie.

4

Bill

— *Beverly*! strigă.

Spatele şi braţele-i erau o unică durere solidă, pulsândă. Acum Richie părea să cântărească pe puţin două sute de kilograme. *Atunci*, *lasă-l jos*, îi şopti mintea sa. *E mort*, *ştii prea bine că aşa e*, *şi atunci de ce nu-l laşi jos*?

Dar nu voia, nu putea s-o facă.

— *Beverly*! striga iar. *Ben*! *Oricine*!

îşi spuse: *Aici m-a aruncat Monstrul - şi pe Richie -*

doar că ne-a aruncat mai departe - cu atât mai departe. Cu ce semăna? O pierd, o uit... -Bill?

Era glasul lui Ben, tremurat şi sleit, undeva destul de aproape.

— Unde eşti?

— Aici, dom'le. îl am pe Richie cu mine. A... E rănit.

— Vorbeşte-n continuare, spuse Ben, acum mai aproape. Vorbeşte tot timpul, Bill.

— Am omorât Monstrul-femelă, spuse Bill, mergând spre locul de unde se auzise glasul lui Ben. Am omorât-o pe târfă. Şi dacă Richie e mort...

— *Mort*? exclamă Ben, alarmat.

Acum era foarte aproape... Şi imediat mâna sa bâjbâi prin întuneric şi atinse uşurel nasul lui Bill.

— Cum adică, mort?

— Eu... el...

Acum îl susţineau amândoi pe Richie.

— N-am cum să-l văd. Asta-i chestia. N-n-n-am cu-cu-cum să-l *văd*

— *Richie*! strigă Ben şi îl scuturã. *Richie*, *haide*! *Haide*, *fir-ar să fie*! Acum glasul lui Ben se tulburase, devenise tremurător.

— *RICHIE AI DE GÂND FUTU-TE-N CUR PE MĂ-TA SĂ TE TREZEŞTI*?

Şi, în întuneric, Richie rosti cu o voce somnoroasă, iritată, de abia-m-am-sculat:

— Ghini, Clăiţă. Ghini. N-am chef naibii să ţi le împlu...

— *Richie*! ţipă Bill. *Richie*, *ţi-e bine*?

— Curva m-a aruncat, murmură Richie cu aceeaşi voce obosită, de om ce tocmai s-a trezit din somn. Am dat peste ceva tare. Asta-i tot... tot ce-mi amintesc. Unde-i Bewie?

— Pe-aici, răspunse Ben; le povesti repede despre ouă. Ani călcat în picioare peste o sută. Cred că le-am terminat pe toate.

— Să dea Domnul să fie aşa, replică Richie; începea să sune mai bine. Lasă-mă jos, Bill Barosane. Pot să umblu

şi singur… Cum se-aude apa, mai tare?

— Da, răspunse Bill; toţi trei se ţineau de mâini în întuneric. Ce-ţi mai face capul?

— Mă doare ca dracu'. Ce s-a întâmplat după ce m-a doborât? Bill le spuse cât de mult se putea îndura să spună.

— Iar Monstrul-femelă e moartă, se minună Richie. Eşti sigur, Bill?

— Da. De data asta chiar sunt si-sigur.

— Slavă Domnului, spuse Richie. Ţine-mă, Bill, trebuie să borăsc.

Bill îl ţinu, iar când Richie termină o luară din loc. Ici şi colo atingea cu piciorul ceva sfărâmicios ce se rostogolea în beznă. Fragmente din ouăle Păianjenului pe care Ben le zdrobise în bucăţi, bănuia, şi se cutremură. «Se simţea bine ştiind că mergeau în direcţia cea bună, dar totuşi îl bucura faptul că nu putea să vadă rămăşiţele.

— *Beverly*! strigă Ben. *Beverly*! -*Aici*…

Ţipătul ei era slab, aproape pierdut în vuietul neîntrerupt al apei. înaintară prin întuneric, strigând-o încontinuu şi orientându-se după glas.

Când în sfârşit ajunseră la ea, Bill o întrebă dacă-i mai rămăsese vreun chibrit. Femeia îi puse în mână o jumătate de cutie. Aprinse unul şi văzu feţele celorlalţi apărând, spectrale - Ben cu braţul cuprinzându-l pe Richie, care stătea cocoşat, sângerând din tâmpla dreaptă, Beverly cu capul lui Eddie în poală. Apoi se întoarse în direcţia cealaltă. Audra zăcea chircită pe dalele de piatră, cu picioarele depărtate şi capul întors în sensul opus. Cea mai mare parte a plasei dimprejurul trupului ei se topise.

Chibritul îi arse degetele şi-l scăpă. în întuneric, aprecie greşit distanţa, se împiedică de ea şi aproape căzu grămadă.

— Audra! Audra, mă a-a-auzi?

îi trecu un braţ pe sub spate şi o ridică în şezut. Strecurând o mână pe sub valurile părului, îi apăsă cu degetele o latură a gâtului. Pulsul i se simţea: o bătaie înceată şi constantă.

Mai aprinse un chibrit şi la lumina lui îi văzu pupilele contractân-du-se. Dar aceasta era o reacţie involuntară; fixitatea privirii nu i se schimbă, nici chiar atunci când îi apropie chibritul de faţă îndeajuns de mult ca să i se înroşească pielea. Era vie, dar lipsită de reacţii. Pe dracu', era mai rău de-atât şi o ştia. Era catatonică.

Al doilea chibrit îi fripse degetele. îl scutură.

— Bill, nu-mi place cum sună apa aia, spuse Ben. Cred c-ar trebui să ieşim de-aici.

— Cum s-o facem fără Eddie? murmură Richie.

— O să ne descurcăm, replică Bev. Bill, Ben are dreptate. Trebuie să ieşim.

— O mu şi pe ea.

— Sigur că da. Dar acum ar trebui să mergem.

— încotro?

— Vei şti, răspunse încetişor Beverly; Tu ai ucis Monstrul. Vei şti, Bill. O ridică pe Audra la fel cum îl ridicase şi pe Richie şi reveni lângă ceilalţi. Senzaţia trupului ei în braţele sale era neliniştitoare, sinistră; era ca un manechin de ceară care respiră.

— Pe unde o luăm, Bill?

— Nu ş-ş-şt…

(*vei şti, tu ai ucis Monstrul şi vei şti*)

— Păi, ha-haideţi, îi chemă Bill. Să vedem dacă putem găsi ieşirea. Beverly, ţi-ţi-ţine-te de astea, îi întinse el chibriturile.

— Cum rămâne cu Eddie? întrebă ea. Trebuie să-l scoatem şi pe el.

— Cum s-să putem? Tonil… B-Beverly, tot lo-ocul se sfă-sfărâmă-n bucăţi.

— *Trebuie* să-l scoatem de-aici, omule, spuse Richie. Haide, Ben. Reuşiră să salte între ei trupul lui Eddie. Beverly le lumină drumul înapoi până la uşiţa de basm. Bill o trecu prin ea pe Audra, ţinând-o cât putea de sus deasupra pământului. Richie şi Ben îl trasera pe Eddie.

— Lăsaţi-l jos, spuse Beverly. Poate să rămână aici.

— E prea întuneric, suspină Richie. Ştii… E prea întuneric. Eds… El…

— Nu, e-n regulă, interveni Ben. Poate că aici e locul lui. Cred că probabil aşa şi e.

îl depuseră jos, iar Richie sărută obrazul lui Eddie. Apoi ridică spre Ben doi ochi orbi:

— Eşti sigur?

— Mda. Haide, Richie.

Richie se ridică şi se întoarse spre uşă.

— Futu-te-n cur, Curvo! ţipă el pe neaşteptate şi trânti uşa dintr-un şut. Aceasta scoase un sunet fleşcăit, închizându-se şi ferecându-se.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă Beverly.

— Nu ştiu, spuse Richie, deşi ştia destul de bine.

Privi înapoi chiar în clipa când chibritul ţinut de Beverly se stinse.

— Bill… semnul de pe uşă? -Ce-i cu el? gâfâi Bill! Richie spuse:

— A dispărut.

5

Derry 110.30 dimineaţa

Coridorul de sticlă ce făcea legătura între biblioteca adulţilor şi Biblioteca pentru Copii explodă deodată într-o unică văpaie vie de lumină. Cioburile zburară în formă de umbrelă, ciopârţind frunzişul copacilor bătuţi de vânt ce împestriţau curtea bibliotecii. Ar fi putut să se rănească grav cineva, sau chiar să-şi piardă viaţa, într-o atât de ucigătoare canonadă, dar nu era nimeni pe acolo, nici înăuntru şi nici afară. Biblioteca nu se deschisese deloc în acea zi. Tunelul care îl fascinase atât pe Ben Uajiscom în copilărie nu avea să mai fie înlocuit niciodată; avuseseră loc atâtea distrugeri costisitoare în Derry, încât părea mai simplu ca cele două biblioteci să rămână clădiri’ separate. In timp, nimeni din Consiliul Orăşenesc Derry nu avea să-şi mai amintească măcar la ce servise acel ombilic de sticlă. Poate că numai Ben însuşi le-ar fi putut spune cu adevărat cum era să stai afară în gerul încremenit al unei seri de ianuarie, cu nasul curgându-ţi, cu vârfurile degetelor amorţite în mănuşi, privind oamenii cum trec încoace şi încolo înăuntru, străbătând iama fără paltoane şi

înconjuraţi de lumină. Le-ar fi putut spune… Dar poate că nu era genul de lucru pe care să-l poţi scoate pe tapet clepunând mărturie despre el într-o întrunire a Consiliului Primăriei - cum ai stat afară în întunericul îngheţat şi ai învăţat să iubeşti lumina. Aceasta nu era decât o utopie, pe când faptele erau următoarele: coridorul de sticlă a sărit în aer fără niciun motiv vizibil, fără să rănească pe nimeni (ceea ce era o binecuvântare, de vreme ce tributul final plătit furtunii din acea dimineaţă - în termeni omeneşti, cel puţin - era de şaizeci şi şapte de morţi şi mai mult de trei sute douăzeci de răniţi), şi n-a fost construit la loc niciodată. După data de 31 mai 1985, dacă voiai să treci din Biblioteca pentru Copii în cea a adulţilor aveai de mers pe afară. Iar dacă era frig, sau ploua, ori ningea, trebuia să-ţi pui paltonul.

Afară I 10.54 dimineaţa, 31 mai 1985

— Aşteptaţi, icni Bill. Lăsaţi-mă un pic… Odihniţi-vă.

— Lasă-mă să te-ajut, îi propuse din nou Richie.

îl părăsiseră pe Eddie în urmă în bârlogul Păianjenului, iar ăsta era un lucru despre care nu voia să vorbească niciunul dintre ei. Eddie însă era mort, iar Audra trăia încă - cel puţin în sens tehnic.

— Mă descurc, rosti Bill printre gâfâieli sufocate.

— Rahat. O să te-alegi cu uñ atac de inimă. Lasă-mă să te ajut, Bill Barosane.

— Ce-ţi mai face ca-ca-capul?

— Doare. Nu schimba subiectul.

Fără convingere, Bill îl lăsă pe Richie să o ia în braţe. Ar fi putut să fie şi mai rău; Audra era o femeie înaltă a cărei greutate normală era de şaptezeci de kilograme. Dar rolul ce-i fusese distribuit ca să-l joace în *Attic Room* era acela al unei tinere ţinute ostatică de un psihopat care-şi închipuia că-i terorist politic. întrucât Freddie Firestone dorise să filmeze mai întâi toate secvenţele din pod, Audra se supusese unei diete stricte cu pasăre, brânză de vaci şi ton, pierzând zece kilograme. Totuşi, după poticneala cu ea în braţe prin beznă cale de-un sfert de kilometru (sau o jumătate, sau trei sferturi de kilometru, sau cine ştie cât),

acele şaizeci de kilograme păreau mai degrabă două sute.

— Mu-mulţumesc, d-d-dom'le, spuse el.

— N-ai de ce. Urmezi tu la rând, Clăiţă.

— Bip-bip, Richie, spuse Ben, iar Bill rânji în ciuda propriei sale voinţe.

Era un zâmbet ostenit, şi nu dură mult, dar puţin însemna mai mult decât nimic.

— încotro, Bill? întrebă Beverly. Apa aia se aude mai tare ca nicicând. Chiar că n-am chef să mă-nec pe-aicea.

— Drept înainte, apoi ia stânga. Poate n-ar strica să-ncercăm să ne grăbim un pic.

îşi continuara drumul timp de o jumătate de oră, Bill anunţând cotiturile la stânga şi la dreapta. Sunetul apei creştea necontenit, până ce păru să-i înconjoare, înfricoşător efect stereo în beznă. Bill îşi găsi pe pipăite drumul pe după un colţ, târându-şi mâna peste cărămizile umede, şi deodată simţi apa curgându-i pe pantofi. Curentul era rapid, puţin adânc.

— Dă-mi-o pe Audra, îi ceru el lui Ben, care gâfâia sonor. De-acum, în amonte.

Ben i-o trecu cu grijă înapoi lui Bill, care reuşi să şi-o rezeme pe umăr, purtând-o ca un pompier. De-ar protesta doar… de s-ar mişca… de-ar *face* ceva.

— Cum stăm cu chibriturile, Bev?

— Prost. O jumătate de duzină, poate. Bill… *Ştii* încotro te îndrepţi?

— Cred că d-d-da. Haideţi.

îl urmară pe după colţ. Apa spumega împrejurul gleznelor lui Bill, apoi îi ajunse până la fluierele picioarelor, şi pe urmă până la coapse. Tunetul apei devenise profund ca un vuiet monoton de bas. Galeria în care se aflau trepida continuu. O vreme, Bill crezu că torentul va deveni prea puternic ca să mai poată merge împotriva lui, dar apoi trecură pe lângă o ţeava de alimentare ce scuipa un enorm jet de apă în tunelul lor - se minună de forţa sa spumegândă - iar curentul se mai îmblânzi oarecum, deşi apa continua să se adâncească. Şi-Am văzut *apa ieşind prin ţeava aia alimentatoare*! *Amvaml-*

o!

— *H-h'hei*! strigă el. *V-v-voi puteţi să vedeţi ce-ceva*?

— Se luminează de vreun sfert de oră! îi strigă drept răspuns Beverly. *Unde suntem, Bill*? *Ştii cumva*?

Credeam că ştiu, aproape că spuse Bill.

— *Nu*! *Haideţi*!

Crezuse că se apropiau de tronsonul canalizat cu beton al Kendus-keagului ce purta numele de Canal... Partea care intra pe sub pământ în centru şi ieşea din nou la lumină în Bassey Park. Dar aici jos era lumină, *lumină*, şi cu siguranţă că nu putea fi lumină în Canalul de sub oras. Dar cu toate acestea lumina se tot întetea.

Bill începea să aibă probleme serioase cu Audra. Nu din cauza curentului - acesta slăbise - ci din cauza adâncimii. *Nu peste mult o s-o duc plutind*, îşi spuse el. Putea să-l vadă pe Ben în stânga sa şi pe Beverly la dreapta; întorcând uşor capul, îl vedea şi pe Richie, în spatele lui Ben. Pardoseala devenea tot mai ciudată. Fundul tunelului era acum denivelat şi plin de resturi - cărămizi, după câte se părea. Iar în faţă ieşea din apă ceva care semăna cu prova unei nave aflate în curs de scufundare."

Ben plescăi într-acolo, dârdâind prin şuvoiul rece. O cutie de trabucuri îmbibată de apă pluti izbindu-i-se de faţă. O împinse în lături şi apucă obiectul ce ieşea din apă. Căscă ochii. Se părea că e o inscripţie mare. Reuşi să citească literele AL, iar dedesubt FUT. Şi deodată ştiu.

— Bill! Richie! Bev!

Râdea de uimire.

— Ce este, Ben? strigă Beverly.

Apucând-o cu ambele mâini, Ben o răsturnă pe spate. Se auzi un sunet hârâit când o margine a firmei zgârie peretele tunelului. Acum puteau citi: ALADDI, şi mai jos BACK TO THE FUTURE1.

— E copertina de la „Aladdin", spuse Richie. Cum...

— Strada s-a surpat înăuntru, şopti Bill.

Ochii i se dilatau. Se holbă în lungul tunelului. In faţă lumina era şi mai puternică.

— *Ce*, Bill?

— Ce futu-i mama mă-sii *s-a-ntâmplat*!

— Bill?-Äi//? Ce…

— Toate canalele astea! exclamă înnebunit Bill. Toate canalele astea vechi! Iar s-a produs o inundaţie! Şi cred că de data asta…

începu să plescăie din nou înainte, ţinând-o sus pe Audra. Ben, Bev şi Richie îl urmară. După cinci minute Bill privi în sus şi văzu cerul albastru. Se uita printr-o crăpătură în plafonul tunelului, o crăpătură ce se lărgea până ia mai bine de douăzeci de metri pe măsură ce înainta din locul unde stătea el. Apa era întreruptă de numeroase insuliţe şi arhipelaguri aflate în faţă - grămezi de cărămizi, partea dinapoi a unui Plymouth cu portbagajul deschis şiroind de apă, un parcometru rezemat de peretele tunelului înclinat ca un om beat, cu steguleţul roşu de CONTRAVENŢIE îndreptat în sus.

Acum mersul devenise aproape imposibil - munţi în miniatură ce se înălţau şi coborau fără niciun sens, promiţând fracturi de glezne. Apa le şiroia cu viteză moderată pe la subsuori.

Acum e moderată, medita Bill. *Dar*, *dac-am fi fost aici acu două ore*, *una chiar*, *cred că poate ne-am fi ales cu o scaldă pe toată viaţa*.

— Ce pizda mă-sii-i asta, Bill Barosane? întrebă Richie.

Stătea lângă cotul stâng al lui Bill, cu faţa înmuiată de mirare în timp ce privea în sus la crăpătura din tavanul tunelului - *doar că nu-i tavanul nici unui tunel*, îşi spuse Bill. *E Main Street*. *Cel puţin asta a fost*.

— Cred că cea mai mare parte din centrul oraşului e acum în Canal, dusă în jos de Kenduskeag. Curând va ajunge în Penobscöt, iar apoi se va vărsa în Oceanul Atlantic şi futu-i călătorie sprâncenată. Poţi să m-ajuţi cu Audra, Richie? Nu cred că pot…

— Sigur, răspunse Richie. Sigur, Bill. Nicio problemă.

O luă pe Audra de la Bill. în lumina existentă, Bill o putea vedea mai bine decât poate şi-ar fi dorit - paloarea

mascată, dar nu ascunsă de murdăria şi zoaiele ce--i mânjeau fruntea şi-i încleiau obrajii. Ţinea ochii tot larg deschişi.. Larg deschişi şi neatinşi de nicio senzaţie. Părul îi atârna încâlcit şi ud. Ar fi putut să fie la fel de bine o păpuşă gonflabilă care se vindea la „Pleasure Chest” în New York sau pe Reeperbahn la Hamburg. Singura diferenţă consta în respiraţia înceată şi constantă… Iar asta putea să fi fost doar un truc, nimic mai mult.

— Cum ieşim de-aici? îl întrebă el pe Richie.

— Roagă-l pe Ben să-ţi dea o mână de ajutor. Tu o salţi în sus pe Beverly, şi pe urmă amândoi o puteţi ridica pe nevastă-ta. Ben mă va împinge pe mine, după care noi doi îl tragem pe Ben. Şi după asta am să-ţi arăt cum poţi organiza un turneu de volei pentru un club universitar de-o mie de fete.

— Bip-bip, Richie.

— Bip-bip în curu’ tău, Bill Barosane.

Oboseala îl străbătea în valuri monotone. Prinse privirea ştearsă a lui Beverly şi i-o susţinu un moment. Fata dădu încet din cap, iar el îi oferi un surâs.

— îmi dai o mână de ajutor, B-B-Ben?

Ben, care arăta şi el incredibil de istovit aprobă în tăcere. O zgârietură adâncă îi străbătea un obraz.

— Cred că pot să mă descurc.

Se aplecă uşor şi-şi împreună mâinile. Bill ridică un picior, păşi pe scăriţa mâinilor lui Ben şi sări în sus. Nu era chiar destul. Ben ridică treapta formată din mâini, iar Bill se agăţă de marginea plafonului prăbuşit al timelului. Se trase în braţe. Primul lucru pe care-l văzu era o barieră de accident rutier, albă cu portocaliu. Al doilea era mulţimea de oameni ce mişunau dincolo de barieră. Al treilea, Magazinul Universal „Freese’s” - doar că avea o înfăţişare ciudată, bombată şi teşită. îi trebui un moment până să îşi dea seama că aproape jumătate din „Freese’s” se scufundase în stradă şi-n Canalul de dedesubt. Partea de sus pivotase peste stradă şi părea în pericol să se răstoarne ca un teanc de cărţi suprapuse neglijent.

— Priviţi! Priviţi! E cineva în stradă!

O femeie arăta spre locul unde capul lui Bill răsărise prin crăpătura asfaltului sfărâmat.

— Slavă Domnului, mai e şi altcineva!

Femeia, o cucoană vârstnică purtând o basma legată pe cap, ţărăneşte porni înainte. Un poliţist o trase înapoi.

— Nu e sigur locul acolo, doamnă Nelson. Ştiţi foarte bine. Restul străzii se poate duce în orice moment.

Doamna Nelson, îşi spuse Bill. *Mi-amintesc de dumneata*. *Sora dumitale ne îngrijea câteodată pe George şi pe mine*. Ridică mâna ca să-i arate că e nevătămat, iar, când şi ea îşi ridică mâna ca răspuns, simţi un val brusc de recunoştinţă - şi speranţă.

Se răsuci şi se» întinse pe asfaltul lăsat, încercând să-şi distribuie greutatea cât putea de egal, aşa cum faci când te afli pe gheaţă subţire, întinse braţele după Beverly. Aceasta îl apucă de încheieturi şi, cu ceea ce păreau a-i fi ultimele puteri, Bill o trase afară. Soarele, care dispăruse iar, ieşi acum de după un fuior de nori ca nişte scrumbii şi le restitui umbrele. Beverly privi în sus, surprinsă, întâlni ochii lui Bill şi zâmbi.

— Te iubesc, Bill, şopti ea. Şi mă rog să se facă bine.

— Mul-lţumesc, Bevvie, răspunse el, iar surâsul său blând o făcu să izbucnească în plâns.

O strânse în braţe, iar mica asistenţă adunată dincolo de bariera de avarie aplaudă. Un fotograf de la *Derry News* luă un instantaneu. Apăru în ediţia de la 1 iunie a ziarului, care se tipări la Bangor, date fiind stricăciunile produse de apă tipografiei din Derry. Explicaţia de sub fotografie era destul de simplă şi destul de adevărată pentru ca Bill să o decupeze şi s-o păstreze ascunsă în portofel în anii următori: SUPRAVIEŢUITORI, spunea textul. Atâta tot, dar era de ajuns.

Era unsprezece şi şase minute în Derry, Maine.

7

Derry I Mai târziu, în aceeaşi zi

Coridorul de sticlă dintre Biblioteca pentru Copii şi cea a adulţilor explodase la orele 10.30. La 10.33, ploaia încetă. Nu treptat; se opri dintr-o dată, ca şi cum Cineva

Acolo Sus ar fi apăsat pe un comutator. Vântul începuse deja să se potolească, şi se potoli atât de repede, încât oamenii se uitară unii la alţii cu chipuri neliniştite, superstiţioase. Sunetul semăna cu reducerea motoarelor unui Boieng 747 după ce a fost tras în siguranţă la poarta de îmbarcare. Soarele făcu ochi pentru prima oară la 10.47. Pe la mijlocul după-amiezei norii se risipiseră complet, ziua înseninându-se, frumoasă şi caldă. La 3.30 după prânz, mercurul termo-metrului Orange Crush din faţa uşii de la „Solduri Rose" arătă 30° C -cea mai înaltă temperatură din acel sezon. Oamenii mergeau pe străzi ca nişte stafii, fără să rostească vreo vorbă. Pe chipuri aveau întipărite expresii identice: un fel de prostească mirare care ar fi putut să fie comică, dacă n-ar fi fost atât de evident jalnică. La orele serii, reporteri de la ABC, CBS, NBC şi CNN sosiseră în Derry, iar corespondenţii reţelelor de ştiri aveau să le ofere majorităţii oamenilor croarecare versiune a adevărului; aveau s-o facă verosimilă… Deşi rămâneau aceia care poate ar fi sugerat că verosimilitatea e un concept profund nedemn de încredere, nici măcar atât de solid ca o pânză de decor întinsă peste o reţea de cabluri precum urzeala unui păianjen. A doua zi dimineaţă, Bryant Gumbte şi Willard Scott de la emisiunea *Today* aveau să apară şi ei în Derry. In timpul programului, Gumble avea să-i ia un interviu lui Andrew Keene. '

— Tot Turnu' de Apă s-a dărâmat uite-aşa şi s-a dus de-a dura pe pantă, declară Andrew. A fost ceva de mamă-mamă. Pricepeţi ce vreau să zic? Ceva să-l facă pe Spielberg să se zgârie pe ochi, pricepeţi? I-auziţi, întotdeauna când mă uitam la voi la televizor aveam impresia c-aţi fi, pricepeţi, mult mai înalţi.

Faptul că urmau să se vadă la televiziune, asta avea să aducă verosimilitatea. Le dădea un reper din care să apuce cumplita, inimaginabila întâmplare. Fusese o FURTUNĂ NEBUNA. în zilele următoare LISTA MORŢILOR avea să sporească, ÎN URMA FURTUNII UCIGAŞE. Fusese de fapt CEA MAI GRAVĂ FURTUNĂ.DE PRIMĂVARĂ DIN ISTORIA STATULUI MAINE. Toate aceste

titluri de ziar, cât erau ele de îngrozitoare, folosiră - ajutară la atenuarea ciudăţeniei celor petrecute... Sau poate *ca ciudăţenie* era un termen prea blând. Nebunie s-ar fi putut să fie mai potrivit. Dacă se vedeau la televizor, le venea mai uşor să simtă faptele mai concrete, mai puţin demente. Dar în ceasurile de dinaintea sosirii echipelor de ştiri nu erau decât oamenii din Derry, umblând pe străzile presărate cu pietriş şi mânjite cu noroi, cu feţele purtând expresii de neîncredere năucită. Doar oamenii din Derry, fără a vorbi prea mult, culegând din când în când câte un obiect şi apoi arun-cându-l la loc, încercând să-şi închipuie ce se întâmplase în ultimele şapte-opt ore. Pe Kansas Street stăteau şi fumau bărbaţi, privind la casele răsturnate pe Maidan. Alţi bărbaţi şi femei, în spatele barierelor de avarie vopsite în alb cu portocaliu, se uitau în groapa neagră unde până la orele zece ale acelei dimineţi fusese centrul oraşului. Titlul din prima pagină a ziarului din duminica aceea anunţa: VOM RECLĂDI, JURĂ PRIMARUL DIN DERRY -şi poate chiar aveau să o facă. Dar în săptămânile următoare, pe când Consiliul Orăşenesc îşi scobea creierii cum ar trebui să înceapă reconstrucţia, enormul crater din locul fostului centru continuă să se întindă, în mod nespectaculos, dar constant. La patru zile după furtună blocul cu birourile Companiei Hidroelectrice Bangor se prăbuşi în groapă. Trei zile mai târziu,,,The Flying Doghouse", unde se vindeau cei mai buni cârnaţi şi cele mai bune chiftele din tot estul statului Maine, se prăvăli şi ea. Canalele refulau periodic în case, blocuri şi instituţii. Situaţia se înrăutăţi atât de mult, încât locuitorii din Old „Cape începură să plece. La 10 iunie seara se ţinură primele curse de cai în Bassey Park, lucru ce păru să înveselească pe toată lumea. Dar un sector de tribune se prăbuşi în timp ce trăpaşii din prima cursă se apropiau de linia dreaptă, rănind vreo şase persoane. Una dintre acestea era Foxy Foxworth, administratorul cinematografului „Aladdin" până în 1973. Foxy a stat două săptămâni în spital, cu o fractură la picior şi un testicul găurit. După externare, hotărî să se mute la sora sa din

Somersworth, New Hampshire.

Nu era singurul. Oraşul Derry se destrăma.

8

Ambulanţa porni spre Derry Home Hospital. Richie o oprise, ris-cându-şi serios viaţa şi un picior, şi se certase cu şoferul enervat care insista că nu mai are niciun loc liber. Până la urmă o întinsese pe Audra pe podea.

— Si acum? întrebă Ben.

Avea sub ochi uriaşe cercuri vinete şi un inel de jeg slinos împrejurul gâtului.

— Eu mă du-duc înapoi la Pensiune, spuse Bill. Tr-tre' să dorm ca la vreo şa-şaişpe ore.

— Susţin ideea, interveni şi Richie. O privi cu speranţă pe Bev.

— Mai ai ţigări, distinsă doamnă?

— Nu. Cred c-am să mă las iar de fumat.

— O intenţie destul de generoasă.

Porniră încet în susul pantei, toţi patru unul lângă altul.

— S-a te-te-terminat, zise Bill. Ben dădu din cap:

— Am făcut-o. *Tu* Sai făcut-o, Bill Barosane.

— Toţi am făcut-o, spuse Beverly. Mi-aş dori să-l fi putut aduce şi pe Eddie sus. Mi-aş dori asta mai mult decât orice.

Ajunseră la colţul Upper Main cu Point Street. Un copil cu pelerină roşie şi cizme verzi de cauciuc alerga după o bărcuţă de hârtie ce plutea prin pârâul iute din rigolă. Ridică privirea, îi văzu uitându-se la el şi le făcu nesigur cu mâna. Lui Bill i se păru că era băiatul cu skateboardul, cel al cărui prieten îl văzuse pe Jaws în Canal. Surâse şi păşi spre băiat.

— Acum e totul b-b-bine, îi spuse.

Băiatul îl studie grav, apoi rânji. Zâmbetul îi era luminos şi plin de speranţă.

— Mhm, făcu el. Şi eu cred.

— Să moară mo-mo-mortu'. Copilul râse.

— O să a-ai grijă cu skateboardul ă-ăla?

— N-aş pre-aş crede, replică puştiul, şi de astă dată

râse Bill.

îşi stăpâni un impuls de a ciufuli părul copilului - probabil că l-ar fi duşmănit pentru aşa ceva - şi se întoarse la ceilalţi.

— Cine era? întrebă Richie.

— Un prieten, răspunse Bill şi îşi vârî mâinile în buzunare. Vă mai amintiţi? Când am ieşit data trecută?

Beverly dădu din cap:

— Eddie ne-a scos din nou pe Maidan. Doar că, nu ştiu cum, am ajuns pe partea cealaltă a Kenduskeagului. Pe partea dinspre Old Cape.

— Tu şi Clăiţă aţi împins la o parte capacul unei staţii de pompare, îi spuse Richie lui Bill, pentru că eraţi cei mai puternici.

— Mda, confirmă Ben. Şi eram acolo cu toţii.

— Dar nimic nu durează o veşnicie, spuse Richie; privi în urmă spre poala colinei pe care tocmai o urcaseră şi oftă. Uitaţi-vă la asta, de pildă.

Desfăcu palmele. Cicatricele dispăruseră. Beverly îşi arătă şi ea mâinile; Ben la fel; Bill le întinse şi pe ale lui. Toate erau murdare, dar cu nimic însemnate.

— Nimic nu durează o veşnicje, repetă Richie.

Ridică privirea spre Bill, iar Bill văzu lacrimi croindu-şi încet drum prin murdăria de pe obrajii lui Richie.

— Decât poate iubirea, spuse Ben.

— Şi dorinţa, adăugă Beverly.

— Cum rămâne cu prietenii? întrebă Bill şi zâmbi. Tu ce părere ai, Gurăspartă?

— Păi, spuse Richie, zâmbind şi ştergându-se la ochi, îi căzu' să mulţămesc pentru aiasta, băiete; voi a zice, îi căzu' să *mulţămesc* pentru aiasta.

Bill întinse braţele, şi le uni cu ale lor şi rămaseră o clipă astfel, şapte oameni împuţinaţi la patru, dar reuşind totuşi să formeze un cerc. Se uitară unul la altul. Acum plângea şi Ben. Dar zâmbea.

— Băi ăştia, vă iubesc prea mult, spuse el; strânse tare-tare-tare un moment mâinile lui Bev şi Richie, apoi le dădu drumul. Acum, ce-ar fi să vedem dacă pe aici au ceva

ce s-ar putea numi gustare. Şi n-ar strica să-l căutăm şi pe Mike. Să-i spunem că suntem bine.

— Bine gândiit, seniorr, zise Richié. Din când în când mă tot gân-deesc că ai şanse să-ţi revii. Ce păreere ai, Bill Baroosane?

— Am părerea c-ar trebui să meri în puia, zise Bill.

Râzând în hohote, intrară în Pensiune şi, în timp ce Bill împingea uşa de sticlă, Beverly zări ceva despre care nu vorbi nimănui niciodată, dar Ti ici un uită. O clipă doar le văzu imaginea oglindită în geam - numai că erau şase, nu patru, căci în spatele lui Richie era Eddie, iar în spatele lui Bill stătea Stan, cu binecunoscutu-i surâs sfios întipărit pe chip.

Afară I In amurg, 10 august 1958

Soarele stă rezemat pe linia orizontului, minge roşie uşor alungită răspândind lumină febrilă peste Maidan. Capacul de fier de deasupra unei staţii de pompare se ridică puţin, cade la loc, se ridică iar şi începe să lunece într-o parte.

— î-î-împinge-l, B-Ben, îmi ru-rupe umărul…

Capacul alunecă mai departe, se înclină şi cade în buruienile ce au crescut împrejurul cilindrului de beton. Şapte copii ies afară unul câte unul şi privesc în jur, clipind ca bufniţele, cu tăcută mirare. Parcă n-au văzut în viaţa lor lumina zilei.

— E atâta linişte, *spune încet Beverly.*

Singurele sunete sunt vuietul sonor al apei şi zumzetul somnoros al insectelor. Furtuna s-a sfârşit, dar Kenduskeagul e încă foarte umflat. Mai aproape de oraş, nu departe de locul unde e încorsetat în beton, primind numele de Canal, râul s-a revărsat din matcă, deşi inundaţia nu e în niciun caz serioasă - cel mai grav efect al ei sunt câteva pivniţe ude. De această dată.

Stan se îndepărtează de ei, cu faţa inexpresivă şi îngândurată. Bill priveşte în jur şi iniţial crede că Stan a văzut un foc pe malul apei -prima sa impresie e aceea a unui foc; o văpaie roşie aproape prea puternică pentru a o putea privi. Dar, când Stan ia focul în mâna dreaptă,

unghiul în care cade lumina se modifică, iar Bill vede că nu-i decât o sticlă de Coca-Cola, una dintre cele noi şi transparente, aruncată lângă râu. îl priveşte pe Stan cum o întoarce, o apucă de gât şi izbeşte cu ea un colţ de rocă ieşită din mal. Sticla se sparge, iar Bill e conştient că acum îl privesc cu toţii pe Stan în timp ce scotoceşte printre resturile spulberate ale sticlei, cu chipul grav, studios şi absorbit. într-un târziu culege un ciob îngust. Soarele amurgind iscă în el luciri roşii, iar B(*ll îşi spune din nou*: Ca un foc.

Stan ridică privirea spre el, iar Bill înţelege dintr-o dată: *îi e perfect clar şi i se pare perfect îndreptăţit. Merge spre Stan cu mâinile întinse şi palmele întoarse în sus. Stan păşeşte înapoi, până în apă. Mici gângănii negre săgetează, iar Bill vede o libelulă iridiscentă ce se îndepărtează bâzâind în bălăriile din lungul malului opus, ca un mic curcubeu zburător. O broască începe un orăcăit jos şi, în timp ce Stan îi apucă mâna stângă şi-i trage tăişul ciobului de sticlă prin palmă, despicând pielea şi stârnind o dâră subţire de sânge, Bill îşi zice într-un soi de extaz*: E atâta viaţă aici jos! -*Bill*?

— Sigur. Amândouă.

Stan îi taie şi cealaltă mână. Simte durere, dar nu prea tare. O ciocârlie a început să cânte undeva, sunet răcoros, paşnic. Bill reflectează: Ciocârlia aceea trezeşte luna.

îşi priveşte mâinile, ambele sângerând acum, apoi se uită în jurul său. Ceilalţi sunt alături. Eddie, cu inhalatorul ţinut strâns într-o mână; *Ben, cu burta sa mare ivindu-se palidă printre rămăşiţele zdrenţuite ale cămăşii*; *Richie, cu chipul ciudat de golaş fără ochelari*; *Mike, tăcut şi solemn, ţinându-şi buzele, pline în mod normal, comprimate într-o linie subţire. Şi Beverly, cu capul sus, cu ochii mari şi limpezi, cu părul încă fermecător în ciuda murdăriei ce i-l încleiază.*

Noi toţi. Aici suntem noi toţi.

Şi-i vede, îi vede cu adevărat, pentru ultima oară, pentru că într-un fel înţelege că niciodată nu vor mai fi din

nou împreună - nu în acest fel. Nimeni nu scoate o vorbă. Beverly îşi întinde mâinile, rar după un moment Richie şi Ben le întind-pe ale lor. Mike şi Eddie fac la fel. Stan le taie una câte una în timp ce soarele începe să se ascundă dincolo de zare, răcindu-şi vâlvătaia roşie ca de cuptor până la un roz-trandafiriu crepuscular. Ciocârlia ţipă, iar Bill vede primele fuioare de ceaţă deasupra apei şi simte că parcă a devenit parte integrantă din toate - îl încearcă un scurt extaz despre care nici el nu va vorbi mai mult decât o să vorbească Beverly mai târziu despre scurta imagine reflectată pe care a văzut-o, a celor doi bărbaţi, prietenii ei din copilărie.

O briză adie prin copaci şi arbuşti, făcându-i să ofteze, iar Bill îşi spune: Acesta e un loc minunat, şi n-am să-l uit niciodată. E minunat, şi ei sunt minunaţi; fiecare dintre ei e grozav. *Ciocârlia mai ţipă o dată, ţipăt dulce şi fluid, şi, un moment, Bill simte că e una cu ea, ca şi cum ar putea să cânte şi apoi să dispară în asfinţit - ca şi cum ar putea zbura vitejeşte prin văzduh.*

O priveşte pe Beverly, iar ea îi zâmbeşte. închide ochii şi îşi întinde mâinile. Bill o ia de cea stângă, Ben de dreapta, li simte căldura sângelui amestecându-se cu a sa. Ceilalţi li se alătură şi stau cu toţii în cerc, toate mâinile lor fiind acum pecetluite în felul acela ciudat de intim.

Stan se uită la Bill cu un soi de zor; un fel de teamă.

— Ju-juraţi-mi că veţi v-v-v-veni î-înapoi, spune Bill. Juraţi-mi că dacă Mo-Mo-Monstrul nu e m-m-mort veţi ve-veni înapoi.

— Jur, spune Ben.

— Jur. Richie. -Dajur. Bev.

— O jur, murmura Mike Hanlon.

— Mhm. Jur.

Eddie, cu glasul o şoaptă subţire şi uscată.

— Jur şi eu, şopteşte Stan, dar vocea i se clatină în timp ce vorbeşte. Ochii-i sunt aţintiţi în pământ.

— J-j-jur.

Asta a fost; atâta tot. Dar mai stau acolo un timp, simţind puterea ce există în cercul lor, corpul închis pe

care-l formează. Lumina le zugrăveşte feţele în culori palide, decolorate; acum soarele s-a dus, iar asfinţitul moare. Stau împreună în cerc în timp ce întunericul se furişează pe Maidan, umplând cărările pe care le-au bătut în vara asta, poienile unde au jucat leapşa, locurile secrete de-a lungul malurilor unde au şezut şi au discutat complicatele probleme ale copilăriei, sau au fumat ţigările lui Beverly, ori pur şi simplu au stat tăcuţi, urmărind trecerea norilor oglindiţi în apă. Ochiul zilei se închide.

într-un târziu Ben îşi lasă mâinile în jos. Dă să spună ceva, clatină din cap şi se îndepărtează. Richie îl urmează, apoi Beverly şi Mike. Nu vorbeşte nimeni; urcă malul spre Kansas Street şi se despart. Iar când Bill se gândeşte din nou la toate astea, douăzeci şi şapte de ani mai târziu, îşi da seama că într-adevăr nu s-au mai reîntâlnit niciodată toţi şapte. Câte patru destul de des, uneori cinci, şi poate şase o dată sau de două ori. Dar niciodată toţi şapte.

E ultimul care pleacă. Stă vreme îndelungată cu mâinile pe gardul alb şi şubred dinspre Maidan în timp ce, deasupra, cele dintâi stele însămânţează cerul de vară. Stă sub cerul senin, deasupra întunericului, şi priveşte cum Maidanul se umple de întunecime.

Nu vreau să mă mai joc niciodată acolo, *îşi spune el deodată şi e uimit să constate că gândul nu e cumplit sau deprimant, ci incredibil de eliberator.*

Mai stă pe loc un moment, după care se întoarce şi o ia către casă, mergând pe trotuarul întunecat cu mâinile în buzunar, privind din când în când la casele din Derry, luminate cald în noapte.

După o stradă sau două începe să grăbească pasul, gândindu-se la cină… Şi după altă stradă sau două începe să fluiere.

DERRY: ULTIMUL INTERLUDIU

„Oceanul nu mai este acum decât o mare flotă, şi ne vom încrucişa, desigur, cu alte vase în drum. Călătoria asta e o glumă, zise dl Micawber, luându-şi lornionul. Curată glumă. Distanţa e numai imaginară.”

Charles Dickens, *David Copperfield* (Trad.: V.

Demetrius)

Bill a trecut pe aici cam acum douăzeci de minute şi mi-a adus acest caiet - Carole l-a găsit pe una dintre mesele de la bibliotecă şi i l-a dat când el l-a cerut. Mă gândeam că l-o fi ridicat şeful Rademacher, dar se pare că nu i-a trebuit.

Bâlbâială lui Bill dispare iar, dar bietul om a îmbătrânit cu patru ani în ultimele patru zile. Mi-a spus că o aşteaptă pe Audra să fie externată mâine de la Spitalul Derry (unde eu însumi încă mai zăbovesc) şi urmează să o ducă într-o ambulanţă particulară.în nord, la Bangor Mental Health Institute. Fizic e sănătoasă - tăieturi şi vânătăi minore care deja sunt în curs de vindecare. Mintea ei însă…

— îi ridici capul şi rămâne sus, a spus Bill; stătea lângă fereastră, învârtind în mâini o cutie de apă minerală dietetică. Stă plutind aşa până când cineva i-l pune iarăşi jos. Reflexele îi funcţionează, dar foarte încet. Electroencefalograma pe care i-au făcut-o indică o undă alfa sever reprimată. E c-c-catatonică, Mike.

Eu am spus:

— Am o idee. Poate nu una chiar aşa de bună. Dacă nu-ţi place, să-mi spui.

— Ce?

— Eu mai rămân aici încă o săptămână. în loc s-o trimiţi pe Audra la Bangor, de ce n-o duci acasă la mine, Bill? Petrece săptămâna asta alături de ea. Vorbeşte-i, chiar dacă ea nu-ţi răspunde. Are… are continenţă?

— Nu, spuse Bill sumbru. -Poţi… vreau să zic, ai…

— Dac-aş schimba-o?

Zâmbi, şi era un zâmbet atât de dureros, încât a trebuit să-mi mut un moment privirea. Aşa îmi zâmbise şi tatăl meu atunci când mi-a povestit despre Butch Bowers şi despre găini.

— Da. Atât lucru cred c-aş putea face.

— N-am să-ţi spun s-o iei uşurel, când mi-e evident că nu eşti pregătit pentru aşa ceva, dar, te rog, adu-ţi aminte că tu însuţi ai fost de acord că multe, dacă nu toate cele

întâmplate, au fost aproape cu siguranţă prestabilite. E posibil să se includă şi rolul jucat de Audra în asta.

— Ar fi tr-trebuit să-mi ţin gura, unde mă d-duc.

Uneori e mai bine să nu spui nimic - aşa că la fel am procedat şi eu.

— Bine, a spus el în sfârşit. Dacă vorbeşti serios…

— Vorbesc serios. Au cheile mele de la casă la Biroul de Servicii pentru Pacienţi. în congelator sunt două biftecuri. Poate că şi astea au fost prestabilite.

— Mănâncă mai mult feluri uşoare şi, ăă, li-lichide.

— Mă rog, am spus, agăţându-mă de propriu-mi zâmbet, poate vor exista motive de sărbătorire. Mai am şi o sticlă de vin bunicică pe raftul de sus al cămării.

S-a apropiat şi mi-a strâns mâna:

— Mulţumesc, Mike.

— N-ai de ce, Bill barosane. Mi-a dat drumul la mână.

— Richie a plecat înapoi în California azi-dimineaţă. Am dat din cap:

— Păstraţi legătura, nu?

— P-poate. O vreme, oricum. Dar… Privirea-i era sinceră.

— O să se-ntâmple din nou, cred.

— O să uităm iarăşi?

— Da. De fapt cred că am şi început s-o facem. Uităm doar mărunţişuri deocamdată. Amănunte. Dar cred c-o să se-ntindă.

— Poate că aşa e cel mai bine.

— Poate.

Privi afară pe fereastră, continuând să se joace cu cutia sa de apă minerală, gândindu-se cu siguranţă la soţia sa, cu ochii ei atât de mari, tăcută, frumoasă şi asemănătoare cu o păpuşă. *Catatonică*. Zgomotul unei uşi trântite şi încuiate. Oftă.

— Poate că e.

— Ben? Beverly?

Mă privi din nou şi surâse vag.

— Ben a invitat-o să-l însoţească înapoi în Nebraska, iar ea a acceptat să se ducă, cel puţin pentru o vreme. Ştii

despre prietena ei de la Chicago?

Am dat din cap. Beverly i-a spus lui Ben, iar Ben mi-a spus ieri. Dacă pot să atenuez povestirea (să o atenuez în mod *grotesc*), descrierea ulterioară a lui Beverly despre'minunatul şi fantasticul ei soţ, Tom, a fost mult mai adevărată decât cea iniţială. Minunatul şi fantasticul Tom a ţinut-o pe Beverly în prizonierat emoţional, spiritual şi uneori fizic, în ultimii patru ani. Minunatul şi fantasticul Tom a ajuns aici scoţând informaţia, cu bătaia, de la singura prietenă apropiată a lui Beverly.

— Mi-a spus că peste două săptămâni se va duce înapoi la Chicago şi îi va reclama dispariţia. Dispariţia lui Tom, înţelegi?

— Destul de isteaţă. Nimeni n-o să-l găsească *acolo* jos.

Si *nici pe Eddie*, am adăugat în sinea mea, dar n-am spus-o.,

— Nu, nici eu nu cred, spuse Bill. Iar, când se va întoarce, pariez că Ben o să meargă cu ea. Şi mai ştii ceva? Ceva ţicnit de-a binelea?

— Ce?

— Nu cred că-şi aminteşte cu-adevărat *ce anume i* s-a întâmplat lui Tom.

Am holbat ochii la el.

— A uitat sau uită acum, continuă Bill. Iar eu nu-mi mai pot aminti cum arăta *poarta*. Po-poarta bârlogului Monstrului. încerc să mă gândesc la ea şi se întâmplă cea mai mare trăsnaie - îmi vine i-imaginea aia cu i-i-iezi care trec peste un pod. Din povestea „Cei trei iezi bosumflaţi". E-o nebunie, mm?

— Până la sfârşit au să-i ia urma lui Tom Rogan la Derry, am spus. O fi lăsat o dâră de hârtii lungă de un kilometru. Maşini închiriate, bilete de avion…

— De asta n-aş fi atât de sigur, mă contrazise Bill, aprinzându-şi o ţigară. Cred că biletul de avion şi l-a plătit cu bani gheaţă şi a dat un nume fals. Poate a cumpărat aici o maşină ieftină, sau a furat una.

— De ce?

— Ei, haide. Crezi c-a făcut atât drum doar ca să-i dea câteva scatoalce?

Ne privirăm în ochi un lung răstimp, după care se ridică:

— Si-acum, Mike…

— Faci paşi pe covoraş, am spus. M-am prins.

La asta râse, râse cu poftă, iar când se potoli zise:

— Mulţumesc că-mi pui la dispoziţie casa ta, Mikey.

— N-am de gând să-ţi jur că va schimba cu ceva situaţia. N-are nicio calitate terapeutică, din câte ştiu.

— Ei… La revedere, atunci.

Şi atunci făcu un lucru ciudat, dar agreabil. Mă sărută pe obraz:

— Domnul să te binecuvânteze, Mike.

— S-ar putea să iasă bine, Bill, l-am îmbărbătat. Nu-ţi pierde speranţa. Poate o să fie bine.

Surâse şi dădu din cap, dar cred că şi-n mintea lui, şi-ntr-a mea reverbera acelaşi cuvânt: *Catatonică*.

Ben şi Beverly au trecut azi să îşi ia rămas bun. Nu iau avionul -Ben a închiriat un Cadillac mare de la Hertz şi vor pleca pe şosea fără grabă. Li se simte ceva în ochi când se uită unul la altul, şi aş paria pe dosarul meu de pensie că, dacă n-o fac acum, o vor fi făcut până ajung în Nebraska.

Beverly m-a îmbrăţişat, mi-a spus să mă fac bine repede şi pe urmă a plâns.

Ben m-a îmbrăţişat şi el şi m-a întrebat pentru a treia sau a patra oară dacă o să le scriu. I-am spus că le voi scrie cu siguranţă, şi aşa am să şi fac… un timp, cel puţin. Pentru că de astă dată mi se întâmplă şi mie.

Uit diverse lucruri.

Aşa cum a spus Bill, pe moment nu sunt decât chestiuni mărunte, detalii. Dar simt că fenomenul este pe cale să se întindă. S-ar putea ca peste o lună sau un an caietul ăsta să fie tot ce voi mai avea pentru a-mi aminti ce s-a întâmplat în Derry. Bănuiesc că înseşi cuvintele vor începe să se şteargă în cele din urmă, lăsând caietul la fel de alb ca atunci când l-am cumpărat din raionul de

papetărie de la „Freese's". Asta-i un gând groaznic şi pe timp de zi pare de-a binelea paranoic... Dar, vedeţi dumneavoastră, în ceasurile de veghe ale nopţii mi se pare perfect logic.

Această uitare... Perspectiva aceasta mă umple de panică, dar mai oferă şi un soi de uşurare furişată. îmi sugerează mai mult decât orice altceva că de data asta într-adevăr au *omorât* Monstrul. Că nu mai e nevoie de cineva care să stea de veghe aşteptând reînceperea ciclului.

Panică surdă, eliberare furişă. Voi alege eliberarea, cred, furişă sau nu. „

Bill a dat telefon să-mi spună că el şi Audra s-au instalat. Nu se observă nicio schimbare în starea ei.

— Am să-mi amintesc întotdeauna de tine.

Aşa mi-a spus şi Beverly, chiar înainte de a pleca împreună cu Ben. Cred că am văzut în ochii ei un alt adevăr.

6 iunie 1985

O ştire interesantă pe pagina întâi a cotidianului *Derry News*. Articolul era intitulat: DIN CAUZA FURTUNII, HENLEY RENUNŢĂ LA PLANURILE DE EXTINÖERE A SĂLII. Persoana în chestiune este Tim Henley, un investitor multimilionar care a apărut ca un uragan în Derry la sfârşitul anilor şaizeci - Henley şi Zitner au fost cei care au organizat consorţiul ce a construit Hala Derry (care, conform altei ştiri de pe pagina întâi, probabil va fi declarată drept pierdere totală). Tim Henley era hotărât să vadă oraşul Derry dezvoltându-se. Avea motive de natura profitului, sigur că da, dar nu era numai atât: Henley dorea cu sinceritate să vadă acest lucru realizat. Brusca abandonare a extinderii sălii îmi sugerează mai multe. Că lui Henley i s-a acrit de Derry nu e decât cel mai evident lucru. Cred că mai degrabă e posibil să fi rămas în fundul gol o dată cu distrugerea halei.

Dar articolul mai indică şi că Henley nu e singurul: că alţi investitori şi potenţiali investitori în viitorul oraşului Derry şi-ar putea revizui opţiunile. Desigur, Al Zitner nu va

avea de ce să-şi facă griji: Dumnezeu l-a retras de pe faţa pământului când s-a surpat centrul. Ceilalţi, cei care gândeau ca%Henley, se confruntă acum cu o problemă destul de dificilă - cum să reconstruieşti o zonă urbană care acum se află în proporţie de cel puţin cincizeci la sută sub apă?

Cred că, după o existenţă îndelungată şi plină de un soi de viaţă tenebroasă, oraşul Derry moare… Aidoma unei măselariţe căreia timpul de a înflori i-a venit şi i-a trecut.

L-am sunat pe Bill Denbrough azi spre seară. Nicio schimbare cu Audra.

Acum o oră am mai dat un telefon, de data asta lui Richie Tozier, în California. Robotul mi-a înregistrat apelul, cu muzică Creedence Clearwater Revival cântând în fundal. Maşinăriile astea întotdeauna îmi fut oarecum coordonarea în timp. Am lăsat numele şi numărul, am ezitat şi am adăugat că sper că va fi în stare să-şi poarte iar lentilele de contact. Eram gata să închid, când Richie în persoană a ridicat receptorul şi a spus:

— Mikey! Cum ţi-e?

Glasul îi era bucuros şi plin de căldură… Dar se mai simţea în el şi o evidentă uimire. Purta expresia unui om luat complet prin surprindere.

— Ura Richie, am spus. Mi-e destul de bine.

— Bun. Te mai doare?

— Puţin. Trece. Mai rea e mâncărimea. Al dracului m-aş mai bucura să se decidă odată să-mi ia bandajele de pe coaste. Şi, să ştii, mi-a plăcut Creedence-ul.

Richie râse.

— Ei, căcat, nu era Creedence, era „Rock and Roll Girls”, din albumul nou al lui Fogarty. *Centerfield* îi zice. Ai auzit ceva din el?

— Nţ.

— Trebuie neapărat să ţi-l cumperi, e grozav. E exact ca… Rămase un moment pe gânduri, apoi spuse:

— E exact ca pe vremuri.

— O să-l iau, l-am asigurat.

Şi probabil o voi şi face. întotdeauna mi-a plăcut John

Fogarty. *Green River* a fost favoritul meu Creedence din toate timpurile, cred. întoarce-te acasă, spune. Şi o spune chiar înainte de final.

— Ce mai face Bill? ’

— El şi Audra au grijă de casă cât sunt eu aici.

— Bun. Asta-i bine. Tăcu o clipă.

— Vrei s-auzi ceva al naibii de bizar, Mikey bătrâne?

— Sigur, am răspuns.

Cam ştiam ce voia să-mi spună.

— Păi… stăteam aici în studioul meu, ascultând câteva dintre noile albume *Cashbox*, parcurgând câte un exemplar de reclamă, citind referate… S-au adunat cam doi munţi de materiale, şi mă aşteaptă vreo lună a câte douăzeci şi cinci de ore fiecare zi. Aşa că ţineam robotul deschis, dar cu volumul dat tare ca să pot intercepta apelurile pe care le voiam şi pe neghiobi să-i las să stea de vorbă cu banda. Iar motivul pentru care te-am lăsat să vorbeşti cu banda atât de mult timp…

— …a fost acela că la început n-ai avut nici cea mai vagă idee cine eram.

— Isuse, aşa e! De unde-ai ştiut?

— Pentru că uităm iar. Cu toţii, de data asta.

— Mikey, eşti *siguri*

— Careera numele de familie al lui Stan? l-am întrebat.

Linişte la celălalt capăt al firului - o tăcere lungă. în acest, timp, slab, am putut auzi o femeie vorbind în Omaha… Sau poate să fi fost în Ruth ven, Arizona, sau în Flint, Michigan.

Apoi Richie spuse, nesigur:

— Cred că-Lchema Underwood, dar ăsta nu-i un nume evreiesc, nu?

— II chema Uris.,

— Uris! exclamă Richie, sunând atât uşurat, cât şi zguduit. Isuse, nu pot să *sufăr* când îmi stă ceva exact pe vârful limbii şi n-o pot spune pe loc. Cineva aduce un joc *Trivial Pur suit*. eu zic „Scuzaţi, dar cred că iar îmi vine diareea, aşa că poale cel mai bine ar fi să mă duc acasă, în

regulă?” Dar tu ţi-ai amintit, oricum, Mikey. Ca-nainte.

— Ba nu. M-am uitat în agendă. O altă tăcere lungă. Apoi:

— Nici *tu* nu ţi-ai amintit? -Nţ.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Atunci, de data asta chiar s-a sfârşit, spuse el, şi uşurarea din glas îi era inconfundabilă.

— Da, aşa cred şi eu.

Tăcerea distanţelor lungi se lasă din nou - de-a lungul tuturor kilometrilor dintre Maine şi California. Cred că amândoi ne gândeam la acelaşi lucru: se sfârşise, da, iar în şase săptămâni sau în şase luni aveam să fi uitat totul unii despre ceilalţi. S-a sfârşit, cu preţul prieteniei noastre şi al vieţilor lui Stan şi Eddie. Pe ei aproape i-am uitat, ştiaţi? Cât ar suna de oribil, aproape că i-am uitat pe Stan şi pe Eddie. Ce avea Eddie, astmă sau migrenă cronică? Dracu’ să mă ia de mai ştiu precis, deşi cred că migrenă era. O să-l întreb pe Bill. El trebuie să ştie.

— Ei, zi-i salut lui Bill şi drăguţei lui neveste, spuse Richie cu o voioşie ce suna ca dintr-o conservă.

— O să le spun, Richie, am replicat, „închizând ochii şi frecându-mi fruntea.

Mai ţine minte că soţia lui Bill a venit în Derry… Dar nu şi cum o cheamă sau ce i s-a întâmplat.

— Şi, dacă treci vreodată prin Los Angeles, ai numărul. Ne întâlnim şi crăpăm ceva potol.

— Sigur.

Simţeam lacrimi fierbinţi îndărătul ochilor.

— Şi, dacă te mai întorci tu pe-aici, e valabil şi pentru tine.

— Mikey?

— Prezent.

— Te iubesc, dom’le.

— Valabil şi-aici.

— Bine.

— Bip-bip, Richie. Râse.

— Aşar aşa, aşa. Bagă-ţi deştu-n ureche, Mike. Voi a

zice, în *ure-chea*-% băiete.

închise. Şi am închis şi eu. Apoi m-am rezemat de perne cu ochii închişi şi multă vreme nu i-am mai deschis. <#

Şeful Poliţiei, Andrew Rademacher, care l-a înlocuit pe şeful Bortón la sfârşitul anilor şaizeci, a murit. A fost un accident bizar, unul pe care nu pot să nu-l asociez cu ceea ce s-a întâmplat în Derry… cu ceea ce tocmai s-a sfârşit în Derry.

Combinaţia de secţie-de-poliţie-şi-tribunal se află la marginea porţiunii care s-a prăbuşit în Canal, şi, câtă vreme ea a rămas la locul său, alunecarea de teren - sau inundaţia - se pare că a cauzat avarii de structură pe care nu le-a observat nimeni.

Rademacher lucra târziu în biroul său aseară, relatează articolul din ziar, aşa cum făcea zi de zi după furtună şi inundaţie. încă de pe vremuri, biroul şefului Poliţiei se mutase de la etajul trei la cinci, imediat sub un pod unde sunt depozitate fel de fel de documente şi obiecte nefolositoare. Unul dintre acesta era scaunul pentru vagabonzi pe care l-am descris mai devreme în paginile mele. Era din fier şi cântărea mai bine de două sute de kilograme. Clădirea a înghiţit o cantitate însemnată de apă în perioada aversei de la 31 mai, şi asta trebuie să fi slăbit podeaua podului (sau cel puţin aşa scrie în ziar). Indiferent de motiv, scaunul-de-vagabonzi a căzut din pod drept peste şeful Rademacher, care stătea la birou, citind rapoarte de accidente. A murit pe loc. Ofiţerul Bruce Andeen a dat fuga înăuntru şi l-a găsit zăcând pe ruinele biroului sfărâmat, cu stiloul încă în mână.

Am vorbit iar la telefon cu Bill. Audra reuşeşte să înghită ceva hrană solidă, spune el, dar în rest nu e nicio schimbare. L-am întrebat dacă marea problemă a lui Eddie era astma sau migrena.

— Astma, a zis el prompt. Nu-i mai ţii minte inhalatorul?

— Ba da, am spus, şi nu minţeam, dar mi l-am amintit abia când mi l-a pomenit Bill.

— Mike? -Mda?

— Care era numele lui de familie?

M-am uitat la agenda de pe noptieră, dar n-am luat-o.

— Nu mai ştiu foarte bine.

— Ceva în genul Kerkorian, spuse Bill, părând abătut, dar parcă nu ăsta. Tu oricumje ai pe toate scrise. Corect?

— Corect.

— Slavă Domnului.

— Ţi-au venit ceva idei în legătură cu Audra?

— Uiâa, dar atât de nebunească, încât nu vreau să vorbesc despre ea.

— Eşti sigur?

— Mhm.

— Bine.

— Mike, e ceva de speriat, nu? Să uităm aşa?

— Da, am spus.

Si asa si era. » * »

8 iunie 1985

Raytheon, care îşi planificase să înceapă fundaţiile la uzina sa din Derry în iulie, a decis în ultimul moment să construiască la Waterville în loc de Derry. Editorialul din pagina întâi a ziarului *Derry News* a exprimat nemulţumire… Şi, dacă am citit corect printre rânduri, un strop de teamă.

Cred că ştiu care era ideea lui Bill. Va trebui să acţioneze repede, înainte ca ultima fărâmă de magie să părăsească acest loc. Dacă nu cumva s-a şi dus.

Cred că lucrul la care m-am gândit mai înainte nu era la urma urmei chiar atât de nebunesc. Numele şi adresele celorlalţi din carneţelul meu se şterg. Culoarea şi calitatea cernelii fac aceste însemnări să arate ca şixum ar fi fost scrise cu cincizeci sau şaptezeci şi cinci de ani înaintea celorlalte pe care le-am scris acolo. A început să se întâmple în ultimele patru sau cinci zile. Sunt convins că până în septembrie numele lor vor fi dispărut cu totul.

Cred că le-aş putea păstra: pot, pur şi simplu, să le tot copiez. Dar mai sunt convins şi că fiecare se va şterge la rândul său şi că foarte curând ar deveni un exerciţiu

zadarnic - aşa ca şi cum aş scrie *N-o să mai flegmei în clasă* de cinci sute de ori. Aş scrie nume care nu înseamnă nimic, din motive pe care nu mi le-aş aminti.

Lasă-le-n pace, lasărle-n pace.

Bill, acţionează repede… Dar ai grijă!

9 iunie 1985

M-am trezit în plină noapte dintr-un coşmar cumplit pe care nu mi-l mai amintesc, am intrat în panică, n-am mai putut să respir. Am întins mâna după butonul soneriei şi n-am putut apăsa. Aveam o viziune groaznică, Mark Lamonica răspunzând apelului cu o seringă… Sau Henry Bowers cu şişul său.

M-am repezit la agendă şi l-am sunat pe Ben Hanscom în Nebraska… Adresa şi numărul de telefon s-au şters şi mai mult, dar încă mai sunt lizibile. Nicio scofală, Joe. Am dat peste o voce imprimată pe bandă la centrala telefonică. Şi astfel am aflat că postul cu acest număr a fost desfiinţat.

Oare Ben era gras sau avea un picior bont? Am rămas treaz până în zori.

10 iunie 1985

Mi-au spus că mâine pot pleca acasă.

L-am sunat pe Bill şi l-am anunţat - cred că voiam să-l previn că-i rămâne tot mai puţin timp. Bill e singurul pe care mi-l amintesc clar şi sunt convins că şi eu sunt singurul pe care *el* şi-l aminteşte clar. Pentru că amândoi încă suntem aici în Derry. Cred că acesta este motivul.

— In regulă, a spus. Până mâine n-o să ne mai ai pe cap.

— încă mai ai ideea aia?

— Mda. Se pare că e vremea s-o încerc.

— Ai grijă.

Râse şi spuse ceva ce am putut şi totodată n-am putut înţelege:

— Nu poţi să ai g-g-grijă pe un ska-kateboard, dom’le.

— De unde am să ştiu cum a ieşit, Bill?

— Ai să ştii, spuse el, şi închise.

Inima mea e alături de tine, Bill, indiferent cum o să iasă. Inima mea e alături de ei toţi, şi cred că, indiferent dacă am uitat unii de alţii, o să ne aducem aminte în vis.

De acum sunt aproape gata cu jurnalul meu - bănuiesc că nu va fi niciodată altceva decât un jurnal şi că povestea vechilor scandaluri şi excentricităţi din Derry nu-şi află niciun loc în afara acestor pagini. Mie-mi convine de minune; cred că mâine, când îmi vor da drumul de aici, s-ar putea să fie în sfârşit timpul de a începe să mă gândesc la un nou soi de viaţă… Deşi cam ce ar putea să fie viaţa as'ta încă mi-e neclar.

V-am iubit, aşa să ştiţi.

V-am iubit atât de mult.

EPILOG

BILL DENBROUGH ALEARGĂ CA VÂNTUL Şl CA GÂNDUL, ÎNGHIŢIND PĂMÂNTUL (II)

„Am cunoscut mireasa când obişnuia să joace Pony, Am cunoscut mireasa când obişnuia să joace Stroll. Am cunoscut mireasa când obişnuia să vrea petreceri, Am cunoscut mireasa când obişnuia să danseze rock and roll."

Nick Lowe

,,Nu poţi să ai grijă pe-un skateboard, dom'le."

un puşti oarecare

Amiaza unei zile de vară.

Bill stătea în picioare, gol, în dormitorul lui Mike Hanlon, privin-du-şi trupul slab în oglinda de pe uşă. Ţeasta sa cheală lucea în lumina intrată pe fereastră, care îi întindea umbra pe podea şi perete. Nu avea păr pe piept, coapsele şi gambele ü erau subţiri, dar aşternute cu odgoane de muşchi. *Totuşi*, îşi spunea el, *avem aici un trup de adult, nu încape nicio îndoială. Uite burtica apărută după un pic cam prea multe bifte-curi bune, un pic cam prea multe sticle de bere Kirin, cam prea multe prânzuri la piscină, unde ai ales bucătăria Reuben sau cea franţuzească în locul meniurilor dietetice. Ţi s-a lăsat şi dosul, bătrâne Bill. încă mai poţi servi un as dacă nu eşti prea mahmur şi dacă ai ochiul ager, dar nu mai poţi zbura după bătrâna minge Dunlop la fel ca pe vremea când aveai*

şaptesprezece ani. Fuduliile tale încep să aibă înfăţişarea aia fleşcăită de după prima tinereţe. Ai pe faţă riduri care nu erau acolo când aveai şaptesprezece ani… Pe toţi dracii, nu le-aveai nici cândţi-ai făcut prima fotografie de autor, cea în care încercai atât de tare să arăţi de parcă ştiai ceva… orice. Eşti prea bătrân pentru ce ti-aipus în gând, Billy băiatule. O să vă rupeţi gâtul amândoi.

îşi trase chiloţii pe el.

Dacă am fi crezut asta, niciodată n-am fi putut… N-am fi putut face ceea ce am făcut.

Căci nu-şi mai amintea cu adevărat ce anume făcuseră sau ce se întâmplase cu Audra de o transformase într-o epavă catatonică. Nu ştia decât ceea ce trebuia să facă acum, şi ştia că, dacă n-o făcea *acum*, avea s-o uite şi pe asta. Audra şedea la parter în fotoliul lui Mike, cu părul atârnându-i despletit pe umeri, şi privea cu atenţie la televizor, unde în acele momente se transmitea *Dialing for Dollars*. Nu vorbea şi nu se mişca decât dacă era condusă.

Asta-i altceva. Pur şi simplu eşti prea bătrân, omule. Crede-mă.

Ba nu t-e cred.

Atunci mori aici în Derry. Mare scofală.

îşi puse ciorapi de atletism, singura pereche de blugi pe care şi-o adusese cu el, tricoul pe care-l cumpărase de la „Shirt Shack” din Bangor în ajun. Portocaliu-aprins. Pe piept avea inscripţia UNDE DRACU-I DERRY, MAINE? Se aşează pe patul lui Mike - cel pe care în nopţile ultimei săptămâni îl împărţise cu soţia sa, caldă, dar cadaverică - şi îşi încălţă tenişii… O pereche de Keds pe care tot ieri în Bangor îi cumpărase.

Se ridică în picioare şi se privi din nou în oglindă. Văzu un bărbat apropiindu-se de vârsta mijlocie, îmbrăcat în hainele unui puşti. *Arăţi ridicol.*

Ce copil nu arată ridicol? Tu nu eşti copil. Las-o baltă!

— Futu-i mama mă-sii, ia hai să tragem un pic de rock and roll, spuse încetişor Bill şi ieşi din încăpere.

In visurile pe care le avea în anii din urmă, întotdeauna pleacă din Derry singur, la apusul soarelui. Oraşul e pustiu; toţi au plecat. Seminarul Teologic şi casele victoriene de pe West Broadway lâncezesc profilate negre pe un cer lugubru, toate asfinţiturile de vară pe care le-ai văzut vreodată suprapuse într-unui singur.

îşi aude paşii trimiţându-şi ecourile înapoi în timp. Singurul alt sunet care se aude e vuietul găunos al apei şiroind prin canale.

3

O împinse pe Silver afară pe alee, o propti pe cric şi verifică din nou cauciucurile. Cel din faţă era în regulă, dar cel din spate părea puţin cam moale. Luă pompa de bicicletă pe care o cumpărase Mike şi îl mai umflă. Când puse pompa la loc, controla cărţile de joc şi cârligele de rufe. Roţile bicicletei continuau să producă acele fascinante răpăieli de mitralieră pe care Bill şi le amintea din copilărie. Bună treabă.

Ti-ai pierdut minţile.

Poate. O să vedem.

Se duse din nou în garajul lui Mike şi unse lanţul şi axul. Apoi se ridică în picioare, privi la Silver şi strânse uşor para claxonului. Suna bine. Dădu din cap şi intră în casă.

4

Şi iar vede toate acele locuri, intacte, aşa cum erau pe atunci: maâaluila fortificată de cărămizi a Şcolii Primare Derry, Puntea Săruturilor cu complicatele ei gravuri de iniţiale, îndrăgostiţii de liceu gata să crape lumea-n două cu pasiunea lor, care crescuseră şi ajunseseră agenţi de asigurări şi comis-voiajori de maşini, ospătăriţe şi cos-meticiene; vede statuia lui Paul Bunyan profilată pe cerul acela însângerat al amurgului şi gardul alb înclinat ce mărginea trotuarul Kansas Street pe lângă Maidan. Le vede aşa cum erau, aşa cum vor fi întotdeauna într-o anume parte a minţii lui... Iar inima i se frânge de iubire şi groază.

Plecăm, plecăm din Derry, *îşi spune el*. Plecăm din

Derry, şi, dacă asta ar fi o carte, acum ne-am afla cam în ultima jumătate de duzină de pagini: pregăteşte-te să pui şi această carte în raft şi s-o dai uitării. Soarele se culcă şi nu se mai aude niciun sunet decât cel al paşilor mei şi al apei în canale. E timpul să

5

Dialing for Dollars a cedat locul emisiunii *Wheel of Fortune*. Audra stătea pasivă în faţa micului ecran, fără ca ochii ei să se desprindă fie chiar şi pentru o clipă de el. Atitudinea nu i se schimbă când Bill închise televizorul.

— Audra, îi spuse, apropiindu-se de ea şi luându-i mâna. Haide. Femeia nu se clinti. Mâna ei rămase într-a lui, ceară caldă. Bill îi desprinse cealaltă mână de pe braţul fotoliului lui Mike şi o ridică în picioare. O îmbrăcase în acea dimineaţă cam la fel cum se îmbrăcase şi el - blugi şi un tricou albastru. Ar fi arătat fermecătoare dacă nu ar fi avut privirea aceea holbată şi goală.

— Ha-haidè, o chemă el din nou şi o conduse pe uşă, în bucătăria lui Mike, şi de acolo afară.

îl urmă destul de supusă... deşi ar fi căzut de pe pragul verandei din spate, rostogolindu-se grămadă în noroi, dacă Bill n-o cuprindea cu un braţ de talie şi nu-i călăuzea paşii.

O conduse până la locul unde Silver stătea proptită pe cricul ei, sub razele fierbinţi ale amiezii de vară. Audra se opri lângă bicicletă, privind cu seninătate la peretele garajului lui Mike.

— Urcă, Audra.

Audra nu se mişcă. Cu răbdare, Bill se chinui să o facă să-şi arunce unul dintre picioarele ei lungi peste portbagajul montat deasupra aripii lui Silver. în sfârşit, ajunse cu coşul de bagaje între picioare. Bill îi apăsă uşurel creştetul capului, făcând-o să se aşeze.

Sări pe şaua lui Silver şi ridică cricul cu călcâiul. Se pregătea să întindă mâinile la spate după braţele Audrei Şi să şi le petreacă pe după mijloc, când, înainte de-a apuca s-o facă, acestea se strecurară împrejurul lui din proprie iniţiativă, ca nişte şoricei ameţiţi.

Privi în jos la ele, cu inima bătându-i mai repede, părând să-i pulseze în gât la fel de tare ca şi în piept. Era prima acţiune independentă întreprinsă de Audra într-o săptămână încheiată, din câte ştia el… prima acţiune a ei independentă de când *se întâmplase*… indiferent ce-o fi fost acest *se întâmplase*…

— Audra?

Niciun răspuns. încercă să întoarcă înapoi capul ca să o vadă dar nu reuşi. Nu-i vedea decât mâinile în jurul taliei lui, unghiile înfăţişând ultimele coji ale unui lac roşu ce fusese aplicat de o tânără femeie sclipitoare, talentată şi plină de viaţă, într-un orăşel din mult prea îndepărtata Anglie.

— Mergem la o plimbare, spuse Bill şi începu să ruleze cu Silver spre Palmer Lane, ascultând cum scârţâia pietrişul sub pneuri. Vreau să te ţii bine, Audra. Cred… Cred că s-ar putea să merg cam r-r-repede.

Dacă nu mă pierd cu firea.

Se gândi la copilul pe care-l întâlnise mai devreme în timpul şederii sale la Derry, când încă *se* întâmpla. *Nu poţi să ai grijă pe un skateboard*, spusese puştiul.

Nimeni n-a grăit vreodată mai drept, *copile*.

— Audra? Eşti gata?

Niciun răspuns. I se strânseseră un piculeţ mai mult mâinile pe talia lui? Probabil doar îşi dorea asta prea tare.

Ajunse în capătul aleii şi privi la dreapta. Palmer Lane ducea drept în Upper Main Street, unde o cotitură la stânga avea să-l scoată pe panta ce cobora spre centru. In jos. Luând viteză. Simţi un tremur de frică închipuindu-şi această imagine şi un gând neliniştitor (*oasele bătrâne se frâng uşor*, *Bill-băiatule*) îi fulgeră prin minte aproape prea iute ca să-l desluşească, şi trecu. Dar… Dar nu era numai nelinişte, nu-i aşa? Nu. Mai era şi dorinţă… Sentimentul pe care-l avusese la vederea puştiului mergând cu skateboardul sub braţ. Dorinţa de a goni repede, de a simţi vântul vâjâindu-i pe la urechi fără a şti dacă aleargă spre ceva sau fuge de ceva, dorinţa de-a goni şi atât. Dorinţa de-a zbura.

Nelinişte şi dorinţă. Toată deosebirea dintre lume şi voinţă -diferenţa dintre a fí un adult ce socoteşte preţul şi un copil care doar a dat peste el şi s-a dus. întreaga lume între una şi alta. Şi totuşi, nu este o distanţă atât de mare. Dorm în acelaşi pal, la o adică. La fel cum te simţi când trenuleţul de la montaigne-russe se apropie de vârful primei pârtii abrupte, de unde *într-adevăr* începe plimbarea.

Nelinişte şi dorinţă. Ceea ce vrei şi ceea ce ţi-e frică să încerci. Unde ai fost şi unde vrei să te duci. Ceva dintr-un cântec rock and roll despre a dori fata, maşina, locul de-a sta şi a fi. O, rogu-Te, Doamne, înţelege-mă.

Bill închise un moment ochii, simţind greutatea moale şi neînsufleţită a soţiei sale în spate, simţind colina undeva în faţa lui, simţindu-şi propria sa inimă înlăuntru-i.

Fii viteaz, *fii drept*, *nu te lăsa*.

începu s-o împingă iar pe Silver înainte.

— Vrei un pic de rock and roll, Audra?

Niciun răspuns. Dar asta nu conta. Era gata.

— Atunci, ţine-te.

începu să pedaleze. La început mergea greu. Silver se balansa îngrijorător încoace şi-ncolo, greutatea femeii adăugându-se dezechilibrului… Şi totuşi, *trebuie* că se echilibra şi ea, cât de cât, fie chiar şi inconştient, altfel s-ar fi prăbuşit amândoi pe dată. Bill stătea în picioare pe pedale, cu mâinile strângând ghidonul cu putere sălbatică, cu capul întors spre cer, ochii îngustaţi, tendoanele gâtului ieşite în relief.

Vom cădea ca o pleaşcă chiar aici în mijlocul străzii, *o să-i crap capul şipe-al meu*…

(*ba n-o să se întâmple aşa ceva dă-i bătaie Bill dă-i bătaie dă-i bătaie ticălosului*)

Stătea ridicat de pedale, rotindu-le, simţind fiecare ţigară fumată în ultimii douăzeci de ani în tensiunea crescută a sângelui şi în galopul inimii. *Futu-vă şi pe voi*! spuse în sinea sa, şi năvala nebuneştii înviorări îl făcu să rânjească.

Cărţile de joc, care iniţial trăseseră foc cu foc,

începură acum să pârâie mai repede. Erau noi, frumoase şi noi, şi scoteau un zgomot puternic, de calitate. Bill simţi prima mângâiere a brizei pe scalpul pleşuv, şi rânjetul i se lăţi. *Eu am făcut briza asta*, îşi spuse. *Eu am făcut-o, pompând la nenorocitele astea de pedale*.

Semnul STOP din capătul aleii se apropia. Bill începu să frâneze… Şi apoi (cu rânjetul continuând să i se lărgească, dezvelind tot mai mulţi dinţi) reîncepu să pedaleze.

Ignorând semnul, Bill Denbrough cârmi la stânga, pe Upper Main Street, mai sus de Bassey Park. Din nou greutatea Audrei îl înşelă şi nu lipsi mult să se dezechilibreze şi să cadă. Bicicleta se clătină, se bălăbăni, apoi îşi reveni. Vântul se simţea acum mai puternic, răcorindu-i sudoarea de pe frunte, evaporând-o, şuierându-i pe la urechi cu un sunet gros şi toxic ce semăna cu vuietul oceanului într-o scoică, dar în realitate era ca nimic altceva pe acest Pământ. Bill bănuia că-i un sunet familiar copilului cu skateboardul. *Dar e un sunet cu care-ţi vei pierde contactul, copile*, reflectă e|. *Lucrurile au un fel al lor de-a se schimba. E o şmecherie murdară, aşa că fii pregătit pentru ea*.

Pedalând acum mai repede, găsea în viteză un echilibru sigur. Ruinele lui Paul Bunyan pe stânga, ca un colos căzut. Bill strigă:

— *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE*!

Mâinile Audrei i se strânseră pe mijloc; o simţi agitându-i-se la spate. Dar n-avea niciun zor să se întoarcă* acum pentru a încerca s-o vadă:.. Nicio grabă, nicio nevoie. Pedală mai repede, râzând zgomotos, un chelios înalt şi slab pe o bicicletă, cocoşat peste ghidon ca să reducă rezistenţa aerului. Oamenii se întorceau să-l privească în timp ce gonea pe lângă Bassey Park.

Acum Upper Main Street începu să se încline spre centrul surpat într-un unghi mai abrupt, iar un glas lăuntric îi şopti că, dacă nu frânează, curând nu va mai fi în stare; avea să zboare pur şi simplu ca vântul în rămăşiţele năruite ale intersecţiei cu triplu sens, ca un

liliac scăpat din iad, şi amândoi vor muri.

In loc să frâneze începu să pedaleze iar, zorind bicicleta. Acum zbura în jos pe Main Street Hill şi putea să vadă barierele de avarie albe cu portocaliu, cazanele cu asfalt şi flăcările lor fumegânde ca de Halloween însemnând marginea gropii, putea vedea acoperişurile caselor iţin-du-se din străzi ca nişte frânturi din imaginaţia unui nebun.

— *Hai-ho, Silver, HAAAIDEEE*! ţipă în delir Bill Denbrough, şi se repezi în josul colinei spre indiferent ce anume îl aştepta, conştient pentru ultima oară de Derry ca loc al său natal, conştient mai presus de orice că era *viu sub un cer adevărat* şi că totul era dorinţă, dorinţă, dorinţă.

Gonea în josul pantei pe Silver: gonea ca vântul şi ca gândul, înghiţind pământul.

6

plecarea.

Aşadar pleci, şi simţi impulsul de a privi în urmă, de a mai privi în urmă doar o dată pe când asfinţitul se stinge, ca să mai vezi o ultima dată acel sever orizont din New England - turlele, Turnul de.Apă, Paul cu securea sa aruncată pe un umăr. Dar poate că nu-i o idee chiar atât de bună să te uiţi înapoi - toate poveştile spun asta. Uite ce i s-a întâmplat nevestei lui Lot. Mai bine să nu întorci capul, mai bine să crezi că va domni fericirea pe veci de jur-împrejur - si chiar asa s-ar putea să fie; cine are de spus că nu există asemenea încheieri? Nu toate corăbiile ce se îndepărtează în întuneric nu vor mai regăsi niciodată soarele, sau mâna unui alt copil; dacă viata te învaţă cât de cât ceva, te învaţă că există atât de multe finaluri fericite, încât omul care crede că nu există Dumnezeu trebuie supus unui examen psihiatric sever.

Pleci, şi pleci repede când soarele începe să apună, gândeşte el în acest vis. Asta faci. Iar, dacă mai păstrezi un ultim gând, poate că despre duhuri te întrebi... Despre duhurile copiilor ce stau în apă la apusul soarelui, stau în cerc, stau cu mâinile împreunate, cu chipurile tinere,

sigure, dar aspre… Destul de aspre, în orice caz, ca să dea naştere oamenilor ce vor deveni ei, destul de aspre ca să înţeleagă, poate, că oamenii ce vor deveni ei trebuie neapărat să dea naştere oamenilor car e-au fost înainte de a putea începe să încerce a înţelege simpla mortalitate. Cercul se închide, roata se învârteşte, şi nimic altceva nu mai are importanţă.

Nu trebuie să priveşti în urmă pentru a-i vedea pe aceşti copii; o parte din mintea ta îi va vedea pe veci, va trăi cu ei în veci, îi va iubi în veci de veci. Nu sunt neapărat cea mai bună parte din tine, dar au fost odinioară depozitarii a tot ceea ce ai putut deveni.

Copii, vă iubesc. Vă iubesc atât de mult.

Aşa că ia-ţi tălpăşiţa repede, ia-ţi tălpăşiţa înainte să se şteargă şi ultima geană dé lumină, ia-ţi tălpăşiţa din Derry, din amintire… Dar nu şi din dorinţă. Asta rămâne, strălucitorul medalion a tot ce am fost şi am crezut, copii fiind, a tot ce a strălucit în ochii noştri când ne rătăceam şi vântul sufla în noapte.

Ia-ţi tălpăşiţa şi încearcă să îţi păstrezi surâsul. Prinde un mic rock and roll la radio şi îndreaptă-te spre toată viaţa ce există, cu tot curajul pe care-l poţi găsi şi toată credinţa de care poţi da dovadă. Fii viteaz, fii drept, nu te lăsa.

Iar restul e întunecime.

7

— Hei!

— Hei, domnu’, matale…

— …fii atent!

— Nebunii’ dracu’ o să…

Cuvintele plesneau pe alături în curent, ia fel de lipsite de sens ca pavilioanele în vânt sau baloanele dezlegate. Iată bariera de avarie;

simţea aroma fumegândă a gazului de la cazane. Vedea bezna căscată de pe locul unde se aflase strada, auzea apa mohorâtă şiroind acolo jos în tenebrele încâlcite, şi râdea la auzul ei.

O trase pe Silver cu putere spre stânga, atât de

aproape de bariere, încât un crac de pantaloni chiar i se frecă de una dintre ele. Roţile lui Silver se aflau la mai puţin de trei degete de locul unde asfaltul se termina în gol, şi i se termina şi spaţiul de manevră. In faţă, apa rósese toată strada şi jumătate din trotuarul din faţa Magazinului de Bijuterii Cash. Barierele închideau accesul pe ceea ce mai rămăsese din trotuar.

— Bill?

Era vocea Audrei, buimacă şi puţin cam groasă. Suna de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. -Bill, unde suntem? *Ce facem*!

— *Hai-ho*, *Silver*! strigă Bill, îndreptând schelăria gonindă care era Silver drept spre bariera de avarie ce stătea în unghiuri drepte faţă de vitrina giuvaiergeriei.

— *Hai-ho*, *SILVER*, *HAAAIDEEE*!

Silver lovi bariera cu mai bine de şaizeci de kilometri pe oră şi o luă în zbor, cadrul într-o direcţie, cele două suporturi în formă de A în altele două. Audra ţipă şi îl strânse pe Bill cu atâta putere, încât i se tăie respiraţia. în sus şi în jos pe Main Street, Canal Street şi Kansas Street, oamenii stăteau în uşi şi pe trotuare, privind uluiţi.

Silver ţâşni pe puntea de trotuar scobit pe dedesubt, JBiU,îşl simţi şoldul şi genunchiul stâng ciupind Latura magazinului de bijuterii. Simţi roata din spate a lui Silver lăsându-se dintr-o dată în jos şi înţelese că trotuarul se prăbuşea pe urmele lor…

… Şi atunci mişcarea de întoarcere a lui Silver îi readuse pe teren solid. Bill coti ca să evite o ladă de gunoi răsturnată şi se năpusti din nou pe carosabil. Frâne scrâşniră. Văzu masca unui camion enorm apro-piindu-se şi tot nu putu să se oprească din râs. Fulgeră prin spaţiul pe care uriaşul camion îl ocupa, mergând în zigzag, cu o secundă întreagă înainte ca acesta să ajungă acolo. Ei, căcat, timp berechet!

Urlând, cu lacrimile ţâşnindu-i din ochi, Bill sună din goarna lui Silver, ascultând fiecare lătrat răguşit ce se încastra în lumina vie a zilei.

— Bill, o să ne frângem gâtul amândoi! strigă Audra,

şi, deşi în glas i se simţea spaima, totuşi râdea.

Bill coti înclinând-o pe Silver şi de astă dată o simţi pe Audra aple-cându-se o dată cu el, făcând bicicleta mai uşor de controlat, ajutându-l în 'a-i face pe amândoi să coexiste cu ea, cel puţin pentru acel mic moment compact din timp, sub forma a trei fiinţe vii.

— Aşa crezi? îi strigă el peste umăr.

— Sunt *sigurăl* ţipă ea şi imediat îl apucă de partea din faţă a blugilor, unde se simţea o erecţie imensă şi veselă. Da* nu te opri!

Oricum n-avea nimic de spus. Viteza lui Silver se scurse pe Up-Mile Hill, vuietul greu al cărţilor de joc redevenind simple împuşcături izolate. Bill se opri şi se întoarse spre ea. Era palidă, cu ochii mari, evident speriată şi confuză… Dar trează, conştientă şi *zâmbitoare*.

— Audra, rosti el, râzând împreună cu ea.

O ajută să descalece de pe Silver, rezemă bicicleta de un zid de cărămizi din apropiere şi o îmbrăţişa. O sărută pe frunte, pe ochi, pe obraji, pe gură, pe gât, pe sâni.

în acest timp, ea îl strânse la piept.

— Bill, ce se întâmplă? Mi-aduc aminte că am coborât din avion la Bangor, şi nu-mi mai amintesc *nimic* de după aceea. Esti bine?

— Da.

— Si eu? »

— Da. Acum.

îl împinse astfel ca să-l poată privi:

— Bill, tot te mai bâlbâi?

— Nu, spuse Bill şi o sărută. Mi-a trecut bâlbâială.

— De tot?

— Da. Cred că de data asta mi-a trecut de tot.

— Ai spus ceva despre rock and roll? - Nu ştiu. Am spus?

— Te iubesc, replică ea.

Bill dădu din cap şi zâmbi. Când zâmbea, arăta foarte tânăr, chel sau nu.

— Si eu te iubesc. Si ce altceva contează? » »

Se trezeşte din acest vis incapabil sa îşi amintească exact ce anume fusese, în afară de simplul fapt că a visat că era din nou copil. Atinge pielea netedă a soţiei care îşi doarme somnul ei cald şi îşi visează propriile ei vise; se gândeşte că e bine să fii copil, dar e bine şi sà fii om mare şi să ai puterea de a cugeta la misterul copilăriei... la credinţele şi dorinţele ei. Am să scriu despre toate astea îhtr-o bună zi, *îşi spune, şi ştie că nu-i decât un gând al zorilor, un gând de-după-vis. Dar e plăcut să gândeşti astfel o vreme în liniştea curată a dimineţii, să te gândeşti la copilărie şi la propriile ei dulci taine ce confirmă mortalitatea, şi la faptul că mortalitatea defineşte tot curajul şi toată iubirea. Să te gândeşti că ceea ce a privit înainte trebuie să privească şi înapoi, şi că fiecare viaţă îşi făureşte propria-i imitaţie a nemuririi: o roată.*

Sau cel puţin aşa gândeşte câteodată Bill Denbrough în acele zori de zi după ce a visat, când aproape îşi aminteşte de copilăria sa şi de prietenii cu care a împărtăşit-o.

Această carte a fost începută în Bangor, Maine, la data de 9 septembrie 1981, si a fost încheiată în Bangor, Maine, la data de 28 decembrie 1985.